

CHUCK WENDIG

„Noua voce a horrorului american modern.“

ADAM CHRISTOPHER

„Absolut
înfricoșătoare.“

KIERSTEN WHITE

„Înduioșătoare
și terifiantă.“

ALMA KATSU

CARTEA ACCIDENTELOR

LITERA

buzz
BOOKS

CHUCK WENDIG

CARTEA ACCIDENTELOR

Traducere din limba engleză și note DANA-LIGIA ILIN

Original: The Book of Accidents (2021)

Design copertă: Ceara Elliot

LITERA

2023

Drace, asta-i pentru mine

„Un tată“, spuse Stephen luptându-se cu deznădăjduirea, „este un rău necesar.”^{[1](#)}

Ulise, James Joyce

„Fie ca forțele răului să se zăpăcească în drum spre casa ta.”

George Carlin

PROLOG 1

CĂLĂREȘTE TRĂSNETUL

Edmund Walker Reese lucra cu numerele. Nu era contabil sau matematician, ci un om cu ocupații simple, și în acest moment, la SCI – State Correctional Institution – Blackledge, era legat pe scaunul electric, făcând calcule.

Trei gardieni l-au adus acolo.

Au trecut pe lângă alți deținuți din aripa condamnaților la moarte, fiecare în celula lui.

Avea să fie și un călău: un bărbat anonim, care avea să apese comutatorul, bărbatul care avea să pună capăt vieții lui Edmund Reese.

Era ora zece, într-o seară de marți. A doua marți din martie 1990.

(La urma urmei, și timpul era un număr.)

Însă erau amănunte pe care el încă nu le știa, așa că l-a întrebat pe gardianul mai în vârstă, care-i tăia lui Edmund salopeta de deținut în dreptul pulpei, ca să facă loc electrozilor. (Piciorul fusese ras în acea dimineață, chiar înainte ca Edmund Walker Reese – Eddie pentru prieteni, dacă ar fi avut vreunul – să ia ultima masă, doar un castron cu supă hrănitoare, de pui cu tăieței.)

Gardianul mai în vârstă, pe nume Carl Graves, avea favoriții așa de

cărunți și cu fire așa de subțiri, că păreau niște petice de ceață agățate de fălci. (Și asta, cu toate că în creștet avea păr negru, încă neafectat și nedecolorat de vârstă.) Avea vreo patruzeci și cincicincizeci de ani, poate chiar un pic peste, greu de spus, s-a gândit Walker. Carl nu era niciodată beat, nu de-a binelea, chiar dacă bea tot timpul. (Mai și fuma, însă acest miros era acoperit de cel de whisky.) Băutura era ceea ce-l făcea pe Graves să pară că plutește undeva între starea de epuizare și cea de furie. Însă whiskyul îl făcea și să fie sincer, și de aceea lui Edmund îi plăcea de el. Atât cât putea lui să-i placă de cineva.

Reese l-a dojenit pe gardian, în timp ce-i tăia cracul salopetei:

— Ai grijă la piciorul stâng. Am o rană acolo.

— Acolo te-a gherănit fata? a întrebat Graves.

Reese n-a răspuns. În schimb, a zis:

— Mai spune-mi. Mai multe numere. Câți volți are scaunul?

Gardianul a pufnit și s-a ridicat în picioare.

— Două mii.

— Cunoști dimensiunile scaunului? Greutate. Lățime. Și așa mai departe?

— Nu le știu, nu mă interesează.

— Sunt și spectatori? Câți?

Graves s-a uitat la fereastra din fața lui Edmund – o fereastră peste care erau trase storuri metalice.

— Avem public numeros azi, Eddie, a zis Graves, folosindu-i numele de alint, cu toate că nu erau prieteni, nici vorbă, însă Edmund n-a protestat.

Se pare că oamenii țin foarte mult să vadă cum te prăjești.

Cruzimea a scăpărat ca un chibrit în ochii lui Carl Graves. Edmund a recunoscut acea cruzime și i-a plăcut.

— Da, da, a făcut el, neputând să-și ascundă iritarea. Simțea mâncărimi. Maxilarele i s-au încordat. Dar câți sunt? În cifre, te rog.

— Dincolo de fereastră, doisprezece. Șase cetățeni obișnuiți, invitați de directorul închisorii și de guvernator, și șase jurnaliști.

— Aștia-s toți?

— Sunt mai mulți care se uită pe canalul cu circuit închis, a explicat Carl Graves, arătând spre camera din colț, al cărei ochi vigilent privea intens scaunul, fără să clipească, de parcă s-ar fi temut că o să rateze ceea ce va urma. Alți treizeci.

Reese a făcut socoteala.

— Patruzeci și doi. Un număr bun.

— Zău? Dacă zici tu.

Graves s-a dat deoparte, iar celălalt gardian, cât un dulap și cu părul peste care părea că a trecut o mașină de tuns iarba, a mârâit și s-a apucat să pună electrozii pe capul ras al lui Edmund. Carl a pufnit.

— Știi, ești ceva special.

Chiar sunt special, și-a zis Edmund. Știa că e adevărat sau, cel puțin, știuse cândva. Acum nu mai era așa de sigur. Cândva avusese o misiune. Promise viață și lumină și un țel măreț. Un țel sacru, i s-a spus. Binecuvântat, sfințit, evlavios și păcătos în aceeași măsură, și totuși, dacă asta era adevărat, de ce era el aici? Prins ca o muscă într-un pumn care se închide încet. Cu planul zădărnicit la Numărul

Cinci. De-abia Numărul Cinci! Avea încă lucruri de făcut.

— În ce fel special? a întrebat el, pentru că voia s-o audă.

— Scaunul ăsta, Bătrânul Fumărilor – cele mai multe scaune electrice au nume, pe multe dintre ele le cheamă Bătrânul Scânteilă, însă aici, în Pennsylvania, e Bătrânul Fumărilor –, ei bine, șade în depozit din 1962. Ultimul ticălos care s-a pârlit pe el a fost Elmo Smith, violator și ucigaș. Și apoi nu l-au mai folosit. După Elmo, au mai fost nouă condamnări la moarte, însă toți s-au salvat la recurs. Și apoi ai venit tu, Eddie. Norocosul număr zece.

Cifre au fulgerat prin mintea lui Edmund Reese, țopăind într-un cadril Do-Și-Do – iarăși, nimic matematic. Dar el căuta ceva. Tipare. Adevăr. Un mesaj sacru.

— Numărul zece nu este în mod clasic norocos, a zis Edmund, boțindu-și buzele într-o strâmbătură. Ce număr sunt eu?

— Numărul zece. Ți-am spus.

— Nu, vreau să zic, câți au fost înaintea mea? Morți? Pe acest scaun?

Graves i-a aruncat o privire namilei de gardian roșcovan. Namila Roșcovană a oferit răspunsul:

— Înaintea lui s-au prăjit pe scaunul fierbinte trei sute cincizeci.

— Asta te face al trei sute cincizeci și umilea, a zis Graves.

Edmund s-a gândit la numărul acela: 351.

Ce însemna? Trebuia să însemne ceva. Pentru că l-ar fi ucis să știe că nu înseamnă nimic, că tot ce se adunase era o găleată cu pișoarcă și rahat. L-ar fi ucis într-un fel în care n-ar fi putut-o face acest scaun. L-ar fi ucis într-un fel mai rău decât pe acele fete...

Nu, s-a dojenit singur. Nu *erau fete*. Nu *erau decât lucruri*. *Fiecare din ele, un număr*. *Fiecare din ele, un scop*. *Fiecare din ele, o jertfă*. Numărul Unu cu cosițe, Numărul Doi cu unghiile date cu oă, Numărul Trei cu semnul din naștere sub ochiul stâng, Numărul Patru cu cotul julit și Numărul Cinci...

Furia l-a sugrumat, iar Edmund s-a încordat pe scaun de parcă ar fi fost deja electrocutat.

— Potolește-te, Eddie, a zis Graves.

Apoi gardianul mai în vârstă s-a aplecat, și în ochi i-a licărit iarăși acea izbucnire de răutate.

— Te gândești la ea, nu? La cea care ți-a scăpat.

Pentru o clipă, Edmund s-a simțit cu adevărat văzut. Poate că Graves chiar își câștigase dreptul să-i folosească numele de alint.

— Cum de ai știut?

— Oh. Îmi dau seama. Sunt de ceva vreme gardian aici, în aripa condamnaților la moarte, și, cu mult înainte de asta, la deținuții obișnuiți. Am început când aveam optsprezece ani. La început, îl ții departe. Îl ții în frâu. Dar e ca marea, îți spală plaja și, zi după zi, ia cu ea un pic din nisipul tău. Curând, te murezi în el. La saramură, ca hălcile de carne de porc. Pătrunde în tine. Așa că începi să-l recunoști. Răul, vreau să zic. Știi cum gândește. Cum este. Ce vrea, a zis Graves, apoi și-a lins buzele. Știi, terenul tău de vânătoare? De unde ai luat fetele alea...

Lucrurile alea.

— Era aproape de casa mea. Mi-a speriat nevasta. Mi-a speriat copilul.

— Nu pe ei îi vânam.

— Nu, presupun că nu. Doar fete. Fete fragede. Patru moarte. Cât despre a cincea, ei bine, a avut noroc, nu-i așa?

— Numărul Cinci a scăpat, a zis Edmund, cu mâhnire-n glas.

— Și când ea a scăpat, tu ai fost prins.

— Nu ar fi trebuit să fiu prins.

Un râșnet malițios a străbătut chipul lui Graves.

— Și totuși, ești aici. Zicând asta, gardianul l-a plesnit peste genunchi. E un lucru pe care ar fi trebuit să-l știi, Eddie, și anume că ce semeni, aia culegi. Capeți ce dai.

— Dar și dai ce capeți.

— Dacă zici tu.

Au strâns toate curelele, au mai verificat o dată electrozii și l-au informat ce urma să se petreacă. L-au întrebat pentru ultima oară dacă vrea să fie de față un preot, însă el refuzase deja șansa asta și nu s-a rugat acum să vină unul, deoarece, așa cum le-a spus: *Am un ocrotitor în viața asta, și diavolul nu-i aici*. Ei i-au explicat, aproape în glumă, că de cealaltă parte a ușii se află administratorul închisorii, la o linie deschisă cu biroul guvernatorului, pentru cazul în care ar apărea vreo (și aici Graves a pufnit disprețuitor) „grațiere de ultim moment”. I-au explicat că rămășițele lui vor ajunge într-o groapă comună, căci Edmund Reese nu mai avea nici o rudă în viață.

Și apoi au ridicat storurile metalice.

Edmund a văzut martorii și spectatorii adunați să-l privească murind. Ședeau, pe cât de îngroziți, pe atât de nerăbdători, fascinați de aceste forțe polare ca niște bile de rulment între doi magneți

puternici. Călăul a deschis voltajul, apoi amperajul, apoi s-a dus la panoul de control ca să acționeze comutatorul – care nu se afla pe perete, ca într-o versiune comică a romanului *Frankenstein*, ca să-l poți trage spectaculos în jos, ci era un comutator simplu, alb, așa de mititel, că puteai să-l acționezi cu degetul mare.

Și apoi degetul mare s-a mișcat și...

Edmund Reese a simțit cum lumea se luminează în jur, mare și strălucitoare. Toate lucrurile au fost înghițite de valul de alb. Brusc, era ca și cum ar fi căzut – și apoi invers, ca și cum ar fi fost săltat de mâini invizibile, așa cum trebuie să se simtă o vacă prinsă într-o tornadă, și următorul lucru pe care l-a simțit a fost că nu mai era pe scaun, nu mai era în această lume, nici mort, nu...

Era altceva și altundeva.

PROLOG 2

BĂIATUL E GĂSIT

Vânătorul, Mike O'Hara, nu era un om sofisticat, însă visa la fazan sub clopot de sticlă². Era o rețetă din familie, transmisă de bunică tatălui și acum lui și fraților lui, Petey și Paul. Însă pe ei nu-i interesa fazanul sub clopot de sticlă, și nici vânătoarea, ca pe tati, așa că Mike vâna singur. Și mai ales azi, căci era ziua de naștere a tatălui său. Sau ar fi fost. *Odihnește-te în pace, bătrâne.*

Mike nu era mare vânător, iar fazanul era o pasăre greu de găsit pe aici în zilele noastre. Așa că s-a dus tot mai departe, în căutarea unei păsări frumoase, pe care s-o stârnească prin câmpuri și pe lângă garduri. Mai rău, n-avea cu el un câine de vânătoare. Toată munca îi revenea doar lui, așa că a făcut-o încet și metodic, cum îl învățase tatăl lui.

Însă, între timp, mintea îi rătăcea. S-a gândit la tatăl său, mort în urma unui atac cerebral – un cheag de sânge i-a țâșnit în creier ca un glonț. S-a gândit la datoriile lui Petey și la problemele lui Paul cu ficatul, din pricina băuturii. Și-a amintit cum înota în copilărie în lacul dintr-o carieră aflată nu departe de acolo. Și, în vreme ce mintea îi rătăcea, la fel făceau și picioarele, fără să bage de seamă unde se află sau încotro se îndreaptă – până ce a ajuns la un șir de

frasini muribunzi, bieții de ei mâncați și pe jumătate uciși de „sfredelitorii frasinilor”, ceea ce făcea ca ramurile cândva pline de frunze să arate aidoma unor oase descărnate. Dincolo de ei, a zărit frontispiciul alb, ruinat, al minei Ramble Rocks. Întesat de viță sălbatică și sumac otrăvitor, căci natura venise să-și revendice locul.

Mike a continuat să meargă. Tufărișul îi pâraia sub tălpi pe când se strecura mai departe. Tare își mai dorea să găsească o pasăre, fie și doar în cinstea tatălui său. Simțea că așa se cuvine.

Înainta pas cu pas. Era cu mintea încă pierdută în gânduri...

Și tocmai atunci ceva a țâșnit din desișul prăbușit.

Fâlfâitul aripilor a umplut văzduhul, și o formă întunecată a trecut de la est spre vest. Mike a văzut peticul roșu din jurul ochilor și inelul alb de la gât, care îl dădeau de gol. S-a dat cu un pas în spate, a potrivit patul puștii pe umăr și a ridicat țeava de calibrul 12. O apăsare pe trăgaci...

La dracu', siguranța! și-a dat seama.

Un clic rapid, apoi a îndreptat arma spre arcu desenat de zborul păsării și...

Bum.

Păsărea s-a răsucit în aer și a schițat o spirală prin spațiul deschis, înainte să se prăvălească, cu ciocul înainte, în iarba uscată de pe câmp.

Am reușit!

Fazan sub clopot de sticlă.

Cu urechile țiuind, cu duhoarea de ouă clocite a prafului de pușcă în nări, Mike a clipit prin ceața fumului stârnit de împușcătură și...

A văzut persoana scundă care stătea acolo, în fața sa.

— Sfinte Sisoe! a lătrat, clipind neîncrezător.

În fața lui se afla un băiat plin de sânge. Primul său gând a fost: *Am împușcat un țânc*, dar asta n-avea sens, nu? A tras brusc aer în piept și a văzut că sângele de pe băiat nu era proaspăt. Se uscase. Prinsese crustă. Îi acoperea jumătate din față, închizând un ochi sub o coajă tare.

Puștiul purta un tricou simplu, alb, pe jumătate înnegrit de sânge vechi. Buzele îi erau așa de crăpate, că păreau pline de sare. Pielea îi era colorată de gălbinare.

— Bună, a zis Mike, neștiind ce altceva să zică.

— Salut, a răspuns băiatul, apoi glasul i s-a frânt și a surâs, ca și cum, cine știe de ce, ar fi fost mulțumit de sine.

— Ești bine?

O întrebare prostească, știa – puștiul ăsta nu era bine. Dar poate că nu strica să-l facă să vorbească, să nu-și dea seama că e într-un hal fără de hal. Fiica sa era așa – Missy era predispusă la accidente și o dată s-a tăiat așa de rău la cap, în blatul de sticlă al unei măsuțe de cafea, că a avut nevoie de trei puncte de sutură. Șmecheria era să n-o lași niciodată să vadă că ești supărat. Dacă te prefăceai că e în ordine, și ea credea că e în ordine. Nu a plâns, pentru că ei nu i-au dat câtuși de puțin de înțeles cât de rău arată, cu fața ca o mască însângerată.

Așa era și băiatul. O mască însângerată.

Pur și simplu, nu-l speria. Poate că el nu știe.

— Ești bine, băiete? a întrebat Mike din nou.

— Am ieșit.

Acele două cuvinte l-au făcut pe Mike să simtă că i se strânge brusc stomacul, deși n-ar fi putut spune de ce. Și nici n-avea să-și dea seama.

— De unde?

— Din mină.

Mike a clipit. Adevărul l-a izbit în plin. Îl cunoștea pe acest puști. Sau, cel puțin, știa cine este. Îi uitase numele, însă locuia prin împrejurimi. Fusesse dat dispărut... când, cu vreo trei, patru luni în urmă?

Nu, chiar mai înainte. Înainte să se termine școala. Pe la începutul lui mai. Atunci au fost puse afișele, atunci a primit pe telefon alerta generală. Lumea vorbea despre asta, însă tot timpul dispăreau copii, și se mai spunea și că puștiul ăsta avea o viață de rahat acasă, așa că poate doar își luase lumea-n cap...

Acum, Mike avea altă părere. Poate chiar fugise de acasă.

Poate că se rătăcise acolo, jos, în vechea mină de cărbune.

Dar cum naiba supraviețuise în tot acest timp? Nu era cu puțință.

Mike a lăsat pușca pe pământ. A ridicat mâinile.

— Eu sunt Mike. Îți amintești cum te cheamă pe tine?

— Poate că da.

— Bine, a zis Mike și a făcut un pas în față. Lipsești de ceva vreme, așa-i?

Ochiul nevătămat al băiatului a privit vag în zare. Sau, poate, dincolo de ea. Țintuind, parcă, un punct dincolo de timp și spațiu.

— Uite ce o să facem, a zis Mike. Vin acolo, bine? Te ajut să ieși de

pe câmpul ăsta. Am camioneta nu departe de aici, la vreo juma de kilometru, doar o plimbare scurtă. Te duc la un spital.

Băiatul n-a zis nimic. Nici măcar n-a părut că-l aude. Așa că Mike a înaintat cu băgare de seamă. Pas cu pas. O mică parte din el gândea: *La dracu', aş vrea să pot da de pasărea aia pe care am nimerit-o.*

Fazan sub clopot de sticlă...

A venit aproape, mai aproape.

Și-a îndoit un genunchi și a întins mâna spre băiat.

— Bine. Haide. O să te ducem undeva unde să fii în siguranță, puștiule, liniștește-te...

Mâna băiatului a tresărit.

Ținea ceva în ea. Băiatul a răsucit mâna, încheietura a zvâcnit, și atunci Mike a văzut târnăcopul. Nu fusese acolo înainte. N-avea cum să fie. Îl ascunsese la spate? îl adusese din mină? Cu siguranță arăta ca un târnăcop de miner. Ar fi trebuit să fie prea greu pentru mâna băiatului. Însă puștiul îl ținea zdravăn, cu încheieturile degetelor albite.

— Ce ai acolo? a întrebat Mike.

Băiatul s-a mișcat repede.

Mike a simțit o presiune puternică-n tâmplă. A încercat să strige, a încercat să se tragă înapoi, însă n-a fost în stare. A simțit cum ceva ud i se prelinge pe falcă. Capul îi era greu și i s-a lăsat în jos spre stânga.

Frate, da-i al dracului de cald aici, și-a zis, așa de afurisit de umed pentru octombrie, și apoi i s-au înmuiat picioarele și s-a răsturnat pe spate, căzând pe noadă. Tufărișul a trosnit sub el.

În timp ce sângele începea să i se scurgă din trup, băiatul stătea în picioare în fața lui. Dominând spațiul, ca un mic rege. Nu mai avea târnăcopul în mână.

Fazan sub clopot de sticlă. Mike și-a reamintit să cumpere o sticlă de coniac în drum spre casă. *Sigur o să aibă un gust delicios,* și-a zis, plescăind, în vreme ce sângele îi umplea gura, în vreme ce băiatul stătea deasupra lui, și întunericul morții îl ducea de acolo.

PARTEA ÎNTÂI

TÂRGUL DE UN DOLAR CU MURIBUNZII

În catastrofa produsă pe data de 19 decembrie 1907 la Mina Darr din Van Meter, comuna Rostraver, districtul Westmoreland, Pennsylvania, lângă Smithton, au pierit 239 de bărbați și băieți. A fost cel mai mare dezastru minier din istoria statului Pennsylvania.

Ancheta a stabilit că explozia s-a produs ca rezultat al faptului că minerii au dus lămpi deschise într-un spațiu la care accesul fusese oprit cu o zi înainte de șeful echipei de control. Proprietarul minei, Pittsburgh Coal Company, n-a fost considerat răspunzător.

Articol din Wikipedia, *Darr Mine disaster*

ȚIUITUL DIN URECHI

Iată-l pe Oliver:

Băiatul de cincisprezece ani era în genunchi, cu bărbia îndesată în piept și antebrațele apăsate pe urechi, cu degetele înfipite în părul ciufulit de la ceafă. Urechile îi țiuiau puternic – nu ca bătaia unui clopot, ci ca un vaier ascuțit, precum cel al unei freze dentare. Într-o parte: dulapuri galbene. În cealaltă parte: o fântână arteziană. Deasupra: o cascadă puternic fluorescentă. Undeva în față au răsunat două împușcături, *bang, bang*. Fiecare i-a făcut inima să tresalte. Undeva în spate se auzeau murmurele și foșnetele elevilor care treceau dintr-o clasă în alta, căutând un loc sigur. Oliver i-a văzut în minte morți. Și-a văzut în minte profesorii morți. Sânge pe linoleum. Creieri pe tablă. A văzut în minte părinți plângând la aflarea știrii și sinuciderile supraviețuitorilor, gândurile și rugăciunile politicienilor care nici nu se sinchisesc, de fapt – vedea durerea ca pe o undă devenind val, întâlnindu-se cu alte valuri și transformându-se în tsunamiuri care trec mugind peste oameni, până ce toți se îneacă.

O mână l-a înșfăcat de umăr și l-a zgâlțâit. Un cuvânt rostit ca printr-un acvariu – numele său. Cineva îi rostea numele.

— Olly. Oliver. Olly!

S-a legănat un pic pe glezne, ridicându-se pe jumătate. Era domnul Partlow, profesorul de științe naturale.

— Hei. Hei, Oliver, exercițiul pentru situații de criză aproape s-a încheiat. Ești bine? Hai, băiete, să te...

Dar atunci profesorul i-a dat drumul și s-a tras puțin în spate. Domnul Partlow avea ochii ațintiți la podea – nu, nu la podea. La Oliver. Oliver s-a uitat și el. Avea prohabul ud. Dâre de lichid i se prelingeau pe pantaloni. A văzut în față câțiva elevi cum se adună și se holbează. Landon Gray, care ședea în spatele lui în clasă, părea trist. Amanda McInerney – care era în toate piesele, precum și în cor, și în consiliul elevilor – a făcut o mutră scârbită și a chicotit.

Domnul Partlow l-a ajutat să se ridice în picioare și l-a dus de acolo. Oliver și-a șters lacrimile de pe față, lacrimi pe care nici nu-și dădea seama că le vărsase.

2

AVOCATUL

Iată-l pe Nate:

În aceeași zi, Nate ședea în biroul unui avocat din Langhorne. Avocatul era rotofei și de un alb murdar, ca miezul unui cartof. La fereastra biroului, un aparat de aer condiționat horcăia și huruia, așa că bărbatul trebuia să ridice vocea ca să se facă auzit.

— Mulțumesc că ați venit, a zis avocatul, domnul Rickert.

— Mda.

Nate încerca să-și împiedice mâinile să se strângă în pumni. Încerca și nu izbutea.

— Tatăl dumneavoastră e bolnav, a zis avocatul.

— Bine, a răspuns Nate fără șovăială.

Rickert s-a înclinat în față.

— Cancer de colon.

— Bun.

— O să moară curând. Foarte curând. E într-un azil.

Nate a ridicat din umeri.

— Bine.

— Bine, a repetat avocatul, și Nate nu-și dădea seama dacă bărbatul e surprins de reacția lui – sau pregătit pentru ea. Domnule Graves...

— Știu că vă așteptați să fiu distrus de toate astea, însă nu sunt. Nici un pic. Tatăl meu era – sau este, presupun – un mare jeg. N-am pentru el nici un strop de iubire. N-am decât ură și dispreț pentru monstrul ăla care se prefăcea că e om și, ca s-o spun pe-a dreptă, visez la ziua asta de vreo douăzeci de ani, poate și mai mult. Mi-am imaginat cum o să fie. M-am rugat la oricare zeu care mă asculta ca tatăl meu, rahatul ăla, să părăsească lumea în chin și suferință, să nu fie rapid, să nu fie un sprint spre sfârșit, ci un maraton lent și cu poticniri, o... o alergare împleticită în care stropește zidurile cu sângele din plămâni, în care se îneacă în propriile secreții, în care trebuie să poarte un soi de, un soi de pungă pentru propriul că... propria mizerie, o pungă care se sparge peste el sau se desprinde la

orice mișcare pe care el o face ca să-și așeze mai bine trupul distrus, muribund. Știți ceva? Speram că o să fie cancer. Și încă un cancer neobosit, care înaintează târâș, nu unul rapid, cum e cel pancreatic. Ceva care să-l distrugă pe dinăuntru, așa cum ne-a distrus el familia. Cancer pentru cancer, ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. M-am gândit că vor fi plămânii, după cât fuma. Ori ficatul, după cât trăgea la măsea. Dar cancer de colon? Mă mulțumesc și cu colonul. El a fost... a fost întotdeauna un mare rahat, așa că e un sfârșit potrivit pentru sacul ăsta semiuman de excremente infecte.

Avocatul a clipit. S-a lăsat tăcerea. Rickert a țuguia buzele.

— V-ați isprăvit monologul?

— Du-te dracului, a zis, apoi a tăcut un pic, părându-i rău că s-a înfuriat pe omul ăsta, care probabil nu merita un asemenea comportament din partea lui. Da, am terminat, a adăugat.

— Ceea ce ați spus nu mă surprinde. Tatăl dumneavoastră a zis că veți spune lucrurile astea.

A râs un pic, un chicotit ascuțit, și a gesticulat cu amândouă mâinile, iar degetele lui arătau ca niște molii mici, care își iau zborul.

— Mă rog, nu întocmai acele lucruri. Dar esența lor.

— Deci, care-i treaba? De ce mă aflu aici?

— Tatăl dumneavoastră vrea ca, înainte de moarte, să vă propună o afacere.

— Nici o afacere, oricare ar fi ea.

— E o afacere avantajoasă pentru dumneavoastră. Nu vreți s-o auziți?

— Nu vreau.

Nate s-a ridicat, împingând scaunul în spate cu un șut. Scaunul a zdrăngănit mai tare și mai agresiv decât fusese intenția lui Nate, dar asta era situația și n-avea de gând să-și ceară scuze.

S-a întors spre ușă.

— E casa, a zis avocatul.

Mâna lui Nate a zăbovit pe clanță.

— Casa.

— Exact. Casa în care ați crescut.

— Grozav. Poate să mi-o lase prin testament.

— Nu este trecut în testament. Însă dorește să v-o vândă. Casa și cele peste cinci hectare de teren pe care se află.

Nate a ridicat din umeri.

— Îmi pare rău. Nu-mi permit s-o cumpăr.

Casa – așa cum spusese avocatul, casa copilăriei lui Nate – era într-o zonă care devenise, pe parcursul câtorva decenii, o proprietate imobiliară de lux. Districtul Bucks. Cândva, acolo fuseseră doar terenuri agricole și mlaștini, însă în ziua de azi prețurile erau mari, impozitele erau mari, se mutaseră acolo bogătași din Philadelphia sau New York. Gentrificarea³ nu se producea doar în cartierele sărace.

— Atunci, spuneți-i s-o vândă. Poate folosi banii ca să-și cumpere un coșciug fantastic.

— Cu siguranță vă puteți permite să dați un singur dolar.

Nate a întors ochii mijiți spre Rickert. Și-a trecut o mână prin barbă, tresărind.

— Un dolar.

— Un dolar, exact.

— Dacă înțeleg bine, ideea ar fi să ocolesc... ce, un soi de taxe? Plătesc un dolar și e o tranzacție curată, fără datorii.

— Asta-i ideea.

Nate a încuviințat din cap.

— „Ideea.“ Aha. Sunt polițist în oraș. Nu mă prea pricep la chestiile funcționărești, ci mai degrabă la cele muncitorești, dar recunosc o escrocherie când o miros. Tata ar putea să-mi dăruiască, pur și simplu, casa, și cu asta, basta. Sau aș putea s-o moștenesc, așa cum fac cei mai mulți oameni – și n-aș datora taxe decât dacă aș vinde-o și aș scoate din ea mai mulți bani decât valoarea ei corectă pe piață. Însă asta, și corecți-mă dacă greșesc, înseamnă că, dacă aș cumpăra casa cu un dolar și aș vinde-o cu orice sumă mai mare de un dolar, m-aș pricopsi cu o taxă pe profit, pe lângă cea pe venit. Am nimerit-o?

Un zâmbet trist s-a însăilat între obrajii durdulii ai avocatului.

— E corect, probabil. De obicei, Fiscul își cere necruțător partea.

— Nu cumpăr casa. Nu cumpăr nimic din ce vinde bătrânul. Nici dacă aș muri de sete, n-aș cumpăra de la el un pahar de apă. Nu știu ce pune la cale, de încercă să-mi vâre pe gât o casă pe care n-o vreau. Vă rog să-i spuneți să-și bage oferta în fundul ăla canceros și putred.

— Pot să transmit acest mesaj.

Avocatul s-a ridicat și i-a întins mâna. Nate a privit-o ca și cum omul tocmai și-ar fi suflat nasul în ea, fără șervețel.

— Oferta rămâne valabilă până la moartea lui Carl.
Nate a ieșit din încăpere fără să mai scoată vreun cuvânt.

3

CUTIA ARE OCHI

Iat-o pe Maddie Graves:

Avea părul tuns scurt, de culoarea ceții argintii – vopsit așa pentru că i se părea că arată cool. (Și chiar arăta.) Era înaltă și slabă, cu brațele și picioarele vânoase, ca niște cabluri de susținere a podurilor. Asta, de la munca sa: Maddie, sau Mads, era sculptoriță. În cea mai mare parte, lucra cu materiale recuperate. Și exact asta avea acum în față: o cutie de carton, de data asta de la Amazon, tăiată cu un cutit X-ACTO și refăcută în forma unui omuleț cu capul ca o cutiuță și cu o altă cutie pe post de trup. Membrele de carton ale Bărbatului- Cutie erau prinse de trup cu sârmă furată dintr-un gard vechi, răsucite cu un patent cu vârf ascuțit.

Într-o mână, îi pusese cuțitul X-ACTO.

Ca și cum ar fi fost un mic monstru. O păpușă amenințătoare, gata să înjunghie-înjunghie-înjunghie, cu cuțitul ei.

Maddie se uita la el.

Și se uita.

Și se mai uita un pic.

— Ce dracu', a zis.

În spatele ei, alți artiști plastici lucrau sârguincioși la proiectele lor – mese, șevalete, laptopuri –, creații ale unei cooperative artistice pline de vitalitate. Unul dintre ei, o prietenă pe nume Dafne (o bunicuță punkistă, lesbiană până în vârful unghiilor, cincizeci și cinci de ani, piercinguri de dilatare a lobilor urechii, cu diametrul de trei centimetri, vopsite ca un curcubeu în culori acrilice, un os străpungându-i septul nazal, tricou cu franjuri pe care scrie *Welcome to Night Vale* ALL HAIL GLOW CLOUD⁴, bocanci solizi, de muncitor în construcții, stropiți în toate culorile curcubeului), a venit țațoșă în spatele lui Maddie, cu mâinile în solduri.

— Care-i treaba? a întrebat Dafne.

— Eu, ăăă..., a început Maddie, apoi s-a oprit.

— Văd că-i cam clișeic, dacă asta te îngrijorează. Adică, dacă se vrea a fi o critică a capitalismului, e cam simplistă – adică, bun, Amazon, cu coletele sale imense, e marele retailer care distruge lumea, însă e o țintă cam prea evidentă. Și apoi, mda, zău, cred că poți găsi ceva mai bun să-i pui în mână, decât un cuțit, nu? Vocea lui Dafne a coborât până la un murmur. Adică, eu, una, mai comand și acum de pe Amazon uneori.

— Nu. Nu! a zis Maddie, încruntându-se. Nu asta... nu asta-i problema. Sunt... sunt o grămadă de lucruri. E ceva greșit. Ceva bizar.

— Nu-i nimic greșit în a fi bizar.

— Numai că, ăăă..., a zis Maddie, înghițind în sec. Nu-i doar bizar. E nebunesc.

— Sunt specialistă în nebunie. Iau litiu. Care-i treaba?

Maddie a râs sfios.

— Bine. Vezi ochii ăștia?

A arătat cu un patent spre ochii Bărbatului-Cutie – făcuți din sârmă, ca și celelalte piese, răsuciți ca niște mici miriapode de metal și înșurubați delicat în cutie.

— Da.

— Nu i-am făcut eu.

— Ce n-ai făcut?

— Ochii.

— N-ai făcut tu ochii?

— Asta-ți spun, futu-i... Nu i-am pus eu acolo, sau nu-mi amintesc să-i fi pus. Nu-i straniu?

Dafne a ridicat din umeri și a scos un mormăit amuzat.

— Scumpete, eu nu-mi amintesc ce am mâncat de dimineață, cu atât mai puțin porcăriile pe care le pictez, în vreme ce le pictez. Intru într-o stare de amnezie a la Bob Ross⁵. E ca ASMR⁶, un rahat halucinogen care te bagă într-o transă hipnotică. Creierul mi se stinge, brațul începe să danseze cu pensula drept partener, și am pornit la drum.

Maddie și-a mușcat buza, mai-mai să-i dea sângele.

— Da, însă eu nu-s așa, a lămurit ea lucrurile. Eu dețin, știi tu, dețin controlul. O știu. Fiecare mișcare, fiecare piesă, totul are un scop. Dar jur că n-am pus eu acolo ochii ăia.

Și jur că se uită drept la mine. Nu era numai asta. Mai erau și alte lucruri care o îngrijorau. Felul în care ochii păreau să se uite la ea. Așa cum era sigură, de asemenea, că ceea ce trebuia să fie în mâna

Bărbatului-Cutie nu era un cuțit – ci o foarfecă. Ceva din toate astea părea straniu de familiar. De parcă ar mai fi văzut asta. De parcă l-ar mai fi făcut și înainte. A scuturat din cap. Asta era o nebunie. O sminteală demnă de casa de nebuni.

— Sunt de acord cu ce-ai zis despre capitalism...

— Cacatalism...

— Bine, *cacatalism*...

Telefonul a bâzâit, întrerupând-o.

— Îh, cine mai telefonează în ziua de azi? a întrebat Dafne, privind cu dispreț aparatul din mâna lui Maddie.

Pe ecran scria ȘCOALA RUSTIN.

— Școala lui Olly, a zis Maddie, pe un ton lugubru. Iată cine.

A răspuns și a știut imediat, așa cum știu mamele, că s-a întâmplat ceva rău.

4

DISCUȚIA

Oliver auzea, prin peretele apartamentului lor din oraș, discuția părinților.

Tata: *Zău că nu știu, Mads. El e, pur și simplu... e, pur și simplu... nu știu.*

Mama: *Doctorița Nahid a zis că e empatic.*

Tata: *Nu-mi place cuvântul ăsta. Seamănă prea tare cu patetic, iar el*

nu-i patetic...

Mama: Nimeni nu zice că-i patetic, Nate. Nu-i decât un cuvânt. Zi că are empatie, dacă preferi. Adică, e plin de compasiune, bine? Durerea altora se aprinde în creierul lui ca un bec.

Oliver se întreba dacă era, într-adevăr, patetic.

*Cu siguranță, așa se simțea. Era în acea fază conflictuală de asamblare adolescentină – membrele un pic deșirate, un nas pe care îl detesta pentru că era prea lung și prea ascuțit, o bărbie pe care o detesta pentru că era prea moale. Spre deosebire de coama platinată a mamei sau buclele rebele, nisipii, ale tatălui, părul său era negru ca aripa corbului. N-avea o prietenă. Îi plăceau fetele – îi plăceau și băieții, chiar dacă nu spusese nimănui asta. Nu făcuse niciodată dragoste. Nu credea că avea să facă vreodată: ideea îi părea mai degrabă înspăimântătoare decât ispititoare. O remarcase pe Lara Sharp, da, pentru că învăța foarte bine și era complet extravertită, și îi plăcea că ea nu tolera prostiile nimănui. Lara îi amintea de mama sa. Își dădea seama ce ciudat era, că voia să fie cu cineva care îi amintea de mama sa, însă nu era așa – își iubea părinții. Mult. Erau buni cu el și lui îi plăcea să creadă că el este bun *pentru* ei.*

Mă rog. În orice caz, n-avea importanță. Nu că Lara Sharp ar vrea să fie cu el, oricum. Nu după ziua de azi.

Nu știu, Mads. Bietul copil – a făcut pe el...

Nate, exercițiile alea ALICE² sunt al dracului de înspăimântătoare. Trag cu puști adevărate...

Cu gloanțe oarbe, sunt gloanțe oarbe.

Și ce dacă-s oarbe! Tu ești deprins să auzi împușcături – ești polițist.

Copiii nu-s. E o traumă. E o traumă reală, futu-i, și nu-i de mirare că n-a făcut față. Probabil că și eu m-aș scăpa pe mine.

Eu n-aud chiar așa de multe împușcături, Mads – știu că tu crezi că meseria de polițist e periculoasă, dar în cea mai mare parte a timpului nu-i așa. Și apoi, nu-i doar asta. Fiecărui om fără adăpost de pe stradă, puștiul vrea să-i știe numele, vrea să știe cum a ajuns acolo, vrea să-i dea bani...

E ceva frumos, Nate.

Știu. Este. Și mă bucur că-i pasă. Dar lui nu doar că-i pasă. O încasează în plină figură. E destul de greu să fii în lume pe cont propriu, dar el n-are nici armură. Durerea fiecăruia devine propria-i durere...

Aici, vocile au fost înăbușite un moment. Fie vorbeau mai încet, fie se mișcau prin cameră. Și-a auzit mama zicând că a vorbit cu doctorița Nahid.

Doctorița Nahid. Terapeuta lui. Mergea la ea de vreo șase luni. Oliver o plăcea. Avea o înfățișare severă – numai unghiuri ascuțite, ca un sertar plin de cuțite deschis și răsturnat –, dar era blândă cu el, bună, și întotdeauna vorbea pe șleau. Niciodată n-avea impresia că-i vorbește de sus sau așa ceva, și nici că-l judecă. Însă tata avea dreptate. Oliver n-avea nici un fel de armură. Simțea durerea oamenilor – literalmente, putea s-o vadă, s-o simtă, ca pe o stea întunecată care pulsează. Uneori durerea era mică și ascuțită, alteori era ca un gheizer de suferință revărsându-se din cineva. Spaima lor, îngrijorarea lor, traumele lor. Ei i le împărtășeau. Iar el nu putea să refuze.

Bun, a continuat mama, știu că asta-i, probabil, cea mai nenorocită,

suprem de rea zi ca să vorbim despre așa ceva, însă, cu tatăl tău pe moarte și oferta de a primi acea casă...

Ia stai, a murit bunicul? Nici nu-l cunoștea. Nu-l văzuse niciodată. Credea că nici mama nu l-a văzut, iar tata vorbea rar despre propriul tată – dar a murit?

Mads, doar nu vorbești serios.

Bine. Știu. E nebunie. Dar ai răbdare...

Nu vreau să mă gândesc la asta. Ori să vorbesc despre asta. Nu. Nu!

E în districtul Bucks. Au școli excelente acolo. Locuri de muncă bune, aer curat, plus că vechea casă a părinților tăi e pe un teren de peste patru hectare.

Cinci. Cinci nu-i un număr norocos.

Ar fi grozav și pentru munca mea, Nate. Aș putea să-mi fac un atelier, să dispun de tot spațiul de care am nevoie. Și apoi, nu ziceai tu mereu că ai niște cunoscuți la Departamentul de Vânătoare și Pescuit? Ar fi o slujbă mai frumoasă decât să te învârti pe străzile orașului ăstuia nenorocit. Tot zici că polițiștii s-au schimbat. Că au devenit mai josnici. Mai răi. În plus, doctorița Nahid a zis că natura ar putea avea un efect benefic asupra lui, și plecarea din oraș...

Iisuse, Mads. Zău așa. Asta-i sminteală.

Scumpule. Iubire. Nate. Știu că-i greu, tatăl tău era...

Este. E încă viu și e încă groaznic, Maddie. Un narcisist, un sociopat, o jigodie agresivă...

Da, sigur, însă...

Și tu nu l-ai întâlnit niciodată. Nu știi cu adevărat.

Dar o să fie mort. Nu vezi? O să fie rece, în afurisitul de pământ, și

casa aia ar putea fi a noastră, și poate că o să te alegi cu un lucru bun de la el – o evadare din oraș, mai puțină presiune pe fiul tău, un nou loc de muncă pentru mine (draga ta soțioară), și atunci de ce să n-o iei? Poate, doar poate, că ăsta-i felul tatălui tău de a...

Nici măcar să n-o spui. Știu că-ți place să vezi partea luminoasă a lucrurilor și a oamenilor, dar nu. Bărbatul ăla n-a avut nici o parte luminoasă. N-a fost decât întuneric.

Ai putea vorbi uneori despre asta.

Și să re trăiesc totul? Ori să te fac pe tine să suporti? Nu, mulțumesc. Ai încredere în mine când îți spun că n-a existat nici o parte bună. Scorpionul înțeapă întotdeauna broasca.

Bine. Bine. Dar nu trebuie să fie așa.

Iisuse, Mads! Asta zice broasca de fiecare dată!

O să fie mort. Ce rău poate sa facă?

Nu știu, Mads. Olly n-o sa vrea să se mute. Îi place la școală aici...

Și asta era adevărat. Lui Oliver chiar îi plăcea la școală. Rustin era un mic colegiu privat al quackerilor din oraș, însă după ziua aceea, nu era sigur că mai putea sta acolo. Nu voia să se întoarcă. Nu voia să se mai arate acolo. Așa că a azvârlit cu picioarele pătura de pe el, a deschis ușa camerei sale și s-a dus în bucătărie desculț. Și-a găsit părinții rezemați de o parte și alta a hiatului, privindu-se cu luare-aminte. Înainte ca ei să-l observe măcar, a zis:

— V-am auzit vorbind. Ați uitat că apartamentul e mic și are pereți subțiri.

Ei s-au întors brusc și s-au uitat la el speriați. Apoi, unul la altul.

Durerea înflorea întunecată în tatăl lui. Izvorând din miezul lui, ca

o formă nedefinită, care tot creștea. Pulsa acolo și nu se micșora. De obicei era stăvilită, ca de un zid invizibil, dar în seara asta părea că și-a spart învelișul, o fiară neagră însângerată care evadează din cușcă. Era acolo și durerea mamei – dar aceasta părea stăpânită. Sau, cel puțin, comprimată.

Din experiența lui Oliver, durerea fiecăruia era diferită; la unii, era o bilă compactă, la alții, un foc haotic. Durerea unuia putea să fie un tsunami, iar a altuia putea să arate ca o otravă în vene, sau ca o vânătaie care se întinde, sau ca o umbră pe apă. Nu o înțelegea, sau ce însemna ea, sau, în primul rând, de ce era blestemat cu această capacitate, dar de când se știa, vedea durerea.

Detesta asta. Dar putea să fie și un lucru folositor, uneori.

— Hei, puștiule, a început mama, însă Oliver i-a tăiat vorba.

— Vreau să mă mut. V-am auzit vorbind și vreau să mă mut.

— Ești sigur? a întrebat tatăl.

Olly a încuviințat din cap.

— Da. Orașul e... dificil.

Și chiar era. Zgomotul. Luminile. Zumzetul neconținut. Dar mai rău decât astea, oamenii. Erau și oameni buni. Însă acea durere pe care el putea s-o vadă? Era pretutindeni. Atât de multă durere, că amenința să-l strivească. Așa cum s-a întâmplat azi, în timpul exercițiului de alarmă. Trecea ca un val peste el în fiecare zi. Și era tot mai rău. Pur și simplu, avea nevoie de mai puțin. Poate că mutarea avea să-i dea asta. Poate.

Nate s-a silit să zâmbească, apoi a zis:

— Bine, puștiule. Bine.

Și așa s-a hotărât.

Familia Graves avea să se mute.

5

SINGURA CONDIȚIE

Iată casa:

O fermă din perioada colonială, bătrânele ei oase datând de la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Era o casă înaltă, cu umerii înguști, și arunca o umbră adâncă în vreme ce soarele se înălța în spate. Ușa era roșie. Frontonul de deasupra ușii era albastru-verzui. Însă vopseaua de pe amândouă se decolorase de mult și arăta lepros, se cojea în fâșii. Cărarea din dale de piatră era crăpată, cu buruieni care lărgeau crăpăturile. La ferestre atârnav pânze de păianjen, unele vechi, altele noi. Acoperișul de gresie era vraiste, multe țigle erau sparte și distruse. De cablurile electrice atârna wisteria, și iedera – sumac otrăvitor și viță canadiană – se țâra ca niște degete care voiau să înșface casa și s-o tragă pe pământ. Natura voia să-și recapete casa.

Așa cum copacii străjuiau amenințător reședința, aceasta părea să se ridice amenințătoare deasupra lui Nate. A avut un moment de amețeală în care i s-a părut că ușa roșie se deschide fulgerător, iar casa se apleacă în față, cu cadrul ușii preschimbat într-o gură. Care să-l înghită. Asta era o casă cu răsuflare împuțită și vise urâte.

În vreme ce privea casa copilăriei, pe care n-o mai văzuse de zeci de ani, Nate a auzit hruitul unui motor și pocnetul pietrișului sub cauciucuri.

Avocatul, Rickert, venea pe aleea lungă, cu asfaltul crăpat, într-un BMW vechi de un deceniu – un binevenit răgaz. A parcat mașina lângă mica Honda care, bănuia Nate, era a asistentei medicale de la azil.

Rickert a sărit din mașină și a venit în pas săltat, ținând strâns în mână un plic cafeniu, care se închidea cu buton și sfoară.

— Domnule Graves, a zis.

— Rickert, a zis Nate.

— Singura condiție pe care ați pus-o a fost îndeplinită.

— Acum e înăuntru?

Rickert a încuviințat din cap, netulburat. *Nici lui nu i-a plăcut de tata*, și-a dat seama Nate. Ceea ce era firesc; tatăl lui urâse avocații mai mult ca orice pe lume.

Nate a băgat mâna în buzunar și a scos o bancnotă de un dolar ferfenițită, boțită. Din cele pe care le-ar scuipa afară un automat cu gustări.

Avocatul a luat-o. Apoi i-a înmănat plicul. Nate a aruncat o privire înăuntru, a văzut un teanc de hârtii – cele pe care le semnase deja în urmă cu câteva zile, a două zi după ce Oliver le-a spus că vrea să se mute – plus actul de proprietate și un inel cu chei.

Tocmai atunci s-a deschis ușa casei și a ieșit asistenta de la azil – o femeie cu umeri lăți și ochii blânzi, cu părul șaten umflat ca o cască și un aer trist.

— Nathan Graves? a zis ea.

Nate a încuviințat din cap, dar s-a grăbit s-o corecteze.

— Nate. Niciodată Nathan.

— Bună, Nate, sunt Mary Bassett, a zis ea, luându-i mâna și strângându-i-o. Sunt asistenta de la azil, îmi pare rău pentru pierderea suferită.

— Să nu vă pară. Sunt aici ca să mă veselesc, nu ca să jelesc.

O licărire din ochii ei i-a spus că îl înțelege. L-a îndemnat să se întrebe prin ce soi de infern o fi făcând-o bătrânul să treacă în ultimele lui săptămâni de viață.

Distrugerea pe care o lăsa mereu în urmă boșorogul ăla.

— E înăuntru? a întrebat Nate.

— Da.

— Atunci aș vrea să-l văd.

Așadar, asta a fost singura condiție a lui Nate: îi spusese lui Rickert la telefon, în urmă trei zile, că acceptă oferta de un dolar dacă i se permite un mic „tur“ privat al casei după moartea tatălui său, dar înainte să-i fie dus de acolo cadavrul.

Tatăl, prin intermediul lui Rickert, fusese de acord.

Și acum Nate era aici, privind cadavrul tatălui său.

Nate văzuse câteva cadavre cât fusese în rândurile poliției din Philadelphia – odată, un val de caniculă ucisese o femeie în vârstă, lăsând din ea un morman unsuros și umflat, plin de bășici și cu lichide care se scurgeau. Altă dată, o iarnă grea răpise viața unui om fără adăpost, îl prefăcuse într-un bloc de gheață lipit de un tomberon. Toate morțile pe care le văzuse fuseseră neintenționate –

supradoze și accidente de mașină și, cel mai rău dintre toate, trei cadavre scoase dintr-un incendiu produs într-un club de noapte. Ceea ce era adevărat în acele morți era adevărat și aici: un cadavru nu are suflet. Ceva crucial a dispărut. O bucată lipsă îl transformase dintr-o vietate într-o piesă de decor din ceară.

Pielea bătrânului atârna de pe scheletul strâmb, zbârcită și flască, precum paginile ude ale unei Biblii. Ochii erau sticloși, gura subțire, fiecare buză era o râmă bolnăvicioasă, arcuită în jurul celeilalte.

Ăsta nu era tatăl său. Nu mai era. Nu rămăsese decât un manechin.

Nate se așteptase ca atunci când avea să-și revadă tatăl să simtă o indignare care să lase loc furiei, ca o năvală piroclastică din adâncuri – lava ridicându-se în gâtlej, răgetul de foc al magmei care nu trebuia, nu putea să fie stăpânit.

Sperase că o să simtă bucurie, ca un băiețel căruia i se spune că monstrul din dulap a dispărut, că, de fapt, toți monștrii au fost descăpățânați, că totul de aici încolo avea să se rezume la baloane și dat în călușei.

Se temuse că o să fie trist – că dacă își privește tatăl pentru ultima oară, o să se deschidă în el ceva ce tănuise, un rezervor de tristețe, la vederea bătrânului în această stare. Trist pentru că n-a avut niciodată copilăria pe care crezuse că ar trebui s-o aibă. Trist, întrebându-se ce-l făcuse pe tatăl lui să devină bărbatul care devenise.

În schimb, nu simțea decât un gol. O tablă curățată de tot ce fusese scris, rămânând doar un negru umed, lucitor.

Totuși, de simțit chiar simțea ceva: că e un intrus în această

încăpere. Tatăl nu-l lăsase niciodată să intre aici. Era interzis. Odată, Nate se furișase înăuntru și scotocise un pic, crezând că n-o să fie prins, însă, cumva, tatăl lui aflase. Întotdeauna afla. Era ceva în felul în care fuseseră deranjate *moleculele din încăpere*.

(Nu fusese bine pentru Nate. Avusese vânătași timp de săptămâni întregi.)

Îl îngreșoșa faptul că se afla aici. Ca și cum avea să fie prins din nou. Însă n-a cedat în fața senzației. N-a fugit, cu toate că ar fi vrut.

Încăperea se schimbase. Era mai dezordonată, paradisul unui colecționar maniac: vrafuri de reviste despre arme de foc pe comodă, teancuri de haine murdare, două curse vechi de șoareci în colț (fără șoareci), farfurii murdare vârfulite pe o noptieră, lângă un Rolex contrafăcut și un deșteptător de modă veche, din cele care au deasupra doi clopoței de metal. Nu arăta așa când Nate locuia aici – mama ținea o curățenie lună. Ea aranja moleculele din cameră și le păstra aranjate, totul pentru plăcerea ticălosului bătrân.

Nate se așteptase și ca armele tatălui să fie încă aici: un automat Colt 0,45, în sertarul cu șosete, o pușcă cu acțiune la pompă, sub pat, un pistol mic cu două gloanțe, într-o cutie de pantofi din dulap. Și dacă erau aici, erau încărcate. Tatăl lui era paranoic. Zicea că într-o zi va veni cineva să-i fure toate rahaturile alea – era buchetul imaginar de temeri rasiste, de parcă niște negri ori mexicanii tocmai strângeau rândurile în pădurea întunecată de afară, ca să-l jefuiască de ceasurile lui contrafăcute. *Regele trebuie să-și apere castelul*, zicea mereu tatăl lui. Dar el nu era vreun rege. Și asta nu era vreun castel.

Însă a fost un lucru care l-a surprins pe Nate.

Tatăl lui nu-și luase viața.

Așa proclamase întotdeauna. *Dacă mă îmbolnăvesc vreodată, dacă mă îmbolnăvesc rău de tot, o să-mi proptesc o armă sub bărbie. O să plec așa cum vreau eu.* Asta era ceva ce-i spusese când Nate avea... cât? Doisprezece ani? Cine spune așa ceva unui copil de doisprezece ani?

— Lașule, a zis Nate, fără să aștepte vreun răspuns.

Însă tatăl a răspuns.

Leșul s-a încordat pe pat, cu viața azvârlită brusc înapoi în oase. Spatele i s-a arcuit, ochii s-au holbat și gura s-a căscat, tot mai tare, cu falca pârâind, iar fața i-a devenit iute o mască a suferinței. Tatăl răsufă ca vântul care șuieră printr-o fereastră spartă, după care s-a produs o fulgerare nebunească de lumină...

— Iisuse, a zis Nate, dându-se repede înapoi de lângă pat.

Și apoi și-a văzut tatăl, altă versiune a tatălui său, stând în picioare în colțul odăii. Imposibil, dar era acolo; un tată zăcând pe pat, unul pândind dintr-un ungher. Cel din ungherul încăperii avea blugi plini de noroi uscat, un tricou alb, jegos, și ținea în mâna stângă un pistol de armată pătrășos, el fiind dreptaci. Îl privea fix pe Nate – privea fix la el sau prin el, Nate nu-și dădea seama, totul în vreme ce, pe pat, leșul tatălui său se întindea și se încorda tot mai tare, cu șuierul ascuțit al respirației mai zgomotos și mai prelung decât părea cu putință.

— Nathan? a întrebat versiunea din colț a tatălui, cu vocea atât de răgușită, încât bâzâia, bâzâia ca un perete plin de viespi.

Ușa dormitorului s-a dat de perete și a intrat grăbită asistenta.

Cadavrul de pe pat s-a înmuiat și s-a pleoștit. Nate a clipit – făptura din colț, al doilea Carl Graves, dispăruse.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat asistenta.

— Eu...

Însă Nate n-a putut să răspundă. A trecut pe lângă ea, pe scara îngustă, prin casa putredă, și a ieșit. A vomitat în stratul cu fiori înăbușite de buruieni, în vreme ce Rickert îl privea.

— Se numește respirație agonică, a zis Mary Bassett, în vreme ce Nate stătea pe bara de protecție a vechiului său Jeep Cherokee. Avea pe limbă gustul acru de vomă, inima încă îi bubuia în piept ca o tobă. Asistenta stătea cu mâinile încleștate în față. Uneori, după ce se curmă viața, în corp se produce o mioclonie – o tresărire sau un spasm – și poate și un soi de icnet. Este... un sunet groaznic. L-am auzit mai întâi în studenție, la Universitatea din Pennsylvania, când am avut primul pacient cu infarct, și n-am izbutit niciodată să-l uit.

Rickert stătea alături, urmărind discuția cu o curiozitate detașată.

Nate a pufnit ușor disprețuitor.

— De când a murit tata? De cât timp?

— De o oră.

— Respirația asta se produce așa de târziu după ce... se curmă viața? a întrebat, alegând apoi să folosească un eufemism.

Ea a ridicat din umeri.

— Nu, din câte știu eu, însă biologia e tare ciudată.

— A mai fost ceva, a zis Nate. L-am văzut pe el, pe tata, stând într-un colț. Era și nu era el. Ca o stafie.

Mary și-a luat un aer trist, compătimitor.

— Nu-i ceva neobișnuit să ai vedenii. E un moment de mare stres. Dacă te ajută să crezi că i-ai văzut duhul, e în ordine. Dacă preferi să crezi că a fost o halucinație, și asta e în ordine, a zis, schițând un zâmbet. Aici nu există răspunsuri greșite.

— Bine, a zis Nate, încuviințând din cap.

Doar o halucinație, s-a gândit el.

— Mulțumesc.

Asistenta s-a întors spre avocat.

— Am aruncat toate medicamentele și am pregătit certificatul de deces. Acum pot să sun la firma de pompe funebre, dacă doriți.

— Vă rog, a zis Rickert.

Apoi Mary Bennett s-a scuzat, și-a luat rămas-bun de la Nate și a plecat.

— O să mergeți la înmormântare? a întrebat Rickert.

— Pentru mine, asta a fost înmormântarea.

— Prea bine. O să mă ocup eu de tot ce ține de tribunal. Moștenirea n-are executor testamentar, dacă vă întrebați.

— Nu mă întrebam.

Rickert stătea acolo, tăcut ca arborii, în această zi fierbinte de august, fără nici o adiere. În cele din urmă, a zis:

— Ce faceți cu casa? O vindeți și suportați problema taxelor pe profit? Tot vă alegeți cu niște bani.

— Am luat legătura cu cei de la o firmă de licitații, vin peste câteva zile. Curăță locul, vând tot ce nu-i bătut în cuie. Și la o săptămână după asta..., a zis, nevenindu-i să creadă ce urma să rostească. Familia mea se mută aici.

— Sunt surprins.

— Nu așa de surprins ca mine, domnule Rickert. Nu așa de surprins ca mine.

INTERLUDIU

SOSIREA

Animalelor nu le plăcea să intre în tunel.

Nu-și spuneau asta unul altuia, nu tocmai. N-aveau un limbaj împărtășit între specii, cu toate că, firește, puteau să stea de vorbă cu neamurile – prin ciripeli, păcăneli, chițaieli, behăituri și mârâieli. Dar niciodată un animal n-a avut nevoie să-i spună altuia: *Nu te duce acolo*. Știa. Cunoașterea aceasta fremăta în blana și în penele lor. Prin sânge le curgea avertismentul.

Tunelul, o știa prea bine, nu era doar un tunel. Era un loc cu duhoarea spaimei – un gol întunecat, un punct subțire, o membrană prin care întunecimea, adevărata întunecime, putea să răzbată, iar ele puteau s-o simtă și s-o adulmece. Știa că nu-i doar tunelul, ci acest ținut în întregime – însă tunelul era miezul lui. Așa încât, chiar dacă nu puteau să se ferească de tot terenul dimprejur, ocoleau cu mare înțelepciune tunelul în sine.

Însă astăzi o persoană – un om, una dintre maimuțele alea deșirate, cu trupul ca de cauciuc și aproape lipsit de păr – a trecut prin tunel. În pas alergător. Un mascul al speciei. Oamenii mergeau adesea prin

tunel. Oamenii, după cum s-a dovedit, sunt o specie tare proastă. Aleargă, cu toate că nu-i urmărește nimic.

Însă prostia oamenilor era uneori norocul animalelor. Masculul, alergând pe sub arcul adânc de piatră și prin întunericul lung, ducea cu el ceva, așa cum fac adesea oamenii:

Hrană.

Alune și semințe și fructe uscate. Alerga leneș, plescăind și crăntănind.

Pleasc, pleasc.

Cronț, cronț.

Și apoi, așa cum, de asemenea, fac oamenii deseori, a scăpat pe jos bucățele din ce mânca. Oamenii erau făpturi risipitoare. Teribil de indiferenți față de lumea din jurul lor, aruncau cu nepăsare lucruri. În aceeași măsură hrană, gunoaie și comori.

Veverița știa că nu trebuie să intre în tunel. Era, pur și simplu, adevărat.

Însă tot la fel de adevărat era și că venea toamna.

Și, odată cu toamna, frigul.

Și după ce frigul se întetea, avea să fie iarnă – lumea avea să devină un deșert de zăpadă și gheață și viscol. Veverițele supraviețuiau peste iarnă pentru că erau stăpânite de o imensă hotărâre de a face rost de hrană și de a o ascunde. Dacă vedeau un lucru bun de mâncat, erau programate ca, fie ce-o fi, să-l ia și să-l ascundă prin copaci și pe sub bolovani și în gropi săpate în pământ de lăbuțe aprige.

Acolo, chiar acolo, în tunel, era mâncare.

Mâncare de cea mai bună calitate, ispititoare.

Așa că veverița a făcut ce fac veverițele, chiar și atunci când un automobil se năpustește spre ele – veverița s-a dus să ia mâncarea.

S-a furișat în tunel, prin întuneric. La început s-a mișcat încet, apoi în salturi iuți. Semințele, alunele, fructele împrăștiate erau înaintea ei. Acum, la numai trei metri. Doi și jumătate. Doi. Veverița aproape că le simțea gustul.

Însă întunericul din tunel a părut să devină mai sumbru. Și mai negru. Veverița s-a oprit. Dintr-odată, blana i s-a zbârlit – un avertisment. Un sunet ascuțit a răsunat în puțul îngust al urechii animalului. Umbrele au fremătat și apoi au apăsă, ca și cum ceva greu ar fi căzut pe veveriță.

Și totuși, veverița era aproape, atât de aproape, de mâncare.

Așa că s-a furișat mai departe. Fără să bage în seamă senzația de greață din măruntaie, care spera să fie doar de foame.

Mai aproape acum. Și mai aproape.

A întins o labă spre prima alună. A lovit-o, trimițând-o spre gură, gata s-o îndese în fălci...

Și apoi țiuitul din urechi a devenit insuportabil, ca un ac înfipt în creier. Veverița s-a zvârcolit, s-a rostogolit pe spate, cu coada fluturând, cu labele zgredănând pe când se răsucea și iar se răsucea. Animalul a scos un sunet din fundul gâtului: un chițait disperat, care a devenit un țipăt ascuțit.

Curând, nu s-a mai zvârcolit. Nu mai putea decât să stea pe burtă, îndesându-și creștetul în pământul tare. Sperând să oprească sunetul care îi țiuia crunt în urechi. Capul îi tremura. Din nări i-au țâșnit

două jeturi de sânge, și o spumă însângerată i s-a scurs printre dinți. Burta i s-a umflat și apoi a crăpat așa cum se sparge un ou, toate dinăuntru ieșind cu așa forță, încât trupul i s-a ridicat pe un delușor de măruntaie.

A rămas vie destul de mult ca să vadă cum aerul se încovoiaie în jurul său și umbrele se strâng ca un nod. Electricitatea a dansat pe pereții tunelului, și apoi din întuneric a izbucnit un fulger de lumină nepământească.

Și acolo, întipărit cu foc în lume, ca o imagine arsă pe retină, era un om. Și el un mascul al speciei, însă diferit de cel care trecea în pas alergător așa de nonșalant cu câteva minute înainte. Fata acestuia era plină de cicatrici, ca și cum s-ar fi încăierat cu o fiară cumplită, un diavol. Și, el însuși fiind ca un diavol, singurul ochi colorat ciudat al masculului tânăr – ochi cuibărit în acea cicatrice zimțată – strălucea și părea să-și schimbe culoarea, ca lumina răsfrântă printr-o prismă.

Apoi masculul uman a pășit peste veveriță și s-a îndepărtat.

Întunericul și moartea au ajuns la animal. Făptura și-a dat duhul într-o izbucnire de fluide, a năpărlit brusc, iar un abur a ieșit din ea șuierând. A murit, dar acesta n-a fost sfârșitul. Nu cu adevărat. Curând s-a pomenit că alunecă printre crăpături, prin întuneric, în ceață.

PARTEA A DOUA

MUTAREA ÎN CASĂ

Adevărul este simplu, atât de simplu, încât până și un copil îl poate înțelege. Tatăl meu era un om rece, matematician, care nu m-a iubit și n-a primit iubire din partea mea, dar un lucru pe care mi-l spunea întotdeauna era logic: zicea că limbajul cel mai adevărat al Universului nu sunt cuvintele noastre sau limbajul corpului sau orice vine de la noi. Ci, spunea el, sunt numerele și matematica. Totul face parte dintr-o ecuație și, când cunoști acele ecuații, când cunoști Numerele Adevărate, știi totul. Nu există nimic ce nu poți dezlega, atunci când cunoști cifrul. În toate există o variabilă care ar completa ecuația. Și acum am acel număr. Este numărul lumii, numărul îngerilor, numărul diavolilor. Este vârsta lui Avram când l-a văzut pe Dumnezeu, vârsta lui Ioan din Patmos, este numărul celei de-a 66-a Loji, Gematria lui Amen, Secolul de Aur, Numărul Distrugătorului. Am visat că Fiara din Tunel a venit la mine și mi-a scris acel număr pe mână, așa că acolo m-am dus, la stânci, la Tunel, și acolo am primit misiunea. Tatăl meu avea dreptate. Toate lucrurile sunt numere. Numere Adevărate. Limbaj Adevărat. Avea opt nasturi la haină când l-am omorât.

Din jurnalul numărul 37 al ucigașului în serie

Edmund Walker Reese

VĂD O UȘĂ ROȘIE

Stăteau toți trei și se uitau la ușa roșie.

— Suntem siguri de asta? a întrebat Nate.

Maddie a râs, și sunetul aproape a fost acoperit de zumzetul cicadelor, ca sunetul scos de un fermoar închis și deschis la nesfârșit.

— E cam târziu acum. Am cumpărat locul.

— Da. Cu un dolar. Și cu zece mii impozit pe an. Și cât o să cheltuim probabil cu reparațiile și îmbunătățirile în următorul an, în următorii doi ani, zece ani...

Și-a trecut o mână prin barbă și s-a auzit un hârșăit, ca atunci când îți plimbi degetul mare peste o perie de ghetă veche. Și-ar fi ras-o dacă ar mai fi fost încă în oraș – dar aici, cumva, barba aia sălbatică părea cât se poate de potrivită.

Ea s-a dat mai aproape și și-a pus capul pe umărul lui.

— Îți mulțumesc că faci asta, Nate. Cred că o să fie un lucru bun.

— Și eu cred la fel, a zis el, deși era o minciună.

— Locul ăsta e grozav, a zis Olly. Chiar era plăcut să-i vadă un zâmbet pe față. Deja fiul lui părea... ei bine, poate că el însuși nu era cel mai corect fel de a o spune, dar așa vedea Nate lucrurile. Oliver părea mai destins și mai liber. Băiatul a adăugat: Și cam sălbatic. Cu bălării peste tot și chestii de-astea.

Olly s-a plesnit peste gât.

— Au.

— Țânțarul te-a găsit, a zis Nate, apoi s-a lansat într-o imitație tare proastă a lui Dracula. *Ei vor să-ți sugă sângeeehlee.*

— Îmîh.

— Cel puțin nu-s căpușe.

— Căpușe? a zis Maddie, alarmată. Ce vrei să zici cu „căpușe?”

— Acum suntem pe teritoriul căpușelor. Dar e în ordine. Oposumii se hrănesc cu căpușe. Iar liliecii mănâncă țânțari.

— Căpușe, oposumi, lilieci și țânțari. Maddie a clătinat din cap. La dracu', spune-le celor de la mutări să vină înapoi și hai să dăm foc la toooot rahatu' ăsta.

Nate a râs, la fel și Oliver. Erau obișnuiți cu mama lor, chiar dacă nu-i împărtășeau pasiunea specială pentru vulgarități.

— Viața la țară, a zis Nate, pupând-o pe obraz.

— Așadar, asta-i ușa de la intrare, a zis Olly.

— Două balamale și o clanță, a zis Maddie, cu o mutră ciudată. Asta-i tot ce trebuie ca să faci o ușă.

Nate a ridicat din umeri.

— Atunci hai să deschidem ușa și să ne punem pe trai.

(Vorbele alea. *Două balamale și o clanță. Asta-i tot ce trebuie ca să faci o ușă.* Ieșiseră din gura sa, însă Maddie nu prea știa de ce. Sau de unde îi veniseră. Le mai auzise? Trebuie să le fi auzit.)

Era din ce în ce mai greu să lucrezi în oraș, cu toată gentrificarea în curs – de ce să-i închiriezi spațiul unui artist, când poți să-l închiriezi unei cafenele de fițe sau cuiva care vinde petice de pus pe

ochi artizanale, personalizate, de pe Etsy, unor hipsteri chiori? Aici aveau o grămadă de teren și un șopron mare pe stâlpi, pe care avea să-l transforme în atelier. Și deja mintea îi vuia de liste – *trebuie să sun un tip care se ocupă de încălzire, ventilație și aer condiționat, ca să facă un sistem dublu, și un electrician, să tragă curentul, și pe cei de la internet și pe Trudy Breen, să se gândească dacă mă poate programa să expun într-o galerie prin primăvară...* și apoi a început să se gândească și la o listă de alimente, pentru că n-aveau nimic de mâncare, și să se asigure că toată lumea avea noua lor adresă și...

Pentru că Maddie era și așa. Liste în cadrul listelor, planuri pentru noi liste, liste pentru noi planuri. Lumea se aștepta ca artiștii să fie niște năuci, niște iresponsabili, și unii chiar erau – însă acei artiști fie a) mureau de foame, fie b) erau deja bogați, iar Maddie nu voia să moară de foame și, totodată, era al naibii de sigură că nu-i bogată, ceea ce însemna că nu, n-avea voie să se piardă cu firea, mersi frumos.

(Altă latură a lui Maddie: avea o gură mai spurcată decât un șarpe care s-a înecat într-un ulcior plin cu tequila ieftină. Bărbații puteau să vorbească așa, dar femeile adesea n-aveau voie, chestie pe care Maddie o lua ca pe o provocare personală. Dracu' să-i ia dacă își închipuie că femeile nu pot vorbi urât. În tinerețe, lui Mads îi plăcea să zică: *Spune-mi să zâmbesc, și o să-ți arăt dinții.*)

În acest moment, reușea să nu se piardă cu firea. Lucrurile se desfășurau conform planului. Deja cei de la firma de mutări intrau și ieșeau din casă, punând cutiile una peste alta, așezând mobilierul. Nate îi supraveghea. Oliver își cerceta camera.

Asta îi lăsa ei un răgaz. Un moment doar pentru ea.

Așa că a ieșit din bucătărie pe ușa din spate, pe veranda șubredă, apoi s-a dus în pădure. Maddie a găsit cărarea năpădită de ierburi și a urmat-o până la șopronul pe stâlpi. N-au trecut decât câteva minute până să ajungă – un șopron pe stâlpi în cel mai autentic și vechi sens: construit pe stâlpi de telefon vechi înfipti adânc în pământ, câte șase pe fiecare parte, cu un acoperiș de tablă ruginită. Stâlpii nu erau încă putrezi, însă rugina săpase de mult găuri în acoperiș. Mumia unui vechi cuib de viespi atârna de grinzi, alături de nesfârșite hamace țesute de păianjeni. Clădirea n-avea pereți, iar pe podeaua murdară, plină de praf, erau zgârieturi neregulate și găuri și urme ale cutiilor cu echipamente de mult scoase din funcțiune și luate de firma de licitații pe care o angajaseră ca să-i scape de toate ciurucurile lăsate de răposatul tată al lui Nate.

Spațiul ăsta era al ei și numai al ei.

A petrecut un moment în acea mică epifanie.

Simțea că are loc să facă flexiuni și să respire, loc să creeze și să creeze și să creeze și mai mult. Însă...

Apoi realitatea a lovit-o iar din plin. *Tot mai trebuie făcuți pereți. Tot mai trebuie să trag curent, să pun lumini, să instalez un sistem de încălzire, ventilație și aer condiționat, să-mi aduc tot echipamentul, cum ar fi lampa de sudură și dulapul cu scule și armăturile și, și, și*, asta peste celelalte lucrări de care e nevoie într-o casă în care de-abia te-ai mutat. În mod normal, listele îi dădeau o senzație de eliberare, însă dintr-odată, listele îi păreau blocuri de zgură care i se îngrămădesc pe piept.

Însă dacă ar putea da jos blocurile alea de zgură...

N-am nevoie de șopronul ăsta pe stâlpi ca să creez ceva.

Nate și Oliver n-au nevoie să le despachetez eu cutiile.

N-avem nevoie de alimente – putem comanda afurisita aia de mâncare.

Și atunci, pretutindeni în jurul ei, pădurea a înviat brusc și nestăvilit – da, s-a trezit efectiv la viață, veverițe și gaițe albastre și păianjeni, vai –, aducând cu sine și toate posibilitățile pe care le oferea. Asta era o pădure bătrână și mulți copaci zăceau ca niște oșteni căzuți. Dacă ar putea sculpta unul...

O drujbă ar fi de ajuns.

N-avea drujbă.

— Am nevoie de o afurisită de drujbă, i-a spus ea pădurii.

Uneltele erau importante. Așa cum nu te apuci să te plimbi prin Mordor, nu sculptezi cu unelte de rahat, nepotrivite.

Ai nevoie de abrazivii potriviți ca să șlefuiеști sticla, de un eboșor bun ca să modelezi lutul, de o cameră mare de vid sau de presiune ca să creezi și să finisezi mulajele și matrițele de rășină corecte.

Și Maddie voia drujbă potrivită – cea mai bună – pentru sculptarea lemnului. Chiar dacă nu mai folosisе niciodată o drujbă la sculptat, abia aștepta să învețe, așa că știa ce-i trebuie: o drujbă pentru sculptură.

O drujbă obișnuită era bună doar ca să măcelărești copacii. Or, ea nu era vreo măcelăreasă. Nu, Maddie avea nevoie de o lamă scurtă, ceva care să-i permită să facă tăieturi mari, dar și să scobească lemnul, să sape mici caneluri și adâncituri, șanțuri și creștături, toate în căutarea detaliilor. Ceva ușor, cu vibrație redusă. Avea o

prietenă care nu folosea decât produse marca Stihl, dar unde naiba să se ducă după așa ceva? Nu cunoștea câtuși de puțin zona.

Poate că știa Nate.

Așa că a plecat să-l caute pe Nate.

L-a găsit la etaj, privind încruntat spre ușa dormitorului lor. I-a pus o mână pe umăr, iar el a reacționat de parcă tocmai l-ar fi atacat cu un pistol cu electroșocuri.

— Iisuse! a zis el, speriat.

— Nu, nu e Isus, doar nevrednica de mine, a zis Mads, făcându-i cu ochiul. El n-a râs, și ea i-a aruncat o privire nedumerită. Oh, e Nate cel Serios, înțeleg, înțeleg.

El a scuturat din cap, s-a silit să zâmbească.

— Nu-i nimic. Care-i treaba?

— Am nevoie de o drujbă.

— O ce?

— O drujbă, ca să sculptez diverse lucruri.

— Cu drujbă tai, nu sculptezi.

— Ia nu mă lua de sus, prietene. Oi fi tu polițaiul pe aici, dar amintește-ți că atunci când e nevoie să fixăm sau să batem ceva în cuie, până la urmă eu sunt cea care o face, a zis Maddie rânjind. Vai, Doamne! Și pe tine te aprind renovările astea? Gândește-te la cheștiile pe care le putem face în noul nostru dormitor principal. Ciocănituri, înșurubări, verificări de țevi, a zis și i-a făcut cu ochiul obraznică, plimbându-și o mână în sus pe brațul lui, ca să-i pipăie umărul solid. El s-a tras înapoi brusc, ca ars. *Saaaaau* nu, a adăugat ea.

Nate a tresărit.

— Nu-i dormitorul nostru.

— E dormitorul nostru. Al tău și al meu, a zis ea, cu chipul întunecat de dezamăgire. Brusc, înțelegea. Se pricepea să vadă dincolo de absurditățile lui Nate. El nu știa că-s absurdități și n-o făcea dinadins. Însă soțul ei încerca de multă vreme să se ascundă după o pereche de draperii întunecate, și ea era singura care putea să le tragă în lături cu ușurință, ca să vadă ce se află cu adevărat acolo. Oh, m-am prins, încă ai impresia că e al lor.

— Când eram mic, tata a spus foarte clar să nu intru în dormitorul lui. Nu al lor. Nu al mamei. Îi zicea „al lui“. Așa că n-am intrat niciodată. Pare o..., a zis el, apoi s-a oprit, părând că se străduiește să aleagă cuvântul potrivit. O încălcare a proprietății. El a trăit și a murit acolo. Nu-i al nostru.

I-a povestit cum Carl Graves zăcea mort în patul acela. Și cum s-a trezit brusc. O ultimă suflare înainte de a pleca de pe lume. Ea a încercat să fie empatică și să înțeleagă cum vine asta. (La urma urmei, își văzuse și ea tatăl murind.) Dar avea nevoie și ca el, ei bine... ca el să-și vină în fire, pentru că aici era vorba de mai mult decât de propria persoană.

— Dumnezeuule mare, Nate. Chiar nu te împaci cu treaba asta. Cu nimic din toate astea.

— O să fiu bine.

— N-o să fii! a zis ea tare, prea tare. Apoi a spus-o iar, mai încet. N-o să fii. Doamne, n-ar fi trebuit să ne mutăm aici. N-ar fi trebuit să luăm casa asta. Simțea cum trece brusc în modul de criză,

prestabilit. Putem încă s-o vindem. Cei de la firma de mutări n-au descărcat prea mult din mobilierul nostru și, la drept vorbind, oricum n-avem destulă mobilă ca să umplem locul ăsta. O să le spunem să ne pună lucrurile într-un, cum îi zice, container dintr-alea? Le putem depozita până găsim un loc...

Însă Nate a clătinat din cap.

— Nu. Pricep ce faci. Încetează. Uite ce-i, o sa ma descurc. Păstrăm casa. Am părăsit orașul. E mai sigur aici. Lui Olly îi place; Doamne, deja e altfel, se simte asta. E mai liniște, iar școala e dintre cele mai bune și situată într-unul din cele mai bune districte din stat. Tu ai nevoie de spațiu, de mult spațiu, pentru lucrările tale. Iisuse, eu încep un nou serviciu luni. Olly începe curând școala, a zis, pe un ton hotărât. Facem asta.

Ea l-a măsurat cu privirea. A încercat să miște iar draperiile acelea întunecate, ca să vadă dacă el chiar gândea ceea ce spunea.

Apoi Maddie i-a pus pe umăr o mână liniștitoare – și în același timp i-a înfipt în piept un deget acuzator. Dur.

— Bine. Dar vino-ți în fire. Și țineți-o. Avem nevoie de asta ca să mergă. Tu nu ești de obicei așa, iar noi ne bazăm pe tine. Ești o stâncă. Fii o stâncă. Bine?

Limbajul corpului era limpede – ea avea să-l sprijine, da, dar n-avea să-i rabde aiurelile.

El a încuviințat.

— Hei. Pricep. E greu, a zis ea.

— E în ordine.

— E și mai greu să recunoști că e greu.

— E... e greu. Și toate cele.

Ea a zâmbit.

— Bravo. Vezi? Nu te simți un pic mai bine?

— Ba da. Cam..., a zis el, ridicând degetul mare și arătătorul, despărțite de câțiva milimetri. Un pic mic, micuț.

— Te iubesc. O să fie bine.

— Și eu te iubesc.

— Știi ce, a zis ea, întorcându-se ca să coboare scările. Tu și cu mine o să luăm deocamdată dormitorul din spate.

— Și Olly unde...

— Unde o să doarmă? I-am spus deja că poate să se instaleze la mansardă.

— La mansardă, Mads, știu și eu. E totul vechi, murdar și încins...

— Ciudat, așa te-aș descrie pe tine.

— Ha, ha.

— Eh, o să-i facă bine. Are cincisprezece ani. I-ar prinde bine spațiul, separarea. Poate fi lumea lui acolo, sus, nu a noastră. Maddie și-a coborât vocea. Și apoi, serios, puștiul prăpădește deja două șosete de sport pe zi. Poate că va trebui să facem un stoc de șervețele... sau, cel puțin, să ne facem cârd de fidelitate la Costco ca să ne descurcăm cu excedentul.

Nate a făcut o mutră scârbită, dornic să schimbe subiectul.

— Sper că o să-i meargă bine aici.

— O să fie grozav. Deja pare mai liniștit...

Sus, fiul lor a scos un țipăt.

Oliver s-a strecurat în sus pe scara prea îngustă – și în vârful ei a

întins mâna, a găsit lanțul și, cu un clic, a făcut lumină. Mansarda se întindea pe lungimea întregii case, echivalentul a două camere cu adevărat mari. Acoperișul era ascuțit, așa că era mai ușor să mergi pe mijloc, însă laturile se povârneau până în punctul în care nu mai puteai să stai în picioare. Cei de la firma de mutări puseseră deja aici o parte din mobilierul lui, cuibărindu-i patul într-un colț, sub panta acoperișului. Lui Oliver îi plăcea. Cumva, îi dădea senzația de siguranță. Să se ascundă lângă perete, departe de lume.

În ciuda mirosului de lemn mucegăit, a prafului și a căldurii – sfinte, era ca în cuptor aici, sus –, lui Oliver îi plăcea destul de mult. Era, fără îndoială, mai mult spațiu decât în dormitorul său din oraș. Simțea că aici poate să respire.

A făcut un pas spre pat și...

— O, futu-i, a zis, clătinându-se, și s-a tras brusc înapoi.

Văzând ce era pe podea, a strigat după părinții lui.

Singura lumină de la mansardă era de la un bec fără abajur, așa că atunci când tatăl lui Oliver a urcat, a adus cu el și o lampă de jos. A pus-o în priză și, folosind-o ca pe un soi de lanternă, a aplecat-o spre podea și a luminat ce era acolo.

— Vezi? a zis Oliver.

— La ce dracu' ne uităm? a întrebat mama, temătoare.

— N-am nici cea mai mică idee, a zis tatăl.

Nu că n-ar fi știut la ce se uitau.

Atâta doar că... ceea ce vedeau n-avea nici un sens.

Un șoarece mort de multă vreme zăcea în praful de pe podeaua de lemn. Trupul era sec, redus la o piele uscată, întinsă ca o pătură

peste oasele ca niște bețe de chibrit. Însă nu asta era surpriza...

Furnici mășăluiau în jurul șoarecelui mort, într-un cerc perfect, șiruri întregi, într-un carusel dement în jurul carcasei rozătoarei. O spirală nesfârșită a insectelor care nu se duceau nicăieri, însă nu se puteau opri. Asta îi amintea de ceva ce făceau la școala quakerilor – dansul în jurul stâlpului de Armindenii. Elevi și profesori ținând panglici legate de stâlpul din mijloc, încercuindu-l și împletind panglicile în vreme ce se tot învârteau.

— E ciudat, a zis Oliver.

— Oposumi, căpușe, țânțari, lilieci și acum un circ macabru de furnici? îmi reînnoiesc propunerea să ardem casa, a zis mama, dar și ea părea fascinată de spirala furnicilor.

— Să le omor? a întrebat tatăl.

Mama a ridicat din umeri.

— Poate că venerează șoarecele, a zis ea, apoi și-a înălțat vocea într-un vaier înalt, ca un țiuit de insectă: *Slavă ție, Rege al Cronțănelii, glorie Răposatului Rege al Rozătoarelor!*

— Sunt sigur că-i ceva... normal, a zis tata.

Nu părea sigur.

Însă Oliver era deja cu telefonul în mână, căutând pe Google „furnici în cerc”. Într-o fracțiune de secundă, au apărut o droaie de clipuri pe YouTube.

— Îi zice *spirală furnicilor... sau, să vedem, cercul furnicilor. Pare un fenomen natural – adică sunt prinse în dâra propriilor feromoni și e ca o pistă pe care n-o pot părăsi, așa că se rotesc și se tot rotesc până când mor, a citit în continuare, și, în vreme ce citea, se încrunta. E*

sinuciderea furnicilor.

— E sinucidere, fără îndoială, a zis tatăl, vârând șoarecele mort în batista sa cu motive ornamentale.

Apoi s-a ridicat și a tropăit de câteva ori, *tromp, tromp, tromp*. A înclinat iarăși lampa spre locul în care cercul furnicilor era acum strivit. Câteva se târau în continuare, și tatăl a mai trântit o dată piciorul, răsucind talpa ca un fumător care strivește un chiștoc.

— Nu era nevoie să le omorâm, a zis Oliver.

Respirația i s-a oprit pentru o clipă în piept. Știa că n-ar trebui să-i pese totuși de niște furnici – n-aveau minte sau emoții, și nici măcar nu era sigur că simt durere –, și totuși tropăitul tatălui păruse atât de brutal. De definitiv.

— Olly, nu pot să salvez fiecare furnică. Așa cum ai spus, ele erau într-un soi de... spirală a morții.

— Dar...

Tata i-a pus mâna pe umăr.

— Ascultă, puștiule...

„Puștiule” era unul dintre numele de alint ale lui Oliver, alături de Olly, „băiete”, „amice”.

— Cei de la firma de mutări aproape au terminat. Curând vor aduce sus restul mobilelor tale, apoi poți să te apuci de despachetat. De acord? Ești bine?

— Sunt bine, a zis Oliver.

Nu voia să spună cât de mult îl tulburase treaba cu furnicile. Așa că s-a silit să zâmbească și a sperat că ei n-au observat. Chiar dacă în minte vedea în continuare furnicile alea rotindu-se mai departe, și

rotindu-se, și rotindu-se, ca o roată stricată, nebună.

7

O ÎNSUȘIRE A SUFLETULUI

— Vreau să mai vorbim despre furnici, a zis doctorița Parveena Nahid, pe ecranul laptopului lui.

De când se mutase, era prima lor ședință oficială pe FaceTime. Tata nu era prea bucuros că trebuie să plătească onorariul întreg, în ciuda faptului că nu beneficia decât de o ședință video, dar, în același timp, îi plăcea că nu trebuie să-l ducă pe Oliver înapoi în oraș.

— Te-au necăjit.

— Eu... mda. Dar asta a fost acum vreo săptămână? a zis el, încercând să pară indiferent, de parcă nici nu s-ar fi sinchisit.

Laptopul stătea pe birou, iar el, pe scaun. Și-a pus bărbia în căușul mâinilor, cu coatele pe tăblie.

— Te mai supără și acum?

— Poate. Nu știu.

A oftat. *Fii sincer și gata.*

— Un pic.

— De ce?

— Nu știu. Băiatul a râs, dar nu era un sunet vesel. Știu că furnicile nu-s un soi de omuleți sau așa ceva. Nu cred că au... Nu știu. Durere

sau emoții sau ce-o fi. Dar să-l văd pe tata cum le strivește?

Avea palmele transpirate și a încercat să le șteargă pe blugi.

— Cum te-a făcut asta să te simți?

— Nu prea bine, presupun.

— Ai auzit de jainism?

El a clătinat din cap.

— Jain Dharma, a continuat ea, e o veche religie indiană. Un pic de budism, un pic de hinduism. La jainiști există un principiu numit *ahimsa*. Mahavira, fondatorul jainismului, a scris ceva ce m-a făcut să mă gândesc la tine: Nu există o însușire a sufletului mai subtilă decât respingerea violenței și nici o virtute a spiritului mai măreață decât venerarea vieții. Poate că asta demonstrezi tu. O venerare a vieții.

— Mda, dar, adică, asta poate să fie și o chestie nebunească. Dacă nu pot face față faptului că cineva strivește niște furnici...

Glasul i s-a stins.

— Astea sunt cuvintele tale? Că nu poți face față? Sau aparțin altcuiva? a întrebat ea, iar băiatul a ridicat din umeri. Pentru că, a zis ea, se întâmplă foarte des ca oamenii să ne spună ceva – o critică, sau mai rău, o insultă – și ne intră în cap și...

A fluturat din mâini, ca un fluture care zboară de colo-colo. Mișcarea a stârnit o jerbă de pixeli, iar unele porțiuni au încremenit înainte să se topească. Gândurile ricoșează și tot ricoșează ca un ecou și, nu după mult timp, începem să auzim ecoul în vocea noastră, nu în cea a criticului. Adoptăm insulta, ne-o însușim și uităm că ne-a fost dată de altcineva.

— Zici că e de la tata.

— Asta zic?

— Este. Dar nu ca și cum..., a început el, dar dintr-odată, se simțea confuz. Adică, s-ar putea să nu se înșele, bine? Poate că nu mi-ar strica să mă oțlesc un pic.

Cum zisese tatăl? Armură.

— Am nevoie de armură. Dacă nu mă împac cu strivirea unei cete de furnici, lumea o să se rostogolească peste mine ca un... bolovan. Așa că poate are dreptate. Adică, îl iubesc pe tata și el mă iubește, ne înțelegem de minune. Nu este dintre cei care maltratează...

Ea a ridicat mâinile într-un gest menit să-i dea de înțeles c-ar fi cazul s-o ia mai încet.

— N-am sugerat așa ceva, Oliver.

— Nu, nu, știu.

— De ce ai spus asta? De ce ai ajuns la acest subiect? Maltratarea, vreau să zic.

— Cred că tatăl lui l-a maltratat.

— Vrei să discutăm despre asta?

Oliver a ridicat din umeri.

— Nu prea avem ce discuta. Tata nu vorbește aproape deloc despre asta. Nu știu decât că n-am avut voie să-mi văd bunicul și că el a murit, iar acum noi locuim în casa lui.

— Și cum e? Să locuiți în casa aceea?

Oliver s-a gândit îndelung.

— E ciudat. Te simți cam izolat. E și plăcut, să nu mă înțelegi greșit, adică, îmi place chestia asta cu traiul în pădure și toate cele. Uneori doar mă plimb și e liniște și pace. Poate prea multă liniște,

totuși. Mama e ocupată cu amenajarea casei și a șopronului pe stâlpi din spate. Tata e... știi tu, tata e tata, are de lucru și toate cele.

— Ți-ai făcut prieteni la școală?

— Nu..., a zis el, un pic șovăielnic, căci nu era ceva ce ar fi vrut să recunoască. Însă n-a trecut decât o săptămână.

Zâmbetul doctoriței Nahid a devenit și mai larg.

— E în ordine. Totuși, e bine să ai prieteni. Toată lumea are nevoie de prieteni, așa că, Oliver, noi o să-ți facem rost de niște prieteni.

8

ALTĂ MÂNCARE DE PEȘTE

Nate s-a privit în oglindă, cu cămașa lui bej și pantalonii verde-pădure. Uniforma de paznic forestier era cu totul diferită de cea albastră, de polițist. Îl făcea să se întrebe la cine se uită.

Se simțea așa de debusolat aici, la țară. Toate se adunau: plecarea din poliție, plecarea din oraș, plecarea din vechiul lor apartament, mutarea înapoi într-un cămin al copilăriei, care părea să aparțină unei perechi de morți. Cel puțin, Oliver părea să se simtă mai bine. Nu că Nate ar fi avut prea multe șanse să petreacă timp cu el. Chiar se simțea mai bine? La naiba, nu știa.

A coborât privirea spre chiuvetă. Acolo, pe un colț, era un toc din pânză cafenie – uzat, nu nou. În el era un Glock 19.

Nate și l-a pus la centură și a ieșit din toaletă.

Biroul nu arăta grozav. O încăpere principală și o sală de ședințe mai mică, o toaletă unisex într-o parte. Două birouri se aflau în mijloc, față în față. Pereți cu lambriuri de lemn. Pe podea, o carpetă bej, tocită.

Partenerul său, Axei Figueroa – „Fig” –, ședea la biroul aflat mai în spate. Fig era un nemernic, un tip îndesat, cu gâtul, brațele și coapsele groase, dar și scund, arătând ca o buturugă. Era ras în cap și fiecare părțică a craniului său era cafenie ca o curea de pantaloni. Avea o afurisită de mustață ca o muscă.

— Ți-au trimis uniforma, în cele din urmă, a zis Fig.

— Da, presupun că și-au închipuit c-o să rup gura târgului, a zis Nate, apoi s-a rotit, ca un manechin sictirit. Ce zici, arăt bine?

Fig a mârâit și s-a încruntat.

— Mă tem că te-ai potcovit cu mine, a adăugat Nate.

Alt mârâit. Fig s-a întors la hârțogăria lui.

Îmi fac prieteni oriunde mă duc, și-a zis Nate. Așa fusese în ultimele săptămâni – cele mai multe dintre discuțiile lor erau scurte, reținute, doar despre muncă.

Nate a oftat și s-a dus la avizier, unde erau trecute toate informațiile necesare: un tabel cu sezoanele de vânătoare și pescuit și traseele sigure pentru vânători, plus avertizări despre specii invazive. În cea mai mare parte, insecte. A văzut o avertizare despre ceva numit „păduchi de plante cardinal”, o insectă cu aripi roșii, care sugă seva copacilor și se dă în vânt după pomii fructiferi și vița-de-vie.

— Te plictisești? a întrebat Fig.

— Oh. Doar citeam un pic.

— Avem documente de întocmit. Permise și chestii de-astea.

— Sigur, a zis Nate, cu toate că și-a auzit resemnarea din voce.

S-a dus la birou și s-a așezat. Fig îl privea.

— Ai fost în poliția din Philly, așa-i?

— Așa-i.

— Pariez că acolo nu era niciodată plictiseală.

A deslușit tonul bărbatului – nu era prietenos. Fig încerca să-l scoată din sărite cu ceva. Cu ce anume, nu știa. Dar n-avea de ales, trebuia să intre în joc.

— Orice slujbă are și părți bune și părți rele, dar uneori vedeam niște lucruri, trebuia să ne ocupăm de niște chestii dure, sigur.

— Și pariez că aveai antrenament ca să te ocupi de toate astea.

— Desigur.

— Păi, înseamnă că ai avut pile serioase aici, pe coclauri, Nate. Cei mai mulți care devin paznici de vânătoare – „agent de conservare a faunei și florei” – trebuie să fie mai întâi cădeți la Harrisburg, apoi să parcurgă toate stagiile Școlii Leffier. E un program de un an, cu practică și toate cele. Cursuri de gestionarea faunei și florei, de administrare a agenției, de securitate și așa mai departe.

Brusc, Nate s-a simțit un pic stingherit. Privirea bărbatului îl țintuia de perete, ca pe un afiș de film ieftin.

— Presupun că tu ai urmat acel program, a zis el.

— L-am urmat, a zis Fig, apoi s-a aplecat în față. Dar tu nu.

— Și asta ar fi o problemă?

Fig s-a lăsat pe spătar și și-a încrucișat brațele.

— Nu. Ți-ai făcut stagiul în tranșee. Poate că nu tranșeele astea, dar orișicât. Bill Dingel din Harrisburg a zis că ești bun, deci tre' să fii bun.

După părerea lui Nate, părea să fie în continuare o problemă.

— Uite ce-i, nu sunt aici ca să te calc pe bătăături. Nu simt nevoia să mă dau mare; după mine, faptul că am fost polițist pe străzile din Philly nu-mi dă vreun soi de cunoaștere specială sau dispensă. Am crescut prin partea locului, am vânat și am pescuit, dar nu pretind că aș cunoaște această muncă. Tu o cunoști. Tu conduci. Vrei să fac hârțogăraie, o să fac hârțogăraie. Vrei să stau și să mă holbez la perete, o să mă holbez la perete. O să culeg mostre de căcăreze de cerb sau o să curăț gunoiul din șanțuri. Tu ești șeful, șefule.

— Și totuși, nu eu sunt șeful, nu-i așa? Avem aceeași fișă a postului, Nate. Denumirea postului, aceeași. Salariul? Același. A râs, însă fără nici un pic de veselie-n glas. La naiba, probabil că tu ești plătit mai bine.

— De ce aș fi?

— Nu mă face s-o spun.

— Ce să spui?

Fig s-a aplecat iar în față, cu palmele lipite de birou. A început să spună ceva, s-a întors, apoi trebuie să-și fi spus *la dracu'*, pentru că s-a hotărât și a rostit cuvintele:

— Tu ești alb.

— Așa, și?

— Zău? Asta-i răspunsul tău. Așa, și?

— Nu-i un răspuns – e o întrebare.

Fig a încuviințat din cap, a frustrare, lehamite și dispreț.

— Las-o baltă.

— Nu vreau s-o las baltă. Vreau să vorbim despre asta.

— Nu, nu vrei să vorbim despre asta. Rahat, eu nu vreau să vorbim despre asta. Aș prefera să trăiesc într-o lume în care nu trebuie să vorbesc despre asta, să mă gândesc la asta, să trăiesc asta. Dar îmi doresc și să pot mânca în fiecare zi înghețată și transpirația să-mi miroasă a lenjerie proaspăt spălată. Trecem peste asta.

Nate își dădea seama că Fig vorbește serios și a ridicat mâinile, semn că se predă.

— Bine. Cum zici tu.

— Știi ce? a zis Fig pufnind. Și eu sunt plictisit.

A smucit de pe birou cheile, cu un zăngănit.

— Vrei ceva de făcut? Am ceva. Acum ai uniforma, așa că putem s-o facem pe bune. Hai să mergem în patrulare.

— Ce fel de patrulare?

— Nu știu, Nate, probleme legate de vânat și pești.

— Cum ar fi o cambulă uriașă care conduce o mașină? Cerbi care au organizat o rețea de jocuri ilegale?

— Grozav, ești un tip amuzant. Din felul în care a spus-o, lui Fig nu i se părea deloc grozav. A arătat spre ușă, cu degetul ațintit ca un pistol. Tu ieși și urcă în camioneta Bronco. Eu tre' să merg la baie. Ne întâlnim afară.

ZURUITUL ZARURILOR

Oliver simțea că se îneacă.

Vechea sa școală era mică. Câte o clasă în fiecare an de studiu. Însă aici, la Upper Bucks High – UBH –, situația era cu totul diferită. Numărul total de elevi: 1 500.

Și Oliver nu-l cunoștea pe nici unul.

Evident, se întâlneau cu câțiva. Era aproape octombrie. Își cunoștea colegii de clasă după nume și făcuse pereche cu câțiva pentru lucrările din laboratorul de chimie sau ca să citească o poezie de Emily Dickinson și așa mai departe. Însă asta era tot. Era un anonim. Toți se cunoșteau între ei. Oamenii ăștia aveau deja oamenii lor. El n-avea pe nimeni, mai rău, uneori, când stătea pe coridor, își amintea de acele ultime zile de la Rustin, când avuseseră simularea ALICE – cum se prăbușise plângând ca un bebeluș prost. Cum se scăpase în pantaloni. Poate că auziseră de povestea aceea. Poate că toți acești copii știau deja de el.

L-a cuprins panica.

Dar apoi a auzit în cap vocea doctoriței Nahid: *O să-ți facem rost de niște prieteni, Oliver*. Ea i-a spus că e ca atunci când dai peste un șarpe în pădure: *el* e mai speriat de tine decât ești tu de el. Terapeuta i-a explicat că atunci când ești „elevul cel nou”, te simți înstrăinat și izolat, însă adevărul e că noul elev are ceva mistic. Totuși, asta însemna că el trebuie să facă primul pas: să se ducă la cineva, să se prezinte și să vadă ce se întâmplă.

I-a spus: Alege pe cineva, cineva care crezi că ar putea să-ți placă. Nu-i nimic dacă până la urmă nu vă împrieteniți.

Știa exact pe cine avea să aleagă.

Ora prânzului.

Elevii se buluceau pe lângă el, în drum spre cantină, împungându-l cu coatele. Vocile lor erau un vuiet monoton de trăncăneală.

Iarăși acea impresie că se află într-o mulțime, dar în același timp singur. Iarăși oceanul negru, blând, al suferinței adolescente.

A rămas în picioare, cu tava în mână. Mâncare de care, probabil, n-avea să se atingă, pentru că simțea un nod în stomac.

Și acolo, în fața sa, era masa.

Masa cu „Dungeons&Dragons”.

Jucau în fiecare zi în vreme ce mâncau.

Doi băieți, două fete. Fișele personajelor alături de tăvile cu mâncare. Aruncarea zarurilor.

Lângă unul dintre băieți, era un scaun gol.

Olly s-a pomenit că stă în spatele acelui scaun.

— Pot să...

Dumnezeule mare, vocea tocmai i s-a pițigăiat? Și-a dres glasul.

— Hei, ăăă, pot să mă așez?

Toți patru s-au întors brusc spre el.

Priviri încruntate.

Băiatul de lângă el, dolofan ca un gândac, cu tricou cenușiu și pantaloni de trening cenușii, a încuviințat din cap.

— Suntem în mijlocul unui joc.

— Mda, știu, de asta voiam să stau cu voi. Ca să văd și eu.

S-au uitat unii la alții. Una dintre fete, o asiatică în tricou Nyan Cat, cu părul tuns scurt, l-a privit ca pe un mister prețios. Și-a aruncat în gură un cartof prăjit.

— Joci? a întrebat, în timp ce mesteca.

— Da.

Apoi s-a uitat iar la scaun, cu un aer întrebător. Ei s-au uitat iar unii la alții, și tipul din celălalt capăt, un puști negru, îndesat, cu ochi somnoroși și părul vâlvoi, a încuviințat din cap.

— Sigur, ia un loc, a zis.

Era DM, și-a închipuit Oliver. Dungeon Mașter, cel care conducea jocul și spunea povestea. Nu avea în fața sa decât un dosar cu autocolante Garbage Pail Kids, ponosit și cu un vraf de hârtii în el. N-avea o fișă a personajului.

Oliver s-a așezat.

— Sunt Olly, a zis.

Și apoi a fost ca atunci când un balon de săpun încăpățânat face poc. Ceilalți s-au prezentat și ei...

Gândacul era Steven Rubel.

Tricoul Nyan Cat era Hina Hirota.

DM era Caleb Wright.

Și cealaltă fată era Chesapeake Lockwood, zisă Chessie. Blondă cu păr buclat și dinții într-un aparat dentar Invisalign.

Chessie s-a aplecat în față și l-a întrebat pe un ton aproape conspirativ:

— Ce personaj joci?

Olly a răspuns:

— Ultima dată am jucat un Dragonborn Warlock...

— Îîh, a făcut Steven.

— De ce, ce-i rău în asta? a întrebat Olly.

— E... e așa de lipsit de subtilitate.

— O spune tipul care joacă un Tiefling Rogue a cărui poveste este *orfanul care vrea să se răzbune*, a zis Hina.

— Ia mai taaaci, a ripostat Steven.

Dintre toți, durerea lui era cea mai întunecată: se zbătea ca un corb cu o aripă ruptă.

Caleb a clătinat din cap.

— Nu, frate. Dragonborn Warlock e autentic. Adică Devil's Sight și Darkness, știi. E în ordine.

— Lui Caleb îi place partea mecanică, a zis Hina, lingându-și grăsimea de pe degete. Pe mine mă interesează povestea. Personajul meu e o Gnome Bard pe nume Esmerelda Sprinklefingers și cântă la *valachord*.

— *Valachord-ul* e din „Star Wars“, a zis Steven. Nu că ea ar fi știut asta înainte să înceapă să joa...

Un cartof prăjit i-a ricoșat din țeastă. Hina a șuierat:

— Să nu mă iei tu pe mine cu *fake geek girl*⁸, țestoasă nenorocită.

— Da, frate, a zis Caleb. Nu-i cool. Apropo, a adăugat Caleb în semn de protest, eu sunt afurisitul de DM, bine? Mă interesează povestea. Eu am născocit Arduinia. Nu-mi face porcării din astea.

Hina a ridicat din umeri și a continuat.

— Deci! Esmerelda e fiica unei celebre inventatoare gnom – tatăl e

necunoscut, și poate că nu există, căci cred că nașterea ei are, cumva, origine magică, în fine. Chestia e că nu-mi pasă de profilul ei, doar de faptul că ea și pisica ei dragon, Duhnița, au aventuri grozave și găsesc iubirea adevărată în largul mării din Arduinia...

Au râs cu toții.

Și așa, cât ai clipi, s-au întors la jocul lor. Cu fișele scoase, cu zarurile rostogolindu-se, dând ordinea jocului, făpturi ale mării vampirice, monstruoase, asediind vasul de pirăți furat de personaje. Olly nu era sigur, însă...

Poate, doar poate...

Își găsisese oamenii.

Ce să vezi, doctorița Nahid a avut dreptate.

Era tare plăcut.

Asta până ce o umbră a întunecat masa. Un tip înalt, cu umeri lăți, într-o cămașă Ron Jon Surf Shop, a apărut în spatele lui Steven și și-a pus mâinile cu încheieturi mari pe spătarul scaunului, apoi le-a mutat pe umerii lui Steven, strângându-i destul de tare cât să-l doară.

Oliver îl știa, sau auzise de el, cel puțin: Graham Lyons. Era în echipa de baseball – și aici baseballul era ceva important. Mult mai important decât fotbalul american sau atletismul.

Toți au ridicat privirea spre Graham, în vreme ce Steven încerca – și nu izbutea – să se elibereze din strânsoare. Iar Graham nici nu era singur: în spatele lui venea un zdrahon musculos, cu aer de italian – cu părul tuns perie, sprâncenele ca desenate cu markerul permanent, abia încăpând pe fruntea prea bronzată, cu brațele umflate

încrucișate ca două țevi de tun pe o navă, ațintite în direcții opuse. Graham Lyons avea în el durere, o groapă adâncă chiar în mijloc. Însă celălalt, bruta? La el, durerea curgea prin tot trupul: un întreg sistem circulator de furie, nefericire și durere.

— Ia uite la nenorociții ăștia de autiști, a zis Musculosul.

Durerea din pântec a reacționat ca și cum ar fi trecut prin ea o încărcătură electrică.

— Cu ce vă îndeletniciți voi, tocilarilor? a zis Graham Lyons.

— Haide, frate, a zis Caleb. Jucăm un joc, cară-te de aici.

— Să mă car? Să mă car, a repetat Graham, prefăcându-se jignit. Hei, asta mă doare, Caleb. Eram prieteni.

— Da, prin clasa a cincea. Apoi ai devenit un ticălos.

— Pe bune, acum chiar îmi rănești sentimentele.

Apoi Steven a intervenit, mormăind în barbă, însă destul de tare pentru a se face auzit:

— Tu nu ai sentimente care să poată fi rănite, Graham...

A fost ca și cum cineva ar fi apăsat un comutator. Musculosul s-a repezit înainte și și-a vârât fața în cea a lui Steven, cu nasul aproape lipit de al lui. Întunericul s-a învolburat în el.

— Ce mă-ta ai zis? Fătălău împuțit. Poponar gras și nenorocit ce ești...

Graham a pus o mână liniștitoare pe umărul Musculosului.

— Hei, e în ordine, Alex. Cum zicea Caleb, joacă și ei un joc, atâta tot. Ce joc e? D&D? E mare chestie printre tocilari, nu?

— Acum e cool, s-a trezit Olly vorbind.

S-au uitat cu toții la el, îngroziți. Spaima pâlpâia în ei. Ca o lumină

stroboscopică printr-o ceață grețoasă.

Ca și cum ar fi zis: *O, nu.*

Ca și cum ar fi zis: *Nu trebuia să vorbești.*

— Ce-ai zis? a întrebat Graham, aspru.

— Am zis că acum e cool. D&D nu-i doar... o distracție pentru tocilari. Adică... îl joacă și celebrități. E în vogă în L.A. O mulțime de actori și scriitori...

— Aici nu suntem în L.A. Ești nou, așa-i? De unde ești, din L.A.?

— Dă-i pace, Graham, a zis Chessie.

— Ține-ți gura, Chessie. Oricum, n-ar trebui să-ți petreci timpul cu mucoșii ăștia. Lasă-l pe puștiul cel nou să răspundă.

— Sunt din Philly, a zis Oliver.

— Ooh. Un tip dur din Philly, a zis Graham, apoi s-a lansat într-o imitație proastă a accentului specific zonei respective. *Fullelphia. Wooder ice. Go Iggles.*²

— Nu-s dur și nu vorbesc cu accent, eu doar...

— Aha. Nu-mi pasă. Ia să vedem ce-i asta...

Graham s-a întins peste umărul lui Oliver și a smuls fișa personajului Hinei – „Hei!” a strigat ea –, însă era prea târziu. I-o luase.

Iar când a tras spre el fișa, cotul i s-a înfipt drept în ochiul lui Oliver. *Poc.* În întunericul din dosul pleoapei, Olly a văzut o explozie de stele ca o supernovă. A țipat, smucindu-și scaunul în spate...

Dar scaunul s-a lovit de ceva. Nu doar de mijlocul lui Graham, ci... Olly a simțit și altceva. O vibrație ușoară, și ceva a trosnit.

Brusc, Graham țipa, împleticindu-se peste masa din spatele său. Își scutura mâna și suiera un șuvoi de înjurături, ca și cum și-ar fi prins un deget în ușa.

— Futu-i, futu-i, futu-i. Rahat. Degetul meu, fir-ar să fie. Ticălosul ăsta mi-a distrus degetul.

Asta a destupat sticla.

Brusc, s-a stârnit haosul – Alex a sărit pe Oliver, l-a smuls de pe scaun și l-a izbit de masă. Zarurile s-au împrăștiat. Alex a ridicat pumnul, un afurisit de pumn *mare*, care amenința să se strivească de fața lui Oliver ca un meteorit, însă cineva a înșfăcat bruta și a tras-o înapoi – era Caleb. S-a auzit un fluier. Pași și strigăte. Alex l-a tras pe Oliver de pe masă și adidasul cuiva l-a izbit în burtă, lăsându-l fără suflare. Pe când se străduia să nu vomite, profesorii au năvălit acolo, încheind acum ceea ce începuse.

Sau așa a crezut el.

10

BUFNIȚELE DRUJBEI

Maddie și-a cumpărat o afurisită de drujbă. Era o Stihl 192, specială pentru sculptat.

Cu adevărat ușoară. Cu mânerul în spate. Lama scurtă, neagră. Sistem antivibrații. De asemenea, Arar să fie, a costat patru sute de dolari.

Cheltuielile îi lăsaseră strâmtorați – e drept că dăduseră un dolar pe casă, dar cu cheltuielile de mutare, și aveau nevoie de ceva mobilă și, oh, da, prima plată a impozitului era peste o săptămână –, dar asta era pentru artă. Asta era munca ei. Și ea știa că avea acum nevoie în munca ei de această drujbă.

Îi cânta, ca un înger cu dinții de metal.

I-a cântat și ea: „Te iubesc, drujbulițo“, cu glas melodios, și i-a dat un pupic înainte s-o pună în Subaru și s-o ducă acasă. Unde avea s-o hrănească.

Și da, chiar a hrănit-o.

A găsit un buștean, unul care nu era putrezit, unul care părea să fi căzut în primăvară sau vară. A tăiat cu drujbă o bucată din el – *hârști, hârști*, ca pe o felie de hotdog – și a rostogolit-o într-o parte. Apoi a tăiat trunchiul, făcând o suprafață de lucru aproximativ netedă, și cu un *heirup* a săltat cu umărul pe ea bucata tăiată. (Ceea ce, brusc, a părut macabru – ca și cum i-ar fi întins unui cadavru propria-i mână tăiată. „Salut, poți ține un pic asta?“)

Cu bușteanul pregătit, a pornit iar drujba. Zumzetul ei i-a gădilat pe dinăuntru oasele brațului.

Și apoi a tăiat.

Nu pornise cu nici o așteptare legată de ceea ce voia să creeze. Uneori, lucrarea răsărea din intenție – dorința de a făuri un anumit lucru. Însă la fel de des ceea ce crea nu era proiectat de ea, ci era, mai degrabă, ca arheologia: mai mult o dezvăluire, ca și cum munca artistului ar fi fost, pur și simplu, să găsească ceea ce materia încerca să ascundă. Și apoi să scoată cu trudă la suprafață, ca să

poată vedea toată lumea.

Sau, în cazul ei, să elibereze spiritul prins în capcană.

Pentru că exact așa părea. Ca și cum ar fi eliberat ceva. Ce anume era, nu știa. Nu-i păsa. Continua pur și simplu, o lovitură aici, o tăietură dincolo, o răsucire a drujbei, o creștătură, o ciupitură – tot mai repede și mai repede, își simțea mâinile amortite, mintea îi funcționa în bucle, lama îi împrășca așchii în ochelarii de protecție, pe când ceva începea să prindă contur...

Două urechi ca niște turle...

Ochi înfundați, sub o frunte încruntată răzbunător...

Gheare, pinteni încheștându-se pe soclu...

Aripi, un cioc, o bufniță, asta era, era o bufniță pe care o găsisese în lemn – talașul și rumegușul zburau în jur, drujba mârâia, își făcea tăieturile, marca penele, modela aripile, și Maddie din ce în ce mai repede elibera bufnița...

Și apoi s-a pierdut. A fost luată de val cu vuietul sângelui în urechi, un răget ca un potop care se năpustește, tot mai năvalnic.

11

CERCURI, PISTOALE ȘI CIUDATUL MIROS DE GOGOȘI

În camioneta lui Fig, era o mizerie cruntă. Hârtii și ambalaje de fast-food. O trusă de scule pe bancheta din spate. Pahare de cafea trântite ici și colo. Și sticle cu suc – ba nu, nu suc. *Kombucha*.

— Bei *kombucha*? a întrebat Nate, un pic surprins.

— Beau.

— Nevastă-mea, Maddie, bea și ea chestia asta câteodată. Întotdeauna îmi pare a fi o sticlă cu apă de la mop în care plutește varză putrezită.

— Asta-i cultura. Cultură simbiotică de bacterii și drojdie.

— Și bei așa ceva?

— Da.

— Are gust bun?

— E-n regulă, nu-ți face griji, s-a stropșit Fig.

Camioneta se năpustea pe un drum de țară șerpuit. Aici, dealurile întinse erau presărate cu ferme vechi. În față era Dark Hollow Lane, pe care se afla vechiul pod Dark Hollow – Fig a intrat pe acel drum îngust, cu o singură bandă. În cele din urmă, a oftat și a zis:

— La drept vorbind, *kombucha* are gust de rahat electric.

— Ce mai descriere.

— Nu știu cum să-l descriu altfel. Are ceva pișcător, ca oțetul. E ca dracu'. Iar cultura..., a zis, apoi s-a strâmbat de parcă tocmai ar fi lins fundul unei pisici. Doamne sfinte.

— Și atunci de ce naiba bei așa ceva?

— Mă obligă nevastă-mea, Zoe. Vrea să fiu sănătos.

— Camioneta asta nu te face să pari prea sănătos, trebuie să ți-o spun.

— Nu fi un ticălos pus pe critică. În cea mai mare parte a timpului, camioneta *este* biroul meu, așa că mă descurc cum pot, a zis, arătând spre torpedou. Am acolo batoane nutritive, mai multe tipuri de

alune, diverse alte chestii. Și o sticlă de *kombucha* cu zmeură, dacă vrei.

— Cred că aş prefera să beau apă din baltă. Nu mi-ai spus adineauri că are gust de rahat?

— Rahat electric, a zis Fig, apoi a ridicat din umeri. Hei, îmi dă energie.

— O să rămân la cafea, mersi.

Camioneta a trecut pe vechiul pod acoperit, roșu, cu vopseaua jupuindu-se în spirale lungi. Înăuntru era raiul păianjenilor – grinzile de sus ale podului erau înfășurate în nesfârșite panglici și funde de plasă. Scândurile neregulate ale podului trepidau sub cauciucuri, și amortizoarele mașinii făceau cu greu față la hopuri – Nate simțea că-i clănțâne dinții-n gură.

Au ieșit pe partea cealaltă și au virat spre nord, pe Lenape Road, care i-a dus pe lângă parcul Ramble Rocks și vechiul tunel de piatră al căii ferate. Tunelul nu mai era folosit din anii '40, iar șinele fuseseră scoase de mult. Acum tunelul făcea parte din parc: prin el trecea o pistă de jogging luminată, însă asta se întâmpla de foarte puțin timp, deoarece multă vreme tunelul fusese întunecat, și cărarea care-l străbătea, năpădită de buruieni. Ceea ce nu făcea decât să accentueze poveștile pe care le spunea toată lumea despre el.

Nate își amintea poveștile care spuneau că tunelul e bântuit, că un mecanic de locomotivă din anii '30 a auzit cum îl strigă cineva pe nume, așa că s-a uitat pe fereastră. Ceea ce nu știa însă era că un bolovan se desprinsese din peretele tunelului. Unul mare, aflat încă

acolo, încă ieșit din locașul lui. Mecanicul a privit pe fereastră exact la timp ca să se lovească de bolovan – care l-a decapitat. Capul s-a rostogolit. Trenul a mers mai departe.

Tunelul a devenit un loc al provocărilor: copiii ziceau că, dacă mergi prin tunel la miezul nopții, s-ar putea să auzi șuierul unui tren, și dacă nu alergi cât poți de repede pe jumătatea de kilometru cufundată-n beznă, mecanicul va veni cu trenul lui fantomă și...

Uuu-ciuuu, hârș-hârști...

Și îți taie și ție capul.

Dar, așa cum se întâmpla cu toate, nu poveștile de groază îl supărau pe Nate. Ci cele reale, pentru că de obicei poveștile reale erau mult mai rele decât cele închipuite. Poveștile de groază erau o evadare din realitate.

Iar realitatea era asta: copiii mai mari aveau alt nume pentru tunel – îi ziceau *tunelul crimei*.

Asta din pricina unui ucigaș pe nume Edmund Walker Reese. În timpul copilăriei lui Nate, Reese a omorât patru fete în acel parc. Le-a ținut de copaci (cu, zicea povestea, câte nouăzeci și nouă de cuie pe fiecare) și apoi le-a terminat cu un târnăcop. Toată lumea zicea că le-ar fi omorât pe fete în acel tunel, ceea ce nu era corect – din câte se părea, o înhățase pe una dintre fete, prima, pe când o luase prin tunel ca să scurteze drumul spre casă. Însă poveștile aveau felul lor de a-și înfige dinții în oameni, că erau sau nu adevărate, și faptul că le-a omorât pe fete chiar acolo, în tunel, a devenit „o chestie pe care o știe toată lumea“.

Și așa a apărut *tunelul crimei*.

Edmund Reese a fost prins când a cincea fată i-a scăpat. Statul l-a electrocutat pentru asta, însă poveștile au dăinuit și după moartea lui.

Și oamenii se foloseau de acele povești. Nate își amintea de un nemernic pe nume Dave Jacoby, care a zis că o s-o târască în tunelul crimei pe Susan Pulaski, partenera lui de la banchet, din pricină că n-a vrut să „și-o pună”. Nate l-a auzit pe ticălos spunându-i acele cuvinte fetei, la școală. Auzea și acum vocea lui Jacoby, ca guițatul unui purcel. Așa că și-a strâns pumnul și l-a proptit drept în râțul jigodiei. Sângele a țâșnit ca și cum nenorocitul ar fi avut acolo două pliculețe cu ketchup.

(Își mai amintea și că Susan i-a tras ticălosului un șut zdravăn în boașe, când era la pământ, ceea ce a fost extrem de mulțumitor.)

Nate a intrat într-o belea mare pentru asta. Dar a meritat.

— Ai locuit pe aici, nu? a întrebat Fig, întrerupându-i gândurile lui Nate, tocmai când își amintea de trosnetul satisfăcător al nasului lui Dave Jacoby sub încheieturile degetelor lui.

Fig trebuie să-i fi citit dosarul.

— Așa-i. De cealaltă parte a parcului Ramble Rocks.

— Nu-s decât două minute până acolo. Ai locuit vizavi de parc în copilărie?

— Da.

Și acum locuiesc iar acolo, și-a zis, mohorât.

— Erai acolo când...

— Când au avut loc crimele săvârșite de Reese, da.

— Ce porcărie. Ai auzit ce spuneau despre el.

Fig i-a aruncat o privire. O privire cu înțeles, ca și cum ar fi spus: *Mda, sigur că știi.*

— Despre execuția lui, vrei să zici.

— Eu nici măcar n-am crescut prin partea locului, și tot am auzit povestea.

Povestea era: Edmund Walker Reese stătea pe scaunul electric, ultimul om electrocutat în statul Pennsylvania, înainte de trecerea la injecția letală. Au acționat comutatorul. El s-a luminat ca emițătoarele de protoni din *Vânătorii de fantome*, dar apoi...

Puf. A dispărut. N-au rămas decât urme de pârlă pe scaunul pe care stătuse și miros de...

— Gogoși, a zis Fig, fluturându-și degetele de pe volan. Ce amănunt ciudat.

— Îngăduie-mi să-ți stric povestea, a zis Nate. Tatăl meu a fost gardian la închisoarea Blackledge, acolo unde și-a ispășit Reese condamnarea la moarte. Și îți jur că a murit pe acel scaun.

— A zis tatăl tău asta?

— Da.

După ce mi-am luat inima în dinți și l-am întrebat, și-a spus Nate în mintea lui. Era o altă zi întipărită în amintirea lui. La vreun an sau doi după ce Edmund Reese se prăjise pe scaunul electric. L-a văzut pe taică-său în bârlogul lui, făcându-și de lucru cu momelile de pescuit – nu că s-ar fi dus vreodată la pescuit, atâta doar că vorbea mult despre asta. Acea poveste, că Reese n-ar fi murit pe scaunul electric, ci ar fi dispărut, ajunsese la școală și, după ce a auzit-o, Nate a știut că trebuie să-și întrebe tatăl. Așa că și-a adunat tot

curajul – nu-l întrerupeai pe Carl Graves când era ocupat, și părea că e tot timpul ocupat (chiar dacă „ocupat” însemna doar că bea whisky Crown Royal Canadian). Însă Nate avea o nevoie arzătoare să știe, doar ca să le poată spune colegilor ce tâmpită e povestea aia. Așa că a întrebat. Și atunci Carl s-a întors brusc spre el cu ochii mijiiți, cu un chiștoc de țigară într-o mână și o momeală de pescuit în căușul celeilalte.

Nate trântise pe nerăsuflăte întrebarea, însă Carl părea că stă s-o rumege. Bătrânul n-a spus decât atât:

— Povestea aia e o aiureală. Reese a murit acolo, pe scaun. Și tu ar trebui să ai mai multă minte.

Asta l-a făcut pe Nate să se simtă bine pentru o clipă, căci avusese dreptate.

— Chiar am, a zis, nu ca să-i întoarcă vorba sau să facă pe deșteptul, ci pentru că era mândru și voia ca tatăl să fie, la rândul lui, mândru de el.

Era pe cale să zică: *Le-am spus celorlalți copii că nu-i decât o poveste*, dar tocmai atunci, capul i s-a smucit pe spate, când tatăl lui l-a plesnit. A fost ca și cum ar fi fost pocnit cu un dicționar, *trosc*. A simțit gustul sângelui de la buza spartă.

Tatăl a șuierat printre dinți, cu răsuflarea fetidă:

— Ce știi tu n-ar umple nici botoșelul unui prunc. Ce se petrece în închisoarea aia, ce văd eu, ce trebuie să fac eu...?

— Tată, eu..., a zis Nate, în vreme ce ochii i se umpleau de lacrimi.

Bătrânul a ridicat iar mâna, dar înainte să-și ia avânt, i-a spus lui Nate să plece. Ceea ce puștiul a și făcut. Și-a luat picioarele la

spinare și a șters-o nu doar din încăpere, ci și din casă. Fugea, clipind ca să-și stăpânească lacrimile și încercând să ignore nodul scârbos de rușine, frustrare și tristețe ce i se înțepenise în gât. Avea doisprezece ani.

Însă nu i-a spus lui Fig nimic din toate astea. A repetat doar că nu se întâmplase niciodată una ca asta.

— Așadar, nu-s decât bazaconii, a zis Fig.

— Exact.

— Cred că-i bine de știut, a zis Fig. Totuși, e o mică dezamăgire, știi? Ca și cum lumea și-ar fi pierdut un pic din magie.

— Lumea nu-i magică, Fig. Și consolează-te cu faptul că acel Reese s-a prăjit bine de tot, pentru ce le-a făcut acelor...

Era pe cale să spună *fete*, dar, tocmai când vira pe Butchers Road, Fig a apăsat brusc pedala de frână, și Nate a trebuit să se proptească în bordul prăfuit.

— Fig, ce naiba...

Însă nu i-a trebuit mult până să priceapă de ce oprise Fig.

Acolo, pe drum, se împleticea un cerb. Nate și-a dat seama imediat că nu e sănătos. De coarnele cu șase ramuri spânzurau fâșii cleioase de carne crudă, roșie – totuși, știa că asta nu-i chiar neobișnuit. Era doar pielea de pe coarne care se desprindea. Cu toate că era cam târziu pentru asta, pe la începutul lui septembrie, cerbul își freca de copaci coarnele ca să dea jos învelișul catifelat. Nu, ceea ce îi dădea animalului un aspect nesănătos erau vâlul apos de pe ochi, felul în care îi atârna capul și balele care i se prelingeau pe botul lung și gâtul gros. Animalul mai era și slab; Nate îi vedea coastele pe sub

piele.

Se împleticea într-un cerc stângaci. Dintr-o margine a drumului în cealaltă, dădea roată unui punct invizibil, și lui Nate i-a fost greu să-și stăpânească un fior, în ciuda căldurii dogoritoare – pentru că, desigur, mintea i-a zburat la furnicile alea din camera lui Olly. Care dădeau roată unui șoarece mort.

Știa că cele două situații n-aveau nimic de-a face una cu alta.

(Și totuși.)

Fig a ieșit încet din camionetă. Nate l-a urmat, nesigur dacă nu cumva există vreun protocol de care el nu știe. Celălalt își desfăcuse deja tocul pistolului.

Cerbul n-a părut să-i bage în seamă. Continua să saliveze, să facă spume și să se împleticească pe orbita sa invizibilă.

— Trebuie să avem grijă. Cerbul ăla nu-i în ordine, a zis Nate.

Fig a încuviințat din cap. Cu voce joasă – mai joasă decât cea cu care vorbise Nate a zis:

— Probabil BCC.

Nate i-a aruncat o privire întrebătoare, de genul *Ce mama naibii?* iar Fig a completat acronimul:

— Boala cașectică cronică. Cerb-zombi li se zice. Nu zombi cu adevărat, știi tu. Dar bolnavi la cap. Provocată de prioni, ca boala vacii nebune.

— Și care-i planul?

Fig și-a scos ușurel revolverul Glock.

— Asta-i planul.

Nate a încuviințat din cap și și-a desfăcut tocul armei, dar n-a scos-

o încă.

— Cerbul se mișcă încet. Ar trebui să-l poți nimeri fără probleme.

— S-ar putea ca boala să-i fi prăpădit creierul, așa că o să trag în plămân. Ar trebui să-i taie răsuflarea și să-l facă să cadă în genunchi.

Fig a luat poziția de tragere, și Nate și-a dat seama pe dată că nu trăgea prea des. Ținea arma cu degetele mari petrecute unul peste altul, o poziție mai bună pentru începători, care însă, i se părea lui, îți dădea mai puțin control decât dacă țineai degetele mari drepte. Ba lui Fig chiar îi tremurau un pic mâinile, în vreme ce a răsuflat scurt de câteva ori.

— Ești bine, a zis Nate. Ai răbdare. Nu te grăbi. Uite, se întoarce.

Într-adevăr, cerbul s-a împleticit până la marginea drumului și a pornit înapoi, părând să nu-i fi observat nici acum.

— Acum, că e într-o parte... țintește și...

Poc.

Pistolul s-a smucit în mâna lui Fig. Cerbul a făcut o jumătate de pas clătinat și s-a oprit din înaintare, în vreme ce o gaură îi înflorea dintre coaste. Sângele s-a prelins, întunecându-i pielea. Lui Nate îi țiuiău urechile din pricina împușcăturii.

Cerbul și-a întors capul spre Fig.

A mugit, ca orice cerb care scoate un sunet de avertizare, însă asta a fost un sunet umed și gălgâit, care a făcut să-i țâșnească pe nas fuioare de mucus roșu, spumos.

— Nu cred că a simțit-o pe asta, a zis Nate, un pic mai grăbit. Mai trage o dată, Fig.

Fig a apăsât pe trăgaci...

Însă glonțul n-a pornit. Culata s-a înțepenit la jumătate – și acum Nate și-a dat seama că nu văzuse să fie ejectat cartușul primului glonț. Nu auzise zgomotul aterizării de pământ.

Pistolul era blocat.

Rahat.

Cerbul și-a lăsat capul în jos. Alt muget cu spumă, roșu, din botul lui. A bătut în asfalt cu o copită neagră.

— Nate, a zis Fig, cu panică în voce.

A făcut un pas înapoi, spre mașină. A încercat să tragă de culată – ceea ce nu trebuia – și n-a făcut decât să blocheze arma și mai tare. A încercat să mai tragă o dată, însă arma n-a funcționat.

Cerbul s-a azvârlit înainte, și nu i-ar fi trebuit decât trei salturi lungi înainte să-l țintuiască pe Fig de portiera camionetei...

Bang.

Un glonț din revolverul Glock al lui Nate a pătruns într-un ochi al animalului și a ieșit prin celălalt. O ceață roșie a plutit o clipă în aer chiar și când animalul s-a prăbușit, alunecând în față și lăsând o dâră stacojie, apoi a apărut o baltă care se tot lățea. Fig s-a rezemat cu spatele de bara de protecție a camionetei, părând aproape gata să se cațare ca să se ferească de cerb.

— Iisuse, la naiba.

Nate a lăsat în jos revolverul și l-a vârat înapoi în toc.

— Ți s-a blocat țeava. Se mai întâmplă la pistoalele Glock. Și nu poți s-o deblochezi doar mișcând culata. Îmi pare rău că n-am tras mai repede.

— Care „mai repede”, la naiba, Nate, era cât pe-aici să fiu pironit pe camionetă ca o carte poștală pe un avizier. Faptul că data viitoare când beau ceva nu mă voi transforma în stropitoare îmi spune că te-ai mișcat cât se poate de repede, așa că mulțumesc.

Nate s-a apropiat de partenerul său și amândoi au coborât privirile spre animal. Limba îi atârna din gură.

Și apoi botul i s-a mișcat.

— Rahat! a zis Fig, dându-se înapoi cu o jumătate de pas.

Botul i s-a încrețit și s-a umflat...

Una dintre nările cerbului s-a lărgit și a apărut ceva ud și alunecos – un vierme gras, aproape cât degetul mic al lui Nate, fir-ar să fie, a ieșit din nasul animalului și a căzut pe pământ cu un pleoscăit. Dar avea și prieteni. Unul câte unul, vierme după vierme au ieșit din nasul cerbului, înșirându-se pe asfalt.

— Larve nazale, cred, a zis Fig, cu o strâmbătură, vizibil scârbit. Larve de muște.

— Urâtă treabă, a zis Nate. Poate că asta l-o fi scos din minți pe cerb? Cred că atâția viermi vârâți în capul meu m-ar face s-o iau razna.

— Nu, nu se duc în creier.

Ultimul a ieșit cu trudă din nara neagră, umedă, și a intrat în șirul semenilor lui târători.

Cei doi bărbați au privit cum viermii, în șirul lor, înaintau încet spre mijlocul drumului. Primul a început clar să se învârtă – a trecut de la linia dreaptă la un traseu circular. Ceilalți l-au urmat. *Ca furnicile*, și-a zis Nate, cuprins de oroare. *Ca cerbul*. Fig nu păruse să

observe. A urcat în camionetă și a luat telefonul.

Între timp, Nate nu făcea decât să privească fix, până ce i-a sunat telefonul.

Un apel de la școala lui Olly.

12

AMNEZIE

Întunericul s-a dat deoparte ca draperia din dreptul unei ferestre, iar lumina a intrat cutezătoare și strălucitoare, când ochii lui Maddie s-au deschis brusc.

S-a clătinat în față și s-a ridicat în capul oaselor, auzind în jur zgomotele pădurii: cicade și greieri în copaci și sturzi ciorovăindu-se. Drujbă zăcea alături de ea. A pipăit-o. Motorul era rece.

Cât timp am fost inconștientă?

S-a întors să se uite la sculptură, la bufnița pe care o cioplise și...

Și nu era acolo.

Dispărută. *Pufff*. Ca și cum n-ar fi existat vreodată.

Semnele trudei ei erau peste tot: triunghiuri de lemn tăiat, plus talaș, așchii și rumeguș împrăștiate. Peste tot în jur, ca un cerc protector. Nu era o născocire. Nu-și imaginase. Maddie făurise ceva aici. Mentea ei încerca frenetic să adune bucățile, să cerceteze prin întuneric ca să regăsească amintirile – dar din umbre și ceață, n-a apărut decât una, și nu era o amintire completă, ci mai degrabă

sugestia unei amintiri:

Nu-i prima dată când s-a întâmplat, nu-i așa?

Știa că nu-i prima dată. În sufletul ei, o știa. Însă nu-și amintea alte împrejurări în care și-a pierdut conștiința – era doar această siguranță smintită că nu, nu, nu era prima dată când și-a pierdut conștiința în vreme ce lucra la ceva.

La dracu', la dracu', la dracu'.

Avea în gură un gust ciudat. Ca după ce ai mâncat prea mult ananas – o arsură nebunească, ceva acru și dulce, dar și ceva metalic. Acel gust de oțel inoxidabil al sângelui. Auzea pe undeva un sunet: un bâzâit îndepărtat. Nu ca drujbă, ci ca viespile dintr-un zid...

Telefonul meu, și-a dat seama. Era telefonul său care vibra pe o piatră din apropiere.

S-a ridicat în picioare, amețită, și l-a înșfăcat. A văzut deja un șir întreg de mesaje și apeluri ratate. Apeluri de la școală. Apeluri și mesaje de la Nate. Ultimul de la Nate: „Olly a fost într-o încăierare, unde naiba esti?”

Ce mama dracului s-a întâmplat?

Și eu unde naiba am fost?

Și, lucrul cel mai ciudat dintre toate, unde s-a dus bufnița ei sculptată?

Oliver stătea în fața cabinetului directoarei. În spate, un zid de ciment. Și Caleb Wright stătea pe scaunul de lângă el.

— Ar fi bine să pui ceva pe aia, a zis Caleb.

Oliver a tresărit. A atins cercul dureros din jurul ochiului și orbitei.

— Mda, a zis, apoi a tăcut un pic. Apropo, mulțumesc că ai intervenit.

— Frate, dracu' să-i ia pe tipii ăia. O șleahtă de ticăloși de bani gata.

— Observ că nu sunt aici cu noi.

— Da, ciudat cum merg lucrurile.

Au stat acolo o vreme. Profesoara de sport fusese cea care oprise încăierarea – doamna Norcross, o femeie masivă, musculoasă – și Olly s-a pomenit că sunt mânați cu toții spre cabinetul directoarei. Cei doi huligani pomeniți mai devreme, Graham Lyons și Alex Amati, au intrat primii. Când au ieșit, rânjeau și le-au aruncat lui Oliver și Caleb niște priviri piezișe, așa de ascuțite, că ar fi putut despica o arteră. Oliver a văzut că mâna dreaptă a lui Graham îi atârnă pe lângă trup, răsucită – ca și cum s-ar fi prefăcut că e totul în regulă și că nu-l doare, însă degetul nu arăta cum trebuie. Ca și cum ar fi fost dat peste cap și... ar fi rămas așa.

Oliver se simțea prost. În ciuda tuturor celor petrecute, se simțea prost. (*Emoția mea implicită*, și-a zis, mohorât.) A fost cât pe ce să strige după ei că-i pare rău, însă, în cele din urmă, nu s-a putut hotărî să se scuze. Iar ei s-au făcut nevăzuți.

Între timp, lui Caleb și Oliver li s-a spus că școala i-a sunat pe

părinții lor. Grozav.

— Pe Graham Lyons îl știu, a zis Oliver. Cine-i celălalt?

— Alex Amati. Beizadea. Jucători de baseball amândoi. La Central Bucks, sunt cu fotbalul american, dar aici, la Upper Bucks, nu putem face asta, așa că ne ținem de baseball, iar ăia doi sunt vedetele echipei... ceeeeea ce, aparent, îi face să fie un soi de figuri regale pe-aici.

— Oh.

— Nu-i indicat să-i ai dușmani.

— Nu, presupun că nu.

— Ai făcut o impresie zdrobitoare, a râs Caleb.

A râs și Oliver. Era amuzant. Un pic.

— Hei, frate, a zis Caleb. Dacă vrei vreodată un grup cu care să joci, ți l-ai găsit. De obicei ne întâlnim sâmbăta. Nu-i numai D&D – ăsta-i doar jocul de la prânz. Uneori jucăm Star Wars sau vreun indie, gen Evil Hat. Jucăm și jocuri de societate – Gloomhaven sau Betrayal at House on the Hill, poate Godsforge. Iar în lipsă de altă inspirație, o dăm naibii de treabă și jucăm Magic.

— Mulțumesc. Ar fi grozav. Joc toate astea.

— În școala asta nenorocită, în toată lumea asta nenorocită, cel mai bun lucru pe care ți-l pot spune e: avem cu toții nevoie de prieteni.

Am un prieten! și-a zis Oliver, iar și iar, încercând din răspuțeri să nu-și lase entuziasmul să i se vadă pe chip, ca nu cumva să arate ca un fraier. Abia aștepta să-i spună doctoriței Nahid.

Cumva, doar a încuviințat din cap când Caleb a întins pumnul ca

să-l ciocnească de al lui, și nu s-a făcut praf când a întins pumnul, la rândul său.

— Olly.

S-a întors să se uite...

Tatăl său.

Tatăl s-a uitat la el. Părea supărat. Emană roșul capei cu care toreadorul ațâță taurul.

— Ala-i bătrânu' tău? a întrebat Caleb cu vocea joasă.

— Mdaaa.

— Rahat, puștiule. Ai pus-o grav.

Stăteau amândoi pe scaune în fața biroului directoarei Myers, o femeie corpolentă, cu o coamă încâlcită, despre care puteai spune fără să greșești că e de culoarea lui Garfield.

Tatăl stătea cufundat într-o tăcere mormântală.

Rahat.

E supărat pe mine.

— Fiul dumneavoastră a fost implicat azi într-o încăierare, a provocat doi dintre cei mai buni elevi..., a început, apoi, brusc, s-a corectat. Mă rog, unul dintre cei mai buni elevi ai noștri și doi dintre cei mai buni jucători de baseball.

Oliver a dedus că Alex nu era cel mai bun elev; chiar dacă știa că oamenii nu sunt întotdeauna așa cum se arată, Alex părea să aibă capacitatea intelectuală a unui retroexcavator. Graham părea mai isteț.

— Asta nu-i o primă impresie bună, Oliver Graves, a continuat directoarea. În prima ta lună la o nouă școală și deja te iei la bătaie?

La asta ar trebui să ne așteptăm de la tine?

— Nu m-am luat la bătaie, a protestat Oliver, întorcându-se spre tatăl său. N-am făcut-o. Tată, jur, eu nu mă iau la bătaie. Am găsit o masă cu copii care jucau ceva, așa că m-am dus acolo și păreau mișto, dar apoi au venit tipii ăștia doi și ne-au făcut în toate felurile... autiști și poponari și...

— Atenție la limbaj, l-a muștră directoarea Myers.

— Scuze. Doar că așa au zis...

— N-am de ales, trebuie să-ți dau o suspendare pentru asta.

— Poftim?!

— Regulamentul e clar, dacă l-ai citit. Nu acceptăm violența și avem o politică de toleranță zero față de...

Zbang.

Pumnul tatălui s-a abătut asupra biroului, făcând să zăcănească ramele fotografiilor și paharul cu pixuri și creioane. Pieptul i s-a umflat. A ațintit un deget spre directoare.

— N-o să faceți așa ceva, a zis.

— Pardon? a întrebat ea, șocată.

— M-ați auzit. Fiul meu nu e suspendat. O să vină mâine, frumos, gata pentru școală, gata să învețe. Că altfel...

— Că altfel, ce? Femeia s-a aplecat în față, evident buimăcită. Bâlbâindu-se, a zis: Nu știu cum vă închipuiți că mă puteți amenința...

— Am fost polițist. Cunosc sistemul. Știu cum merge treaba. Și elev am fost și îmi amintesc de aceeași veche aberație. Huliganii se iau de un puști amărât și apoi victima lor e pedepsită la fel de rău – sau,

de obicei, mai rău! — decât ei. O să punem chestia asta pe seama unei zile foarte proaste din partea tuturor și trecem mai departe. Pentru că eu cunosc avocați. Îi cunosc pe cei mai buni dintre avocații răi. Dintre cei care știu fiecare tertip urât, murdar, din manual. La naiba, unii dintre ei încă îmi datorează niște favoruri. Vreți să-și vâre nasul în treburile dumneavoastră? Puneți-mă la încercare. Și pe fiu-meu. Dați-i o suspendare, o pedeapsă, orice în afară de un zâmbet, și o să vedeți.

Gura directoarei Myers s-a strâns într-o linie sumbră.

— Bine, a zis în cele din urmă. Să punem toate astea pe seama unei zile proaste.

Lui Oliver îi venea să plângă de bucurie.

— Mulțumesc, a zis el.

— Mm-hmm, a venit răspunsul directoarei.

— Acum o să-mi duc fiul acasă. Să-i pun o pungă cu mazăre sau ceva pe ochiul ăla vânăt. Vă doresc o zi foarte frumoasă, doamnă directoare Myers.

— Da. Da. La revedere.

S-au așezat amândoi pe o bancă din parc, în fața unei gelaterii – Sundae School¹⁰, ha, ha –, și au mâncat înghețată la cornet. Ciocolată, alune și beza pentru tata, sorbet-curcubeu pentru Oliver. Oliver ținea într-o mână cornetul, iar cu cealaltă își presa o pungă cu gheață – oferită conștiincios de un angajat al prăvăliei – pe ochiul învinețit.

Nu și-au spus prea multe după ce au plecat de la școală.

Și nu spuneau prea multe nici acum.

— E bună înghețata, a zis tatăl.

— Îmi dau seama, ți-ai pus-o..., a zis Oliver, schițând o spirală cu mâna spre barba tatălui său.

— Hei, barba păstrează aroma. O să savurez înghețata asta toată ziua, i-a răspuns acesta, făcându-i cu ochiul.

— E cam cald afară.

— Așa-i.

— Încălzirea globală, presupun.

Tatăl a ridicat din umeri.

— Presupun. Apoi a părut să hotărască ceva, să ia o decizie, când a zis brusc: Uite ce-i, amice, în lumea asta sunt trei categorii de oameni.

— Aha, bun.

— Ai... ai puțină răbdare. Deci, să zicem că o țeastoasă traversează drumul. Omul din prima categorie trece cu mașina pe lângă ea. Încearcă să n-o lovească, dar nu-și bate prea mult capul. Omul din a doua categorie oprește mașina, coboară, ajută mica țeastoasă să treacă drumul. Poate o ridică sau poate doar o ferește de alte mașini. Și apoi mai este și a treia categorie. Omul care vede țeastoasa, trage de volan spre ea și o calcă. O strivește ca pe o tartă cu unt de arahide. Doar ca s-o audă cum trosnește sub roți. Acum, cei mai mulți oameni fac parte din prima categorie. Nu se străduiesc să facă nici bine, nici rău. Iar unii – cum ar fi vreo doi polițiști cu care am lucrat – fac cu siguranță parte din cea de-a treia. Ar putea chiar să facă un tur cu mașina anume ca să caute țeastoase pe care să

le calce. Iar tu...

— Eu sunt din a doua categorie.

Nu se fălea cu asta. Oliver nici măcar nu era sigur dacă e sau nu un lucru bun.

— Da, puștiule. Așa e. De aceea te-am apărat acolo. Pentru că eu cunosc soiul ăsta de jigodii care s-au luat de tine. Graham Lyons e din a treia categorie. Întâmplător, îl cunosc pe tatăl lui. Rick. Un huligan, întocmai ca fiul lui.

— Mi-am făcut un prieten, a zis Oliver, schimbând subiectul.

— Bine. Și eu, poate, a zis tatăl, apoi s-a uitat la telefon. La naiba. Nu știu de ce nu răspunde maică-ta la mesaje. Termină de mâncat. Ar trebui să pornim spre casă.

14

SENZAȚIA ACEEA SÂCÂITOARE

Din nou, ora de culcare. Casa se umplea de scârțâituri și pârâituri, de văicărelile ei artritice, de micile gemete stârnite de vechime și uzură și, poate, de durerea unei amintiri mai adânci.

Maddie era tulburată. Nu reușea să se lase prinsă de carte. De obicei, cărțile erau pentru ea o cale de a-și scoate din priză creierul și de a-l împrumuta o vreme pe al altcuiva. Avea și alte tehnici: yoga, meditație, show-urile pe teme culinare și, desigur, munca sa.

Însă acum munca nu îi oferea alinare și sprijin: era altă povară,

care o lăsa cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Așa că s-a întors la carte.

În seara asta alesese *Robbing the Bees*, de Holley Bishop, o istorie a apiculturii. Ultima dată când o luase în mână, citise un pic despre faptul că, atunci când în stup se naște o nouă regină, ea e cuprinsă de febra asasinatelor, omorându-și rivalele încă nenăscute și apoi pe regina bătrână – propria-i mamă.

Dar acum, cuvintele pur și simplu nu se legau. Se uita iar și iar la un paragraf, de fiecare dată sigură că l-a citit cu adevărat, dar fără să izbutească măcar să priceapă ce înseamnă fiecare cuvânt.

Se tot întorcea la evenimentele de peste zi. În special la acel punct tulburător: își pierduse conștiința. Cu o drujbă pornită în mână. Și apoi, când și-a revenit, lucrarea ei dispăruse. Singurul răspuns era că o furase cineva. Asta trebuie să fi fost. Oare o lovise cineva și leșinase? Dar cum ar fi fost posibil? Își amintea momentul în care leșinase – sau, cel puțin, putea să regăsească ultima amintire, și anume că sculpta pene, modela aripi, și apoi...

Auzise un fâlfâit de aripi?

Fir-ar să fie, Maddie. Gândește.

— Vorbim despre asta? a întrebat brusc Nate.

— Despre ce?

— Despre ce? Cum adică „despre ce”? a zis el și s-a ridicat în capul oaselor, mormăind. Unde ai fost azi? Te-au sunat de la școală, n-ai răspuns. Până la urmă au dat de mine. Și apoi, când ți-am trimis mesaje...

— Eram în pădure. Mergea drujba. N-aveam cum să aud, a zis ea.

Era o minciună. Parțial, cel puțin. Dar ce putea să zică? *îmi pare rău, scumpule, am leșinat dracului, și sculptura pe care o făceam a prins viață și și-a luat zborul. O supăra nu doar că pierduse controlul, ci și că ratase ceva – apelurile, mesajele. Nu fusese prezentă. Era ca și cum ar fi fost pierdută într-o stare de vis sau de comă. Și cea mai rea era impresia persistentă că asta se mai întâmplase.*

— A fost bine. Te-ai descurcat de minune.

— Olly a fost într-o încăierare, Mads.

— Oliver nu a fost în nici o încăierare. S-a ciocnit de un licean tâmpit și a urmat tâmpenia care era de așteptat. O să mai aibă de-a face cu mulți tâmpiți dintr-ăștia.

Nate a scos un mârâit. A rămas nemișcat pentru o vreme, apoi a zis:

— Azi a trebuit să împușc un cerb.

— Oh. Îmi pare rău, a zis Maddie, încercând, zadarnic, să-și imagineze cum a fost. Ce s-a întâmplat?

El i-a povestit – un cerb bolnav, care umbla roată, l-a atacat pe Fig. Nate l-a împușcat. I-a spus și că cerbul era plin de larve, și a zis:

— Viermii, cred că un soi de larve de tăun, au ieșit și, la fel ca furnicile alea, umblau în cerc. La fel ca cerbul. Asta-i ciudat, nu?

— Sunt sigură că-i în ordine, a insistat ea, cu fălcile încleștate, deși creierul ei țipa de zor: *Nu e în ordine, nu e deloc în ordine, ceva e greșit aici, ceva e profund greșit.*

— Sper că Olly o să fie bine. La școală. În viață...

— Nate, a zis Maddie, încercând (fără succes) să nu se răstească. Putem să dormim și noi? De obicei nu ești așa de vorbăreț înainte de

culcare, iar eu nu vreau acum decât să mă relaxez. Mâine trebuie s-o sun pe Trudy, la galerie, trebuie să lucrez mai departe la șopronul pe stâlpi și am nevoie să-mi liniștesc mintea o vreme. Bine?

El a încuviințat din cap și s-a întors pe o parte.

Maddie a luat cartea. A încercat să citească, însă pierduse șirul. Cuvintele se încetșau și alunecau prin fața ochilor ei. A închis ușurel cartea, a pus-o pe piept și a ciulit urechile ca să audă zgomotele de afară. Nu auzea zarva și agitația din Philadelphia, oameni și mașini și avioane și tomberoane zdrăngănind. (Și sirene. Atât de multe sirene.) Nu auzea decât corul viețuitoarelor nopții. Ciripeli și ciocănituri și tot soiul de triluri, în întunericul adânc al pădurii. Cumva, aici părea mai mare vacarmul decât acolo. Atât în mintea ei, cât și în afară.

Nate știa că e vis, chiar când îl visa.

Stătea printre stâncile negre, ca niște dinți spârți, din parcul Ramble Rocks. Ceața aluneca printre pietre, ca un pâlț de stafii îmbufnate. Aerul era rece, dar el nu purta decât o cămașă albă cu mâneci scurte și niște boxeri jerpeliți – o cămașă pe care n-o avea în viața reală, ceea ce era un semn că nici situația asta nu era reală.

În vis, fiul său, Oliver, stătea în fața lui.

Obrajii băiatului erau uzi. Ca și cum ar fi plâns.

Pumnul lui Nate zvâcnea.

Buza băiatului era crăpată. Sângele îi lega buza de jos de bărbie, ca un fir de un roșu aprins.

Asta nu se întâmplă de-adevăratelea, și-a zis Nate. Trezește-te odată.

Însă visul a continuat. Nate și-a îndoit mâna dureroasă și i-a spus fiului său:

— Ce-ai făcut?

Nu. Nu a fost așa. Nu *el* i-a spus aceste vorbe fiului său, ci s-a *auzit* pe sine spunându-le. Și-a simțit buzele mișcându-se și vibrația cuvintelor în piept. Nu era ceva ce voia el.

Era ceva la care era martor.

— Îmi pare rău, s-a bâlbâit Oliver.

— „Îmi pare rău“ e pentru fătălăi, a zis Nate.

Și acolo, în vocea sa, era hurea altei voci: cea a tatălui său. *Nu, nu, nu.*

— Ai stricat totul. Nu-i așa? Ai dat-o în bară de-a binelea.

— Eu... eu n-am vrut...

— *Eu... eu n-am vrut, s-a auzit* Nate îngânându-l. Bătându-și joc de fiul său. Voia să întindă mâna și să se înșface singur de gât, voia să-și tragă un pumn în propria gură tâmpa. Taci, *taci, taci.* Însă continua să vorbească, înaintând spre fiul său. Ascultă-te. Te umilești ca maică-ta. Ai dat-o-n bară. Trebuie să-ți asumi asta. Ești un măr care a căzut dintr-un pom perfect sănătos, dar ai rămas acolo și ai putrezit în iarbă. Nu-i așa? Nu-i așa?

— Tată, te rog...

— Ține-ți gura. Tu ți-ai adus asta pe cap. Tu ai făcut să se întâmple totul, a zis, apoi a tras aer printre dinți – *nttt.* De parcă lumea n-ar fi și așa destul de rea, Oliver? A trebuit, pur și simplu, să întreci limitele, nu-i așa? Să te încaieri la școală. Să te împrietenești cu... cu șleahta aia de ciudați. Trăiți cu toții în capetele voastre.

Simțea cum cuvintele se desprind de pe buzele lui și se străduia din răspuțeri să le oprească – și în vreme ce făcea asta, și-a simțit în răsuflare aburii whiskyului. Și încă un whisky prost, ieftin, cu un iz lemnos, puturos, ca de urină acidă.

— N-o să mai fac...

A întins mâna spre fiul său...

Oliver a încercat să i-o îndepărteze...

Și apoi *trosc*.

Nate a simțit vibrația trecând din pumn în cot și în umăr. Capul fiului său s-a dat pe spate de la lovitură. *Poc*. Băiatul a făcut un pas în spate, apoi și-a privit tatăl, cu ochiul distrus. Ochiul stâng al lui Oliver plesnise ca un strugure verde, lăsând în loc o gelatină. Nate s-a auzit pe sine țipând.

Băiatul a făcut câțiva pași în spate și s-a ciocnit de o piatră care nu fusese acolo până atunci. Sau o fi fost, totuși? Nate nu-și amintea. Piatra era lungă și netedă, ca o masă, cu toate că baza o făcea să semene cumva și cu o nicovală.

Apoi s-a auzit o împușcătură – un pocnet de pușcă spintecând aerul, ca un topor care sparge o scândură, *crrrac*, și capul lui Oliver s-a smucit iar în spate, și acum în mijlocul frunții avea o gaură ca o arsură de trabuc din care se prelingea sânge, iar duhoarea ca de salată de ouă a prafului de pușcă umplea aerul...

Oliver a căzut pe spate pe masă...

A aterizat acolo și sângele ce i se prelingea din creștetul capului a găsit șanțurile din lespede și a gonit în jos pe acele brazde de piatră spre margini, de unde a picurat pe ciulini și iarbă, și, în timpul ăsta,

cerul s-a întunecat și s-a pornit o ploaie de cheaguri roșii, împrăștiată după împrăștiată...

Pleosc, pleosc, fleoșc, pleosc...

Nate s-a trezit cu un icnet.

Timpul a trecut. Noaptea a devenit mai adâncă. Era ud de transpirație. Visul se agăța de el ca un miros urât. *Doar un vis, și-a zis. Olly e bine. N-a fost decât un vis.*

A încercat să adoarmă la loc. S-a întors pe partea dreaptă. Apoi pe stânga.

Apoi pe spate.

A oftat și și-a ațintit privirea în tavanul întunecat.

Maddie sforăia ușor, ca un fierăstrău blând.

Nate s-a concentrat pe respirația ei ușoară. Crezuse că ea o să fie cea care n-o să se împace cu viața la țară. Dar poate că el n-avea să reușească să se adapteze. Pentru că așa era fiecare noapte a sa de când se mutaseră în casa aceea. Izbutea în cele din urmă să doarmă câte trei sau patru ore. Frânturile nopții erau cusute laolaltă de vise urâte. Și apoi se făcea dimineată.

Când nu dormea, zăcea acolo simțind casa, cumva trează și agitată. Nu doar că această casă îl tulbura – părea că este ea în sine tulburată.

Nate a privit prin întuneric. Aproape că se aștepta să-și vadă acolo tatăl, ținându-l cu privirea dintr-un colț. Sau, mai rău, de la picioarele patului. Cu *pușca în mână nepotrivită*, și-a zis. Ce viziune ciudată. Trebuia să-și închipuie că e o halucinație provocată de

stres.

Dar acolo nu era nimeni.

S-a ridicat cu un mormăit și s-a dat jos din pat, punând picioarele goale pe podeaua de lemn, vălurită. Încăperea era cea în care dormise în copilărie – memoria musculară s-a activat și nici măcar n-a avut nevoie să se gândească la planul casei. A ieșit și a pornit pe coridor, cu dușumeaua scârțâind și văitându-se sub pașii lui.

S-a dus să vadă ce face Olly, a urcat tiptil scara către mansardă și s-a uitat înăuntru...

Nu-i aici. Nu-i în pat. A dispărut.

Dar apoi ochii i s-au adaptat și a văzut trupul lung al lui Olly încâlcit în cearșafuri. Cu capul pe jumătate sub pernă, cu membrele răsfirate.

Nate a oftat ușurat, apoi a pornit în jos spre bucătărie și și-a umplut un pahar cu apă de la robinet. Apa era ciudată – amară, cu gust mineral puternic. Și-a notat în minte s-o ducă la analiză.

Apoi, în tăcerea nopții, în întunericul casei, i-a ajuns la urechi un sunet. Îndepărtat și slab, dar insistent.

Tic.

Tic.

Tac.

Ce naiba era asta? Nu semăna cu sunetele normale ale unei case, dar scrijelea ceva familiar pe lemnul memoriei sale. Încă nu-și dădea seama ce.

A ascultat mai atent. Nimic. A ridicat din umeri, a lăsat din mână paharul cu apă și...

Tac.

Tic.

I s-a uscat gura. I-au transpirat palmele. O reacție absurdă la zgomote mici, ușoare – nu era nimic de natură să-l îngrijoreze, nu intra vreun spărgător. O voce mică i-a vârât iar în cap imaginea tatălui său, mort, însă brusc treaz în pat, trăgând aer în piept, în vreme ce altă versiune a lui stătea într-un colț, cu pistolul în mână... ticăitul acela, în vreme ce umbla la siguranța armei, mutând-o cu degetul mare când în față, când în spate...

Nu era asta. De fapt, asta, a hotărât Nate, nici măcar nu se întâmplase. Nu era decât o festă pe care i-o jucau ochii, un moment de tulburare, din pricina uluirii pe care i-o produsese... cum îi zicea?

Respirația agonică.

A auzit din nou sunetul – *tic, tac, tic* –, undeva spre partea din față a casei, așa că nu s-a străduit să se miște neauzit și a ieșit din bucătărie, trecând pe lângă ușa pivniței, ușa sufrageriei, aflată în stânga, livingul aflat la dreapta...

Iată.

Răspunsul.

Câțiva licurici se adunaseră la geamul pătrat din ușa casei. Nate l-a privit pe unul cum se trage în spate, apoi zboară înapoi spre geam și se izbește de el.

Tic, tac, tic.

Gângania, bătând ușor în geam, înainte să se lase iar în jos.

Alți câțiva licurici i s-au alăturat, înghesuindu-se unul în altul –

fiecare cu o lumină verde diafană. Lumini fantomatice, vânzolindu-se în întuneric.

Nate era surprins. Nu-și amintea ca licuricii să apară așa de târziu în acest anotimp. Vara tocmai se terminase. Însă era în continuare zăpușeală. Poate că li se schimbase sezonul – schimbările climatice dăduseră totul peste cap, nu-i așa? Anotimpurile nu mai erau ce fuseseră odată.

A făcut câțiva pași până a ajuns chiar lângă ușă. De aproape, strălucirea licuricilor lumina restul insectelor – trupușoarele lor lunguiețe, care se târau încolo și înapoi.

Nate a pus un deget pe sticlă. Nu știa de ce o face, dar ceva l-a silit la asta. A apăsă cu vârful degetului în geam și a văzut cum ei încep să se alinieze...

Nu.

Și să pornească agale, în cerc, în jurul degetului, un carusel de insecte luminoase. Se tot roteau.

Unele își luau pe moment zborul, ca și cum ar fi vrut să evadeze din vârtejul semenilor lor – dar apoi reveneau în șir, pe orbita degetului lui Nate, apăsă de cealaltă parte a ușii.

Furnici și un cerb și larve.

Și acum, licurici.

Ceva nu-i în ordine.

Și-a smuls degetul de acolo, și asta a părut să le strice tiparul. Cercul s-a destrămat, iar licuricii s-au împrăștiat care-n-cotro. Nate i-a văzut cum zboară, îndepărtându-se în întuneric, cum scăpărările lor verzui pâlpâie, ca stelele, peste iarba. Luna arunca printre copaci

brațe lungi de lumină, iar copacii aruncau, la rândul lor, picioare lungi de umbră. Ochii i s-au plimbat peste pădure...

Și au dat de un copac. Un copac ciudat, pe care nu și-l amintea. Mic. În curtea din față, mai aproape de casă decât ar fi trebuit să fie.

Copacul s-a mișcat.

Nate a clipit, ca să se asigure că ceea ce vede este aievea...

Nu era câtuși de puțin un copac.

O siluetă stătea acolo, la marginea curții. Doar un pic în pădure.

Nate nu deslușea prea multe, dar vedea lumina lunii strălucind în jurul unei siluete prea înalte. A clipit, știind că iar are năluciri. Asta era doar mintea lui, care o luase razna de la prea puțin somn. Sau poate că era alt vis. S-a holbat la vedenie, sigur că silueta avea să se topească încet și o să se dovedească a fi un copac, dar atunci...

Silueta și-a mișcat capul.

L-a lăsat într-o parte, ca un animal confuz.

Un animal. *Doar un cerb*, și-a zis Nate, însă măruntaiele i s-au încheștat ca un pumn și, cu toate că își repeta *doar un cerb, doar un cerb*, s-a pomenit că țâșnește în sus pe trepte, cât de tăcut cu putință. *Doar un cerb, asta trebuie să fie*, și-a zis, pe când intra tiptil în dormitor și scotea de sub pat micul seif. A apăsât cu degetul încuietoarea și a auzit cum cilindrii ies din locaș cu un declic.

Doar un cerb. Dar pentru orice eventualitate.

A apucat pistolul – un vechi Browning Hi-Power de 9 mm – și a vârât încărcătorul înăuntru, după care a coborât grăbit scările, în vârful picioarelor.

A deschis ușa din față, cu pistolul în mână.

A ieșit pe treptele de piatră crăpate.

Silueta era tot acolo.

Ca și cum l-ar fi așteptat.

Doar un cerb. Doar un cerb.

A cercetat cu privirea marginile curții, căutând să deslușească niște coarne, sau restul animalului – patru picioare, nu două, poate fulgerarea unei cozi –, dar n-a găsit nimic. A înghițit în sec și a strigat:

— Hei!

A trecut un moment.

Apoi silueta s-a întors și a luat-o la fugă.

Inima lui Nate a ieșit la iuțelă pe poartă, îmboldindu-l să se miște – să se miște odată –, așa că Nate a străbătut în salturi peluza presărată cu frunze, în vreme ce trăgea siguranța pistolului. A văzut cum umbra se năpustește printre copaci, mai adânc în pădure, iar el a urmat-o, desculț. A sărit de pe un prag de pământ, străbătând iute o încâlceală de măracini uscați. Vederea i s-a adaptat pe când străbătea cărările făcute de lumina lunii, în urmărirea făpturii care gonea în fața lui, săltând cu membrele ei lungi. Crengile îi biciuiau obrajii și fruntea lui Nate. Aproape că s-a poticnit într-un șanț dintre copaci, acoperit cu frunze – un loc în care zăcuse cândva un buștean, putrezit de-acum, devenind compost. Durerea îl împungea în gleznă și, mai sus, pe pulpă, dar mergea mai departe.

Mergem spre parc, i-a trecut prin minte.

Spre Ramble Rocks.

Spre locul din visul său.

Brusc, a trecut de un șir de copaci și a ajuns pe iarba moale.

În față, într-o rază de lună, stătea un bărbat. Ca și cum ar fi fost prins în capcană acolo, ținut de sulița de lumină.

Silueta era înaltă ca o sperietoare de ciori și slabă ca un pușcăriaș. O barbă lungă, zdrențuită și încâlcită, îi atârna pe pieptul gol. O burtă fleșcăită i se revărsa peste blugii putreziți, și Nate a văzut pe pielea bărbatului niște răni – răni ca niște mușcături mici, ca niște arsuri.

Nate s-a oprind derapând și a ridicat pistolul, ațintindu-l spre bărbat.

— Tu. Cine ești? Erai în fața casei mele...

Și apoi a văzut fața străinului.

Se târa.

Ceva se mișca peste ea, niște puncte negre care se zvârcoleau în lumină. Lucitoare, tresărind. O zvâcnire, și încă una.

A auzit un bâzâit...

Muște, și-a dat seama. Tăuni, poate, care sug sângele cailor sau cerbilor. Apoi s-au luminat cu o strălucire macabră: licurici.

— Cine. Ești. Tu.

Gura bărbatului s-a deschis larg, prea larg, lăsând la vedere niște dinți colțuroși și o limbă palidă, care se zvârcolea. Apoi gura s-a tot deschis, *crac, pârrr, trosc* – și, dintr-odată, a trosnit ca și cum ceva dinăuntru s-ar fi rupt, cu toate că pielea nu crăpase, lăsând falca să atârne acolo, în fuiorul de barbă, ca un leagăn stricat, de pe verandă. Bărbatul a început să se jeluiască, un vaier lung, îndurerat – și apoi totul s-a luminat, lumini orbitoare ieșite din întuneric, un

trăsnet tăcut de aer l-a izbit în piept pe Nate. Lumina s-a răspândit cu repeziciune prin străin, spălându-l, eliminându-l.

15

SCRIITORUL

Nate a icnit.

A clipit, apărându-se cu antebrațul de lumina bruscă.

Silueta, lunganul cu barba răpciugoasă, dispăruse.

Nate își auzea gâfâitul. Ca un câine suferind. Propria-i răsuflare întretăiată era totul, umplea lumea, lărgind vidul.

Apoi s-a auzit un strigăt.

— Sal'tare, amice. Ești bine?

Din direcția vocii a apărut o umbră – altă persoană, un bărbat, însă nu era ca străinul scheletic, ci părea normal în toate privințele: înălțime medie, greutate medie, totul în parametri normali. Vocea avea tonul amabil al unui unchiaș – în esență, era un prieten pe care încă nu l-ai cunoscut.

— Eu... Nate s-a uitat la pistolul de la capătul propriului braț și l-a lăsat să atârne pe lângă trup, dându-și seama că îl ațintise spre cealaltă umbră. Sunt bine, mulțumesc.

Bărbatul s-a apropiat. Era mai în vârstă. Aproape de șaiszeci de ani sau chiar un pic peste. Era încă greu să-i distingă trăsăturile, dată fiind lumina puternică din spatele lui – nu de la lună, ci de la niște

reflectoare din fața unei case. Și-a dat brusc seama, șocat:

Era lângă casa vecinului, nu-i așa?

Aha!

Celălalt trebuie să fi ajuns la o concluzie asemănătoare în privința celui care stătea pe peluza sa.

— Locuiești alături, am dreptate? a zis. Suntem vecini, cred.

— Eu..., s-a bâlbâit Nate, roșu la față de stinghereală. Da, așa e.

Stinghereala a fost înlocuită de îngrijorare. Nu voia să-și piardă slujba, și să bântuie pe peluza vecinului după miezul nopții cu un pistol de 9 mm încărcat... Nu era un fel grozav de a asigura autoritățile locale de stabilitatea ta psihică.

Însă bărbatul a zis, făcându-i semn cu mâna:

— Vrei să intri? Eu sunt o adevărată pasăre de noapte. M-aș bucura să-ți ofer un pahar, dacă ai chef.

— Nu vreau să deranjez.

Bărbatul a râs.

— Aș zice că am trecut deja de punctul ăsta, amice.

— Presupun că da. Sigur. Doar un pahar.

— Grozav, atunci, a zis bărbatul, bătând din palme. Hai înăuntru.

Casa era în formă de A. Terasă în spate, balcon atârând peste intrare. Înăuntru, casa era aerisită, deschisă – prea deschisă, creând un spațiu gol care aproape că sugera părăsirea. Oriunde ar fi privit Nate, era numai lemn – podea de lemn, grinzi de lemn, blaturi ca niște butuci de măcelar, copaci afară. Plutea undeva între minimalism modern și 9 cabană montană. Singura notă cu adevărat remarcabilă erau două corpuri de bibliotecă înalte, pe peretele din

spate – nu genul decorativ, câtuși de puțin. Erau pline de cărți îndesate alandala în toate direcțiile, roase, îndelung citite. Îndelung iubite.

Bărbatul a luat un taburet de lângă ceea ce părea să fie un bar pentru micul-dejun, l-a trântit în fața lui Nate, ca să se așeze, apoi s-a dus pe partea cealaltă.

— Ce vrei? Oh, la naiba, mă cheamă Jed, apropo, Jed Homackie. Alege-ți otrava preferată, cum se zice – am vin și bere, cidru și mied și, desigur, un bar întreg cu tării. Dacă ești băutor de whisky, putem face un tur al Insulelor Scoțiene...

— Oh, da, sună bine. Apropo, eu sunt Nate Graves.

— Graves, hm. Ești fiul lui Carl?

Nate a șovăit, înainte de a răspunde.

— Da.

— Condoleanțe, a zis vecinul. Apoi, cu voce mai joasă, vicleană, a adăugat: Tatăl tău, nu-ți fie cu supărare c-o spun, putea să fie o adevărată pacoste.

Nate a simțit cum îi scapă, fără voie, un hohot de râs.

— Veți afia că suntem cu totul de acord în privința asta, domnule Homackie.

— Jed, spune-mi Jed, haide.

Nate s-a uitat acum bine la Jed Homackie – aura aceea de unchiaș se reflecta și în felul în care arăta: cu siguranță părea a fi unchiul cuiva, sau poate al tuturor. Avea un zâmbet larg și sprâncene zburlete, care arătau ca niște omizi bizare, dar și ochi negri care păreau că studiază cu luare-aminte totul – cercetând lumea cu

strategia deosebită a unui campion de șah.

A trântit o sticlă între ei.

The Balvenie, vechi de doisprezece ani.

Apoi două pahare, *cling, cling*. Jed a turnat de două degete în fiecare.

Nate s-a uitat stingherit la pistolul din mâna sa.

— Ahh.

Jed a ridicat mâinile, ca și cum s-ar fi predat.

— Nu trage. Apoi a chicotit și a făcut semn cu mâna. Pune-l pe blat, nici o problemă.

Nate a ejectat glonțul de pe țeavă, apoi a scos încărcătorul și le-a pus pe toate alături de el. A așezat glonțul pe capătul plat, așa că stătea ridicat, ca un mic paznic auriu.

Făcând cu ochiul și înclinând ușor din cap, Jed a ridicat paharul.

— Există multe toasturi și urări, a zis, însă preferatul meu este acesta: *Nie moj cyrk, nie moje matpy*.

Nate i-a aruncat o privire întrebătoare. Jed a tradus, cu un fals accent polonez:

— Nu-i circul meu, nu-s maimuțele mele.

Au ciocnit paharele și au băut.

Un gust cald de caramel l-a izbit ca dogoarea unei plăcinte cu mere, abia scoasă din cuptor.

— Asta-i ceva special, a zis Nate.

— E Speyside. Bun de tot. Bun de tot. Ca untul pe plăcinte.

— Ei bine, mulțumesc că-l împărți cu mine, Jed.

— Plăcerea e de partea mea, Nate.

Au stat așa o vreme. În cele din urmă, Nate a zis:

— Cât despre pistol...

— Eh. Nu trebuie să explici dacă n-ai chef. Sunt un om care apreciază discreția.

— Cred că ai dreptul să știi. Sincer, m-am gândit să mint în privința asta, să-ți spun că a fost un... urs sau așa ceva.

Jed a încuviințat din cap și a plescăit din buze, după ce a mai tras o dușcă de whisky.

— Se văd urși pe aici... chiar dacă foarte rar. Și coioți.

— Așa-i. Însă adevărul e că... mi s-a părut că văd pe cineva.

— Ia spune.

— Pe peluza mea. O... siluetă, un bărbat, care stătea pur și simplu acolo.

Jed s-a aplecat în față, cu un aer aproape conspirativ.

— Aha. Asta chiar e ceva tulburător.

— Așa că am luat pistolul și l-am urmărit.

— Rezonabil. Și eu aș fi făcut la fel – adică, dacă n-aș fi un liberal foarte milos. Nu că aș avea, prietene, vreo problemă cu posesia armelor de foc, în limitele bunului-simț, desigur. Nici vorbă! Atâta doar că nu cred că aș putea s-o fac. Să țintesc. Să apăs pe trăgaci. Doar gândul ăsta face să-mi înghețe sângele-n vine. Sunt un pacifist, crescut în rândurile quakerilor, chiar dacă în ultima vreme nu mai sunt practicant.

Nate a oftat.

— Eu nu sunt propriu-zis un tip milos, însă în opt din zece cazuri votez cu liberalii. Și ultimul lucru pe care îl vreau e o armă de foc.

Însă a trebuit să mă antrenez s-o folosesc... Am fost în forțele de ordine din oraș.

— Agent de poliție, vrei să zici?

— Corect.

Zâmbetul lui Jed s-a lățit și mai mult, apoi și-a mai turnat whisky și i-a turnat, fără să se zgârcească, și lui Nate.

— Atunci dă-mi voie să-ți mulțumesc pentru munca ta. Viețile polițiștilor contează¹¹, și așa mai departe.

— Apreciez asta, dar, după cum s-a dovedit, oamenii de pe stradă au avut mult mai multe motive să se teamă de noi decât noi de ei.

A simțit că se destinde un pic. Că se mai scutură de povara stresului. Jed avea un aer relaxat, prietenos – ca și cum ar fi fost un burete al fericirii, absorbind toate vibrațiile negative și aflând totul despre tine.

— Cât de bine l-ați cunoscut pe tatăl meu?

— Nu prea bine. Am avut „întâlniri”, cum au vecinii. Fiecare deținem destul teren, după cum știi, așa că nu prea erau motive să avem de-a face unul cu altul, dar el se plângea din când în când – am afumătoare și afum carne, iar asta îl irita. Uneori ascult muzică la boxele din spate – nimic dezlănțuit, nu că aș fi pus, știi tu, heavy metal sau rap cu volumul la maximum, nimic de genul ăsta, dar chiar și așa, tot îl scotea din sărite, a zis Jed, apoi s-a aplecat în față, cu aerul că e pe cale să dezvăluie un secret de stat. Am impresia că nu era un om foarte fericit.

— Nefericit ar fi prea puțin spus. Aș zice nenorocit. De obicei, urmat de ticălos.

— Oricum, îmi pare rău pentru pierderea suferită.

— Mie nu. Sunt bucuros că s-a dus.

Fața sumbră a lui Jed s-a schimbat – încruntarea i s-a preschimbat într-un rânjet obraznic.

— Și eu aveam aceeași părere despre taică-meu. Un adevărat nemernic. Mai rău ca un șarpe-mocasin căruia i-ai tras un șut. A scos un *pff* și a rămas o vreme cu privirea pierdută, dar nu prea departe. Să trecem la lucruri mai bune. La oameni mai buni.

— Să bem pentru asta, a zis Nate.

Au ciocnit iar paharele.

— Dumneata..., a început Nate, dar cuvintele i s-au stins pe buze.

— Eu ce?

— E o prostie.

— Nu, nu, te rog. Zi mai departe.

— Vezi vreodată pe cineva pe aici? Oameni, vreau să zic. În pădure.

— Oameni în pădure, oh, sigur, sigur. De obicei, când e sezonul de vânătoare. Odată, un țăcănit bântuia aiurea prin pădure. Ninsese, și era îmbrăcat în tot soiul de chestii de camuflaj pentru zăpadă – arăta ca un figurant scos din filmul *Stația polară Zebra!* Mai era și înarmat până-n dinți, avea una dintre... cum le zice, puștile alea militare.

— O pușcă neagră. Ca un AR-15 sau așa ceva.

— Corect, din cele folosite întotdeauna la atacurile armate din școli sau instituții. Oricum, tipul a ieșit dintre copaci și a venit pe peluză, de parcă n-avea nici o treabă. Am ieșit să strig la el. N-

aveam vreo armă de foc, așa că am luat din bucătărie un cuțit și o oală și băteam ca nebunu' cu cuțitul în oală – mi se pare că, dacă lumea te crede dus rău cu sorcova, se poartă mai prudent cu tine –, și el a ridicat mâinile și a lăsat pușca să atârne, a zis că nu știa că-i proprietate privată. I-am zis: păi, și ce m-a dat de gol până la urmă? Cutia de scrisori? Aleea proaspăt dezăpezită? Casa cea mare? Ori faptul că eu fluturam de zor un cuțit și un vas de bucătărie! El a bâlbâit o scuză, a zis că... a tras într-un cerb, dar abia l-a atins, și a crezut că cerbul a trecut prin curtea mea – nu că ar fi știut că-i o curte, a povestit Jed, apoi a chicotit ușurel. Dar nu la soiul ăsta de oameni te referi.

— Ah. Nu. Nu prea... deși acum sunt agent la Vânătoare și Pescuit, așa că, dacă se mai întâmplă vreodată, sună-mă, a zis, apoi a oftat.

— Eu doar... Bărbatul pe care l-am văzut, o siluetă înaltă, slăbănoagă, bărboasă... Pare, nu știu... Om fără adăpost? Bolnav, poate. Poate că, pur și simplu, ochii îmi joacă feste. Poate că eu sunt cel tăcănit.

— Se poate, iepuraș. Se poate. Însă... Jed a făcut semn cu degetul, nu muștrător, ci parcă pentru a spune: *Ia stai un pic*. Astea sunt vremuri ciudate și locuim într-o zonă ciudată. Suntem încă la țară, dar destul de aproape de autostrada de mare viteză ca să ajungă pe aici oameni de tot soiul. Și e o epidemie de opiacee, plus metamfetamine spre vest, dincolo de Kutztown, chiar în Pennsylvania și Kentucky. Nu mai avem parte doar de adunătura veșnică de ciudați și săriți de pe fix. Și..., a început el, apoi a coborât vocea. Suntem totuși aproape de Ramble Rocks.

Nate a simțit un fior nepoftit urcându-i pe ceafă.

— Ramble Rocks.

— Parcul, desigur.

— Ce are de-a face asta?

— Păi, a făcut Jed, lăsându-se pe spătar, ca și cum s-ar fi pregătit să țină o predică. Dincolo de poveștile despre stânci, ai auzit, firește, povestea tunelului.

— Am auzit-o.

— Indiferent dacă tu crezi sau nu chestiile astea, există oameni care chiar cred. Sataniștii și cei de teapa lor.

— Cred că satanismul e o sperietoare pe care ar fi mai bine s-o păstrez în copilăria mea.

Când Nate era mic, lumea dădea vina pe satanism pentru toate, de la răpiri la abuzuri sexuale. Oamenii erau trimiși la închisoare pentru că erau adoratorii lui Satan, fără nici cea mai mică dovadă, adesea dezvinovați apoi – după ani întregi. Nu exista nici măcar un caz dovedit, însă isteria e un drog al naibii de puternic.

— Nu te grăbi să respingi varianta asta. Uneori sunt găsite în tunel animale moarte. Jertfite, poate.

— Sau doar călcate de vreun țăcănit cu automobilul de teren.

— Corect. Poate stafii, atunci.

Nate a râs, apoi a văzut că Jed vorbește serios.

— Stafii.

— Nu crezi în ele?

— În stafii? Am crezut... până pe la vreo zece ani.

— Nate, zău așa. Trăim într-o zonă faimoasă pentru implicațiile

spectrale. Războiul de Independență și, nu departe la sud de aici, Războiul de Secesiune, au provocat multe morți brutale și neașteptate. Ca să nu mai vorbim de morțile mai obișnuite, mai mărunte – cele provocate de socotelile omenești, asasinatele din gelozie, sinuciderile din pricina suferinței și accidente misterioase.

— Pari să ai un interes foarte profund pentru treburile astea.

Lui Jed i s-au luminat ochii.

— Pentru lucrurile ciudate și fantastice? Am. Un interes profesional.

— Nu ești vreun vânător de fantome, nu?

Jed și-a trosnit degetele, i-a făcut cu ochiul și a pornit împleticit spre bibliotecă. Pe la jumătatea drumului, l-a chemat pe Nate să-l urmeze.

— Haide, haide, nu fac călătoria asta de unul singur.

— Oh.

Nate a sărit de pe taburet, surprins de amețeala ușoară pe care o simțea în cap, când creierul parcă i s-a balansat într-o parte și apoi în cealaltă. *Whiskyul*, și-a zis. Și-a regăsit echilibrul și a pornit-o din loc.

Jed a schițat gestul tipic gazdei unei emisiuni-concurs care dezvăluie ceva.

În mijlocul corpului de bibliotecă, era un întreg raft care părea dedicat romanelor broșate despre crime reale – pe care și Maddie le mai citea din când în când. Cu excepția faptului că acestea erau mai puțin despre crime reale și mai mult lucrări de nonficțiune istorică despre fantome. Cărți ca *Fantomele de la Ferma Sibley*, *Motorul*

fantomatic (și alte mașinării bântuite) și Legende pierdute de la LBI: Povești adevărate din misterioasa Long Beach Island.

Numele autorului de pe fiecare cotor era JOHN EDWARD HOMACKIE.

— John Edward, a zis Nate, apoi i-a picat fisa. Jed.

— Ai luat premiul întâi cu coroniță.

— Tu ai scris toate astea?

— Eu, singur-singurel. Așa am prins cheag. A făcut un gest larg, ca și cum ar fi arătat spre casă și numeroasele lucruri din ea. Mă rog, înainte de asta am scris sub pseudonim o grămadă de articole de scandal și editoriale sportive, însă abia după ce mi-am găsit făgașul scriind chestiile astea, am dat lovitura. Două bestsellere, însă drepturile de autor de la fiecare alcătuiesc un șir lung, de cifre. Un moment a părut trist, aproape pierdut. N-am mai scris nimic de-o vreme.

— De ce nu?

— Viața îți pune bețe-n roate, a zis, încă zâmbind, dar se simțea o rigiditate în vorbele lui.

Ca și cum ar fi ascuns ceva.

Nate a hotărât că nu se cuvine să insiste. Privirea i-a rătăcit peste cărți și una i-a atras atenția: *Jertfe la Ramble Rocks: Crimele satanice săvârșite de Edmund Walker Reese*. Ucigașul privea nemilos de pe coperta alb-negru, cu contrast puternic. Ochi mici și o gură subțire, flămândă, prinsă într-un gard viu de păr facial întunecat.

A ridicat privirea.

— Crime satanice?

Jed s-a prefăcut un pic sfios.

— Mă rog. Știi cum merge treaba, Nate. Cu cât o faci mai înfiorătoare, cu atât o cumpără mai multă lume. Pe față i s-a așternut o mască de seriozitate. Totuși, e ceva adevăr în asta. Pe zidurile casei lui erau scrise tot soiul de cifre și ecuații, chiar dacă era greu să vezi ceva concludent acolo, doar delirul unei minți stricate. La fel și în jurnalele lui, avea destul de multe – peste cincizeci de volume, toate mângălite cu aiurelile lui. Unii gardieni din aripa condamnaților la moarte au zis că vorbea de „diavol”, o făptură căreia i se supunea și care „avea să-l salveze”. Și apoi mai e și faptul că Walker a dispărut în ziua în care trebuia să fie executat. Nu doar în ziua – în clipa în care au apăsătorul scaunului, a dispărut. A călărit fulgerul într-un mare fel, presupun.

— Tata a fost gardian acolo. A zis că povestea aia e o aiureală.

— Oh, știu, a zis Jed, cu o scăpărare-n priviri. L-am îmbătat o dată. Pe tatăl tău.

— Cine-i deștept pariază că era deja beat când a ajuns aici.

Atunci, chipul lui Jed a căpătat o expresie stranie. O răceală. Ceva oțelit, ceva dur. Ca umbra unui nor, a trecut iute și apoi a pierit.

— Tatăl tău mi-a spus că-i adevărat. Că n-au avut un cadavru. Că l-au dus pe Walker înăuntru, l-au așezat pe scaun și, de îndată ce electricitatea a trecut prin el..., a zis Jed, apoi și-a trosnit degetele de la ambele mâini. A dispărut.

— A spus el asta?

— Chiar așa.

Nate a rumegat această nouă informație.

— Îi plăcea să spună povești.

Asta era o minciună. Tatăl său nu obișnuia să înflorească lucrurile sau să născocească aiureli. În această privință, era mai rigid decât o cămașă de forță.

— Poate că individul ăla pe care-l vezi în pădure e chiar el.

— Tata?

— Edmund Reese.

— Cum să nu, Jed.

Nate a schițat un rânjel fals și a încuviințat din cap neconvins.

— Ei, mă protestesc și eu. Probabil nu-i nimic.

Cu siguranță e ceva, și-a zis Nate. Atâta doar că nu știa încă ce anume.

— Oricum, ți-am răpit destul timp – și ți-am băut prea mult din whiskyul ăsta minunat. E târziu. Ar trebui să mă întorc acasă, nevastă-mea m-o da dispărut.

— Nevasta, zici.

— Am soție și un fiu, da. Adolescent. Încă n-are vârsta legală să șofeze, slavă Domnului.

— Frumos, foarte frumos.

Iată, din nou: acea privire îndepărtată, acea încordare care îi trăgea de cuvinte ca un doctor care coase o rană. Oare ochii i-au strălucit un pic? Nate se pricepea să citească oamenii...

Era Jed cuprins brusc de tristețe?

Nate a hotărât să-l provoace un pic.

— Ai familie, Jed?

— Oh. Păi, sigur că am.

S-a întors la bibliotecă și a ridicat ceva ce fusese pus cu fața în jos. O fotografie înrămată, și-a dat seama Nate.

Când fotografia a fost pusă-n picioare, Nate a văzut că îl înfățișa pe Jed – mai tânăr, poate de vârsta lui Nate, pe la patruzeci de ani – stând între două femei, care păreau să fie soția și fiica adolescentă. Fiica semăna foarte mult cu el – aceiași ochi calzi, dar neîmblânziți, același zâmbet aparte. Avea nasul cârn al mamei.

— Iată-le, ahhh, iată-le, soția mea, Mitzi, și fiica mea, Zelda.

Nate s-a încumetat să se mai uite o dată în jur – mai degrabă din reflex decât din vreun alt motiv – și a observat cât de sumar era decorat spațiul. Nu părea prea locuit. Cu siguranță, nu era căminul unei familii.

Nate n-avea de gând să întrebe despre asta, însă Jed trebuie să fi intuit ce-i trecea prin cap, așa că i-a zâmbit stângaci și a zis:

— Au plecat. Dacă asta te întrebi. Soția m-a părăsit acum câțiva ani, iar Zelda s-a dus cu ea.

— Îmi pare rău. Divorț?

Jed a șovăit. A ridicat din umeri și a zâmbit trist.

— Mă tem că da. N-am fost un om bun, Nate. N- am fost deloc un om bun.

— Mie îmi pari cumsecade.

Jed a întins o mână. Nate a prins-o și i-a strâns-o cu căldură.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Nate Graves.

— Și eu pe tine, Jed.

După care s-a întors și a dat să plece – și apoi, pe jumătate ieșit, înapoi în întuneric, s-a oprit. O voce mică din capul lui îi spunea:

Nu, nu face asta, nu lansa invitația, însă nu putea să nege: tipul ăsta îi dădea o stare bună. Pur și simplu, îi plăcea de Jed. Îi plăcea al dracului de mult.

Așa că invitația a fost lansată.

— Se apropie Halloweenul, a zis Nate, și fiul nostru e prea mare ca să se ducă, știi tu, costumat, să ceară dulciuri din ușă-n ușă, așa că anul ăsta organizăm ceva acasă. Ideea soției mele – eu aș fi mulțumit să nu văd pe nimeni, dar ăăă, știi tu, poate că are dreptate. E bine să avem musafiri, de vreme ce suntem veniți de curând pe aici. Așa că începe la șapte și...

Zâmbetul care s-a așternut pe fața lui Jed era așa de mare și de adânc, încât părea că se transformă cu totul în Pac-Man, *hap, hap, hap*.

— Pe cinstea mea, mi-ar plăcea să vin, a zis Jed, apoi a scos un hohot de râs ca un lătrat ascuțit. Ce noapte neobișnuită! Un bărbat apare pe peluza mea, aproape despuiat, cu un pistol în mână – ooh, să nu-l uiți, apropo –, și totul se încheie cu o invitație la o petrecere de Halloween. Cum zic eu întotdeauna, Nate, ai încredere în flora ta intestinală, a glumit el, împungându-și burta cu un deget, apoi i-a făcut lui Nate cu ochiul și a adăugat: Asta înseamnă să-ți urmezi glasul interior. Să-ți asculți instinctul.

— Sunt de acord cu asta, și mulțumesc, a zis Nate, întorcându-se la blat, de unde – cu mare stînghereală – a luat pistolul.

Apoi s-au despărțit.

Și Nate a ieșit iar în întuneric.

La întoarcere, prin fiorul pădurii, Nate a găsit cu ușurință cărarea – după ce ochii i s-au adaptat întunericului, a zărit printre copaci silueta neagră a casei sale, și a mers încet, dar sigur, într-acolo.

Și pe drum a văzut ceva sus, într-un copac...

Era o bufniță mare, cea mai mare pe care o văzuse vreodată. O bufniță mare cu coarne, judecând după smocurile de pe cap. La început a părut că se contopește cu copacul, ca și cum ar fi făcut parte din el. Apoi și-a luat zborul, acompaniată de un zgomot ca pârâitul, ca scârțâitul lemnului. Era, probabil, doar trosnetul crengii, și-a zis Nate, pe când pasărea de pradă dispărea în întuneric.

16

VULNERABILUL

Octombrie.

Olly stătea lângă dulapul său, schimbând cartea de biologie cu cea de geometrie. În spate, holul era plin de elevi care mergeau de la o lecție la alta. Se ciocneau de el și îl înghionteau, ca de obicei.

S-a simțit brusc copleșit de un sentiment întunecat – nu dinăuntru, ci un val de emoție din afară. S-a înălțat și a năvălit peste el tocmai când ceva – nu, cineva – îl lovea tare în șale. S-a izbit de ușa dulapului, și cineva a încercat s-o închidă peste el, în trecere. S-a întâmplat într-o clipă, și hohotele de râs se stingeau deja, ca efectul Doppler, când s-a tras repede deoparte și s-a răsucit.

A văzut două persoane cunoscute, care intrau la loc în mulțime. Graham Lyons și Alex Amati. Întunericul pulsa în ei. Furie și durere.

Lyons avea încă două degete în aște. Legate strâns.

— Ești bine? a întrebat Caleb, venind spre el.

Olly a clipit, ca să-și alunge lacrimile.

— Sunt... sunt bine.

— E un rahat, frate. Nu pune la inimă.

— Mda... eu... mda.

A avut nevoie de un moment ca să nu se lase doborât de ceea ce simțea. S-a simțit brusc, în mod tragic, vulnerabil. Nu voia să se simtă așa. Nu era la fel de rău ca în acea zi, la școala precedentă. Nu se simțea la fel de singur. (Și, cel puțin, nu-și udase pantalonii.) Dar, cumva, tot se simțea aiurea. Și nu era bine că cineva ca Graham Lyons îl ura. Lumea îl iubea pe Graham Lyons. Așadar, dacă Graham îl ura, poate că și ceilalți o făceau.

Dar se părea că nu și Caleb. Și asta nu era puțin lucru.

— La dracu' cu tipul ăla, a zis Caleb. Mă bucur că și-a paradit degetul.

— Cât de paradit e?

— Paradit de-a binelea. Nu știu dacă-i rupt, însă tendonul a fost făcut varză, așa că au trebuit să-i despice degetul și, nu știu, să miște tendonul sau așa ceva. Înseamnă că nu poate să facă antrenamentul de toamnă la baseball, și dacă nu poate să facă antrenamentul de toamnă, înseamnă că s-ar putea să nu-l lase să joace în primăvară. Dar, în fine..., a zis Caleb, apoi a ridicat din umeri. Cine știe. Regulile nu se prea aplică tipilor ca el.

— De ce-i așa labagiu?

— Nu știu. Taică-su e și el un mare labagiu, așa că poate de-acolo i se trage labagismul.

— Căââh.

— Ha, ha, mda. Hei, după ore trebuie să fac o chestie – să am grijă de verișorul meu tont, Reg. Dar asta-i pentru o oră. Te las acasă și după o oră poate vii cu bicicleta la mine? Să jucăm Fortnite sau Magic sau orice.

— Nu prea le am cu Fortnite, a zis Olly, căci îl cam deranjau armele de foc din acel joc. Aș putea să vin să te ajut să ai grijă de ăla micu’.

— Am întrebat-o pe mătușă-mea despre asta și e paranoică. Nu vrea tot soiul de „adolescenți ciudați“ în preajma vărului Reg, a explicat el, apoi a coborât vocea. Mai ales copii albi. Voi, băieții albi, vă țineți doar de atacuri cu arme de foc în scoli și rahaturi d-astea.

Oliver știa că e o glumă și s-a făcut că râde, dar remarca l-a tulburat. A simțit că-l cuprinde spaima – *Ar putea fi un trăgător aici, chiar acum, ar putea intra pe poarta școlii, cu pușca în haină, și să înceapă să împuște, iar noi să începem să zbierăm și ar fi sânge pe pereți și creieri pe tablă și...* –, apoi gândul l-a dus automat la agresori și ucigași în serie și polițiști răi și, și...

— Ești aici, frate? a întrebat Caleb.

— Oh. Mda. Olly a înghițit adânc în sec. Și-a simțit pulsul de pe gât zbatându-se ca o gânghanie prinsă în capcană. Nu, bine, o să vin, ar fi grozav. Bine, ăăă, trebuie să mă duc la oră.

— Și eu, frate. Distracție plăcută la geometrie, ca să fac o glumă.

Oliver mergea cu bicicleta pe Church View Lane. După cum s-a dovedit, Caleb locuia la vreo opt kilometri de Olly – familia lui Caleb, în partea de nord a parcului Ramble Rocks, familia lui Oliver, în partea de sud –, așa că era un drum destul de ușor de făcut de la unul la celălalt. Cei doi petreceau mult timp împreună. Uneori cu același grup, alcătuit din Steven, Chessie și Hina, însă de multe ori doar ei doi. Asta îl făcea pe Oliver să se simtă mai puțin singur. Mai puțin vulnerabil.

Era aproape șase. Soarele apunea printre copaci, împingea fâșii de lumină crepusculară peste drumul din față, prinzând în ele firișoare de praf și spori. Mai era și cald – cu toate că în această perioadă din octombrie ar fi trebuit să fie o vreme aspră ca o bancnotă de un dolar abia pusă-n circulație, nu se întâmpla așa. Era umezeală, aerul era împâclit și atât de dens, încât lui Oliver i se părea că pedalează prin terci de ovăz.

Din când în când trecea câte o mașină. Nu era cine știe ce trafic pe drumul ăsta dosnic, dar suficient cât să rămână prudent.

A clipit ca să-și alunge transpirația din ochi, în vreme ce trecea pe lângă Ramble Rocks, pe stânga. A văzut bolovanii cenușii ca gresia și albastru-închis, de la care parcul își trăgea numele. Copacii au rămas în urmă, lăsând locul unor câmpuri neîngrijite pe care erau doar acești bolovani, unul după altul, unii uriași, alții mai mici, unii umflați, alții plăți, ca un public alcătuit din făpturi ale pământului încremenite în timpul geologic.

A auzit o mașină venind – era un huruit mai adânc, ca al unui

camion. A pedalat mai încet și s-a tras mai mult spre marginea drumului, pe când se apropia de un șanț de drenaj. Ca să lase mai mult loc mașinii să treacă.

Creierul i-a fulgerat înapoi la întâmplările de peste zi: se simțea așa de dezorientat. Își făcea griji. Tot! Timpul! Durerea celorlalți îl sufoca. Îl făcea să nu-și poată trage răsuflarea – ca și cum durerea lor ar fi fost și a lui și îl umplea, împingându-l totodată în jos.

(Simțea acum în noadă, în coate, în dinți vibrația camionului care venea din spate. Huruitul motorului diesel devenea tot mai puternic.)

Iar doctorița Nahid voia ca el să simtă că, vai, e doar foarte empatic, și poate că ăsta era un lucru bun, pentru că, după cum zicea ea: „Nu-i nici pe departe destulă empatie ca să ajungă la toți, Oliver”. Însă el nu voia asta. Nu voia să simtă ceea ce simțea pentru alte persoane. Chiar și în cazul cuiva ca Graham Lyons, se întreba: *Ce l-a făcut să fie așa?* Poate că era greu să suporti presiunea de a fi ditamai starul echipei de baseball. Poate că nu avea o bază academică suficient de solidă, așa că, pentru el, era o bursă sportivă sau nimic – și poate că tatăl lui era cu adevărat un labagiu, și poate că egoul lui Graham era ca un balon mare: umflat, dar în ultimă instanță gol. Și Oliver simțea vinovăție, vinovăție sinceră, că îi vătămase degetul lui Graham și...

Camionul, vuind ca un cutremur, s-a năpustit pe lângă Oliver. El a zărit o fulgerare de vopsea roșie, și o umbră a căzut – ceva s-a repezit spre el, ceva care, și-a dat seama abia mai târziu, era o mână. Mâna aceea l-a nimerit în cot, lovindu-i zdravăn brațul –

zbang! înainte să-și dea seama ce se petrece, a smucit puternic de ghidon spre dreapta, fără voie, și roata din față a ajuns în șanț.

A țipat în vreme ce pierdea controlul...

Roata s-a îndoit...

A simțit că lumea se dă peste cap...

Și apoi a căzut rău, pe spate, în șanț. Apa murdară, noroioasă a împrăștiat în toate părțile. I-a intrat în gură. A clipit, ca să și-o alunge din ochi, și s-a înecat, iar când a încercat cu stângăcie să se ridice în picioare, a simțit cum durerea i se înșurubează în spatele omoplatului. Cumva, a reușit să ajungă în picioare, cu apa picurând de pe el.

În spate, bicicleta zăcea contorsionată. Roata din față era îndoită ca o pizza scăpată pe jos. Sărise și lanțul.

— La dracu', a zis, simțind gustul mineral, lunecos ca lutul, al apei noroioase.

A scuipat, *ptiu*. S-a străduit să nu se înece. Și-a șters bărbia.

Apoi s-a întors și a văzut camioneta roșie, oprită la vreo cincizeci de metri în față. Cu motorul în ralanti, *hârr-hârr-hârr*. A zărit un autocolant cu steagul american pe lunetă și un altul cu Calvin¹² urinând.

A rămas pironit în loc. Cu pieptul umflându-se și dezumflându-se.

S-a întrebat: *Cine a făcut asta?* A fost un accident?

Sau a fost dinadins?

Să fug?

Camioneta mergea în ralanti.

(Hârr-hârr-hârr.)

Portiera pasagerului s-a deschis. Apoi cea a șoferului.

Alex Amati a coborât de la volan. Iar Graham Lyons, de pe scaunul pasagerului. Din amândoi, radia o suferință întunecată – și părea că se mișcă între ei, ca un fel de întuneric lichid ce trecea de la unul la altul și înapoi. Oliver nu credea că mai văzuse vreodată așa ceva.

Nu știa ce să facă. Era supărat că îi făcuseră asta – acum știa că n-a fost un accident. Dar îi era și frică. Oliver nu era vreun dur. Nu avusese niciodată nevoie să fie.

Fugi și gata, și-a zis. Să-și ia picioarele la spinare și s-o taie de acolo.

Dar bicicleta... Tata l-ar omorî dacă ar lăsa-o acolo.

A rămas pe poziții, pășind afară din șanț.

— A fost cât pe ce să mă omorâți, a strigat, dar glasul i s-a frânt la mijloc, ca atunci când era la pubertate. Jena i-a împurpurat obrajii, pe când cei doi se apropiau. Aș fi putut să fiu rănit.

Poate că sunt rănit.

Alex avea un rânjet crud înfipt între obraji. Prin contrast, Graham părea și mai serios.

— Rănit? a întrebat Graham, cu brațele larg deschise, ca și cum i-ar fi cerut lui Oliver să privească lumea și dominația lui Lyons asupra ei. A ridicat mâna vătămată. *Tu m-ai rănit pe mine*, idiotule. Sunt scos oficial din liga de toamnă. *M-au pus pe banca de rezerve*.

Ultimele cuvinte le-a rostit cu atâta suferință și furie prost ascunse, încât lui Oliver i-a părut rău pentru el – și apoi s-a înjurat singur în gând pentru asta. Îl făcea să se simtă slab, prost și credul. Cu toate astea, Oliver a zis:

— Îmi pare rău. OK! îmi pare rău, a zis, ridicând mâinile, în semn de implorare. Tu... totuși, tu ai venit la masa noastră și...

— Las' că-ți arătăm noi ție, autistule, a zis Alex.

Mâinile i s-au strâns în pumni, legănându-se ca două baroase. Acum, furia din Alex era adâncă: un miez de foc și sânge negru, care zvâcnea.

Și acela a fost momentul în care Oliver a știut:

Trebuia să fugă.

S-a răsucit pe vârful piciorului și a țâșnit. Dar deja a simțit o nouă străfulgerare de durere, ca o coardă de chitară care plesnește în sus pe fluierul piciorului stâng – durere de la cădere, poate, durere care abia acum îl ajungea din urmă. A țipat, dar a fugit mai departe, *iute, iute, iute...*

Pe când auzea pași grei izbind în asfalt, pe urmele sale.

Fugi, fugi, fugi dracului!

Însă era prea lent. Ceva s-a ciocnit de el, dintr-o parte: brațul lui Alex, lovindu-i gâtul ca o bâtă de baseball. A gălgâit și a căzut, nu în față, ci spre stânga, răsturnându-se iarăși în șanțul ud, în zgomotul de râsete zbierate și aplauze. Însă nici asta n-a durat mult. Pe când dădea din mâini în șanț, încercând să se ridice iar în picioare, Alex s-a prăvălit peste el ca un copac tăiat – *buuf*.

Un pumn l-a izbit în rinichi o dată, de două ori, de trei ori. *Bum, bum, bum*. Durerea agonizantă se răspândea din acel punct, inundându-i tot trupul, înmuindu-i membrele. Și-a încleștat dinții, a izbit în spate cu un cot stângaci și, spre surprinderea sa, a nimerit ceva. Alex a gemut, o văicăreală nazală, apoi l-a atacat și mai

puternic.

Oliver a simțit cum o mână aspră îl apucă de ceafă – înșfăcând un smoc de păr între încheieturile degetelor – și îl împinge în față.

Direct în noroi și apă.

Totul în jur era numai apă de un cafeniu murdar. Oliver și-a ținut respirația pe când capul i se înfunda mai mult în apa sălcie, apoi în mîlul unsuros. A încercat să iasă, a încercat să găsească un punct de sprijin, dar în zadar. Pulsul îi bătea nebunește în gât și în tâmples, ca două talgere. Spaima îi gonia prin vene. A simțit cum umbrele îi dau târcoale, încolțindu-l ca o haită de lupi, și panica l-a copleșit, odată cu o amețeală grețosă...

Atunci și-a dat seama:

Mă vor ucide.

O să mor.

17

SALVAT

Bum-bum.

Bum-bum.

Acel sunet, pulsând în întuneric. Buzele lui Oliver erau strânse, și în puțul adânc al urechii își auzea bătăile inimii, *bum-bum, bum-bum*, cu toate că mâinile umbrelor amenințau să-l tragă în jos. Și apoi încă un sunet, ca vocile răsunând de după mai multe ziduri, de sub

o pătură, din spatele unei draperii de cauciuc, *uomp-uomp, tamp-tomp*, totul în vreme ce inima își continua bubuitul:

Bum-bum.

Bum-bum.

Mâna care îi ținea capul dispăruse brusc. Odată cu ea, și apăsarea. Era liber.

Oliver și-a smuls capul din mâl și mizerie. A tras brusc aer în piept, cu putere, ca la schimbarea bruscă a direcției vântului. S-a împins în sus cu brațele, proptindu-se pe ele, și a înghițit cu lăcomie aer, în vreme ce se străduia de zor să nu vomite, și încă și mai tare să nu plângă. S-a întors și a ieșit din șanț, mergând pieziș – iar vocile care răzbătuseră de dincolo de zidul de apă se auzeau acum clar și răspicat. Graham și Alex vorbeau. Nu. Se certau.

— ... aproape l-ai omorât, a zis Graham, cu un gest care spunea *Ce mama dracului.*

— Așa, și ce p... mea? s-a rățoit Alex.

— Și ce p... ta? Tâmpitule! Trebuia să-l tăbăcim un pic, nu să-l vârâm în mormânt. Crezi că e rău pentru mine să stau pe banca de rezerve întregul sezon? La închisoare cum ar fi, cretinule?

Alex stătea acolo, cu gura căscată. Ca și cum ar fi cugetat la toate astea – încet, prea încet, ca și cum gura i-ar fi fost conectată la creier printr-un semnal Wi-Fi slab.

— Gata, frate, taci, îmi pare rău, dar...

Ricoșa între stările de furie, confuzie și părere de rău. *Alex Amati*, și-a dat vag seama Oliver, *e idiot*.

Apoi privirea lui Graham a fulgerat nu spre Oliver, ci dincolo de el.

Spre ceva.

Nu – spre cineva.

— Cine-i ăla? a întrebat Graham, cu voce joasă.

Alex s-a întors să se uite.

Și apoi, înainte ca Oliver să apuce să privească și el, Alex s-a chircit și a schelălăit, în vreme ce o pată mică de sânge îi înflorea în mijlocul frunții.

18

JAKE

Alex Amati a țipat, plesnindu-și capul ca și cum ar fi încercat să strivească o albină. Palmele i s-au mânjit de sânge.

Graham s-a repezit în față, zicând:

— Ce dracu', frate...

Și apoi s-a auzit un mic pocnet pneumatic și a urlat, smucindu-și partea laterală a capului spre umăr. S-a prins de ureche, trăgându-se înapoi. Și asta a fost momentul în care Oliver s-a târât afară din șanț ca să vadă cine se apropie...

Un necunoscut, un tip poate mai mare cu câțiva ani decât el, venea nepăsător pe drum. Tricou negru, pe care era desenat un scaun electric. Blugi zdrențuiți, cu despicături. O claie de păr zburlită, neîngrijită. Și fața îi era brăzdată de tot soiul de cicatrici. Ochiul stâng, cuibărit într-o cicatrice, avea altă culoare decât cel drept:

părea să nici nu fie o singură culoare, ci mai multe, în funcție de cum îl priveai. De la albastru la verde la ocru și înapoi.

Însă toate astea s-au estompat pe fundal, când Oliver a văzut ce ține în mână puștiul cel ciudat.

Un pistol lung, pătrășos.

Sângele din urechile lui Oliver curgea ca un râu. Gata! Se întâmpla chiar în fața sa: un tânăr cu o armă de foc. Nu era la școală, la Walmart sau la un concert, ci chiar aici, pe drum. A încercat să-și amintească ceva, orice, din exercițiile ALICE – unde să se ducă, ce să facă –, însă totul se pierduse în negura și mlaștina din capul său.

Tipul cu un ochi a apăsât iar pe trăgaci.

N-a făcut *bang*.

A făcut *piff*.

Nu doar o dată. Ci iar și iar, tot apăsând pe trăgaci.

Ce mama dra...?

Graham și Alex păreau înțepați de viespi – dădeau din mâini, țipau, se loveau cu palmele. Picături mici și roșii de sânge le apăreau pe piele și se prelingeau în jos – pe brațe, pe clavicule, răzbătând chiar și prin tricoul alb al lui Alex. Graham încă se ținea de ureche.

Cei doi, înfrânți, și-a luat picioarele la spinare și s-au repezit la camionetă. Atacatorul a continuat să tragă – acum nu în ei, ci în camionetă. Ceva a ricoșat din oblon, *ting, ting*. Cauciucurile din spate s-au învârtit pe asfalt și pietriș până au făcut priză – și apoi camioneta s-a lansat brusc în față și a pornit în viteză, evadând.

Oliver s-a ridicat. Cu apa picurând de pe el. Cu gâtul și capul

zvâcnindu-i.

Tipul stătea acolo, lung și deșirat, ca un palton pus în cuier. Și-a ridicat bărbia într-un soi de salut șmecheresc.

Oliver habar n-avea ce să spună. Mulțumesc? Te rog, nu mă împușca? Care dracului e problema ta? A fost grozav?

— Salut, amice, a zis tipul.

— Bună, a răspuns Oliver, cu o voce mică, uluită.

Cu picăturile care încă se scurgeau de pe el, s-a apucat să-și stoarcă mânecele de apa noroioasă.

— Bicicleta ți-e varză, a zis tipul.

— Mda.

Tipul a rânjit ca o vulpe. Ochiul ciudat era ațintit ca un laser asupra lui Oliver. Părea că nu poate fi definit – era albastru? Verde? Să fi fost căprui, și, oricum, ce însemna „căprui”?

— E în ordine, a zis tipul. Văd bine cu el, a precizat el, apoi a râs. De fapt, văd mai bine cu acel ochi decât cu celălalt.

— Oh, a făcut Oliver.

Și, în acel moment, a observat altceva:

Tipul ăsta nou...

Era o filă complet albă. Lipsit de durerea atât de obișnuită la oricine altcineva. Nici o suferință, nici o spaimă, nici o îngrijorare. Nici un strop de întuneric care să se încolăcească, să sângereze sau să pulseze ca o gaură neagră.

Oliver nu mai întâlnise pe nimeni, pe nimeni complet lipsit de durere.

— Ai putea să spui „mulțumesc”, a zis tipul.

— I-ai împușcat.

Tipul a ridicat pistolul. Părea o chestie din cel deal Doilea Război Mondial, sau ca din *Call of Duty* sau așa ceva. Pătrățos și industrial.

— Ce, ăsta? Stai calm, nu-i decât un pistol cu bile. O să le treacă.

— Oh, a făcut Oliver, clipind. Mulțumesc.

Presupun.

— Nenorocitul ăla avea de gând să te înece.

Oliver a ieșit, în sfârșit, din amorteală. Acea amintire a revenit iute, și l-au cuprins tremurăturile, ca și cum tocmai ar fi ieșit dintr-un lac înghețat. Chiar și în ziua aceea caldă, a simțit dintr-odată că-l ia cu frig și cu amețală...

Și că îl cuprinde o furie al naibii de puternică.

— Mda. Alex Amati, a măcănit Oliver. Ce ticălos!

Tipul și-a îndesat pistolul sub cureaua blugilor și și-a tras tricoul peste.

— Oricum, ce-i rodea așa de tare la ficat pe tipii ăia să te rupă-n bătaie? Adică, în afară de obişnuitul răspuns că bătauşii se țin de bătaii. Părea foarte personal.

Oliver n-avea chef să depene toată povestea – așa că n-a zis decât:

— Pentru că sunt genul de oameni care ar face tot ce pot ca să calce o țestoasă.

— Asta ești tu? O țestoasă?

— Eu... nu, nu știu. Vreau să zic doar că ei sunt niște javre nenorocite.

— Javre nenorocite, într-adevăr.

Tipul a făcut un pas în față și a întins pumnul spre Oliver, în semn

de salut.

— Apropo, eu sunt Jake.

— Oliver. Olly.

Și-au ciocnit pumnii.

— Hei, tocmai mă duceam în parc ca să... nu știu. Să fumez niște iarbă, poate. Cu toate că am și pastile – am vicodin, oxi, xanax...

— Ce? Nu. Nu, eu, ăăă... Se simțea ca ultimul fraier să spună așa ceva, dar: Eu nu iau, gen, nimic din astea. Adică, am dat pe gât o dată un pahar. Pahare. Multe pahare.

Asta nu era propriu-zis o minciună. Odată, când erau la un meci al echipei Phillies, părinții au comandat pentru el un cocktail Shirley Temple, însă un barman tembel a pus în el alcool. Votcă, probabil. Oliver s-a îmbătat – avea șase ani. Din câte se părea, a fost un adevărat spectacol – un puști de șase ani matolit. O mulțime de acuzații și gesturi dramatice. Mama a zis că s-a purtat ca un mic docher morocănos, care se plânge, cu limba împleticită, după o zi de trudă pe chei.

— Mișto, mișto, a zis Jake. Locuiești pe aici?

— Păi... da, la vreo trei kilometri mai încolo.

— Aha. Eu, în cealaltă direcție. Știi unde-i Emerald Acres? Parcul de rulote?

— Sigur, a mințit Oliver.

Nu știa de ce a mințit. Era ca atunci când râzi la o glumă pe care n-ai priceput-o – pur și simplu, o chestie pe care o face lumea.

— Da, locuiesc acolo cu mătușa mea.

— Oh, mișto.

Jake a râs.

— Nu-i mișto. E o mizerie. Unul dintre vecinii noștri e drogat, celălalt e un *Nazi furry*¹³, ceea ce... ei bine, e deja prea de tot.

Oliver a schițat o strâmbătură, dar apoi a pufnit în râs, pentru că era, într-adevăr, prea de tot.

— Care e avatarul lui?

— Se costumează la fel ca toți – într-o nenorocită de vulpe sau într-un lup sau ceva de genul ăsta. Dar și cu banderola nazistă și toate cele. Sunt sigur că fac și orgii. O grămadă de fanatici apar o dată la două săptămâni, și rulota dublă se clatină ca o barcă pe mare. Se aud o grămadă de strigăte de genul: „Trage-mi-o, der Schutzstaffel!“

Și acum Oliver râdea de-a binelea, și era tare plăcut să... se elibereze. Asta nu ștergea cele întâmplare, dar era ca și cum ar fi fost ridicat, scuturat de praf și pus iar în picioare. Era ca și cum vântul și soarele ar fi împins ceața departe de țărm.

— E aiurea rău, a zis Olly, cu râsul stingându-i-se încet.

— E o lume sărită de pe fix, frate, a zis Jake, rânjind.

— Mda.

— Dar tu pari băiat de treabă.

— Oh. Ăăă. Mulțumesc.

— Eu sunt nou pe-aici...

— Serios? Și eu! Și-a auzit entuziasmul din voce – și s-a simțit brusc ca un tăntălău, așa că și-a mai temperat tonul, imprimându-și o doză de miserupism în glas. Adică tare, mda.

— Ar trebui să ne mai vedem.

— Mda, a zis Oliver, deși nu era tocmai sigur. Tipul ăsta nu-i

semăna deloc; n-aveau nimic în comun. Nici vorbă ca Oliver să se ducă în parc să se drogheze sau să umble cu un pistol cu bile la el. Și totuși, îi plăcea de Jake. Și unde mai pui că-l salvase de Amati și Lyons, ceea ce nu era puțin lucru. Mi-ar plăcea, a întărit el. Nu cred că te-am văzut la școală...

Jake a râs.

— Am opșpe ani. Mi-am luat bacul și m-am cărat dracului. Am terminat-o cu școala.

— Asta-i grozav.

— Grozav, dacă nu te deranjează că nimeni nu vrea să te angajeze, pentru că nu sunt posturi.

— Oh.

— Cum ziceam, în ce lume trăim. Eh. În fine. Auzi, trece-ți numărul meu în telefon.

— Da, bine.

Oliver și-a scos telefonul din buzunar și...

Ecranul era aiurea. Pixeli și culori mânjite.

Din pricină că, desigur, tocmai fusese scufundat în apă.

— Rahat! a zis. Nu, nu, nu, zău așa.

Întâi bicicleta, acum telefonul? Era un om mort. Mort de-a binelea. A încercat să bată în ecran, dar a devenit și mai aiurea, ca un joc video de opt biți care o luase razna.

— Hai, lasă-mă pe mine.

Jake a luat telefonul din mâinile lui Oliver, a apăsato butoanele de pe lateral, sus, jos, apoi pe amândouă deodată – și, după cinci secunde, telefonul s-a întunecat complet.

— Hei...

— Stai un pic, stai un pic.

A deschis iar telefonul și...

Bingo. Părea ca nou.

— Ce i-ai făcut?

— Uneori, când ceva s-a bușit de tot, e nevoie de o resetare dură. Îl restartezi, îl scoți din priză, orice. Să-l închizi cu totul ca să-l aduci înapoi la viață.

Oliver, exasperat, a scos un oftat de ușurare. Ziua asta fusese ca o tură într-un montagues russes al naibii de ciudat.

— Mulțumesc.

— Când ajungi acasă, nu pune telefonul în orez, cum zice lumea. E o aiureală. Fă rost de DampRid – e o chestie pe care o pui, de pildă, într-un subsol umed, ca să-l usuci. Pune DampRid și telefonul într-o pungă etanșă și lasă-l acolo douăzeci și patru de ore. O să fie ca nou.

— Mulțumesc, a zâmbit Oliver. Mă bucur că te-am cunoscut.

Ce misterios era tipul ăsta nou!

Era ca un semn de întrebare, și nu ca un punct.

Cât de uimitor, nu?

— Și eu mă bucur că te-am cunoscut, Olly. Jake a zâmbit larg și și-a trecut numărul în telefonul lui Oliver. Cred c-o să fim amici buni – tu și cu mine.

Poate chiar prieteni la cataramă, cine știe? Hai să te ajut să ajungi acasă cu bicicleta.

CRIZA

— Asta-i din cauză că nu lucrezi, i-a spus Trudy Breen.

Stăteau în curtea interioară de la Watercolors, un mic local vegetarian – la propunerea lui Trudy. (Maddie știa că vegetarianismul este decizia etică pentru lume. Mai știa și ce gust bun are un hamburger. Era o luptă nesfârșită.) Trudy – *Gertrude* pentru cei care n-o cunoșteau – avea o galerie la vreo jumătate de oră spre sud, chiar pe malul râului Delaware, în New Hope.

— Asta-i problema ta.

— Lucrez, a protestat Maddie.

— Aham.

Trudy s-a aplecat în față și a țintuit-o cu privirea prin ochelarii mari ca niște ochi de insectă din benzile desenate. Gura îi era o linie subțire, și de la buze radiau în sus și în jos riduri adânci, ca pliurile ambalajului unei madlene – semnele care-i dau de gol pe foștii fumători. Vocea răgușită era și ea o reminiscență a aceluia vechi obicei.

— Maddie, tocmai mi-ai spus că n-ai lucrat nimic de când te-ai mutat.

De la bufniță...

— Ți-am mai spus și că sunt ocupată cu amenajarea atelierului. Dacă e să lucrez, am nevoie de un spațiu în care să lucrez, a zis Maddie, cu un râs cam sec. Practic, pentru asta m-am mutat aici.

— Am crezut că te-ai mutat ca să-ți scoți fiul și soțul din oraș.

— Păi...

— Poate că nu-i vorba cu adevărat despre tine. Poate că niciodată nu-i vorba despre tine.

— Trudy, a avertizat-o Maddie.

— Măcar arta ta îți aparține?

La asta, Maddie s-a cutremurat. Nu s-a putut stăpâni. Auzea – și simțea – în minte acel freamăt de aripi peste capul său.

Îngrijorarea i s-a prăvălit ca un bolovan în stomac. Acum se întreba: oare era bine că se mutaseră acolo? Nate nu se purta normal. Se scula la ore ciudate, se uita pe ferestre. Chiar în dimineața asta, ea a văzut că seiful cu pistolul fusese tras afară – era închis și încuiat, din fericire. L-a întrebat despre asta, dar el a zis că nu-i nimic. Însă, de dimineață, avea picioarele desculțe, pline de noroi. Și a găsit urme de tălpi noroioase și la parter, după ce el a plecat la muncă și Oliver la școală.

Iar Oliver...

Era mai secretos decât în primele zile după mutare. Maddie și-a spus că e normal; se adapta la noua școală și la noua rutină, plus că era la vârsta de cincisprezece ani, tipică tornadelor și capriciilor adolescente... totuși, era tulburător. Băiatul fusese întotdeauna deschis și afectuos față de ei – nu refuza niciodată o îmbrățișare și întotdeauna cerea una dacă avea nevoie. Dar acum era ca și cum s-ar fi închis o ușă între ei. Încă puteau să-și vorbească pe la balamale și pe la cadru, dar nu mai era același lucru.

— Lasă asta, a zis brusc Trudy. Trebuie să lucrezi, asta-i problema

aici.

— Știu, și am s-o fac.

— Zău?

— Da! Da!

— Țsta-i motivul pentru care m-ai invitat la prânz.

— Și anume?

Trudy a băgat bărbia în piept și și-a lăsat ochelarii cei mari mai jos pe nasul ei ca un cioc de pasăre, ca să privească pe deasupra lor.

— Mads, eu sunt pentru artiști ca unul din ăia care vorbesc cu caii. Și tu știi asta. Sunt un șerpaș, un duh călăuzitor, și ai nevoie de mine ca să te deblochez. O colonoscopie psihoartistică, mm? Indiferent despre ce e vorba, nu-i doar: *Oh, sunt prea ocupată*. Tu nu ești așa. Se petrece ceva. Ochii pătrunzători ai lui Trudy erau ca două șuruburi care se împlântau tot mai adânc. A încuviințat scurt din cap, ca și cum și-ar fi dat seama de tot. Iată. Asta e. Ești speriată.

— Speriată? Poftim? De ce anume?

Trudy a făcut ochii mici, ca două fante suspicioase.

— De artă.

Pe dinafară, Maddie a râs zeflemitor.

Pe dinăuntru, și-a zis: *De unde naiba știe?*

Pentru că era adevărat. Maddie încercase iar și iar să lucreze, spunându-și: *O să lucrez doar zece minute, poate treizeci, doar cât să simt cum e, să pun mâinile pe ceva și să produc o schimbare, cât de mică, a materialului*. Însă, de flecare dată, s-a blocat ca un motor pe timp de iarnă. Simțea aproape că se sufocă. Ca și cum sângele i-ar fi bălțit fierbinte îndărătul urechilor. Era absurd. Era o nebunie.

De flecare dată își amintea cum a pierdut controlul. Cum s-a făcut totul negru în fața ochilor. Cum bufnița pe care o crease a dispărut. Și iarăși acea bănuială vagă că i se mai întâmplase.

Speriată de artă. Sau de artist?

— Ceva din asta te sperie, a zis Trudy, gesticulând cu mâna stângă prin aer, ca un fluture rătăcitor. Nu pot spune de ce. Nu sunt clarvăzătoare. Poate că ai nimerit peste altceva decât durerea celorlalți. Poate ai găsit ceva în tine, a zis, apoi a făcut un *hmm* și s-a aplecat în față ca să spună, aproape conspirativ: Cunosco o clarvăzătoare, dacă vrei să vorbești cu ea. O doamnă cumsecade. Adică, tăcănită, dar dulce ca o prăjitură.

— Ești ciudată. Și te înșeli, a zis Maddie, adăugând: Și nu, n-am nevoie să vorbesc cu prietena ta clarvăzătoare. Iisuse!

— Bine. Atunci ceea ce îți trebuie este o scufundare.

— O scufundare?

— Mm. Capsulă de izolare senzorială. Cel mai bun lucru după LSD.

— Ahh, ha, da, nu, o să... N-a apucat să-și termine ideea, căci au fost întrerupte de chelnerița care a venit să le ia comanda. Scuze, i-a zis Mads, nu pot... nu știu, nu m-am uitat pe meniu. Mă mai lăsați un minut?

Chelnerița a încuviințat și a plecat. Maddie s-a uitat pe meniu, a văzut cuvinte, nu le-a citit. Cu glas ușor șovăielnic, a întrebat-o pe Trudy:

— Ai fost vreodată artist plastic?

— Pfff, a făcut Trudy, fluturând din mână. Dumnezeuule, *nu*. Recunosc arta când o văd, dar n-o fac. Unii oameni sunt făuritori,

alții sunt vampiri – ăsta-s eu. Prindem osânză din ideile și imaginația *voastră*. Nu-s decât o tenie frumoasă, draga mea...

— Dar cunoști o mulțime de artiști.

— Evident.

— Au vreodată..., începu Maddie, dar se întrebă în sinea ei cum putea măcar să întrebe așa ceva. Au vreodată crize?

— Crize.

— Cum ar fi o cădere psihică.

Trudy a scos un hohot de râs ascuțit, ca un lătrat, mult prea zgomotos.

— Căderi psihice? Artiștii? E ca și cum ai întreba pe cineva dacă s-a scărpinat vreodată în public. E o combinație așa de obișnuită la voi, ăștia creativi, aproape ca untul de arahide și ciocolata, scumpete, a zis, apoi și-a coborât vocea. Știi, două chestii cu gust grozav. Dar tu... Tu nu pari să suferi vreodată de așa ceva. Ești întotdeauna așa... cu capul pe umeri. Ceea ce mă face să cred că atunci când te prăbușești, e foarte spectaculos.

— Nu flirta.

(Trudy era lesbiană și îi plăcea uneori la nebunie să flirteze.)

— Nu flirtez. Tu ești cu pâinea și eu cu chestii sărace în carbohidrați. Voiam să zic doar că cineva așa de strâns ținut în frâu probabil face *poc* dacă se încordează prea tare. N-ai vrea să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu, nu-i nimic...

— E ceva, lasă, te rog, prostiile. Spune-mi.

— Eu... am făcut ceva.

— Ceva. Ce anume?

— O bufniță.

— O bufniță? a repetat Trudy, cu o strâmbătură. Banal.

— Nu, adică... da, dar părea că e ce trebuie, și...

— Și ce?

— Am cumpărat o drujbă, am sculptat bufnița asta... și apoi, la un moment dat, pur și simplu am..., a zis, apoi a continuat cu glas șoptit, deși nu mai era nimeni acolo cu ele, în curte. Pur și *simplu, mi-am pierdut conștiența*.

— Ți-ai pierdut conștiența ca... atunci când iei prea multe pastile și... ești pa?

— Nu. Nu de la pastile. A fost ca un soi de amnezie. Mi-am pierdut conștiența, dar am continuat să lucrez la bufniță.

— Cu drujbă pornită.

— Cu drujbă pornită, mda.

Trudy a făcut ochii cât cepele.

— Oh, scumpo, ai noroc că nu ți-ai pierdut mâna. Drujbele sunt însetate de sânge. Am un tip care se pricepe la copaci – acum, că locuiești în pădure, ai nevoie de un tip care se pricepe la copaci –, e botanist, vezi tu, îl cheamă Pete. Și avea un ajutor, un tip mărunțel, cu o mustață caraghioasă, care credea că știe să mânuiască o drujbă și, of! a lovit cu ea un nod dintr-un stejar bătrân și drujbă a sărit înapoi ca un cal speriat, l-a nimerit drept aici, a zis ea, bătând cu degetul în mijlocul frunții. A ratat nasul, dar s-a înfipt direct în os. Sânge peste tot, ca dintr-un film de groază, îți zic. Chestii îngrozitoare, drujbele astea.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta.

N-a mai pomenit și ultima parte a poveștii: *Și când m-am trezit, lucrarea pe care o făcusem a dispărut.*

Trudy a ridicat din umeri.

— Așadar, a întrebat Maddie, ce dracului să fac?

— Ce să faci? Faci ce ai de făcut.

— Să mă duc la doctor, a zis Maddie, intuind răspunsul.

— Ce? a lătrat Trudy. Nu. Scumpo, ești sănătoasă tun, uită-te la tine. Problema nu-i trupul. E mintea.

— Prin urmare, terapie.

— Nu, nu, nu. Arta e terapie. Întoarce-te la lucru, Maddie. Întoarce-te la lucru.

20

UCIGAȘUL ESTE DEZVĂLUIT

Așa că asta a făcut Maddie.

Și-a alungat frica și s-a apucat de lucru.

În fața sa era o ladă de lemn șubredă, pe jumătate putrezită. În ea? Vechituri. Literalmente vechituri de la fiare vechi, cea mai pură formă de vechituri. Deșeuri metalice și părți de mașini și așa mai departe: cadrul și becul unui stop de mașină vechi, o cutie de cafea ruginită, cu piulițe și bolțuri și șuruburi cu filetul tocit, mânerul ușii unei mașini de spălat și altele. Le culesese pe drum spre casă, după

prânzul cu Trudy. S-a oprit într-un cimitir de fler vechi, a cotrobăit pe acolo câteva ore, a cumpărat o cutie cu vechituri adunate cu grijă, iar acum iat-o aici, înapoi în atelier, gata să creeze ceva.

Și-a tras pe față masca de protecție. În umbra măștii, a simțit un acces brusc de amețeală. Lumea a încercat să alunece departe de ea, învârtindu-se spre stânga, dar ea și-a înfipt picioarele în podea și s-a împins în jos, ca o femeie care naște, și apoi...

I-a trecut.

Și a lucrat. Ploua în jurul ei cu scânteii, lăsând în aer urme de arsură. Apoi și-a scos masca și a ciocănit metalul. Și a răsucit sârma cu patentul. Și a pornit aparatul de sudură *tzzt, tzzt*. Maddie nici măcar nu știa ce creează – pur și simplu, și-a scos creierul din priză și și-a lăsat mâinile să lucreze și să rățăcească.

A trecut mult timp, prea mult, până să-și dea seama că a creat o fată.

Nu doar o mască, ci mai degrabă...

Un afurisit de cap întreg. Cu gât, umeri și un singur braț întins – un braț cu osul din armătură de oțel, artere din sârmă izolată, piele din cioburi de la bordul unei mașini. Nu știa cum o adusese munca tocmai aici; o lăsase să fie un râu care a târât-o în curentul lui, fără să-i pese de vâltorile din față.

Maddie s-a tras înapoi de la ceea ce făcea. O privire scurtă spre micul deșteptător cu LED de pe bancul de lucru i-a arătat că în curând va fi vremea ca ai ei să se întoarcă acasă.

Ar trebui să pregătesc cina, și-a zis.

S-a mai uitat o dată la ceea ce forjase. Rămânea neterminat, știa,

deși uneori un lucru neterminat era, totuși, terminat. Aici a văzut un cap, un gât, un braț întins – și, desigur, fața. Era ca și cum s-ar fi uitat la una dintre acele autostereograme, în care paraziții vizuali se contopesc brusc, înceteșoși, lăsând adevărata pictură (un delfin, un unicorn, ce o fi) să iasă la iveală...

Recunosc chipul acesta.

Maddie îl știa.

Un val de greață a zguduit-o ca marea răscolită de furtună.

Și apoi fața din plastic și metal a clipit. S-a întors spre ea, cu gâtul scârțâind și pârâind, și privirea-i moartă a căzut asupra ei, brațul întins al creației sale i-a căutat beregata.

Maddie a țipat.

21

OMUL CARE A CĂZUT PRINTRE CRĂPĂTURI

Maddie s-a tras înapoi când mâna a zvâcnit spre ea. Nu i-a nimerit beregata, dar a înșfăcat-o de gulerul bluzei, smucind-o zdravăn. Creația era prinsă pe masa de lucru într-o menghină groasă, plată – Maddie a încercat să se smulgă din strânsoare, dar n-a reușit. A apucat brațul acelei chestii și l-a răsucit spre ea, dar *tot* nu s-a clintit. Între timp, gândurile îi galopau prin cap și flecare dintre ele aducea cu sine un puseu acut de panică.

Îl cunosc pe acest om.

L-am mai văzut.

Îi știu numele.

Ce mama dracului se petrece.

Nu-i adevărat.

Nu poate fi adevărat.

Capul se întindea spre ea, pe un gât lung, prea lung, mai lung decât îl făcuse ea – un ochi din sticla roșie a stopului o privea cu o atenție nebunească, sălbatică. Buzele de metal s-au strâmbat într-un rânjet odios, toată fața i s-a schimonosit într-un rictus însăilat, pielea din plasticul bordului de mașină a crăpat ca suprafața unei creme de zahăr ars – *cccrrrt* –, în vreme ce alcătuia o mască de furie scheletică.

Ffffetitțo, a șuierat chestia, bâlbâindu-se. *Te șșșștiiiiuu! Mi-ai ff-ff-furat Numărrrrul Cccciiiiinci, cccătea...*

Brațul ei întins, prinzându-se de marginea bancului de lucru...

Și degetele ei, ca picioarele de păianjen înhățând prada, au smucit coada unui ciocan de cioplit piatră – un ciocan cu o rețea de puncte conice, ca să dea textură pietrei, lemnului sau cimentului.

A izbit cu ciocanul în capul creaturii.

Ochiul din sticlă de stop s-a sfărâmat. Cioburi de plastic roșu au căzut zăngănind pe podea.

Unde sssunt? Ce-ce lume-i asta? CE NUMĂR ARE LUMEA ASSSSTA.

Ea a lovit iar cu unealta, *bam, bam, bong*, și capul s-a smucit puternic sub atac. Metalul s-a încrețit. Gura a căzut. Degetele de metal îndoite – făcute din vârfuri de șurubelnițe și colaci de sârmă împletită – s-au înmuiat, iar ea și-a tras bluza, acum sfâșiată, din

strânsoarea lor moartă.

Chestia era moartă. Capul se pleoștise în față, ca un robot scos din funcțiune.

Însă nu era corect să-i spună chestie, nu-i așa?

Nu, nu era. Era cineva. O față pe care o cunoștea, dar nu știuse că o cunoaște. N-avea sens s-o cunoască.

— Edmund Reese, a zis, pe jumătate așteptându-se, pe jumătate temându-se că numele avea să readucă la viață creația.

Dar aceasta nici măcar n-a tresărit.

Maddie habar n-avea ce se întâmplase. Doar că asta era a doua oară – două din două – când crease ceva și pierduse controlul asupra creației sale.

Mai rău era că, de această dată, arta încercase să omoare artistul.

22

PARAZIȚI AI CUIBURILOR ȘI RÂURI EGIPTENE

Ziua părea lungă. Munca era muncă în cel mai adevărat sens, o înaintare cu trudă prin mlaștina hârțogăriei. Și totuși, Nate simțea un strop de mândrie că se deprinsese, în sfârșit, cu munca sa. Nici Fig nu-l mai trata ca și cum ar fi furat un birou. Ba chiar a zis:

— Nu ești cuc, la urma urmei.

— Cuc? a întrebat Nate, nedumerit.

— Da. Cuc. E un parazit al cuiburilor.

Voia să spună că își lasă ouăle în cuibul altei păsări, silind-o pe aceasta să crească puiul de cuc ca și cum ar fi al ei. Dar nu era așa de simplu ca o adopție silită; cucul, înainte să-și depună ouăle, spărgea adesea celelalte ouă... sau le rostogolea afară din cuib, ca să-i facă loc oului său.

— Asta eram eu?

— Păi, știi tu. Cineva te-a lăsat într-un cuib în care n-ai ce căuta... Zic și eu așa.

— Și, deci, acum am ce căuta?

— Poate, a râs Fig. Poate.

— Ești prea dulce.

— Dulce cum îi căpșuna, și să nu uiți asta.

— Hei, ia spune-mi: dacă găsești un ou de cuc într-un cuib, îl arunci? Ori îl lași acolo?

Fig l-a ținut cu privirea pe deasupra unui registru, cu un aer consternat.

— Legea-i foarte clară în privința asta. Ca și știința, de altfel. E un fenomen al naturii ce face cucul, așa că ceea ce trebuie să faci e să lași lucrurile în voia lor. Apoi Fig a mijit ochii, zicând: Oricum, cucul înlătură altă specie pentru resurse. Și nu-i penurie de ele. Dar dacă ar fi cuibul meu, aș fi furios. Așa că, dacă mă-ntrebi pe mine, și-i vorba de mine, nu de legea mărețului stat Pennsylvania, aș zice să zdrobești afurisitul ăla de ou.

— Corect. Mulțumesc că ai dezbătut cu mine această dilemă etică.

— Da, da. Du-te acasă, Nate.

Și-au luat rămas-bun, și Nate a plecat. Era plăcut că relația cu Fig

devenea mai călduroasă – mai ales că omul venea la petrecerea lor de Halloween. Totuși, sentimentul acela plăcut se topea pe fundal, cu cât se apropia de casă. Nate nu-și putea stăpâni starea tot mai profundă de agitație. Îl râcăia, ca sonda dentistului scobind într-o carie.

Brusc, a devenit conștient de o senzație – o senzație ciudată, străină, o impresie de substituire, nesiguranță și panică.

Ca și cum ceva ar fi fost aiurea.

Dezechilibrat. Deranjant. Aiurea.

Nu putea spune ce anume. Ca o pasăre care știe că unul dintre ouăle sale e străin, simțea, pur și simplu, că se produsese o schimbare. Ca și cum ceva s-ar fi rupt sau s-ar fi scrântit. Ar fi luat-o razna. S- ar fi stricat. Era o senzație tulburătoare și nu se sprijinea pe nimic real. Nu putea pune degetul pe vreun lucru – bine, sigur, faptul că lucra la Vânătoare și Pescuit însemna că primeau o mulțime de vești despre schimbările climatice, și erau vești proaste. Iar Coreea de Nord flutura din nou armele nucleare. Apoi aveai hackerii ruși, atacuri armate cu multe victime, epidemii de gripă și așa mai departe. Dacă ascultai emisiunile de știri, dădeai de un furtun de incendiu, nu de o fântână arteziană, și îți împrășca în față mizeria din canal, așteptându-se să înghiți cât mai multă înainte să verși totul înapoi. De aceea trebuia să-l ferească pe Olly de știri, de orice fel de știri – dacă porneau emisiunea, puștiul se prăbușea în ea ca într-o groapă. Și încă o groapă fără fund, în care cazi și tot cazi.

Dar și-a mai spus și că așa era lumea dintotdeauna. Nu că știrile ar fi fost vreodată plăcute. Când era mic, se temeau de iarna nucleară,

de ploaia acidă și de răpitorii sataniști. Și chiar și asta era mai bine decât lucrurile de care avuseseră parte generațiile dinaintea lui: Vietnamul, cele două războaie mondiale, gripa spaniolă. Sfinte, au fost perioade în istoria Americii în care japonezii au fost închiși în lagăre de concentrare; în care femeile nu puteau să voteze; în care a fi negru însemna nu numai că nu puteai deține nici o proprietate, dar tu însuși erai proprietatea cuiva, la fel ca o vită sau o piesă de mobilier. Cu mult înainte de asta, au existat Pompeii și ciuma bubonică și cruciadele. Și așa mai departe în jos, în spirală.

Acum era mai bine. Întreaga lume era mai bine. Trebuia să fie.

Cu siguranță, lui îi era mai bine față de ce fusese înaintea lui. Propriul lui tată fusese... cum puteai măcar să-i zici? Probabil bipolar. Cu siguranță, bețiv, îl bătea cu regularitate pe Nate. O bătea și pe mama lui Nate, nu la fel de des, însă când se întâmpla, era cu mult mai rău.

Dar Nate nu era așa. Ținea închise în el toate lucrurile care i se întâmplaseră. Adesea, se gândea la asta ca la un dig: toată mizeria aia, toate abuzurile și istoria și ce o mai fi fost în el ca urmare a naturii sale și a educației primite? Era o mare întunecată, violentă, tulbure. Și o ținea pe toată deoparte. O ținea în frâu, dincolo de un mare zid emoțional, un dig, asigurându-se că nimic din toate asta nu-i îneacă vreodată familia.

Lui îi era bine, și-a spus. Lumea era în regulă. În amândouă privințele, era mai bine acum decât fusese înainte.

Și totuși.

Și totuși.

De ce avea impresia că ceva era stricat? Ca și cum un angrenaj ar fi alunecat de la locul său, undeva, în adâncul mașinăriei, și ei n-aveau să-și dea seama de asta decât când va fi mult, mult prea târziu? Să se fi stricat lumea? Sau el?

Pe alee, când Nate a coborât din mașină, luându-și termosul cu prânzul și hanoracul – inutil astăzi, dată fiind căldura neobișnuită pentru luna octombrie soția lui a trecut țeapănă pe lângă el, iar Nate a observat că avea gulerul bluzei rupt.

— Hei, Mads, a zis el, ești bine?

Însă ea a mers mai departe, evident istovită, aproape fără să-l vadă.

— Mda, sunt bine. Doar că trebuie să mă apuc de cină.

— S-a întâmplat ceva? a zis Nate, luându-se după ea.

— Un accident în atelier.

Înainte să apuce s-o întrebe, ea i-a strigat peste umăr:

— Nu-i mare scofală, nu-ți face griji!

Apoi el a auzit ceva în spate – un hârșăit și un zdrăngănit. S-a întors imediat și l-a văzut pe fiul său cum vine pe alee, trăgând după el bicicleta. Roata din față era îndoită ca naiba.

Nu era singur.

Alături de el, mergea alt puști. Un pic mai înalt și mai slab, ca un coiot care a luat formă omenească. Cel mai remarcabil lucru la el era acel ochi ciudat, prins într-o încrețitură de țesut cicatrizat.

Nate a lăsat să cadă ce avea în mâini și s-a grăbit să iasă în întâmpinarea lui Oliver.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Nate. Bicicleta... hainele tale...

— Sunt bine, s-a răstit Oliver. Știu că o să-mi sari în cap că n-am purtat cască, și da, o să am grijă s-o port data viitoare, și știu că trebuie să fiu mai atent...

— Hei, hei, a zis Nate, punând o mână pe umărul fiului său. S-au oprit amândoi. Mă bucur doar că ești bine.

Oliver a clipit. A părut că se destinde un pic.

— Mulțumesc, tată. El e Jake. Jake... m-a ajutat.

— Salut, Jake, i-a zis Nate celuilalt băiat.

Însă nu era tocmai potrivit să se refere la el ca la un „băiat” – era cu cel puțin câțiva ani mai mare decât Olly. Adevăratul mister era de ce îi părea puștiul ăsta așa de al naibii de cunoscut? Nate era sigur că-l mai întâlnise. Sau îl văzuse prin oraș, poate? Poate că îi cunoștea părinții, din copilărie. Chestia asta îl sâcăia.

— Salutare, a zis Jake, măsurându-l pe Nate din cap până-n picioare, în vreme ce falca i s-a încleștat, ca și cum ar fi fost furios. Apropo, n-a fost vina fiului dumitale. Doi țiți l-au aruncat de pe drum și apoi...

— Și apoi au plecat, a zis Olly, tăindu-i vorba. Erau cu o camionetă. Nu s-au oprit. Și nu, nu le-am luat numărul de înmatriculare sau altceva. Am aterizat în șanț.

— Bine. E-n ordine. Nu-ți face griji pentru bicicletă. Pune-o doar în garaj și mă uit la ea în weekend.

— Bine.

Cei doi băieți au trecut pe lângă el pe alee. Jake i-a mai aruncat o privire întunecată, înainte să se întoarcă cu spatele.

— Hei, a strigat Nate după ei. Jake poate să rămână la cină, dacă vrea.

Olly a ridicat degetele mari și băieții au mers mai departe.

În acel moment, Nate a surprins o mișcare la fereastra mansardei. A văzut o siluetă și a știut, fără umbră de îndoială, că e tatăl său, cu pistolul în mână. Când Nate a clipit, bătrânul dispăruse, și fereastra era din nou goală.

23

CINA CU JAKE

— Și de unde ești, Jake? a întrebat Nate.

Tânărul jerpelit a ridicat privirea, cu un snop de tăieței *lo mein* prinși în barbă. I-a sorbit, mânjindu-se tot, și a rânjit straniu.

— Nu știu. De peste tot.

— Familie de militari?

— Nu, doar una de rahat.

În ușa dintre sufragerie și bucătărie, Maddie umbla de colo-colo. Vorbea la telefon cu cineva – Trudy, și-a zis Nate. A încercat să-i facă semn, ca pentru a-i spune: *Hei, ce-ar fi să vii să te așezi, să-i acorzi puțină atenție fiului tău și noului său prieten*, însă ea părea prea absorbită de discuție. Și prea agitată.

— De ce era de rahat? a întrebat Oliver.

— Cine știe.

Jake a ridicat din umeri, lovindu-și dinții cu furculița. Apoi a înfipt-o într-un cocoloș prea portocaliu de pui prăjit, dulce-picant. Nate sperase că Maddie a gătit ceva, dar era încă harababură de la mutare încioace. Își dorea ca harababura să dispară, dar, prins cu munca și toate cele, nu putuse să ajute prea mult.

— Dacă vrei să știi în ce fel era de rahat, ei bine, asta-i cu totul altă chestie, a adăugat Jake.

— Olly, a intervenit Nate. Jake nu-i nevoit să răspundă la întrebări de genul ăsta...

— E-n ordine, poate să întrebe. Nu-i nevoie să-l cenzurezi pe fiul tău, lasă-l să întrebe ce vrea să întrebe, și dacă nu-mi place, eu o să fiu cel care o să i-o spună.

Gura lui Jake s-a strâns într-o linie dură, însă în ochi i se citea un zâmbet. Ca și cum i-ar fi plăcut să-l contrazică pe Nate.

Nate și-a spus s-o lase baltă, era noul prieten al lui Olly, și Jake îl ajutase să care o bicicletă stricată cale de vreo trei kilometri. Așadar, asta însemna să-i acorde prezumția de nevinovăție. (Pe moment.)

— Corect, a zis Nate, silindu-se să zâmbească.

— Nu, serios, a zis Olly, e în ordine dacă nu vrei...

— Odată, tatăl meu, a început Jake, privindu-l pe Nate fără să clipească, m-a legat cu cătușe de un calorifer, în timp ce o bătea pe mama. Uneori era invers – o puneă să stea pe un scaun sau o ținea pe loc în vreme ce mă bătea măr. Și dacă cineva încerca să-l contrazică, îi făcea viața un iad. Ascundea mâncarea sau încuia ușa toaletei, ca să nu te poți ușura. Sau îți sfâșia pernele și păturile, așa

că trebuia să dormi pe salteaua dezgolită. Îmi făcea mie rău ca s-o pedepsească pe ea, îi făcea ei rău ca să mă pedepsească pe mine. Asta era doar una dintre distracțiile din viața mea minunată.

— Îmi dau seama de ce locuiești cu mătușa ta, a zis Olly.

Nate îi vedea în ochi licărirea lacrimilor gata să se reverse. Nu prea putea să le ascundă. Mâna îi tremura pe masă, ca un păianjen agitat.

— Hei, e în ordine, a zis Jake, bătându-l pe umăr pe Oliver. Nu-i vina ta. Nu știai.

Jake i-a aruncat iar o privire piezișă, veninoasă lui Nate.

De ce-i așa de supărat pe mine? s-a întrebat Nate. Apoi și-a dat seama: *N-are încredere în mine, n-are încredere în părinți, în general.* Asta avea logică.

Oliver s-a ridicat brusc. A făcut semn cu mâna tremurătoare și a zâmbit sfios.

— Trebuie să mă duc la baie.

A plecat zorit.

Nate s-a uitat după Maddie – care plecase din bucătărie și era altundeva în casă. Încă auzea murmurul conversației, prin tavan, și podeaua care scârțâia sub pașii ei. *Maddie, fir-ar să fie, vino jos, te rog, ca să nu fii sigur cu acest...*

— E un copil bun, nu? a întrebat Jake.

Întrebarea părea insinuantă într-un fel pe care Nate nu-l înțelegea încă – dar avea s-o facă în curând.

— Cel mai bun. Numai că... uneori o încasează. Emoțional, vreau să zic. Cred că psihoterapeuta lui îl descrie ca fiind „empatic”, nu știu. E greu pentru el chiar și să se uite la știri – la orice știri

negative prezentate în ziua respectivă. E o povară. Îl epuizează. La școala dinainte au făcut exerciții de pregătire în caz de atac cu arme de foc, și ultimul l-a afectat profund, a zis Nate, apoi s-a crispat. N-ar trebui să-i spună puștiului nimic din toate astea. Oliver ar fi trebuit s-o facă. A simțit că-l muștră conștiința. A încercat să schimbe subiectul. Așa că atunci când ți-a auzit povestea, cred că l-a tulburat...

— Prin urmare, merge la psihoterapie.

— Sigur că da. Merge, evident.

Nate s-a pomenit că supralicitează, ca și cum s-ar fi simțit cumva, în adâncul sufletului, nevoit să apere faptul că fiul său face psihoterapie. Sau, mai rău, că nici el însuși n-avea încredere în psihoterapie. Dar chiar nu avea încredere? Era acel gen de părinte? Susținea demersul, desigur, dar nu era oare o părticică din el care-și făcea griji că fiul său are nevoie de psihoterapie?

— E ciudat.

— Nu cred că psihoterapia e ciudată, Jake.

— Nu psihoterapia în sine, dar chestia asta... că fiul tău pare destul de vulnerabil și, ca urmare, trebuie să meargă la terapie. Jake a tăcut pentru o clipă și a lins de pe furculiță o picătură de sos maroniu. Ce-i faci?

— Poftim?

— Îl lovești? Bătăile obișnuite la fund? Sau ești genul care nu face asta, dar care spune numai răutăți. Poate că îl insultă, îi subminezi stima de sine și identitatea, un cuțit care cioplește un băț până ajunge o scobitoare?

— N-ai nimerit-o deloc cu asta.

— Atingeri nepermise? Poate că ascunzi ceva...

Nate a izbit cu pumnul în masă. Întreaga încăpere s-a cutremurat. Ura faptul că Jake reuşise să-l scoată din fire. A încercat să deprindă de la fiul lui cum să fie un pic mai empatic. Să încerce să înțeleagă de ce îi puna Jake aceste întrebări. Doar ca să-l irite? Poate. Dar poate că era altceva.

— Tatăl tău te-a bătut, așa că ai impresia că toți părinții sunt la fel, a zis Nate, încuviințând încet din cap și aplecându-se acum în față pe podul palmelor, cu coatele pe masă. (încercând să proiecteze o pojghiță de calm, să-și recapete un pic echilibrul.) înțeleg prea bine. N-ai idee cât de clar și de personal înțeleg. Și îmi pare rău că ți s-au întâmplat toate astea. Dar eu nu sunt așa. Noi n-o să fim niciodată așa.

Chiar atunci s-au auzit pași de la etaj, în vreme ce Oliver se întorcea în cameră. Maddie a ițit capul în spatele lui Nate.

— E totul în ordine? a întrebat ea.

Oliver a repetat și el întrebarea.

— Totul e bine, a zis Jake, ridicând brațul și frecându-l, ca și când l-ar fi durut. M-am lovit cu cotul de masă.

Nate i-a făcut un mic semn cu capul. Jake nu i-a răspuns.

La plecare, întreaga familie Graves l-a condus pe Jake la ușă. Băiatul mai mare părea să fie un pic stingherit de situație, însă Nate n-avea de gând să dea înapoi. Era ceva ciudat cu puștiul ăsta.

Și apoi, îi părea al naibii de cunoscut.

— Părinții tăi, a început Nate.

— Tată, l-a dojenit Oliver.

— Nu, vreau să zic... nu-i vorba despre ei, dar îmi pari cunoscut.

Ai copilărit prin partea locului? Sau ei?

Jake a ridicat din umeri.

— Nu. Suntem din nordul statului. Îmi pare rău.

— Atunci, e doar o falsă impresie. Seară bună, Jake. Ești sigur că n-ai nevoie să te ducem cu mașina?

— Joc cu mână moartă, a zis și a ridicat iar din umeri.

Nu le-a mulțumit pentru cină – doar și-a luat rămas-bun de la Olly și i-a spus că o să-l sune. Și apoi dus a fost.

— Tată, nu-mi vine să cred că l-ai întrebat de părinți. Din nou! a izbucnit Oliver. Ție nu-ți place când oamenii vorbesc despre tatăl tău.

Oliver a mârâit furios și a ieșit ca o furtună din cameră. Nate a strigat după el – „Hei!” –, însă Maddie i-a pus cu blândețe o mână pe piept.

— Lasă-l să plece, o să fie bine, a zis.

Nate și-a umflat obrajii și a scos un pufăit.

— Ce mai cină!

— Presupun că am ratat ceva.

— Da, cu siguranță ai ratat, a zis Nate, apoi s-a întors cu fața spre ea.

— Presupun că noul lui prieten a avut o viață grea. Părinții îl băteau și..., a început el, apoi a văzut cum fața soției lui se schimonosește într-o strâmbătură așa de adâncă, încât ai fi zis că tocmai linsese o baterie. Hei, apropo, frumos că ai stat la telefon tot

timpul. Mi-ai fi putut fi de folos aici. A devenit... ciudat, Maddie. Ciudat de-a binelea.

— Nu-i treaba mea să dreg tot ce stricați voi doi, s-a rățoit brusc Maddie.

El s-a crispat tot și, pentru o clipă, a rămas fără cuvinte.

— Eu... n-am vrut să zic că trebuia să dregi... și, stai așa, ce vrei să zici, că stricăm noi?

— Doar că... nu știu ce vreau să zic. Sunt obosită.

— Nu, cred că știi ce vrei să zici.

Ea a șovăit.

— Zic că uneori am impresia că trebuie să am grijă de amândoi ca și cum ați fi copiii mei, nu două persoane care se presupune că sunt responsabile. Eram la telefon cu Trudy, vorbind despre muncă. Eu chiar muncesc, îți amintești? Nu pot fi întotdeauna prin preajmă să vă dădăcesc pe voi doi.

— Mads, nu-i cinstit.

— Ba-i foarte cinstit, și o știi și tu. Nu vreau să trebuiască întotdeauna să dreg rahaturile tuturor. Poate că din când în când te poți descurca și singur?

El a devenit brusc tensionat. L-a iritat remarca ei – nu pentru că știa că soția lui greșește, ci pentru că o parte nu chiar așa de mică din el se temea că ea are dreptate. Dar în loc să recunoască acea parte din el, a luat-o în cealaltă direcție.

— Grozav. Puștiul e supărat pe mine, iar acum și tu ești.

A simțit cât de josnic e din partea sa. Era o manevră necinstită – în loc să recunoască plângerea ei, s-a bosumflat. Dar bosumflat se

simțea mai bine.

— Nu-s supărată. Nici el nu-i supărat. O să fie bine.

Nate s-a frecat la ochi așa de tare, că a văzut stele verzi. A hotărât să schimbe subiectul.

— Nu-mi place Jake ăsta.

— Nate. Asta-i doar o reacție tipică pentru un tată hiperprotector. Treci peste ea. Jake părea în ordine.

— Tu n-ai fost aici, cu noi.

— Și totuși, intuiția nu-mi transmite nici un semnal.

— Bine, bine.

— Ar trebui să-i spunem lui Olly că poate să-l invite pe Jake la petrecerea de Halloween.

— Îi aduce deja pe Caleb și pe alți câțiva puști mai točilari. Par drăguți. Nu poate să-și petreacă timpul doar cu copii drăguți?

— Nu fi așa. Tu ți-ai petrecut întotdeauna timpul doar cu copii drăguți?

După o oarecare șovăială, Nate a mormăit:

— Prietenul meu Petey Porter și-a dat odată foc camerei din pricină că părinții nu l-au lăsat să se ducă la un concert al trupei Slayer. Iar prima mea iubită vindea marijuana, dintr-o rulotă furată.

— Prin urmare, răspunsul ar fi „nu“.

Nate a scos un oftat.

— Bine. O să-i spun.

Și-a cercetat cu privirea soția. Încă părea... încordată. Ca și cum ar fi rămas în defensivă, împotriva lui? Împotriva lui Olly? Poate. Însă mai era acolo și altceva. Ceva mai profund.

— Ești bine?

— Fantastic, a zis ea, cu un zâmbet forțat.

Era o minciună. Își cunoștea destul de bine soția ca să știe asta.

Dar era și destul de înțelept ca să nu facă valuri. Avea să-i spună ea singură la momentul potrivit, întotdeauna o făcea. Nu-i așa?

24

BĂIATUL CARE VORBEȘTE CU CĂRȚILE

Pe drum spre casă, prin bezna tot mai adâncă, Jake și-a răsucit încheietura mâinii, a pocnit din degete și, cu acel gest jucăuș, în mână i-a răsărit o carte. Era jerpelită și veche, legată în pânză și cu pagini pătate de vreme, care au fluturat când s-a înfiripat în strânsoarea lui. Pe copertă era un titlu scris cu spații neregulate, de o mână nesigură, ca a unui bețiv:

O CARTE A ACCIDENTELOR

Și dedesubt:

O relatare a accidentelor de la Ramble Rocks, nr. Opt

Cu toate că era întuneric, a răsfoit-o până la o pagină de prin mijloc. Și-a plimbat mâna peste paginile oropsite de vreme, care

înduraseră apa și vântul, chiar și focul, dar tot rămâneau așa cum erau. Nu erau catifelate, nu erau netede, ci tari și aspre. Țepene ca pielea unui animal mort, dacă nu la fel de rigide sau de groase.

Nu putea citi paginile. Lumina sărăcăcioasă a lunii venea de după un vâl de nori grei, neîngăduindu-i să vadă mai deloc. Însă putea pipăi literele, textura scrisului de mână adâncit în filă, și degetele i se plimbau peste aceste șanțuri moi, îmbibate cu cerneală, iar el a tras adânc aer în piept și...

Și literele au început să se miște sub mâna lui. Ca niște viermi, zvârcolindu-se în vreme ce săpau tuneluri.

Paginile luminau slab. Zvâcneau sub degetele lui. Chiar îl vătămau. Nu era o usturime, ci o durere adâncă, urcând prin vârfurile degetelor în încheieturi și răsucindu-se ca un tirbușon până la cot. O durere bună, și-a spus. O durere necesară ca să-i țină mintea limpede și să-i amintească de misiune.

Cartea îi amintea, de asemenea, că era aproape, așa de aproape. Țăsta era al 99-lea, îi spunea, cerându-i, cu vădită îngrijorare, să n-o dea în bară. Totul se baza pe asta. Făcuse atât de multe, și să rateze acum...

— N-o să ratez, i-a spus cărții. Am întâlnit băiatul. E slab.

Însă familia e puternică, a zis cartea, întrucâtva furioasă.

— Familia nu-i niciodată puternică. Întotdeauna e ceva.

Jake se vedea nevoit să admită-n sinea lui că familia asta l-a pus pe gânduri – Nate ăsta, Maddie asta părea așa de încheată. Însă Oliver chiar era subțire ca foița. Poate că familia era puternică, dar băiatul era moale – blând ca un fluture. Nu trebuia decât să-l prindă. Și apoi

să-l strivească.

25

CU TOȚII PLUTIM PE AICI

Iată ce i-a spus lui Maddie tânăra drăguță, cu privirea goală și mirosind a parfum ieftin, dulce ca bomboanele:

Tay (numele fetei, poate prescurtare de la Taylor) a zis că acea capsulă era etanșă și opacă, iar înăuntru erau treizeci de centimetri de apă încălzită la temperatura corpului, cu sare Epsom.

Tânăra a explicat că nu li se permite celor care vin prima dată să stea în capsulă mai mult de șaiszeci de minute, însă, dacă Maddie revenea, ședința obișnuită era de nouăzeci de minute.

— Veți intra în capsulă dezbrăcată, însă confidențialitatea și siguranța sunt garantate. S-ar putea să aveți senzația de imponderabilitate, dar cei care vin prima oară nu se deconectează întotdeauna.

— Bine. Nu... vreau să mă deconectez. Vreau doar să mă destind.

— Desigur. A adăugat cu voce mai moale: Există o taxă de contaminare de o mie de dolari.

— Taxă de contaminare?

— Da, a șoptit tânăra, cu vocea și mai moale. Orice eliminare accidentală de fluide sau solide corporale duce la aplicarea acelei taxe.

— Și dacă e intenționată?

— Aăă...

Tânăra s-a întunecat la față, în vreme ce se trudea să-și aleagă cuvintele.

— Liniște-te, scumpo, n-o să mă ușurez în capsulă. Nici intenționat, nici accidental.

— A-ha. Bine, a zis fata, apoi și-a dres glasul. Ați zis că aveți un cupon cadou?

Maddie a scos e-mailul imprimat, pe care i-l trimisese Trudy în acea dimineață.

— Ta-daa!

— Minunat. Am nevoie doar să semnați declarația pe propria răspundere.

— Abia aștept.

Sunt într-un afurisit de coșciug, și-a zis Maddie.

Nu, a adăugat, corectându-se, *sunt într-un coșciug ud. Un mormânt apos. Țsta-i un loc pentru morți.*

Poate pirați morți, și-a zis câteva clipe mai târziu.

Pe dinafară, nu arăta a coșciug. Arăta ca un mare strop de spermă, futurist, proiectat de Apple. Dedesubt, era o lumină frumoasă acvamarin, dar înăuntrul capsulei, după ce a fost închisă, era negru ca în gura diavolului – și o tăcere de moarte.

Cu alte cuvinte: un coșciug. Așa se aștepta să-și petreacă eternitatea, după moarte. Atâta doar că în prezent nu era deloc moartă, ci cât se poate de vie, și o ura amarnic pe Trudy pentru că o

trimisese aici. Aseară, la telefon, i-a spus lui Trudy... mă rog, nu i-a spus exact ce se întâmplase, doar că „îi era greu“ să facă noi creații. (*Ultima mea creație a încercat să mă omoare, a zis, dar doar în sinea ei.*)

— Scumpo, îți spun: ai nevoie de scufundare într-o capsulă de izolare, a sfătuit-o Trudy. E fabulos. Deschide toate minunatele unde alfa și teta într-un fel în care o meditație amărâtă n-o poate face. LSD fără chimicale. O să-ți cumpăr o ședință de plutire la un salon la care îmi place să merg, e în New Hope, nu departe de galerie. O să-ți deblocheze potențialul.

Însă ceea ce căuta Maddie nu era deblocarea potențialului, a creativității sau a artei sale. Arta sa încercase s-o ucidă. Și avea un chip pe care l-a recunoscut, deși nu știa cum:

Era chipul lui Edmund Walker Reese.

Ucigașul din Ramble Rocks.

Ceea ce voia Maddie să deblocheze era răspunsul la întrebarea: de ce l-a recunoscut? Era sigură că la un moment dat îi văzuse portretul: nu crescuse prin partea locului, ci în Philadelphia, dar își amintea știrile de la vremea respectivă. Toate acele discuții despre un ucigaș în serie din Bucks County, care omora fete – fete care erau un pic mai mari decât ea la acel moment. Prepubere, preadolescente. Însă nu l-ar fi putut recunoaște dintr-un grup.

Și totuși, ceva a îndemnat-o să caute adânc în străfundul minții, să scoată la iveală acel chip, al acelui bărbat, și să-l pună într-o sculptură.

O sculptură care a prins glas și a încercat s-o sugrume.

Așadar, acesta era scopul pentru care se afla în coșciugul sărat. Avea nevoie de răspunsuri și spera că asta o să i le aducă.

Dar până acum...

Plutea.

Plutea, plutea și tot plutea.

În întunecimea umedă, în umezeala întunecată. Minte îi rătăcea fără folos prin labirintul neliniștii, care făcea parte din mutarea într-o casă nouă și, de asemenea, conținea acele meandre și fundături caracteristice creierului ei defect. Era o harababură de liste și situații neprevăzute, un pomelnic inutil, așternut în grabă, al cutiilor încă nedespachetate și al mobilierului nou de care aveau nevoie (pentru că, deși casa era mică, tot era mai mare decât cea pe care o avuseseră în oraș), și, of, oare fusese cu adevărat alături de familia sa și, la dracu', era oare o greșeală să se mute în fundul pădurii, și, oh, apropo, *ai pierdut o bufniță, iar o sculptură a încercat să-ți strivească traheea.*

— Futu-i! a strigat, în coșciugul cu apă sărată.

A plesnit apa și apa a plesnit-o la rândul ei, inutil.

Respiră adânc, și-a spus.

Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. Respirație de meditație. Toată chestia aia afurisită în care îți imaginezi un balon care se umflă, sus, sus, sus, și apoi se dezumflă încet, jos, jos, jos. *Să nu spargi balonul,* și-a zis. *Să nu spargi balonul.* Iisuse, aproape că a spart balonul. Un balon imaginar, și aproape că l-a spart. Rahat. A încercat să-și limpezească mintea și s-o lase să fie doar un spațiu formativ: o pânză neagră, goală, pe care să lanseze ceva brut, ceva generator.

Un loc creativ. Poate că Trudy avea dreptate. Poate că asta ar putea să deblocheze în ea ceva în acea direcție – dacă n-o ajută să sape prin amintiri, poate o ajută cu inspirația.

Și-a imaginat o formă. Nu una anume, doar o formă mișcătoare, schimbătoare, în vid. Artiștii „autentici” (cu ghilimelele de rigoare, desigur) batjocoreau pe cineva ca Bob Ross pentru abordarea sa mură-n gură pentru public, pornind de la cel mai mic numitor comun, însă ea găsisese întotdeauna acolo inspirație – felul în care el părea, pur și simplu, să meargă încotro îl ducea arta sa, așa că asta a făcut și ea aici, în mintea ei. A lăsat, pur și simplu, forma să fie ce avea să fie. Un norișor fericit, un copăcel fericit, un...

Un mâner de ușă fericit.

Ce dracu’? *Un mâner de ușă?*

Asta era. Acolo, în întunericul minții sale – sau avea ochii deschiși? –, un mâner de ușă. Auriu. Apoi argintiu. Apoi din lemn. Materialul se schimba, la fel și aspectul, de la mânerul simplu al ușii unui birou la unul primitiv, care părea să fie doar o piatră pe perete, și până la un mâner de cristal, fixat pe o placă neagră de cositor, frumos ornamentată. Era un mâner pe care îl crease ea, pe care îl manifestase prin propria-i voință. Un mâner despre care știa că-i legat de o ușă de dincolo, un portal, și știa că siguranța ei în această privință e al dracului de stranie, dar și al naibii de interesantă, așa că a întins mâna – și aici n-a știut dacă întinde mâna ei reală sau doar mâna din mintea ei – să-l apuce, să-l răsucească cu blândețe pe jumătate...

A simțit cum o ușă se deschide cu un clic. Însă nu s-a deschis doar

în fața ei. S-a deschis de jur împrejur. S-a deschis dedesubt. Apoi a căzut și a tot căzut prin apa întunecată, apoi prin spațiu liber. A țipat și...

— Oh, oh, nu, spuneți-mi, vă rog, că n-ați vomitat înăuntru.

Maddie era pe jumătate în capsulă, pe jumătate afară. Partea de jos era înăuntru, cu genunchii încă în apa sărată. Brațele erau afară, în fața sa, se proptea pe ele în vreme ce apa îi picura din păr și de pe bărbie. *Sunt goală ca un prunc*, i-a mai dat prin cap. Însă Maddie nu era genul rușinos, așa că a rămas cum era, cu toate părțile intime la vedere.

Fata, Tay-poate-Taylor, a ridicat mâinile în față ca o gospodină din caricaturi, care vede un șoarece în bucătărie.

— N-am..., a dat Maddie să zică, apoi a scos un fel de gălgâit înainte să tușească. Nu mi-am vărsat mâțele înăuntru. Cel puțin, nu credea că o făcuse. Ce s-a întâmplat?

— Ați început să strigați.

— Asta am făcut?

Asta am făcut.

— Da. Strigați cuvinte.

— Ce... ce cuvinte?

— Păi. Ziceați: *îmi amintesc, îmi amintesc*. Adică, tare. Foarte tare.

— Îmi amintesc?

— Da.

— Îmi amintesc.

— Da, am zis că da.

Și apoi a făcut-o. Și-a amintit.

Edmund Walker Reese. Care stătea într-o ușă. Auzea un sunet în spatele lui. Căuta să vadă de unde venea zgomotul și...

Ceva. Poate nu tot. Dar ceva.

26

NU REPARI UN LUCRU DACĂ STAI ȘI TE HOLBEZI LA EL

Nate a privit în susul scării care ducea la dormitorul de la mansardă al lui Oliver. Băiatul își însușise cu adevărat spațiul acela – rafturi cu cărți și afișe de film și un birou pe care domnea un haos artistic și anume proiectat, nu precum expoziția de mizerii care devenise biroul lui Nate – și îi părea rău că se gândise, fie și pentru o clipă, că-i o idee proastă să-i dea puștiului propriul spațiu. În colț era cutia chitarei lui Olly, așezată acolo ca un mormânt, cu ocupantul mumificat despărțit de mult de lumea celor vii.

— Ar trebui să mai câști, a zis Nate.

— Ce? a întrebat Oliver, ridicând privirea din pat, cu o tabletă proptită pe piept, și și-a scos din urechi căștile.

— Chitara. Ziceam că ar trebui să mai câști.

— Oh. Nu știu. Nu mă mai atrage.

— Ai putea s-o vinzi. E o chitară frumoasă.

Oliver s-a încruntat pe deasupra tabletei.

— Nu vreau s-o vând.

Cu amândouă mâinile ridicate în semn că se dă bătut, Nate a zis:

— Bine, m-am gândit doar că ai vrea niște bani de cheltuială. E chitara ta. Îți place s-o ții ca decorațiune într-un colț, nici o problemă.

Băiatul n-a zis nimic. Doar stătea acolo, clocotind.

În cele din urmă, a explodat.

— Ai nevoie de ceva?

— Voiam doar să-ți spun „noapte bună“.

— Păi, zi odată „noapte bună“.

Așadar, Olly era încă supărat. După o zi, era încă supărat. Ah, la naiba.

— Bine. Noapte bună, copile.

— Aha.

Oliver avea mâinile încleștate pe tabletă, cu încheieturile albite. Ochii îi cercetau febril ecranul. Fața i s-a schimonosit, străbătută, parcă, de un spasm de durere profundă.

— Ce-i? a întrebat Nate.

— Mă uit la ceva pe YouTube.

— La ce anume?

— La nimic. Doar niște jocuri. Spohn Zone. Joacă... nu știu. *Cuphead*.

Spohn Zone era unul din conturile lui preferate de streaming de jocuri. „*Cuphead*” era... Nate presupunea că o fi fost un fel de joc? Olly nu prea juca jocuri în afara celor pe care le avea pe tabletă, dar urmărea adesea alți jucători. Nate spunea mereu în glumă că, în urmă cu treizeci de ani, tații ziceau chestii de genul: Când *eram de vârsta ta, trebuia să mă duc la școală prin zăpadă, să urc un deal și să*

mă feresc de urși! În ziua de azi, tații ziceau: Când eram de vârsta ta, trebuia să jucăm afurisitele noastre de jocuri video! Și încă ne mai și plăceau!

Însă acum, ceva nu era în ordine. Olly părea prea încordat, prea tulburat. Nate detesta să facă asta, dar s-a dus la el, a pus mâna pe tabletă și a întors-o – în protestele lui Oliver.

— Hei!

Pe ecran erau știri în direct. CNN.

Cutremur. De gradul șapte pe scara Richter. În Peru.

— Olly.

— Știu.

— Olly.

— Știu! Bine. Știu că nu trebuie să mă uit la știri, a zis Olly, care se înroșise până-n vârful urechilor, în vreme ce tableta îi tremura în mână. Sunt oameni răniți, am văzut o fată acoperită de praf și, și, și... sânge, plângând după părinții ei, sunt oameni prinși sub dărâmături și care țipă, și îți poți închipui cum e să fii acolo, cât de înspăimântător ar fi, și dacă nu-i găsește nimeni, tată, dacă...

— E în ordine. Știu. Știu.

Nate a pus cu blândețe mâna pe ecranul tabletei și i-a tras-o ușor din mână fiului său. Nu l-a forțat, și Oliver i-a dat drumul.

— Oamenii ăia.

— Puștiule, nu repara un lucru dacă stai și te holbezi la el. Nu poți ajuta cu nimic acum. Nu-i nevoie să fii ca un burete, să absorbi totul.

Era sigur că o să se aleagă cu o mustrare – dar se părea că Olly nu

mai are chef de luptă, ca și cum băiatul s-ar fi bucurat să i se spună că nu-i nevoie să fie martor la evenimentele acelea tragice, în curs de desfășurare.

— Dimineață am putea dona niște bani? La Salvați Copiii sau la UNICEF, dar nu la Crucea Roșie.

— Sigur, Olly. Sigur.

Nate și-a sărutat fiul pe frunte și a coborât de la mansardă, pe treptele scârțâitoare. Când a cotit, ca s-o ia pe coridor, a auzit ceva de sus – vibrația înăbușită a coardelor de chitară.

Oliver cânta iar.

O victorie mică, însă esențială, a hotărât Nate.

A intrat în dormitorul său și al lui Maddie și și-a găsit nevasta aplecată peste o valiză mică, în care îndesa haine. Și i-a pierit pe dată orice senzație de victorie, ca și când s-ar fi spart un balon de săpun.

— Maddie, a zis el, cu voce joasă.

Știa ce înseamnă asta.

Nu înțelegea, dar știa ce este.

O soție. Făcându-și bagajul. Îl părăsea.

— Nu te părăsesc, a zis ea. Îți văd expresia, și nu despre asta e vorba, așa că poți să te liniștești, bine?

— Bine, a zis el, încercând s-o ia mai ușor. Dar orișicât, îndeși lucruri într-o valiză. Din senin. Adică, nu ne-am certat...

— Ți-am spus deja, nu te părăsesc. Și apoi, valiza e una mică, după cum vezi. Dacă te-aș părăsi, aș lua din debara chestia aia mare cât toate zilele și as arunca în ea tot, a zis, apoi s-a oprit și i-a aruncat o

privire dură. Și toate rahaturile tale ar fi pe peluză. Scăldate în urină.

— Mă bucur că nu s-a întâmplat asta. Dintr-o multitudine de motive.

— Și eu. Oricum, nu cred că am în mine atâta pipi furios, a glumit ea, apoi a tăcut un pic. Mâine-dimineață trebuie să merg undeva.

— Știi că Halloweenul... petrecerea noastră, sau ce-o fi, e în acest weekend. Peste trei zile, Mads. Ea n-a zis nimic. Așa că el a întrebat: Bine. Acest undeva are un nume, sau, poate, cel puțin latitudine și longitudine?

Ea s-a oprit un moment, cu brațele rigide, cu mâinile pe marginea valizei – ca și cum s-ar fi temut că o să cadă în ea.

— Am nevoie doar de o zi.

— Țsta n-a fost un răspuns. Unde te duci, Maddie?

Ea încă șovăia.

— Am nevoie să știu cum pot să dau de tine. Sau unde ești.

— Am la mine telefonul.

— Maddie...

— Nu-ți pot spune. Nu pot să vorbesc despre asta. Nu...

A înghițit în sec, cu ochii strâns închiși și nările umflate. Ca și cum s-ar fi străduit din răputeri să se liniștească.

— Nici măcar nu știu ce-i asta, dar te rog să ai răbdare cu mine, a zis, apoi n-a ezitat să-i amintească de o datorie nerostită: Eu ți-am fost alături de fiecare dată. Inclusiv în ultima vreme, cu purtarea ta ciudată. Acum e rândul tău să-mi fii alături. Să ai încredere în mine.

El voia să protesteze.

Voia să spună: *Asta nu-i cinstit.*

Însă era cinstit.

Sută la sută.

Așa că a făcut ce avea de făcut. A încuviințat din cap, a zâmbit și a zis:

— Orice ai nevoie.

Și a vorbit serios, oricât de mult l-ar fi durut s-o rostească. Ea i-a spus că e un soț bun, apoi i-a explicat că va pleca de dimineată, după ce îl trimite pe Oliver la școală. Și că avea să se întoarcă a doua zi.

Și cu asta, basta.

27

O ZI FĂRĂ MADDIE

În dimineța plecării lui Maddie, Oliver a părut îngrijorat de bruscă ei evadare, și amândoi părinții s-au străduit din răputeri să-l liniștească – ceea ce, după cum și-au dat seama, n-a făcut decât să-l îngrijoreze și mai tare, pentru că toți părinții care divorțează dau același spectacol și încearcă să te amăgească în același fel, nu-i așa? O, dar o să fie bine, avem nevoie de o pauză, atâta tot, uite, ai aici un ponei, nu-i da atenție bărbatului de după perdeă, e doar noul, ăăă, instructor de yoga al mamei tale, Julian, să ai o zi bună la școală, puștiule.

Oliver a plecat la școală, apoi a luat-o din loc și Maddie.

A plecat cine știe unde.

Fără el.

Asta îl omora pe Nate.

Fuseseră o echipă. Până acum. Până la casă.

Era absurd să dea vina pe casă. Mai bine să se învinovățească pe el, fir-ar să fie – fusese insomniac și cu toane și de-a dreptul ciudat. Poate că a făcut-o să se îndepărteze. Poate că ea avea nevoie de o singură noapte de liniște, fără el. Ar fi putut să-i spună asta. A simțit cum îl cuprinde brusc mânia. Ar fi putut să-i spună. Ar fi înțeles.

Nu-i așa?

Brusc, nu mai era așa de sigur.

Însă ar fi fost mai bine decât chestia asta, indiferent ce o fi fost. Să plece așa, pur și simplu, fără să-i dea aproape nici o informație.

A simțit că-l ia amețea. Era furios, trist și confuz și nici măcar nu știa dacă merită să fie. Olly era supărat pe el. Maddie plecase. *Și el era aici, în locul ăsta.* Oricum o întorcea, încă nu părea a fi casa lor, ca și cum ar fi aparținut altcuiva.

Păzește digul, și-a spus. Ține-ți firea.

A păzit digul. S-a dus la serviciu. Fig și-a dat seama că nu-i în apele lui, însă Nate n-a vrut să-i spună care-i problema. Apoi s-a întors acasă. Oliver i-a trimis un mesaj că rămâne cu prietenii la o pizza, dacă e în ordine. Nate i-a zis că da.

Acasă, Nate s-a așezat, singur, la masa din bucătărie. Prin senzația aceea tipică, de foame nepotolită amestecată cu un soi de greață, stomacul i-a amintit că nu mâncase nimic la prânz. Un val de

aciditate l-a mânat spre frigider, unde a cotrobăit până a ales o cină care nu necesita mai mult decât iscusința unui troglodit: șuncă și brânză feliată. Pe un tocător a pus o felie de șuncă, una de brânză, apoi încă una de șuncă. Ca un sendviș, din care lipsea, fir-ar să fie, doar pâinea. A făcut unul, încă unul, apoi un al treilea. Mezelurile săracului.

Până să-l isprăvească pe ultimul, i-a ajuns la nas un miros.

Fum de țigară.

I s-a întors stomacul pe dos. A trebuit să se stăpânească să nu dea afară șunca și brânza. A încercat să ignore mirosul, concentrându-se, parcă, pentru a-l risipi în aer – și s-a risipit, doar că a fost înlocuit de un amestec îngrozitor de mirosuri noi – și încă mirosuri cunoscute.

Duhoarea de transpirație.

Izul amețitor al uleiului de pușcă.

Putoarea acră a unui bătrân pe moarte – putreziciunea pielii, mirosul ca de murături al hainelor sale, spectrul urinei și fecalelor și vomei, toate cu urmele grăitoare ale cancerului în fiecare moleculă distrugătoare.

Nate a închis ochii, în vreme ce inima îi bubuia în piept ca tropotul copitelor unui cal sălbatic. A simțit cum sângele îi năvălește brusc în tâmples, încheieturile mâinilor și gât.

Apoi mirosurile ciudate, mirosurile tatălui său, nici viu, dar nici mort, au dispărut.

Atunci și-a zis: *Am nevoie de o băutură.* Și nu voia să bea singur.

Jed a deschis ușa, l-a privit pe Nate din cap până-n picioare și a

declarat cu un zâmbet lipit pe față:

— Dacă nu te deranjează o mică doză de sinceritate brutală, Nate, arăți ca și cum ai fi trecut prin tractul intestinal al unui elefant furios. Apoi și-a coborât vocea până la un registru comic și a adăugat: Un elefant cu o criză urâtă de pântecăraie.

— Mda, mă rog, a zis Nate, apoi a schițat un gest prin care se invita în casă. Se poate...?

— Oh, sigur, sigur. Hai, intră, amice.

Și, din nou, Nate s-a pomenit în cabana cochetă a lui Jed. Și, din nou, s-a pomenit că are în mână un pahar cu ceva care mirosea a whisky. S-a întâmplat așa de repede, încât aproape că nici nu și-a dat seama când i l-a turnat.

— E whisky? a întrebat el.

— Single malt, da, însă american. De fapt, Colorado single malt. Stranahan's. I se zice „Fulg de nea“ – se găsește doar o dată pe an, în decembrie, chiar înainte să se lase beznă lungă și adâncă a iernii. Un amic, agent imobiliar în vest, în Grand Junction, mi-a făcut rost de o sticlă.

Nate a sorbit din pahar. Băutura aproape că l-a pus la podea, nu pentru că era tare, deși era. Ci pentru că avea un amestec de arome cu totul și cu totul speciale.

Jed trebuie să-l fi văzut cum se luminează la față. A ridicat din sprâncene, cu aerul unui bătrân nă râvit.

— Nu-i grozav?

— Este.

— Însă presupun că nu pentru experiența mea în domeniul

whiskyului ești aici, cu toate că ești întotdeauna binevenit să-mi tii tovărășie. Ce te frământă, vecine?

— Asta-i problema. Habar n-am ce mă frământă.

— Hm, a zis Jed, ca și cum ar fi înțeles prea bine. Și-a tras un taburet și s-a așezat lângă Nate. Zi mai departe.

— Cred că-mi pierd mințile, Jed.

— Mintea e mai puțin șubredă decât o credem, Nate. Eu cred că, adesea, teama noastră că ne pierdem mințile e mai primejdioasă decât pierderea reală, dacă îmi urmezi logica. Teamă de un lucru e de foarte multe ori mai rea decât lucrul de care ne temem, fie că e vorba de terorism sau de imigranți sau de ce-o mai fi.

Nate a clătinat din cap.

— Nu, asta-i ceva real. Eu...

— Ai vedenii.

— De unde știi?

Jed a rânjit ca mîța care a înfulecat un canar.

— Pentru că-ți văd expresia, dragă Nate, și o recunosc. E ca și cum m-aș uita într-o oglindă, însă o oglindă din trecutul meu. Cum zice în pasajul ăla din Shakespeare: „Mai multe-s pe pământ și-n cer, Horațio, decât închipuie filozofia”¹⁴.

— Nu cred în stafii, Jed.

— Nu contează, pentru că ele cred în tine.

La asta, Nate a simțit un fior pe șira spinării.

— Îl văd pe tatăl meu, Jed. Tatăl meu mort.

Apoi a luat restul de whisky și l-a dat pe gât dintr-odată.

— Bravo! a zis Jed, terminând și el ce mai avea din băutură.

A turnat iar în amândouă paharele și a zis:

— Acum putem sta de vorbă cu adevărat.

Câteva ore mai târziu, Nate era mai beat ca o pasăre cântătoare care a dat iama în niște fructe fermentate.

Jed se apropiase de el, cam prea mult, când a zis:

— Chestia e, Nate, că locuim peste drum de...

— Ramble Rocks, a zis Nate, și cuvintele au ieșit împleticite.

Rambah Rahhcs. Avea gura cleioasă. Simțea gust de caramele și foc de tabără.

— E un loc subțire. Cei din tribul Lenape credeau asta. Ca și primii quakeri. Subțire însemnând că, acolo, bariera dintre lumi nu-i ca în alte locuri. De ani de zile, oamenii văd acolo lucruri ciudate. Într-o relatare de pe la începuturile sectei quakerilor, se spune că au văzut „străini în pădure”. Alții s-au văzut pe ei înșiși – versiuni ale lor, ca niște sosii. Au fost zărite o mulțime de stafii printre bolovani. De aceea un ucigaș în serie ca Edmund Reese le-a omorât pe fetele alea acolo. Zicea că-i un loc special.

— Ești beat, a zis Nate.

— Tu ești beat, a zis Jed. *J'accuse!*

Se părea că amândoi erau criță.

— Deci, ce-mi zici tu mie aicea, Jed? Ciudatul ăla bărbos pe care l-am văzut ori taică-meu au legătură cumva cu Ramble Rocks? Am auzit povești în copilărie, însă... nici unul din rahaturile alea nu-i adevărat. Îmi pierd mințile, asta-i tot.

— Nu cred că ți le pierzi, fiule.

— Și atunci ce? Ce să fac? Să angajez un exorcist? A, sau un afurisit de șaman?

Atunci, foarte serios, Jed a zis:

— Nu. Doar să ai grijă. Fii atent la ce vezi. Fii atent în cine te încrezi. Poate că ceva sau cineva de acolo îți joacă feste.

— Poate că tu îmi joci feste, a zis Nate, făcându-i cu ochiul.

Jed și-a lins buzele și s-a lăsat pe spătar.

— Nate, cred că ar trebui să te întorci acasă. Să te odihnești oleacă.

— Mda.

A simțit cum îi urcă în gât voma, arzându-l ca un cărbune.

— Probabil c-ai dreptate, Jed. Pe curând. Mulțumesc pentru băutură și poveștile smintite.

— Poveștile or fi ele smintite, Nate, dar tu nu ești. Tine minte asta.

— Aha.

Apoi, Nate a pornit împleticit prin pădure. Și-a căutat drumul spre casă printre copaci, încercând să nu se împiedice de bețe și tufe – ar fi fost jenant să dea cu fundul de pământ așa. Jed avea o influență proastă asupra lui. Ajuns acasă, a văzut că Oliver încă nu se întorsese – așa că s-a trântit pe canapea, și-a zis că-și odihnește un pic ochii. Când i-a deschis iar, a constatat că soarele strălucea pe sub poalele draperiilor.

— Ești bine, frate? a întrebat Jake și i-a trecut sticla lui Olly. Era whisky – un whisky de care nu mai auzise. Jack Kenny American Single Malt. Pari agitat.

Stăteau afară, pe un buștean. Trecuseră pe lângă șopronul pe stâlpi, pe jumătate terminat, al mamei, și Jake a hotărât că vrea să fumeze acolo. Seara de octombrie era neobișnuit de caldă. Câteva muște bâzâiau în jurul lor, entuziasmate de faptul că acea căldură le acorda favoarea de a... ei bine, de a nu muri încă.

— Sunt bine, a zis Olly, trăgând un gât din sticlă.

Whiskyul îi ardea gura și gâtulejul, ca o torță de caramel.

— Futu-i, tata m-ar omorî dacă ar ști că stau aici și beau.

Jake a râs.

— Tatăl tău, chiar în acest moment, e beat mort. Ar fi un mega-ipocrit dacă ți-ar sări în cap pentru asta.

— A fost polițai, știi.

— Adică, detectiv?

— Nu, un... cred că sergent, sau așa ceva.

— Atunci n-ai de ce să-ți faci griji. Nu-i Sherlock Holmes, puștiule, a zis Jake, smulgând sticla din mâna lui Olly, înșurubându-și-o între buze și gâlgâind din ea. Deci, ești cam vulnerabil, da?

Oliver s-a simțit brusc stingherit și a privit prin întunericul pădurii. Jake a ridicat mâinile în aer – ținea încă într-o mână sticla, din care whiskyul se scurgea pe jos – și a adăugat:

— N-o zic ca jignire. Zic doar că te afectează toate rahaturile.

— Mda.

Oliver chiar n-avea chef să vorbească despre asta, dar, în același timp, chiar avea chef să vorbească.

— E în ordine. Am o psiholoagă.

— Să-i ia dracu' de psihologi, frate.

— Ce?

— Am făcut și eu terapie. Ei nu-ți spun adevărul.

— Dar mie îmi place de terapeuta mea.

Jake a pufnit disprețuitor.

— N-am zis că nu-ți place sau că n-ar trebui să-ți placă de terapeuta ta. Nu zic decât că sunt mincinoși. Ei nu știu că sunt mincinoși. Pur și simplu, sunt. Minciuna a fost programată în ei.

— Și ce minciună e asta?

— Că ești defect și că tu ești cel care trebuie să se repare.

— Nu pricep ce vrei să zici.

Jake s-a aplecat în față și i-a dat înapoi sticla.

— Vreau să zic asta: ești dat peste cap? E normal. Pentru că ești racordat la ceva la care majoritatea oamenilor n-au acces. Ești ca o antenă și recepționezi mereu acea frecvență. Alți oameni sunt goi pe dinăuntru și atât, frate. Nu recepționează nimic. Dar tu? Tu primești întotdeauna transmisiunea.

— Ce transmisiune? a întrebat Oliver, luând sticla, dar șovăind înainte să bea. Asta sună ca o teorie a conspirației.

— Nu, nu-i o transmisiune la propriu, Oliver. Doar că tu vezi ceea ce alți oameni nu văd. Și de-aia lumea e defectă.

— Nu, nu știu dacă-i chiar așa...

— Zău? Te-ai uitat în jur de curând?

— Da. E aiurea rău. Însă...

Vorbele i s-au stins pe buze.

— Însă ce? a insistat Jake.

— Nu știu.

— Ba știi. Însă nimic, asta-i. Uită-te la atacurile armate din școli.

La asta, Oliver s-a încordat. A simțit cum pulsul i se accelerează brusc. Mâna a început să-i tremure. Gura i s-a uscat, în vreme ce palmele au început să-i transpire.

Jake a continuat, a dus un deget ca un pistol la tâmplă și și-a smucit țeasta într-o parte.

— *Bum*. Copii împușcați. Mai mici, mai mari. Și face cineva ceva? Nu. Gânduri și rugăciuni, așa-i? Pentru o clipă, ochiul a părut că-i strălucește ca argintul lunii – Oliver era sigur că fusese doar închipuirea sa, pentru că atunci când s-a uitat iar, scăpărarea dispăruse. Nu zic decât că nimeni nu face nimic. Și atacurile armate se tot repetă. Centre comerciale, cinematografe, biserici, sinagogi, peste tot, la dracu'. Dacă indicatorul nu s-a clintit pentru câțiva elevi de școală primară morți, n-o să se clintească niciodată. E stricat. Nu poate fi dres, din pricină că e prea mare, prea complicat, prea... nu știu. Prea mult. Și tu simți asta. O simți în pântec, în cap. În... Aici, Jake s-a întins și a înfipt un deget dur în pieptul lui Oliver, făcându-l să tresară. În afurisita asta de inimă, puștiule. Nu ești smintit. Ești cel mai întreg la minte din toată lumea asta blestemată. La fel de întreg la minte ca mine, pentru că și eu simt același lucru.

Oliver nu era sigur. Să fi fost lumea defectă? Putea măcar să-și dea seama de asta? Nu părea corect. Nu se putea gândi la sisteme vaste,

care acaparează totul. Doar la oamenii prinși în ele. Prinși în capcană, înghițiți. Striviți.

— Cum adică, simți același lucru? a întrebat Oliver.

— Eram ca tine. Tulburat tot timpul. Speriat ca un chihuahua care se pișă tot timpul.

Acum, acum, Oliver a dus sticla la gură. De data asta n-a sorbit doar; a luat o înghițitură zdravănă. S-a luminat tot, ca o metropolă pe timp de noapte. Apoi s-a aplecat în față și a întrebat:

— Și cum de nu mai ești așa?

— Of, frate, n-avem nici pe departe destulă vreme ca să-ți răspund la întrebare, dar o să ajungem și acolo. Deocamdată, află doar atât: mai întâi de toate, a trebuit să nu-mi mai pierd timpul cu terapia. N-am mai ascultat de străini și am început să ascult de mine. Și de prietenii buni. Prietenii care mă sprijineau. Prietenii care mă înțelegeau. Pricepi ce zic?

Oliver a încuviințat din cap. Pentru că asta chiar înțelegea.

29

ȘI NE-AM ÎNTORS

Dimineața trecea în salturi. Ca și cum jumătate din timp era prezent și jumătate nu. Nate stătea la masă, ținând între mâini un pahar cu apă și având senzația că cele patru pastile de Advil i-au rămas înțepenite în gât. Olly își pregătea micul-dejun: terci de ovăz.

Ceea ce Nate nu-și dorea absolut deloc, fiindcă, în clipa aceea, dacă ar fi mâncat terci de ovăz, s-ar fi simțit ca un câine care își mănâncă propria vomă, dar dintr-un castron, și nu de pe podea. Însă voia cafea, și Olly a fost destul de amabil ca să i-o prepare.

Și apoi, iac-așa, ușa casei s-a deschis și s-a ivit Maddie.

De cum a pășit în bucătărie, Olly a țâșnit de pe scaun și a întâmpinat-o cu o îmbrățișare uriașă, care a durat mult timp. Ea l-a sărutat pe creștet. El părea iar un copilăș. Băiatul lor nu fusese niciodată inhibat în privința afecțiunii: oferea multă și cerea multă. Iar asta era ceva plăcut și întotdeauna binevenit, deși Nate se întreba uneori dacă nu era un indiciu că băiatul are anumite nesiguranțe. În orice caz, era foarte plăcut să vadă iarăși acea afecțiune.

Nate s-a uitat la ceas, i-a spus lui Oliver să-și ia cu el sus terciul de ovăz și să-și termine pregătirile pentru școală, deoarece trebuie să plece curând. Băiatul s-a furișat pe lângă el, aruncându-i o privire bănuitoare.

O vreme, între Nate și Maddie s-a întins o distanță glacială. Trollerul rămăsese la picioarele ei.

— Arăți ca un rahat pe glaspapir, a zis ea.

El a scos un hohot de râs ca un lătrat.

— Se poate să fi tras o beție cu Jed.

— Cred că trebuie să-l cunosc pe Jed.

— Vine la petrecere, așa că o să-l cunoști.

Tăcerea a lărgit prăpastia dintre ei. Dar apoi ea s-a apropiat de Nate, fără rețineri. S-a topit în brațele lui și l-a pupat pe obraz.

— Îmi pare rău că a trebuit să plec, a zis ea.

— E în ordine, a zis el, și chiar asta gândea. Mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Acum m-am întors.

— O să-mi spui unde te-ai dus?

Nu i-a răspuns. Lipsa răspunsului și-a înfipt colții în el. *Unde te-ai dus, Maddie?*

— O să fim bine, a zis ea în cele din urmă.

— Bine.

Dar însuși faptul că ea a trebuit s-o spună l-a făcut să se teamă că e o minciună.

INTERLUDIU

MINA DE CĂRBUNI DIN RAMBLE ROCKS

Băiatul, care avea doisprezece ani, alerga prin iarba cu vârfuri violete. Nu vedea prea bine din pricină că plânse – plânse așa de tare, că îl dureau nările de la cât se ștersese pe mânecă, până când nasul i s-a iritat și pielea s-a julit. Și trupul îl durea, de parcă ar fi fost strivit ca o doză de suc veche. Nu era prima oară când se simțea așa. Mai știa și că nu va fi ultima. Avea s-o țină așa pentru totdeauna. Nu?

Și atunci, de ce a fugit? A fugit și a tot fugit, a fugit kilometri întregi, zeci, sute de kilometri (cu toate că nu era chiar așa de departe), și, tot fugind, i se părea că se agăța de libertate. Ca și cum

poate că ar fi existat o șansă s-o țină tot așa. Și-a spus că nu trebuie să pornească înapoi, nu trebuie să se întoarcă acasă.

Dar cum rămâne cu mama, și-a zis.

N-o poți lăsa singură.

Nu cu el.

L-a ajuns o nouă durere: o împunsătură puternică într-o parte. O crampă îngrozitoare, ca și cum cineva i-ar fi tras cu cleștele o coastă.

Așa că băiatul a încetinit pasul și apoi s-a oprit, în față se profila amenințător o formă.

O mai văzuse, dar niciodată așa de aproape. Mina de cărbuni Ramble Rocks. Buștenii albi care încadrau intrarea erau înțesați de sumac otrăvitor și iederă. Iedera începuse să-și schimbe culoarea deja, înaintea toamnei. Mina fusese închisă de mult; acum era un loc mort, doar o gaură în lume, un vid.

În spatele intrării, copacii erau în cea mai mare parte morți, doar câteva frunze amărâte se mai țineau pe crengile ca niște degete scheletice. Lumina apusului, care se vedea printre acei copaci, părea stranie – slabă și subțire, ca licărul unei lămpi printr-un cearșaf murdar, vechi.

Băiatul a stat acolo, cu pieptul umflându-se și golindu-se. Și-a dus o mână într-o parte, ca să-și maseze crampa dintre coaste.

A clipit și, pentru o clipă, intrarea în mină a părut că... se schimbă. O clipire, și a devenit o gură căscată larg, flămândă. Un bot negru, cu o limbă de cale ferată ieșind din el. O clipire, și a redevenit ceea ce era: intrarea în mină, cu cifra opt scrisă mare deasupra, cu vopsea neagră, crăpată și decolorată.

O mică parte din el s-a gândit: *Aș putea să intru acolo. Aș putea să trăiesc acolo.* O adiere s-a stârnit în direcția lui, suflând spre el ca și cum ar fi venit din intrarea în mină. Ca și cum mina însăși ar fi răsuflat. Iar acea răsuflare aducea cu sine o șoaptă:

Vino la mine.

Băiatul a icnit și s-a silit să-și alunge șoapta din minte. Însă chemarea se tot repeta: *Vino la mine, vino la mine*, apoi a devenit ca un cântec, ca vântul printr-un geam spart: *Viiiiino la miiiine*. Băiatul s-a făcut mic, până când șoapta s-a stins. Dar nu s-a stins, de fapt, și nici n-avea s-o facă, și-a dat el seama. Băiatul știa că trebuie să plece din acel loc.

Așa că s-a întors și a luat-o la goană în cealaltă direcție, nu chiar spre casă – nu era gata să ia hotărârea asta, nu, nu încă –, însă departe de mină.

Și apoi ceva a sărit în fața lui din desișul pieziș al ierbii cu vârfuri violete – o siluetă întunecată, stârnită de picioarele băiatului, și a țâșnit în aer, *flap-flap-flap-flap*, și chiar dacă el a luat-o brusc în direcția opusă și a fugit și mai tare, știa că a fost o pasăre, doar o pasăre proastă. Un soi de fazan ori guguștiuc. Nici măcar n-avea importanță. Însă era speriat, așa că a fugit și mai tare, cu picioarele-i subțiri ca niște păstăi de fasole verde ducându-l înainte cu forță și iuțeală – până când a pășit pe un pământ care nu mai era solid. Era moale și ud. Piciorul i s-a afundat și s-a prăvălit în față, țipând. Mâinile au încercat să-i amortizeze căderea, dar și pământul din față era moale.

Sub un covor de frunze și vreascuri, licărea o mazăgă neagră.

Mocirla întunecată îi lungea bărbia și și-a dat seama ce este: mâl de cărbune. Ud ca nisipurile mișcătoare. Inima i s-a zbatut, un spasm de neliniște. A încercat să se întindă ca să găsească teren solid, însă lichidul vâscos l-a prins ca într-o menghină când a încercat să se smulgă. Și strădania de a se târî afară din el părea doar că îl afundă și mai tare. Și-a zis: „Te rog, nu“, apoi a țipat, dar când a făcut-o, nămolul mlaștinii i-a înșfăcat buza, picurându-i prin gură ca un cocoloș de limacși târători și improșcând în jur când a zbierat prin el.

Apoi băiatul a încercat să se răsucească – cu siguranță venise de pe teren solid, așa că a încercat să-l regăsească. Dar era ca și cum ar fi vârât mai adânc șurubul, și n-a făcut decât să se scufunde și mai mult. Acum, amândouă picioarele îi erau sub mâzgă, și apoi cea mai mare parte a brațelor. Coatele erau în mâl, însă mâinile îi erau încă întinse în afară, cu toate că nu se puteau întinde mai mult. Degetele zgredăneau zadarnic noroiul, în vreme ce mlaștina îl trăgea în jos.

A izbucnit în plâns. Pentru că și-a dat seama că așa avea să se sfârșească totul pentru el. Și o părticică din el se întreba dacă nu era, poate, cel mai bine. Poate că fugise de ceva mult mai rău. Poate că înspre asta fugea. Dar apoi, când mâlul a bolborosit în sus peste gura lui, acoperindu-i-o, apăsându-i nările și înăbușindu-i răsuflarea, l-a năpădit panica și și-a zis: *Nu, nu, nu-i mai bine așa, nu vreau să mor aici, nu vreau să mor*, dar nu putea respira și a știut că ar fi o moarte groaznică să se sufoce în acest mâl – cel puțin înecul în apă ar fi fost cumva mai liniștit, mai pașnic, dar asta îl ținea ca un pumn care se tot strânge.

Dintr-odată, și-a imaginat că n-o să-și mai vadă niciodată mama. Că tatăl său era cel care îl împingea în jos și îl ținea acolo, apăsându-l sub mocirla de cărbune. Că asta nu era decât o parte din ciclul nesfârșit – sau poate că totul avea să se termine chiar acum.

A dispărut sub suprafață.

Mâzul l-a supt în jos, în întunericul desăvârșit. Chiar și sub pielea neagră, cu bulbuci, a mâlului, încă i se auzea țipătul înăbușit.

Până ce, desigur, nu s-a mai auzit nimic.

PARTEA A TREIA

PREA PUȚINĂ PIELE PENTRU PREA MULTĂ ȚEASTĂ

6 iunie 1907 Alfred Kaschak, mort prin inhalare de gaze.

8 iunie 1907 Anatol Sekelsky, picioarele strivite între vagonete.

8 iunie 1907 zece oameni morți în explozie și căderea tavanului la capăt, la 30 de coți de frontul de abataj Cold Spring (Randall Aherne, Mickey Hart, Stacker Wiznewski, Jerry Munroe etc.)

10 iunie 1907 Ștefan Schwarzhugel, lovit de un măgar arțăgos.

13 iunie 1907 niște mineri zic că Liam O'Neill l-a ciomăgit pe Rodolf Kasternak cu coada unui târnăcop când Kasternak săpa în perete cu un sfredel prins pe piept, ca să pună explozivi.

O'Neill o dispărut.

14 iunie 1907 Liam O'Neill o fost găsit mort aproape de stratul din Pipersville, tunelul 7, cu sfredelul înfipt în frunte și osul pieptului rupt în două, ceva îi mâncase piciorul, deasupra pe perete cineva a săpat în piatră KA REISKIA SAPNUOTI PASAULIO PABAIGA¹⁵.

Pagina 42 din 176, *Cartea accidentelor din mina de cărbune*

Ramble Rocks

IATĂ HALLOWEENUL

Grijile se perindau unele după altele prin capul lui Maddie. Grijă din pricina artei, din pricina ucigașilor, din pricina familiei, din pricina locului ei în toate astea. Chiar și după câteva zile de la incidentul din capsula de izolare senzorială și de la drumul său până la State College, era chiar mai descumpănită decât înainte. *Nu mai știu cine sunt și mă tem de ceea ce aș putea crea*, își spunea în sine ea. Însă trebuia ca toate astea să fie vârâte într-un sertar, închise și încuiate naibii, deoarece tocmai se auzea soneria de la ușă, *ding-dong, ding-dong*, pentru că petrecerea lor de Halloween era în toi.

Maddie și-a capsat pe față un zâmbet, pe când deschidea ușa...

Și în prag stăteau două persoane, nu una.

Pe prima dintre ele a recunoscut-o: Trudy Breen. Cealaltă era un bărbat cam de vârsta lui Trudy. Avea o claie de păr alb, sprâncene cârlionțate și un aer deopotrivă malițios și liniștitor. Purta un cardigan negru peste o cămașă liliachie, accesoryzate cu o pereche de Nike noi-nouți. Încălțări sport care se asortau cu costumul, desigur; era un individ foarte îngrijit.

O pală de vânt rece a pătruns înăuntru. Nu mai departe de ieri, temperatura ajunsese la treizeci și două de grade, iar azi erau zece

grade, cu mercurul termometrului coborând vertiginos.

— Trudy, a zis Maddie, salutându-și prietena. Iar bărbatului i-a spus:

— Și tu trebuie să fii Jed?

El a încuviințat, iar Maddie i-a invitat înăuntru tocmai când începea o ploaie ușoară.

— Nate a zis că ești frumoasă, dar n-a pomenit nimic de istețimea ta. Într-adevăr, sunt vecinul vostru.

Un astfel de comentariu putea fi considerat ironic, însă Maddie a simțit că e sincer, așa că atunci când bărbatul a îmbrățișat-o cu o mână și a pupat-o pe obraz, s-a lăsat în voia lui. Oricui altcuiva i-ar fi tras un ghiont zdravăn. Dar el avea ceva care o făcea să nu-și activeze mecanismele de apărare, ca și cum ar fi fost un vechi prieten sau o rudă pe care n-o văzuse de un car de ani.

Cu mâna liberă, el i-a oferit o sticlă de băutură.

— Oh, mulțumesc, a zis Maddie.

Era coniac. Trudy a intervenit ca să cerceteze sticla și a zis:

— Vecinul ăsta al tău bea marfă bună.

A ciocănit în sticlă cu o unghie falsă, lungă. *Ting, ting.*

— Ei bine, a zis Jed cu un amestec de modestie și jenă, pur și simplu, nu suport ca cineva să bea băuturi alcoolice proaste: m-ar mâhni și mi-ar aduce pe cap rușinea. ăsta, draga mea, e De Luze XO, un Champagne Cognac – multipremiat. Mă fascinează, a continuat el, faptul că alcoolul este produsul unei distrugerii. Așa cum sunt multe dintre cele mai bune lucruri! E un suc de struguri cum nu se poate mai bun, care a trecut dincolo de acrire, către ceva

sublim. Așa este și arta, și știu că ești artistă – o pânză goală este albă înainte s-o atingă cineva, albă și pură și perfectă, ca o curte așternută cu un covor de zăpadă proaspătă. Însă dacă vrei să ieși în ea și s-o pipăi – poate să faci un om de zăpadă sau doi –, trebuie s-o strici, nu-i așa? Trebuie s-o strici. Așa-i cu toate lucrurile, cred.

— Nate a zis că ești frumos, Jed, dar n-a pomenit nimic de istețimea ta, a zis Maddie, încercând să maimuțărească vocea lui Jed.

Lui Jed i s-au luminat ochii.

— Oh, deja îmi place de tine, a zis, râzând în hohote.

Afară, vântul l-a îngânat cu râsul său.

— Deci, cine-i tipul ăsta? a întrebat Caleb.

Caleb și Hina erau în garaj cu Oliver. Stăteau acolo mâncând dulciuri, bând suc și jucând Magic. Chessie nu reușise să ajungă, iar Steven dăduse ochii peste cap la ideea unei petreceri de Halloween acasă la Oliver.

— V-am spus, a zis Oliver, într-o zi, am avut un accident cu bicicleta și el m-a ajutat s-o aduc acasă. E nou pe aici.

Încă nu le spusese că Graham și Alex îl azvârliseră de pe drum. Și că Alex încercase să-l înece. Și că Jake apăruse din senin, ținând în mână un pistol cu bile. De ce nu le-a spus, nu știa nici el prea bine.

— Ești sigur că vine? a întrebat Hina.

Era singura dintre ei costumată: venise îmbrăcată ca Link din seria de jocuri *Legend of Zelda*, dar anume *Breath of the Wild* – tunica ei albastră, în stil aproape mediteraneean, se asorta cu impresia de

animație japoneză / mit grecesc dată de scut, de arc și de impresionanta Master Sword. Le făcuse pe toate singură. Participa deseori la reuniunile Comic Con și își făcea singură costumele, de la zero. Cosând și folosindu-se de imprimanta 3D și de spuma poliuretanică.

— Cam întârzie omul tău, a zis Caleb.

— Ba nu-i..., a început Oliver, clătinând din cap. Nu-i omul meu.

— Ei, așa vine vorba, Olly. Nu te agita.

Și atunci s-a auzit un ciocănit în ușa garajului. S-au uitat unul la altul.

— El o fi, a zis Hina.

— Nu știe că există o ușă la intrarea-n casă? a întrebat Caleb, cu o sprânceană înălțată.

Oliver a ridicat din umeri și s-a dus repede să apese pe butonul care făcea să se ridice ușa garajului. Și când aceasta s-a deschis hârâind...

L-a dat la iveală pe Jake, care stătea de cealaltă parte. Frunze veștede se învâртеbeau în jurul lui, ca un mic ciclon, în vreme ce o ploaie rară începea să cadă. A rânjit de sub gluga hanoracului negru.

— Ce faci, Olly?

După ce a intrat, Oliver a făcut prezentările. Hina s-a arătat foarte prietenoasă, însă Caleb nu i-a oferit decât o înclinare scurtă din cap.

— Nu știi că există o ușă a casei, frate? a întrebat Caleb.

— Caleb, zău așa, a zis Olly.

Însă Jake i-a făcut semn că e în ordine.

— Nu, e OK. M-am gândit că dacă voi sunteți aici, să vin direct. Nu

vreau să am de-a face cu adulți și cu toate porcăriile alea. Se apucă să-ți pună douăzeci de întrebări, și n-am chef să mă las prins în capcană.

— Ce, nu-ți plac întrebările? a zis Caleb.

— Nu așa de mult ca ție, s-ar părea, i-a întors-o Jake.

Hina a intervenit între ei.

— Hei. Nu-l lua în seamă pe Caleb. În seara asta e costumat în Omul-Bădăran, cel mai nasol supererou Marvel.

— Sunt ca Omul-Păianjen, a zis Caleb, dar în loc să arunc plase de păianjen, arunc doar insulte.

Și asta a fost de ajuns. Orice zid de gheață începuse să se ridice între ei, a crăpat și s-a prăbușit grație unei porții bune de răs. Olly s-a simțit brusc ușurat. Nu putea suferi ca oamenii să nu se înțeleagă între ei.

Nate își privea soția. De când lipsise de acasă, era prudentă. Evazivă, într-un fel pe care nu-l înțelegea. I-a lăsat toată libertatea de mișcare de care avea nevoie, însă ceva nu era în ordine. De parcă, și-a zis, lucrurile s-ar fi prăbușit pretutindeni în jurul lui. Și întotdeauna în feluri pe care nu izbutea prea bine să le priceapă.

Maddie, care avusese un aer încordat în preajma lui Fig și a soției lui, Zoe, a părut că se destinde pe loc în prezența lui Jed. Și Nate credea că știe de ce: Jed era scriitor. Un fel de confrate artist – și nu strica nici faptul că, după cum s-a dovedit, Maddie nu numai că citise unele dintre cărțile lui, dar era și o mare admiratoare.

Acum tocmai îi spunea, pe când ceilalți ascultau:

— Eu n-aș putea niciodată să fiu scriitoare. Cred că trebuie să trăiești prea mult în mintea ta. Pentru mine, arta înseamnă să *ies* din mintea mea. E ca un portal spre un alt loc.

— Ei bine, a zis Jed, râzând un pic. Sigur, uneori scrisul poate să însemne că zăbovești prea mult în propria țeastă, ca să zic așa, dar când te înhață, e ca un val care te duce în larg. Știu că muza e... — a zis și, la acest cuvânt, și-a coborât vocea, ca și cum ar fi împărtășit o taină impudică – ... un rahat, *și știu* că noi controlăm pe deplin ceea ce ajunge pe pagină, însă uneori... A tras aer în piept printre dinți. Uneori pare că e un fel de magie, nu doar din cea cu iepuri și jobene. Vrăjitorie! Vrăjitorie adevărată. Te deschizi în fața ei, apoi o prinzi în capcană. Sau poate că ea te prinde pe tine în capcană.

Aici, Nate a văzut-o pe Maddie că încuviințează din cap. Însă atitudinea ei s-a schimbat iarăși – și-a încrucișat brațele, în defensivă. Oare Jed tocmai o iritase? Nu-și dădea seama în ce fel. Însă avea buzele strânse și scotea din când în când câte un *Îhî*, ca și cum s-ar fi prefăcut că e de acord.

— Suntem doar niște recipiente pentru artă? a întrebat ea. Portaluri?

Jed a părut să cugete la asta.

— S-ar putea, s-ar putea. Dar, cum ziceam, cred că noi o controlăm. Nu cred că ea ne controlează pe noi. Întrebarea este: o consideri cu adevărat artă în sine sau arta ta? Asta merită un răspuns. Sau, cel puțin, o încercare de a găsi acel răspuns.

— Asta înseamnă că trebuie să ne întrebăm dacă o facem pentru alții sau doar pentru noi înșine?

El a zâmbit aproape malițios.

— Pretindem că o facem pentru alții, însă cred că facem artă doar pentru noi înșine. Suntem niște egoiști care se dau drept altruiști.

Îngrijorarea a umbrit pentru o clipă chipul lui Maddie.

— Vasăzică, scrii cărți cu stafii, a zis Trudy dintr-odată, pe șleau.

— Ah. Ha, ha. Nu, nu tocmai, a zis Jed. Stafiele fac parte, cu siguranță, din ele. Îmi place să spun că scriu despre spații bântuite, însă nu e întotdeauna – și nici măcar adesea – vorba strict despre spectre, duhuri. Ceea ce mă pasionează e folclorul, iar această zonă, trebuie s-o spun, abundă în folclor. Albinoșii canibali din Buckingham Hill sau luminile spectrale din Hansell Road, sau Devil's Church of Ghost Mountain.¹⁶

— Păi, spune-ne o poveste, a zis Fig.

N-a părut de-a dreptul ostil, însă Nate a perceput o mică provocare în tonul lui – un iz de suspiciune.

— Fig, l-a avertizat Nate. Zău așa.

Însă lui Jed i s-au luminat ochii – la naiba, s-a luminat cu totul, ca monstrul lui Frankenstein când prinde viață pe masa doctorului nebun.

— Vă pot povesti despre bolovanii din Ramble Rocks. Și de ce poveștile spun că ei se mișcă.

Toți păreau curioși. Jed a zâmbit larg, mișcând din sprâncene – cu aerul unui pescar care tocmai a prins în cârlig un pește mare.

În schimb, Nate a devenit brusc încordat. Iarăși asta?

— Ia să auzim, a zis Zoe.

— Li se spune Ramble Rocks¹⁷, a început Jed, din pricină că s-a

dovedit că se mișcă. De fapt, sunt șase cazuri, în istoria scrisă a locului, în care bolovanii s-au mișcat. Și-au schimbat poziția. Fiecare piatră din *felsenmeer* – asta-i denumirea sofisticată a unui câmp de bolovani – s-a clintit un pic din loc. Uneori cu nici trei centimetri, alteori cu zece sau doisprezece centimetri. Când se întâmplă asta, lasă urme pe pământ, de parcă ar migra încet, ca niște țestoase glacial de lente. Însă astea nu-s țestoase, nu – sunt roci, roci subvulcanice. Bazalt și diabaz.

— Trebuie să existe o explicație științifică, a zis Fig.

Jed a pocnit din degete.

— Teoria științifică este următoarea: pietrele se mișcă din cauza cutremurelor și a frecventelor sunetului. Se spune că pietrele emit, când sunt lovite cu un baros, un sunet ca de clopot. O frecvență. Aproape neuzită de urechea omenească. Undele sonore au o putere considerabilă împreună – ca să-ți dai seama cum se întâmplă asta, nu trebuie decât să te gândești la felul în care vibrația diferitelor tonuri poate face o mână de nisip împrăștiat să se așeze după tipare aproape mistice. Prin urmare, dacă există o mișcare tectonică, fie ea și nesemnificativă, la nivelul uneia dintre microfaliile de sub parc, aceasta poate face bolovanii să sune pe frecvența lor, vibrând în așa fel încât se vor mișca, la propriu, ca un telefon care vibrează când sună și înaintează trepidând pe o noptieră, până cade pe covor. *Bzz, Bzz, buf.* Și, desigur, sub Ramble Rocks este, într-adevăr, o falie – Aquetong Lahaska. Pornește din centrul districtului Bucks și urcă până aici.

— Vezi? a zis Fig, și s-a uitat în jur cu o expresie ce părea să spună:

„Era și logic!“

Jed a zâmbit cu gura până la urechi.

— Dar sunt și alte teorii.

— Oooh, a făcut Zoe.

— Zi-ne, rogu-te, a spus Trudy sec, prefăcându-se că n-o interesează, dar se vedea de la o poștă că era și ea un pește prins în undița lui Jed.

Nate s-a aplecat spre Maddie, care părea că ascultă doar cu o ureche.

— Ești bine? a întrebat-o în șoaptă.

Ea a dat din cap că da și a zis, cu un aer absent:

— Sigur.

— Cei din tribul Lenape, cărora le aparținea odinioară acest teritoriu – știți voi, înainte să li-l luăm noi –, aveau poveștile lor, a continuat Jed. Cei mai mulți credeau că pietroaiele sunt mișcate de un soi de duh sau zeu – poate Kupahweese cel pișicher. Sau poate că era lucrarea micului Wemategunis cel răutăcios – se știa că aceste duhuri ale pădurii mută lucrurile, uneori câte o unealtă care nu-i lăsată la locul ei, alteori câte un punct de reper, ca să-ți fie greu să-ți mai găsești drumul spre casă. Alții din trib credeau că vina o poartă o făptură a întunericului și a morții. Mahtantu era numele ei – și aici Jed i-a aruncat o privire lui Nate – și ziceau că ea doarme sub câmpul de bolovani, iar atunci când se răsuțește în visele-i neliniștite, bolovanii se mișcă. Unii spun că diavolul însuși a picat acolo din ceruri și muta din când în când bolovanii, ca să-i zăpăcească pe primii oameni care s-au așezat pe aici. Și mai este și

interpretarea mai modernă a poveștii, în care totul e pus pe seama unei conspirații a guvernului, a câmpurilor magnetice sau a extraterestrilor – dat fiind că apariția de OZN-uri este aici considerabil mai frecventă decât în cele mai multe părți din țară.

Fig a fluturat din mână a lehamite.

— Haida-de. Extraterestri și diavolul și duhuri înspăimântătoare. E distractiv, nu zic nu, dar nu-s decât născociri.

— Axel Figueroa, l-a muștrat Zoe, folosindu-i numele întreg ca pe o măciucă. Ești bădăran.

— Are dreptate, desigur, a zis Jed. Toate sunt născociri. Dar știți ce nu e născocire? Istoria. Istoria acestei zone vă poate pune pe gânduri.

Și cu asta, îi prinsese de-a binelea în cârlig. Și a început să-i tragă la mal.

— Tribul Lenape a vândut terenul familiei Penn (da, familia lui William Penn, Penn ca în Pennsylvania) ca parte din Walking Purchase¹⁸ din 1737, și însemnările arată că, în 1850, familia Penn, la rândul ei, l-a vândut unui bărbat pe nume Tiberius Goode, cu toate că nici un alt document nu confirmă existența acestui domn Goode. Nu se știa decât că acest presupus binefăcător era foarte hotărât într-o privință: a lăsat un mandat ca să se asigure că zona nu va putea fi niciodată dezvoltată și că bolovanii nu vor putea să fie distruși sau folosiți în orice scop – aveau să rămână absolut neatinși. Mai târziu, un bărbat pe nume Benjamin Câine Smithard – un presupus prieten al misteriosului Tiberius Goode – a cumpărat un teren de peste cincizeci de hectare în jurul câmpului de bolovani de

trei hectare. De asemenea, cam în acea vreme, doi jefuitori de bănci – frații Doal, Leviticus și Lemuel – au venit în Ramble Rocks după ce au jefuit o bancă, vrând să-și ascundă prada într-una dintre peșterile din zonă. Însă exista o problemă: în Ramble Rocks nu erau peșteri. Crezuseră greșit că zona e plină de peșteri, dar se înșelaseră. (Mulți au presupus că o confundaseră cu o zonă numită Wolf Rocks, aflată la vreo treizeci de kilometri spre sud, pe Buckingham Mountain.) Negăsind peșteri, au vrut s-o șteargă de acolo – dar s-au pomenit că nu știu cum să plece. Cu toate că trei hectare nu-i un spațiu chiar așa de mare, în jurnalul unuia dintre frați, Leviticus, scrie că au rămas blocați acolo zile în șir, n-au putut să scape. Și-au pierdut prada. Și, în cele din urmă, s-au pierdut unul de altul. Cadavrele le-au fost descoperite la distanță de numai trei metri unii de alții, cu toate că în jurnalul lui Leviticus scria că, la sfârșitul vieții lor, se despărțiseră și nu s-au mai putut regăsi. Și apoi sunt poveștile despre tunelul feroviar – și ce s-a întâmplat acolo. Un mecanic și-a pierdut capul, la propriu. Ucigașul în serie Edmund Walker Reese și-a înhățat din acel tunel prima victimă – și apoi a urmărit alte fete din zonă. Ba chiar a omorât-o pe una dintre ele pe un bolovan din *felsenmeer*. Era fascinat de bolovani. Avea hărți amănunțite și desene. Zicea că a numărat nouăzeci și nouă de pietre „aparte” și avea impresia că acest număr este, cumva... sacru sau special din punct de vedere numerologic. Numea câmpul de bolovani „loc de jertfire”. Ceea ce, desigur, a făcut ca legendele din zonă să se adâncească și să devină mai întunecate. Panica satanică a țesut povești despre alte jertfe umane ritualizate, cu toate că nu a fost

descoperită nici una.

— Iisuse, a zis Fig.

În ceea ce-l privește pe Nate, încă asculta – dar nu-i mai acorda așa de mare atenție lui Jed. Își privea soția.

Când Jed a cotit pe ultima porțiune a poveștii – vorbind despre Reese –, Nate a observat că Maddie tresare vizibil. S-a agățat de blatul din spate, de parcă toată podeaua era pe cale să se surpe sub picioarele ei.

Tocmai atunci, s-a pornit un vânt turbat. Și, odată cu el, o ploaie grea. Întreaga casă scârțâia și gema sub asaltul brusc. Prin cameră a părut să treacă o undă de frig; au simțit-o cu toții și au reacționat la ea.

Însă Jed avea un aer provocator, ca și cum această dezlănțuire a vremii rele ar fi făcut parte din plan. Efecte speciale, poate. Vădit încântat, a zis:

— Îndrăznesc să spun că am mâniat duhurile din Ramble Rocks.

— Eu spun că am mâniat Pământul, a zis Zoe. De vină sunt schimbările climatice.

— Zo, a zis Fig. Nu începe iar.

— Of, Doamne, a zis Trudy, hai să vorbim despre ceva mai puțin neplăcut.

Tocmai atunci: *Zbang!*

Sunetul puternic venise dinspre partea din față a casei.

Au încremenit toți, cu privirea ațintită într-acolo.

— O creangă, poate..., a început să zică Maddie.

— Sau stafii, a adăugat Jed, rânjind cu neobrăzare macabră.

În încăperea s-a făcut brusc frig.

— Nu-i decât ușa din față, a zis Nate. Simțiți cum a scăzut temperatura aici? Trebuie s-o fi deschis vântul. Poate că nu era închisă. Mă duc să văd.

A trecut pe lângă soția sa și a întrebat-o:

— Ești bine?

— Grozav, a zis ea, încordată.

Mi-aș dori să-mi spui ce te supără, și-a zis el. Dar apoi și-a amintit de propriul dig emoțional – poate că Maddie avea și ea unul.

I-a dat în treacăt un pupic pe obraz, apoi a ieșit din cameră ca să închidă ușa.

31

DESPRE MĂȘTI ȘI MAGIE

Ușile-rulou ale garajului zăngăneau și bubuiau când vântul se proptea în ele, ca și cum ar fi fost nerăbdător să pătrundă înăuntru. Și din casă s-a auzit o bubuitură, iar Oliver și ceilalți s-au uitat unul la altul. Au ridicat din umeri și au râs, însă i-a străbătut un mic fulger de spaimă, cu iz de Halloween, ca un impuls electric împărtășit.

În garaj s-a furișat o adiere rece. Garajul era mult mai nou decât casa și avea găuri de aerisire prin care sufla căldură de la încălzirea cu păcură. Însă izolația era foarte proastă. Pereții păreau subțiri ca

hârtia în fața furtunii care se întetea.

— Am putea să mergem în casă, a zis Olly.

— Nici vorbă, a zis Jake, cu mâinile afundate adânc în buzunarele blugilor. E în ordine. E doar vremea.

— Zic ca el, a spus Hina, privindu-l cu ochi mari pe Jake.

Caleb a întors un scaun și s-a așezat pe el.

— Sunt de acord. Hai să jucăm ceva. Jake, te prinzi? Putem s-o luăm de la început – n-am ajuns prea departe la prima rundă, așa că putem face altceva.

Însă Jake avea un aer nedumerit. Oliver a zâmbit și a zis:

— Vrei să joci Magic? Îți pot da unul dintre seturile mele de cărți, de vreme ce presupun că nu l-ai adus pe al tău. Am un set mișto negru cu albastru – pirați și asasini. E o strategie *tempo-deathtouch* și...

— Nu știu despre ce dracu' vorbiți. Ce-i Magic ăsta?

— Magic, a repetat Caleb. Știi tu. *Magic: The Gathering*. MTG. Joc de cărți.

— Ca trucurile de magie.

— Nu, cum? Nu e ca trucurile de magie, frate. Băiatul ăsta zice că nu știe ce-i Magic, în ordine, bine. Ei, nici o problemă, Jake, hai aici și ia un loc. Te învățăm. O să fie distractiv. Te prefaci că ești vrăjitor și așa mai departe, și apar tot soiul de creaturi și apoi te lupți cu ele, chestii de-astea. E ca și cum, știu și eu, Pokemon și D&D ar fi fost teleportate împreună, ca Goldblum și musca.

Jake avea un aer sarcastic.

— Spuneți în continuare chestii complet aiurea.

— Știi filmul *Musca*? Cu Jeff Goldblum...

Tot nimic.

— Pokemon? D&D? Sună cunoscut?

— Sigur, a zis, dar nu părea că i-a picat fisa. Atâta doar că nu mă dau în vânt după asta, a adăugat, fluturând disprețuitor din mână. Când toți i-au aruncat priviri iritate, și-a dat ochii peste cap. Bine, nu vă dați acum cu fundu' de pământ. Apoi s-a aplecat în față și a rânjit așa de larg, că gura îi arăta ca un bumerang. Dar nu vreți voi mai bine să vedeți ceva cu adevărat magic?

Afară, s-a auzit un tunet, în același timp în care Jake își trosnea încheieturile degetelor.

Nate s-a dus la ușa din față și a găsit-o, firește, dată de perete. Vântul a zguduit-o și i-a trântit-o în față. Afară, ploaia trecuse de la stropii rari la o revărsare continuă, și în vreme ce Nate își apăra fața de vântul rece, tunetul a urlat în noapte.

O furtună infernală vine încoace, și-a zis.

A pășit afară, unde acoperișul verandei îl apăra de grosul ploii – cu toate că acoperișul era într-o stare așa de proastă, că începuse deja să picure prin el –, și când a întins mâna spre clanță...

Nate a simțit cum cineva pășește în spatele său. A auzit scârțâitul dușumelei, dar, mai mult, a simțit o prezență grea. A închis sunetul furtunii în spatele lui, ca un zid clădit dintr-odată.

A simțit o răsuflare pe ceafă. Mirosea a țigări, a bere acrită și ulei pentru arme.

Fulgerul a luminat întunericul nopții de Halloween, și Nate a văzut pe cineva stând pe peluză – a zărit trupul scheletic cunoscut, barba

jerpelită și gura larg căscată.

Apoi întunericul a revenit, odată cu bubuitul tunetului.

Altă răsuflare i-a căzut pe ceafă. S-a întors iarăși – cu grijă de data asta, pentru că dacă e fiul meu, dar nu era Olly, nici vorbă. Era tatăl lui Nate, stând nas în nas cu el. Pielea de pe fața bătrânului se mișca și se vâlurea, ca și cum oasele craniului s-ar fi spart și refăcut, pocnind și scrâșnind. Bărbatul a șuierat, o bolboroseală cu bulbuci, și l-a pocnit de-a curmezișul cu pistolul. Capul lui Nate s-a smucit înapoi; buza îi era spartă și a simțit gustul sângelui. S-a împleticit în spate, a căzut de pe verandă și a aterizat în fund. Și l-a izbit din nou faptul că tatăl lui ținea pistolul în mâna stângă...

Însă bătrânul fusese toată viața dreptaci.

Toți așteptau, în vreme ce Jake își sufleca mânecile hanoracului, ca pentru a demonstra că n-are nimic acolo.

A făcut și o mică piruetă, cu mâinile ridicate și palmele desfăcute.

Când a revenit cu fața la cei trei, și-a lovit ușor între ele vârfurile degetelor și a zis:

Abracadabra, Alakazam, ceva-ceva... un nenorocit de hopla.

Și apoi, într-o poziție de flamenco, și-a dus mâna stângă la pântec, în vreme ce pe dreapta o ridica în aer...

A pocnit din degetele mâinii ridicate.

Și în pumn i-a apărut un pistol.

— Hocus-pocus, futu-i, a zis, chicotind.

Sângele și ploaia îi cădeau lui Nate în ochi. Era trântit pe spate, dincolo de verandă, simțind că se sufocă. Se trudea să tragă aer în

piept. Și mai mult sânge în gură. A scuipat, apoi a încercat să se ridice în capul oaselor, sigur că stafia tatălui său va fi dispărut din nou, se va fi topit, așa cum o făcuse de atâtea ori...

Dar se înșela.

Bătrânul mergea spre Nate. Încet. Haotic. De parcă ar fi fost un schelet de la ora de anatomie, pe care elevii îl mânuiau ca pe o marionetă. Ticuri și spasme curgeau prin trupul lui Carl Graves: smucirea umărului, răsucirea capului, clănțănitul ascuțit al dinților – acel sunet, suficient de tare cât să răzbată peste vânt și ploaie. Și, în tot acest timp, pistolul se legăna în mâna lui stângă.

— *S-o nenorocit*, a zis bătrânul.

O vorbă pe care Nate o cunoștea mult prea bine: ori de câte ori era beat, asta zicea ca să-și arate dezamăgirea față de Nate, de mama lui Nate sau de întreaga lume. *Totul s-o nenorocit. Ești nenorocit. Ea-i o nenorocită*. Apoi o înșfăca de beregată sau înfigea un pumn în burta fiului său ori îl izbea pe unul dintre ei de perete. Asta a zis și înainte să omoare câinele familiei, o cățelușă șoricar, pe care Nate o numise Prăjiturică. O dată, Carl s-a luat de Nate, iar cățelușă l-a mușcat de mână. *Te-ai nenorocit, cățea afurisită*, a șuiertat spre ea, apoi a prins-o de gât și i-a răsucit brusc capul, tare, ca și cum ar fi încercat să deschidă capacul încăpățânat al unui borcan cu murături. Un schelălăit, și cățelușă s-a lăsat moale. Însă l-a scutit pe Nate de o bătaie în seara aceea.

Așa că el cunoștea prea bine expresia aceea.

Nenorocit. S-o nenorocit. Ești un nenorocit, ea-i o nenorocită, nenorocită, nenorocită.

Și odată cu acele amintiri, a venit furia. A sărit în picioare și l-a prins pe bătrân de mână în care ținea pistolul. Era reală. Carne și sânge. A răsucit-o. A simțit-o cum se frânge. Bătrânul a țipat, clipind în ploaie...

Stațiile pot simți ploaia? Poți să le frângi brațul?

— Ticălosule, a șuierat Nate.

— Tu ești, Nathan?

Vocea lui Carl era slabă și rugătoare. Bolborosind, în vreme ce ploaia îi stropea buzele de un cenușiu grețos. Și apoi, osatura feței s-a schimbat din nou, și dintr-odată bătrânul era mai tânăr, așa cum și-l amintea Nate.

Nate a împins brațul frânt spre tatăl său, îndreptând țeava pistolului spre țeasta bătrânului.

— Acum o să te omor, așa cum mi-am dorit de atâtea ori s-o fac, a mârâit Nate, scrâșnind din dinți.

— *Nenorocit. Nenorocit. Distrus. Și acum e aici. Ai nevoie de răspunsuri, Nathan. Ai nevoie să vezi.*

Țeava pistolului era înfiptă în obrazul tatălui său. Nate și-a vârât cu de-a sila degetul pe trăgaci, peste degetul bărbatului – un deget care nu mai părea deget, era mai buretos, mai moale, ca un jeleu în formă de vierme.

Și apoi, când să apese...

Tatăl său a țipat, a început să se cutremure din tot trupul...

Văzduhul s-a luminat puternic. Nate a auzit un sfârâit electric scurt, iar mirosul puternic de ozon i-a umplut nările și l-a orbit.

Apoi bătrânul a dispărut iarăși.

Și când fulgerul s-a repetat, l-a văzut pe Jed stând în ușă. Cu ochii cât cepele. Cu gura căscată.

Au trecut câteva clipe. Se uitau unul la altul.

— Ai văzut asta, a zis Nate. L-ai văzut și tu pe tata. Nu-i așa?

— Eu..., a zis Jed.

Era singurul răspuns de care avea nevoie Nate.

Jake a rânjit și a ridicat pistolul.

Hina a țipat. Caleb s-a ridicat așa de iute, că a fost cât pe ce să se prăbușească peste scaunul său – iar acesta s-a răsturnat pe jos. Olly s-a repezit înainte și a pășit în fața prietenilor săi, în vreme ce frica pulsa în ei, strălucitoare ca luna plină.

— Lasă-l jos, a zis Oliver, auzindu-și tremurul din voce.

Jake, părând că nu-i vine să creadă, a ridicat pistolul și s-a uitat la el de parcă ar fi ținut în mână ceva absurd: un castravete, un glob cu zăpadă, un penis de cauciuc.

— Isuse, da' nervoși mai sunteți. Olly, ăsta-i același pistol cu bile pe care l-ai văzut în ziua în care ne-am cunoscut. Ziua în care ți-am salvat fundu' de nenorociții ăia doi?

— Ce? a întrebat Caleb. Olly. Despre ce vorbește?

— Nu v-a spus? a întrebat Jake.

Caleb s-a întors brusc spre Jake.

— Ține-ți gura, amice. Ți se părea că vorbesc cu tine? Și pune deoparte pistolul ăla. Cu bile sau nu, rahatul ăla arată ca un pistol militar adevărat, frate. Nu poți să-l fluturi dracului așa și să-l ațintești spre oameni.

— Și eu, care credeam că o să apreciați cu toții micul meu număr

de magie, a zis Jake.

— Nu pot face asta, a zis Hina. Nu pot face față acestei energii. Să plec? a întrebat, ca și cum nu ar fi fost încă sigură. Mda. O să plec.

— Vin cu tine, a zis Caleb.

— E în ordine, a zis Olly, pășind în fața lui Caleb. O să-și ceară iertare. Jake. Așa e? Jake, cere-ți iertare.

Jake, ofuscat, a clătinat din cap și a rânjit.

— Ba nu-mi cer iertare. Ți-am salvat fundu' cu pistolul ăsta, Olly. Mai oțelește-ți nițel coloana vertebrală.

Te rog, nu mă pune să fac asta, și-a zis Olly. Pulsul îi zvâcnea în gât, în tâmplă, în încheieturile mâinilor. Se simțea îngrețosat și transpirat. Vedea acum furia și spaima din Hina și Caleb. Erau reale. Pe de altă parte, Jake era ca o foaie goală. Sau mai rău: ca o groapă goală. Totuși, era drept că-l salvase pe Oliver. Și Oliver îi era îndatorat. Nu?

— Spune-i că trebuie să plece, Olly, i-a zis Caleb, cu voce joasă. Spune-i s-o șteargă naibii de aici.

— Nu... nu pot El chiar m-a ajutat și... am putea vorbi cu toții. Sau să uităm, pur și simplu, de incidentul ăsta. În plus, vremea e...

Ca la un semnal, vântul a dat un brânci zdravăn în ușa garajului, care a zăngănit așa de tare, încât au crezut că o să se prăbușească înăuntru.

Dezamăgirea de pe fața lui Caleb era limpede.

— Bine, frate. Pe curând. Apoi, către Hina: Haide, Hina. S-o întindem de aici. Te duc acasă înainte ca vremea să se strice de tot.

— Vă rog, a zis Olly. Băi, haideți...

— Apasă pe buton, frate, a zis Caleb.

Pentru o clipă, Oliver s-a gândit să se arate ofensat de-a binelea – voia să se poarte ca un țânc și să bata din picioare și să zică „nu și să refuze să apese pe buton, dar ce rost avea? Ei voiau să plece. Nu-i învinuia pentru asta. Și el ar fi vrut să o șteargă de acolo. O dăduse-n bară. N-avea cum să o dreagă acum.

A apăsă pe buton. Ușa garajului s-a ridicat. Caleb și Hina au ieșit.

— Doar mă prosteam și eu, a zis Jake în cele din urmă.

— Ține-ți gura, a răspuns Olly.

Și atunci s-a stins lumina.

32

GRABĂ

Jed l-a văzut pe tata.

Nate o știa. Putea să o vadă în privirea absentă a bărbatului. Și-a condus în casă vecinul și a zis:

— L-ai văzut.

— Eu... Nate...

— N-o da cotită. Ai zis că ai văzut anumite lucruri. Nu-mi spune că n-am văzut ce am văzut. Nu-mi spune că tu n-ai văzut.

— Am văzut. L-am văzut pe Carl.

Apoi ochii lui și-au recăpătat concentrarea și s-a uitat la fața lui Nate.

— Nate. Gura ta. Sângerezi.

Și atunci s-a întrerupt curentul electric. Un clic, un pocnet, urmate de întineric. Zumzetul electronic obișnuit al vieții moderne i-a părăsit, și erau singuri în întineric, cu sunetele naturii – vântul care trecuse de la șuierat la huruitul unui tren negru năpustindu-se pe alături, apoi zgomotele ploii împrăștiate, clocotitoare, și apoi a venit un fel de huruit-șuierat, de parcă cineva ar fi aruncat pietriș de pe alee pe acoperișul și pe zidurile casei.

— E grindină? s-a auzit o voce din celălalt capăt al holului.

Fig.

— Așa se pare, a zis Jed, punându-și iar în glas un strop din farmecul acela de unchiaș.

Vocea îi tremura – Nate știa că e o camaraderie falsă.

— O să vorbim despre asta, i-a zis Nate pe ascuns vecinului. Mai târziu.

Și apoi, încă destul de amețit, cu capul zvâcnindu-i, Nate a trecut la procedurile de pregătire pentru furtună. A mers bâjbâind pe hol, având ca țintă pătratul de lumină din beznă: lumina telefonului lui Fig. Maddie a întrebat din bucătărie:

— Care-i problema?

Nate a zis că era... era în ordine, doar niscaiva vreme rea.

— Poate că un accident a dărâmat pe undeva un stâlp sau a aruncat în aer un transformator. Mads, poți face rost de niște lumânări sau lanterne, ceva?

Maddie a zis că probabil sunt încă în cutii, dar știe unde. A plecat după ele.

Nate a bâjbâit după propriul telefon și a aprins lanterna din el.

— Putem face ceva? a întrebat Fig, stând lângă Zoe.

— Nu, a zis Nate, încercând să nu pară tulburat.

Tocmai fusese sufocat de tatăl lui mort, în vreme ce un ciudat bărbos stătea în pădure și privea. Iar Jed a văzut ce s-a întâmplat, sau așa părea, cel puțin. Și dacă așa stăteau lucrurile... însemna că nu e în capul său. Era ceva real. Însă cât de real?

Absent, și-a dus mâna la cap. Palma s-a întors udă. Lanterna telefonului lui Fig l-a luminat, și Zoe a zis:

— Nate. Dumnezeu mare! Sângerezi.

Cât de real?

Atât de real. Real ca sângele.

Nu se știe despre fantome că te pot pocni cu un pistol, nu?

— N-am nimic, a zis Nate, prefăcându-se că totul e în regulă. Vântul a prins ușa și m-a pocnit în tărtăcuță. Toată lumea e bine pe aici?

Ei au dat din cap că da. Dar el era bine?

Nu, a hotărât. Nu era.

Dar, cel puțin, nu era sărit de pe fix.

Chiar atunci, telefonul lui Nate a vibrat.

La fel și al lui Fig.

— Of, la naiba, iubitele, a zis Zoe.

La început, Nate n-a înțeles, dar apoi și-a dat seama despre ce era vorba. Primiseră pe telefoane un mesaj de alarmă că sistemul de securitate din biroul lor fusese scos din funcțiune.

— E doar din pricina vremii, sunt sigur, i-a zis lui Fig.

— Mda, a zis Fig, însă, din vocea lui, Nate și-a dat seama ce urma. Totuși, procedura spune că trebuie să verificăm. Nu suntem chiar o secție de poliție, dar avem arme și probe depozitate, nu putem lăsa pe nimeni să profite de furtună. Ar fi vina noastră.

— Bine, atunci, a zis Nate, căci serviciul era serviciu. Mă duc să-mi iau haina.

Pe drum spre dulapul din vestibul, a dat peste Maddie – s-a ciocnit de-a binelea de ea – și a trebuit să jongleze cu cutia cu lanterne.

— Ups, a zis el. Îmi pare rău.

În lumina lanternei, fața ei era împietrită de spaimă. Încerca să n-o lase să se vadă, dar era prea evidentă ca s-o poată ascunde. *Digul ei se sparge*, și-a zis el. A cuprins-o în brațe.

— Ce e?

— Nimic, a zis Maddie, dezvelindu-și dinții. Totul. Ceva? Nu știu. Trebuie să vorbim.

— Mda. Presupun că da. Însă trebuie să mă duc la birou. S-a stricat sistemul de alarmă și...

— Nate, e o vreme groaznică. Vântul urlă ca turbat. De obicei nu exagera cu îngrijorarea, așa că Nate a fost tulburat când ea i-a zis: Nu pleca.

— Trebuie. Dar o să fiu bine. Sunt cu Fig.

Maddie a închis ochii și a oftat.

— Bine.

— Vorbim după aceea.

— Ai grijă de tine.

— O să am, a zis el, simțind un puseu de îngrijorare, ca un

tirbușon răsucindu-i-se în măruntaie.

Apoi a pupat-o pe obraz și a rugat-o să-i spună la revedere lui Oliver din partea lui. Și a repetat că o să fie bine.

Căci, desigur, ce ar putea să meargă prost?

33

SPIRALA

Neliniștea l-a prins în capcană pe Oliver, ca un cerc de sulite.

Într-o parte: furtuna. Era de rău. Știa că e de rău. Vântul zguduia casa. Grindina se împrăstia pe pereți ca niște alice. Nu era o furtună normală. Spectrul schimbărilor climatice i-a apărut în cap: o mare umbră fierbinte care avea să pârzolească pământul și să dea în clocot mările. Însă nu se temea pentru cum avea să-l afecteze pe el, ci pentru cum avea să-i afecteze pe cei pe care îi iubea. Și pe oamenii pe care nici măcar nu-i cunoștea. *Și pe păsări și pești și...* – pentru o clipă, mintea i-a luat-o la goană și a văzut în gând oameni care urlă în vreme ce casele li se prăbușesc în incendii, pe cineva care se îneacă într-o inundație, refugiați siliți să plece din casele lor pentru a fi apoi aruncați în lagăre...

Și pe propriu-i tată. Care chiar în clipa asta era afară, în furtună. Cu câteva minute în urmă, mama vârâse capul în garaj și i-a spus lui Olly că tatăl lui trebuise să meargă să verifice biroul, dar chiar fusese nevoit să se ducă? Oliver își făcea întotdeauna griji că tatăl

său era polițist și putea fi omorât la datorie. Se presupunea că s-a terminat cu acea îngrijorare, că i-a pus cruce. Și iată-l acum, îngrijorat iarăși că tata n-avea să se mai întoarcă. O temere absurdă, însă mintea sa crea deja scenarii: *O să găsim camioneta zdrobită, izbită de un copac, trupul tatei într-un șanț, cadavrul înghețat*, și apoi și-a imaginat cum mama ar fi distrusă, și durerea ei n-ar face decât să-i multiplice durerea lui Oliver, iar acum Oliver se tot gândea la această durere care se multiplica, crescând tot mai mult, ajungând la eternitate.

Și apoi, mai era și faptul că acum se simțea ca un paria: tocmai îi trimisese la plimbare pe doi dintre singurii săi prieteni din școală. Fusesse alegerea corectă să-i țină partea lui Jake? Avea impresia că îl cunoaște pe Jake, îl cunoaște cu adevărat, ca și cum ei doi ar fi avut o legătură stranie, aproape primordială. Însă durerea lui Jake era un mister pentru el. La alții, o putea vedea. Însă Jake nu-i arăta nimic. Asta îl făcea să fie o fascinantă enigmă.

De ce îl alesese pe Jake, și nu pe ceilalți?

Tâmpit, tâmpit, tâmpit.

Oliver ședea cu lanterna tremurându-i în mână, făcând raza să se clatine.

— Hei, dă-i dracului pe tipii ăia, a zis Jake.

— Termină, l-a avertizat Oliver.

A îndreptat fasciculul de lumină direct spre ochii lui Jake. Chiar înainte ca băiatul mai mare să-și apere fața cu antebrațul, Oliver a văzut că ochiul stâng se schimbă și trepidează – trecând de la o culoare la alta ca un montaj fotografic prea rapid. Apoi Olly a văzut

sticla de whisky din mâna lui Jake.

— Ce naiba? a şuiert. Dacă văd părinţii mei aşa ceva... Ia stai aşa. S-a ridicat brusc în picioare. De unde a apărut asta? Şi unde-i pistolul?

Oliver s-a uitat în jur, plimbând lanterna dintr-o parte în alta, însă n-a văzut nicăieri pistolul cu bile.

— A dispărut. L-am pus bine.

— L-ai pus bine unde?

Jake a rânjit vulpeşte.

— În acelaşi loc din care am luat sticla.

— Nu mai vorbi în ghicitori.

— E magie, Olly. Magie adevărată.

— Şi acum ninge? a zis Fig. Iisuse, ce mizerie.

— Halloween fericit, presupun, a zis Nate, reducând viteza camionetei.

Se gândea că e bine să meargă mai încet; e bine să fie prudent. Vântul putea să dărâme un copac, grindina şi zăpada puteau da naştere unor porţiuni de carosabil alunecoase, şi nu că s-ar fi aşteptat să dea pe acolo de puşti ieşiţi să serbeze Halloweenul, dar nu se ştia niciodată.

— Mă gândeam s-o sun pe Zoe, a zis Fig, privindu-şi telefonul, să-i spun de zăpadă, dar... nu-i semnal.

— Hm, a mormăit Nate. Poate că au picat relele. Sau e doar... vremea.

— S-ar putea.

Au tăcut, în vreme ce Nate șofa cu grijă.

— Încă mai ai probleme cu somnul? a întrebat Fig în cele din urmă.

— Câteodată.

— Asta explică de ce ești așa de nemernic la birou.

În luminile bordului, Nate a zărit rânjetul cu subînțeles al lui Fig.

— Ești haios.

— Oamenii râd de se țin cu mâinile de burtă. Nu, pe bune, ai putea să încerci cu mușețel sau, știu și eu, cu melatonină, care contrabalansează nivelul de cortizol. Poate să te uiți un pic și la consumul de potasiu și magneziu – iar în cel mai rău caz, mai e și uleiul de cânepă. Marijuana încă nu-i legală, dar e bună și ea.

— Întâi kombucha și acum asta. Ești un adevărat Doctor Oz.

— Tipu' ăla-i un afurisit de cârpaci. Nu-i cu nimic mai bun decât Alex Jones ori Gwyneth Paltrow. Toți vând același rahat. Nu, nu, în zilele astea Zo și cu mine trebuie să ascultăm de medicii adevărați.

— Oh?

Nate a intrat pe Lenape, pe lângă vechiul pod de lemn. Tocmai atunci a fulgerat, iar vântul a izbit latura camionetei cu atâta forță, încât a crezut că vor ateriza într-un șanț – a trebuit să tragă tare de volan doar ca să rămână pe drum, fir-ar să fie.

— Ce de hârtoape pe aici.

— Mda.

— Zo e gravidă, a trântit-o Fig, pur și simplu.

— Ce? Nate a clipit și izbucnit într-un hohot de râs sărbătoresc. E grozav, Fig. N-am știut. Felicitări amândurora.

— Mda.

— Nu pari prea încântat.

— Sunt încântat. Atâta doar că... Fig a tăcut un pic, apoi a schițat un gest, ca și cum ar fi încercat să-și aleagă cu grijă vorbele – sau ca și cum ar fi încercat să le culeagă din aer. Te-ai gândit vreodată că e iresponsabil să aduci un copil pe lumea asta, așa cum e ea acum? Adică, afurisitul ăsta de președinte și schimbările climatice și, Doamne sfinte, câte și mai câte. Antibioticele nu mai funcționează și ei zic că mor toate gângăniile, că mor și recifele de corali. Țările își sporesc arsenalele nucleare, în loc să le reducă. Eu doar... la dracu', încă un copil ar putea să fie o povară pentru lumea asta, și lumea asta cu siguranță o să fie până la urmă o povară pentru copilul nostru.

În vreme ce Fig vorbea, Nate a văzut printr-o perdea de zăpadă și gheață locul în care trebuia să vireze ca să ajungă la birou. A oprit în parcare, apoi, pentru că aerul condiționat tocmai începuse, în cele din urmă, să se facă simțit, a lăsat motorul în ralanti un minut, ca să încălzească un pic camioneta.

— Îmi fac griji. Îmi fac griji când mă gândesc ce fel de lume i-am lăsat lui Oliver. Însă iată ce mă face să trec peste asta, de cele mai multe ori: mă gândesc că poate Olly e un copil care o să ajute la redresarea situației. Poate că o să vadă ce nu-i în ordine și o să-și încerce norocul și o să creeze o schimbare – o schimbare majoră, sau chiar și una mărunță – care să facă lumea asta mai bună, nu mai rea. Ce pot eu să fac e să-l cresc bine și să nu...

Era pe cale să zică să *nu-i transmit toate chestiile rele care sunt în*

mine, însă, la lumina unui fulger, a văzut ceva licărind pe o latură a biroului.

Fig a văzut și el.

— Fereastra-i spartă, a zis.

— Așa se pare, a răspuns Nate.

— Lăsăm conversația pe mai încolo, dar, sincer, mulțumesc.

— Cu plăcere, colega. Hai să punem osu' la treabă.

— Hai cu mine, a zis Jake. Nu putem deschide ușa garajului, că nu-i curent, așa că... haide.

Și a plecat din garaj, furișându-se prin casa întunecată. Oliver i-a șuierat să se oprească, însă Jake și-a văzut de drum, așa că Oliver l-a urmat. A auzit voci murmurând undeva în bucătărie: mama, Jed și nevasta lui Fig, Zoe. Oliver a recunoscut tonurile joase ale unei discuții pline de îngrijorare, și chiar și asta l-a făcut să simtă un nod în stomac – dacă adulții erau îngrijorați, atunci cu siguranță ar trebui să fie și el.

Însă n-a avut timp să se gândească la asta, pentru că Jake era lângă el, prinzându-l de cot și trăgându-l. Tare.

— Haide, haide.

— Așteaptă, eu, eu...

Erau deja la ușa din față. Vântul urla dincolo de ea. Jake a dat s-o deschidă, dar Oliver s-a desprins din strânsoare și s-a tras înapoi.

— Hei, nu putem ieși. E grindină.

— N-aud nici o grindină. Partea aia s-a terminat.

Într-adevăr, Oliver a ciulit urechile...

Și n-a auzit nici o grindină.

Cât Oliver nu era atent, Jake a deschis ușa. Au ieșit împreună pe verandă și n-au văzut nici ploaie, nici grindină – doar ninsoare. Șuvițe albe care tăiau oblic întunericul.

— Zăpadă, a zis Olly.

— Bună treabă, domnu' detectiv.

— Ține-ți gura.

— Haide, a zis Jake, coborând de pe verandă în furtună.

În timp ce părul îi era zburătăcit într-o claie încâlcită, biciuită de vânt, Jake se străduia să-și păstreze echilibrul.

— Nu vreau să vadă nimeni ce o să-ți arăt.

— Jake, nu știu dacă e bine.

Și atunci a venit întrebarea:

— Ai încredere în mine?

Atârna acolo, în aer, întrebarea aceea. Fără s-o clintească vântul, fără s-o atingă zăpada, o întrebare atât de sonoră, încât amuțea sunetul furtunii.

Ai încredere în mine?

Avea oare? Avea Oliver încredere în Jake? Jake era dur și necioplit. Cam derbedeu, cam șmecher. Dar era și neînfricat. Părea că se mișcă prin lume fără cea mai mică grijă care să-l încetinească. Și asta lui Oliver i se părea fascinant, cu toate că nu prea răspundea la întrebarea despre încredere. Era greu să nege că băiatul îi părea captivant într-un fel pe care nu-l putea descrie. Nu la modul romantic – nu-l iubea, nu era atras de el, și o parte din el chiar îl considera un ciudat, ca și cum s-ar fi întrebat dacă este atras de un văr sau un frate, pentru că așa îl simțea pe Jake: ca pe un frate. Mai

mult decât un prieten, sau diferit, cel puțin. Un frate. Unul care îl salvase pe Oliver când Alex Amati a vrut să-l omoare, și unul care îi spunea ceea ce părea să fie adevărul nemascat, chiar dacă neplăcut, despre diverse lucruri.

Și asta răspundea la întrebare.

Oliver a coborât de pe verandă și l-a urmat pe Jake de-a lungul curții, prin furtună, în pădurea de dincolo.

— Ia uite aici, a zis Fig, luminând cu lanterna o pată roșie: sângele a sclipit pe unul dintre cioburile zimțate de sticlă, aflate încă în ramă. În sânge începuseră deja să se adune cristale de gheață.

Nate s-a cutremurat.

— Nu știu ce s-a întâmplat aici, Fig.

— Nici eu, colega.

— Colega. I-auzi la tine. Ce dulce ești.

— Dulce ca o piersicuță, Nate.

— Credeam că-i dulce ca mierea.

— Mi-s dulce, asta-i ideea, ce naiba.

— În regulă.

Nate a oftat.

— Presupun că nu putem s-o lăsăm baltă și să ne ducem acasă. Să ne prefacem că n-am văzut nimic, să mergem să bem o bere și să mâncăm niște dulciuri de Halloween? Doar până trec toate astea?

— N-o să te mint, sună al naibii de bine.

— Dar presupun că trebuie să ne facem treaba.

— De-aia ne plătesc regește.

Au râs amândoi, pentru că, nu-i așa, chiar erau plătiți regește.

Au pornit împreună spre ușă, ca să verifice biroul.

Oliver mergea în linie dreaptă, trudindu-se să înainteze prin pădure în furtună, surprins de faptul că totul părea să capete o licărire stranie în zăpadă. Uneori, vântul și ninsoarea biciuiau ca un viscol, și alteori totul era liniștit, în aer nu erau decât fulgi care cădeau blând. Oliver s-a cutremurat sub frigul mușcător. Vremea o luase razna de tot. Temperatura scădea vertiginos. Și el a simțit că se prăbușește.

În față, Jake aproape că nu se mai vedea.

— Jake! l-a strigat Oliver.

A auzit un hohot de râs. Celălalt băiat era o umbră în lumina slabă. Apoi a dispărut iar. Oliver s-a străduit să-l ajungă, alergând printre copaci, prin desişul sfărâmicios...

Dar nu-l putea zări. Nu-l vedea nicăieri pe Jake.

— Jake! a strigat iar.

Ceva s-a năpustit la el dintr-o parte – o siluetă neagră, care se mișca repede. O manta a Morții, desfăcută larg.

A țipat...

Și Jake a râs. Nu era decât celălalt băiat, cu hanoracul ridicat și întins în urma lui ca aripile de liliac.

— Ești ușor de speriat, a zis Jake.

Oliver, cu inima bubuindu-i în piept, s-a rezemat de un copac, înfiorându-se în vântul înțepător și ninsoarea mușcătoare.

— Ești un tâmpit.

— Poate. Uite. Chiar în față, un mic luminiș.

Au făcut zece pași, și în față copacii și tufele s-au rărit un pic – pe de o parte, și pentru că acolo căzuse un copac, probabil de mulți ani, după cum arăta. Se prăbușise pe un bolovan ce semăna cu o țestoasă, cu trunchiul rupt ca un os putrezit. Zăpada începuse deja să se adune deasupra.

— Aici e bine, a zis Jake. Ești gata să vezi ceva magie?

Oliver nu era sigur.

— Ce o să-mi arăți?

— Totul, a zis Jake. *Totul.*

În birou nu era curent electric. (Cu toate că Nate a făcut gestul atât de uman, și totuși atât de inutil, de a apăsa pe comutator de trei-patru ori, doar ca să se asigure.) Alarma tăcută folosea bateria de rezervă, așa că a putut să-i contacteze. Fig a oprit-o, tastând codul.

Apoi Nate și Fig au plimbat lumina lanternelor în jurul biroului. Totul părea în ordine.

În afară, desigur, de fereastra spartă.

Asta era o enigmă.

Lângă fereastră, covorul era presărat cu sticlă spartă. Și un pic mai mult sânge. Lanterna lui Nate a luminat o dâră mică.

I-a făcut semn în tăcere lui Fig, arătând spre fasciculul de lumină. A dus un deget la buze, mesajul era limpede: *Taci. S-ar putea să nu fim singuri aici.*

Un animal, spera el.

A mișcat cu grijă lumina de-a lungul stropilor de sânge. Nu era blană. Doar sânge. Dâra șerpuia prin încăpere, chiar pe mijloc, până

în spatele biroului lui Fig. A schimbat o privire cu Fig, ca să se asigure că au văzut amândoi același lucru.

Așa era.

Nate și-a deschis tocul pistolului. Fig a făcut la fel.

I-a făcut semn lui Fig să meargă spre stânga și s-a bătut în piept, semnalând că o ia la dreapta. S-au despărțit și au pornit.

Nate s-a furișat încet prin mijlocul biroului, ferindu-se să pășească prin urmele de sânge. A îndreptat lanterna spre piciorul biroului, apoi a strigat:

— Suntem de la Vânătoare și Pescuit. E cineva aici? Tăcere.

Dar apoi: o mișcare. I s-a părut că vede un creștet – lucios și umed. Și un membru palid, poate un genunchi, într-o parte a biroului. Apoi au dispărut ambele, când cine o fi fost acolo s-a străduit să se pitească.

Măruntaiele i s-au prefăcut în mâl. Ceva era rău aici, și nu rău în sensul evident: da, o fereastră spartă și sânge pe covor indicau oricum că s-a întâmplat ceva rău. Dar pe Nate l-a cuprins iarăși senzația că ceva era cu adevărat rău, rău într-un fel care mergea dincolo de acest moment, către ceva mai profund. Mașinăria fundamentală a lucrurilor începea să se strice într-un fel pe care nu putea să-l înțeleagă sau măcar să-l vadă – nu era decât ceva ce simțea. O răceală în oase, un tiuit slab în urechi. Atunci l-a cuprins spaima: un val înghețat. Îl făcea să prindă rădăcini acolo și simțea că ar putea să-și ude pantalonii. Îl obseda o întrebare: *Asta-i ceea ce simte Oliver tot timpul?*

Și apoi, o întrebare mai ciudată:

Oare Oliver știe ceva ce noi, ceilalți, nu știm?

Acum Fig a rostit hotărât, cu pistolul scos din toc și ridicat:

— Vedem că ești acolo. Ridică-te în picioare. Încet. Suntem înarmați.

O cutremurare în spatele biroului. Un murmur, un scâncet.

Și apoi cineva s-a ridicat. Un trup palid. Fără haine. O fată, mai mică decât Oliver, dar nu cu mult, cu brațele tremurătoare, sângerânde, încrucișate peste goliciune. Și picioarele îi sângerău – zgâriate, probabil pentru că intrase pe fereastra spartă. Părul blond, lăptos îi încadra fața ca o perdeă udă, însă nu reușea să acopere ceea ce era pe – sau, mai degrabă, în – obrazul ei:

Pe piele avea scrijelit un număr. Cu crustă, însă destul de proaspăt, era numărul 37.

— Spune-mi despre Edmund Reese, i-a zis Maddie lui Jed, în bucătărie. Vreau să știu cine era.

— Nu putem vorbi despre ceva mai plăcut? a zis, rugător, Zoe.

— Sunt întotdeauna mulțumit să vorbesc despre lucruri mai plăcute, a zis Jed. Însă am și tendința să cotesc spre povești mai întunecate. Și sunt curios, Maddie... de ce ești iar interesată de el? Doar din pricină că l-am pomenit în povestea despre Ramble Rocks?

— Nu. Eu... nu știu. Sunt curioasă, pur și simplu, a zis Maddie, zâmbind stângaci. Cel puțin, nu vorbim despre vreme.

Jed a încuviințat.

— Sigur, sigur. Ce vrei să știi?

— A omorât fete.

— Am impresia că e o afirmație, nu o întrebare, dar e adevărat. Fete foarte tinere. Fete încă neajunse la vârsta majoratului, ca să zic așa.

— Și... a scrijelit numere pe ele?

— Da, printre altele. Era obsedat de numere și numerologie. Și de demonologie. Escatologie. O grămadă de treburi oculte, însă era concentrat pe numere. Avea o chestie mai ales cu numărul 99, și unii dintre gardienii din aripa condamnaților la moarte au spus că el plănuise – ce ziceți de o asemenea ambiție? — să omoare nouăzeci și nouă de fete. Și săvârșirea acelor omoruri ar fi trebuit să deblocheze ceva, nu neapărat o putere din el, ci ceva, un eveniment, o consecință escatologică – „rezolvarea unei ecuații”, zicea el.

Zoe s-a apropiat de una dintre lumânări, ca pentru a-și găsi alinare în lumina și căldura ei.

— Ai rostit un cuvânt pe care nu-l cunosc. Escata... cum?

— Escatologie. Este studiul sfârșitului vremurilor: evenimentele finale ale omenirii – ăăă, scuze, ale ființelor omenеști, nu vreau să fiu patriarhal. Știți voi, Apocalipsa, Armagedon, *Ragnarok*¹⁹ și înălțarea la ceruri.

— Asta-i ceea ce-și dorea Reese? Sfârșitul lumii?

— E greu de spus. Nu era prea vorbăreț. Dar, judecând după discuțiile cu gardienii și carnetele cu însemnări și lucrurile pe care le-a mâzgălit pe pereții casei sale – nu-i o concluzie nerezonabilă.

— De ce?

— De ce ar fi încercat să pună capăt lumii?

— Da.

— Poate că era o combinație de megalomanie și sindrom posttraumatic, a zis Jed, fără șovăială. Poate că era un sociopat. Sau poate, doar poate, îi intrase în cap că face un bine. Că face ceea ce trebuie. Unele dintre cele mai rele lucruri sunt făcute sub pretextul virtuții.

— Asta crezi? Că misiunea lui era justificată?

— Of, draga mea, nu. Sigur că nu. Dar, de asemenea, nu-i treaba mea să judec. Treaba mea e doar să documentez ceea ce găsesc. Să-i instruiesc și să-i distrez pe ceilalți, a explicat el, apoi a șovăit un pic. Să găsesc un adevăr în tumultul furtunii.

Jake ținea în mână o carte: un volum jerpelit, legat în pânză. Vechi și ponosit, cu coperta de culoarea apei mocirloase. Abia după o vreme, Oliver a observat că vântul nu-i răsfoia paginile. Și nici zăpada nu i le atinge. Păreau că se mișcă într-un fel care sfida ceea ce știa el despre realitatea fizică. *Magie*, zisese Jake.

A deschis cartea la mijloc, și Oliver s-a apropiat, înghesuindu-se spre ea. După cum arăta, era un jurnal – mai degrabă lat decât înalt; foaia pe orizontală, nu pe verticală. Și era, cu siguranță, o carte veche – nu făcută să pară veche, ci cu adevărat veche. De zeci de ani. Poate chiar de o sută de ani.

La pagina deschisă, se consemna ceea ce părea să fie un șir de accidente. Accidente în mină. Un deget pierdut. Un braț rupt. Căderea unui bolovan. Un tunel prăbușit.

O moarte.

Toate scrise cu cerneală pe pagini decolorate, de culoarea fumului

de țigară. Cerneala era de un albastru-închis, prăfos. Care se decolora, ca și cum cartea ar fi încercat să uite tragediile pe care le consemna.

Cum de pot să văd asta? s-a întrebat Oliver. Era noapte. Erau într-o furtună, în pădure. Însă paginile, și-a dat el seama, luminau slab. O lucire stranie izvora din carte, ca lumina oglindită într-un iaz.

— Ce-i asta? a întrebat.

— *Cartea accidentelor*, a zis Jake și i-a zâmbit lui Oliver. Ochiul cel ciudat părea să strălucească. Vocea i-a luat un ton moale, adânc – zgomotele furtunii dispăruseră. Un jurnal al accidentelor dintr-o mină de cărbuni. Accidente care nu-s accidente. Pentru că accidentele nu-s niciodată întâmplătoare, Olly. Sunt rezultatul final al unui soi de defecțiune. Lucruri care se strică. Însă nu-i doar un jurnal.

— Ce vrei să zici?

— În termeni pe care să-i înțelegi, consider-o... un fel de carte de vrăji. Cartea mea de vrăji.

Degetele lui Jake s-au plimbat peste pagini, iar cuvintele păreau că se mișcă și se zvârcolesc – ca furnicile după ce le-ai dărâmat mușuroiul. Apoi și-a ridicat degetele de pe pagină și a început să le miște în spirală, începând din centru și mergând spre exterior. Și pe când făcea asta...

Aerul a început să pâlpâie și să freamăte. Fulgii de zăpadă cădeau în spațiul din acea circumferință schițată de el și sfârâiau, șuierau, devenind mici izbucniri de abur. *Țssst*. La început, pâlpâirea arăta ca freamătul aerului de deasupra unui drum fierbinte, dar apoi, când

gestul tot mai larg al lui Jake s-a iuțit, aerul din fața lor a devenit tot mai distorsionat...

Până când a părut că spirala deschide lumea, deschide realitatea. Ca și cum Doctor Strânge ar fi deschis un portal spre o altă lume.

Era o ușă? Sau o fereastră?

Orice o fi fost, ceea ce aștepta acolo era...

Nimic. Un spațiu gol. Adânc. Nesfârșit, poate. Și totuși, nu, nu era câtuși de puțin gol. Era *ceva* acolo. Ceva mai întunecat decât nimicul. Și mai erau acolo niște scăpărări, o mulțime de lucruri mici. Ca stelele.

Oliver a privit în vid. Și vidul l-a privit și el.

Fata stătea acolo tremurând.

— Nate, a zis Fig.

N-au mai venit și alte cuvinte – n-a fost decât o exclamație de groază, de șoc, și, odată cu asta, întrebarea implicită: *Vezi și tu ce văd eu, și dacă da, ce mama naibii se-ntâmplă?*

Afară s-a auzit bubuitul unui tunet. L-a zguduit pe Nate până la dinți, dar a părut că o zguduie și mai rău pe fată. Care a țipat și a închis ochii, cu tot trupul strâns ghem.

— E în ordine, a zis Nate, pe un ton cât mai blând cu putință.

A lăsat în jos pistolul și l-a pus la loc în toc. Fig a făcut la fel.

— Fig, ai ceva pături pe aici?

— În camera cealaltă, a zis Fig și a ieșit iute din birou.

Lăsându-l pe Nate singur cu fata care sângera.

— Ce-ar fi să ieși de după birou? a întrebat Nate, însă fata nu s-a

clintit. Poți să vorbești?

Ea a încuviințat din cap, cu toate că ăsta i-a fost singurul răspuns.

— Cum te cheamă?

— Eu... nu-mi amintesc.

Rahat Bine.

— De unde vii? Ai părinți? Locuiești prin apropiere?

Nici un răspuns, doar o ușoară clătinare din cap.

Nate s-a apropiat un pic.

— Pot, cel puțin, să-ți dau un scaun? Ca să ai unde sta, să nu trebuiască să șezi pe podea?

Și acum a apărut Fig cu pătura. I-a dat-o lui Nate, care, la rândul lui, s-a apropiat un pic de fată. Ea a tresărit și, din fundul gâtlejului, i-a scăpat un sunet de animal speriat. *Ce naiba a pățit fata asta?* A încercat să-și schimbe tactica, a pus pătura pe marginea biroului și s-a tras înapoi cu un pas. Și mai era și numărul de pe obrazul ei...

Nate știa cui îi plăcea să cresteze numere pe chipurile fetelor.

Însă Edmund Reese era mort. Așadar, un imitator.

Fata a întins mâna spre pătură, a luat-o încet de pe birou și s-a învelit cu ea.

— Nate, a zis Fig, trăgându-l deoparte. Ar trebui s-o ducem la un spital. S-a rănit în fereastra spartă. Oricum ar fi, are nevoie de tratament. Poate și de o evaluare psihologică. Doctori, polițiști... nu suntem antrenați pentru astfel de lucruri.

Nate a încuviințat.

— Domnișoară. Credem că cel mai bine ar fi să te ducem la spital. St. Agnes nu-i departe – un drum de zece minute cu mașina.

Asta era o minciună. Vremea avea să facă drumul de trei ori mai lung, dar părea mai ușor s-o convingă cu un drum mai scurt decât cu unul mai lung. Părea fragilă, ca un teanc de cești care ar începe să zăngănească și să se spargă dacă nu le folosești cu suficient de multă delicatețe.

— O să plecăm de aici...

Atunci, fata a întors brusc capul. Avea ochii lărgiți de spaimă.

— Nu. Nu! El e acolo, afară. O să mă găsească. O să mă găsească.

S-a ghemuit iarăși și și-a strâns bine pătura în jurul ei.

— Ești în siguranță cu noi, a zis Fig, apoi s-a uitat speriat la Nate și a rostit mut: *Ce mama dracului.*

Nate s-a apropiat de ea din față. Fata a tresărit, dar nu s-a speriat, n-a fugit. El i-a întins mâinile.

— Domnișoară, am fost polițist în Philadelphia. Eu și partenerul meu suntem agenții locali de la Departamentul de Vânătoare și Pescuit. Te putem apăra de persoana care te-a rănit.

Capul i s-a ivit iar din ghemul păturii. De fapt, doar ochii. Îl priveau prudent, dar lui i s-a părut că s-au mai îmblânzit.

— Am un fiu. Cam de vârsta ta. Am grijă să fie și el în siguranță. Asta fac. Mă ocup ca oamenii să fie în siguranță. Bine?

Nu-și lua ochii de la ea.

Și ea nu-și lua ochii de la el. În cele din urmă, a încuviințat.

— Bine.

Fata s-a ridicat în picioare.

Am pornit, și-a zis Nate.

Faptul că au vorbit despre Edmund Walker Reese și victimele lui a făcut-o pe Maddie să se îngrijoreze pentru fiul ei – gândul la copii, indiferent că erau fete sau băieți, aflați în primejdie îi întorcea măruntaiele pe dos. A pornit spre garaj, cu lanterna în mână, să vadă ce face Oliver.

— Olly? a strigat, plimbând lumina într-o parte și-n alta. Amice. Amice.

Însă nu era nimeni acolo. S-a dus mai departe, căutând printre mașini, apoi în spatele lor.

Nici Oliver, nici Jake, nici Caleb, nici Hina.

Garajul era închis. Nimeni nu-l deschisese. Nu era curent.

Rahat.

S-a întors și a luat-o la fugă prin casă, strigându-și fiul. Pașii i se iuțeau de panică, de parcă ar fi fost urmărită de lupi.

Jake și-a încetinit gestul, dar spațiul format de spirală rămânea deschis. Rămânea vidul calm și nesfârșit. Un loc atât de adânc și de întunecat, încât era aproape violet, ca o vânătaie sub însăși pielea realității. Undeva dincolo de toate, Oliver s-a concentrat pe acele lumini care clipeau în adânc. Ca niște stele, și totuși nu. Nu arătau ca niște ochi, și totuși avea impresia că îl privesc. Luminile păreau prismatice. Raze frânte de la un far stricat – sulițe de lumină crăpată, pulsând, pâlپând, murind înainte să mai strălucească o dată viu. Liniștea din acest loc diferit s-a scurs în el. Un pustiu dinăuntrul său vorbea cu pustiul de acolo, cu vidul acela, iar când ceva de acolo a șerpuit prin negrul ca de vânătaie, a simțit cum ceva

din sinea lui îi răspunde la fel.

Maddie a năvălit afară din casă, în furtună, și o pală de vânt a izbit-o așa de tare, încât i s-a părut că ar putea fi luată pe sus și aruncată în copaci. Tunetele bubuiau peste tot în jur și gheața îi mușca obrazii. Undeva în pădure, în întuneric, a auzit pârâitul unei crengi care se rupe din copac și se prăbușește prin alți copaci, până se izbește de pământ. A strigat iar și iar numele lui Oliver: „Olly! Olly, unde ești?“, și mintea îi gonea printr-o serie de posibilități tot mai smintite: că urcase pe furiș în camionetă când au plecat spre biroul Departamentului de Vânătoare și Pescuit, că se rătăcise prin pădure și acum era prins sub un copac căzut, că Nate avusese dreptate în privința lui Jake și că băiatul cu ochi ciudați îi dusesse fiul la moarte, că stafia lui Edmund Walker Reese era chiar acum pe undeva prin preajmă, pregătindu-se să cresteze un număr pe obrazul fiului ei, înainte să-i scoată măruntaiele pe un bolovan...

Ochii săi cercetau curtea și pădurea de dincolo de ea...

Te rog, Olly, te rog.

O strălucire. Acolo, în pădure.

Maddie și-a croit drum prin furtună, alergând spre ea.

S-au întors afară, în furtuna urlătoare, tăioasă. Nate a scos fata, cât de blând a putut, pe ușa biroului Departamentului de Vânătoare și Pescuit, încerca să calculeze în minte cel mai rapid traseu până la spital, în vreme ce o calma pe fată cu vorbe și șoapte liniștitoare. Fig era de cealaltă parte a ei, și mergeau împreună înfruntând vântul și ninsoarea, unul câte unul, spre camioneta lui Nate.

— O să fie în ordine, zicea Nate, atât pentru el și Fig, cât și pentru

ea. Totul o să fie...

Bine, era pe cale să zică. Însă a simțit că-i clănțâne dinții. Ochii au început să-i lăcrimeze și a simțit un miros ciudat, ca de componente electronice care ard.

Trăsnetul a zvâcnit în fața lui, izbind pământul la numai trei metri în fața camionetei – lumea s-a închis îndărătul unei cortine de lumină albă, și a văzut că acest trăsnet nu era ca nici un altul pe care îl mai văzuse vreodată. Se formase parcă un stâlp de electricitate, cu fulgerări albastre puternice țâșnind din el în sfichiuiri și bucle, iar în acel spațiu stătea o persoană. Sau doar forma ei: un bărbat, cu silueta desenată de lumină. Cu ceva în mână. *Un cuțit*, și-a zis Nate.

Tunetul a bubuit, izbindu-i ca un val sonic.

Apoi fulgerul a dispărut, ca și persoana.

— Nate, a zis Fig.

— Ai văzut și tu, a zis Nate.

— Era el, a zis fata.

Acum încerca să se tragă înapoi, zvârcolindu-se ca să le scape din strânsoare și să fugă înapoi în birou...

Nate a strigat după ea...

Și ea a zbierat, un urlet de groază...

Cerul a fost sfâșiat iarăși de un fulger. De data asta, stâlpul de lumină și electricitate a lovit-o pe fată...

Și l-a lovit și pe Nate.

Vidul a pâlpâit. O fulgerare de electricitate statică, de parcă prin el

se unduia un televizor vechi, stricat, înăuntru, Oliver a văzut un chip. Era ceva în acel spațiu, care se uita la el. O gură albă și ochi negri. Fredona și murmura și cânta un cântec discordant și ciudat. Melodia avea consistență, avea greutate și a început să umple vidul cu forme – un act de creație pur, ca atunci când Dumnezeu sau un zeu (sau opusul unuia) materializează diverse lucruri doar rostindu-le cu voce gravă numele.

Însă ceea ce se materializa nu era nimic nou, ci doar ceea ce exista deja: Oliver vedea un coridor de liceu, nu unul pe care l-a recunoscut, ci unul pe care îl știa datorită dulapurilor și soneriei cenușii de pe perete și avizierelor de dedesubt. Holul era plin de liceeni ca el, elevi care mergeau de la o clasă la alta, cu ghiozdane pe umăr, cu cărți în mâini, unii râzând, alții părând necăjiți, toți cu un mic miez de durere întunecată cuibărit în suflet – o fată cu un rucsac cu *Star Wars* a râs, un băiat cu un pulover pe gât, în stilul anilor '80, i-a arătat unui prieten mâinile cu degetele mijlocii ridicate, un profesor a apărut și el pe hol și a început să-i dirijeze pe copiii care treceau pe lângă el, cu o fluturare obosită a mâinii...

Și apoi, *bang*. Ca o împușcătură în urechea lui Oliver. Coridoarele s-au golit. Nu a mai rămas nimeni acolo...

În viață, cel puțin.

Șapte cadavre zăceau pe podea. Sângele băltea. O împușcătură în spinarea unuia dintre băieți. O fată prăbușită pe dulap, cu două găuri în piept, cu salivă roșie scurgându-i-se din gură. Alt copil, în tricou cu Captain America, zăcea cu fața în sus, cu falca zburată din loc, cu tunelul întunecat al gâtului expus, în vreme ce sângele i se

prelingea pe gât, pe podea, pe cămașa albastră, făcând-o stacojie. Undeva departe, cineva plângea. Altcineva țipa.

Bang.

Scena din vid s-a schimbat iar. Acum, un tânăr, nu cu mult mai mare decât Oliver, stătea pe un scaun, în fața unui șir de monitoare. Purta un soi de uniformă. De armată, de marină, era greu de deslușit; lumina ecranului îl inunda. Avea căști pe urechi. Într-o mână ținea o manetă; cu cealaltă bâjbâia să desfacă ambalajul unei gume de mestecat, pe care și-a aruncat-o apoi în gură. Rumega de zor la ea, ca un cal. Durerea fulgera în ochii lui morți, o durere pe care doar Oliver putea s-o vadă, o durere ca un ghem de șerpi care se împerechează, încolăcindu-se și rostogolindu-se, părând mai mulți decât sunt de fapt. Pe ecran, o nuntă: mireasa în alb, având mâinile pictate cu henna; mirele în *kaffiyeh* roșu; ciocnind pahare și aclamând și râzând; dansând apoi în cercuri și cercuri și cercuri; mâna tânărului încleștată pe manetă, apăsând pe un trăgaci; câteva clipe de fericire maritală înainte ca un sunet ascuțit să despice în două cerul și apoi totul e nimicit de foc; tânărul de la consolă își aruncă în gură altă lamă de gumă; durerea din el n-a scăzut, doar a devenit și mai întunecată și mai pregnantă.

Bang.

Copii în genunchi, în cuști ca din adăpostul de câini, cu degetele ieșind prin găurile din plasa de sârmă, toți plângând, cu mucii atârându-le de nări ca niște funii care se leagănă...

Bang.

Cineva trage un șut cu bocancul în coastele unui bărbat care

doarme pe o saltea uriașă din cartoane. Coastele scrâșnesc ca pietrele sub un bocanc...

Bang.

Niște copii de școală primară l-au înconjurat pe un băiat mai mic, mai slab. Era iarnă. Zăpadă așternută pe jos. Cerul de culoarea hașurilor făcute de creion. I-au frecat cu gheață ochii și capul. I-au apăsat pietre pe frunte așa de tare, că au lăsat urme, urme roșii, julite. Unul dintre ei găsisese pe un Frisbee uitat demult o bucată de rahat de câine înghețat și o ducea spre buzele lui. Băiatul închisese strâns gura, însă plângea și avea nasul înfundat și curând gura avea să se deschidă, iar copiii ăia răi vor reuși să...

Bang.

Un băiat era în genunchi, prins cu cătușe de calorifer. Avea buza spartă. Pe mijloc lucea o dungă de un roșu aprins, proaspăt. *Ăsta-s eu*, și-a zis Oliver. N-avea nici un sens. Cum ar fi putut să aibă? Era el. Mai mic, da. Și un pic altfel – părul era mai degrabă spre blond decât spre șaten, și mai scurt, tuns perie. Niște pistrui pe obraz, dar și-a zis: *Seamănă leit, dar leit cu mine*. Ca și cum ar fi privit într-o oglindă deformată. Apoi cineva a intrat în cadru, și Oliver s-a tras înapoi și și-a încleștat falca, și o mână a apărut din senin și l-a plesnit, dându-l cu capul de caloriferul vechi, cu un zbang – și o voce a zis: „Asta capeți fiindcă ai încercat să fugi“. Iar Oliver și-a zis: *Cunosc acea voce*, era vocea tatălui său – era vocea lui Nate Graves. Mai mârâită, mai aspră, mai răgușită, ca și cum ar fi fumat sau ar fi avut un reflux acid puternic, dar era cu siguranță el, și acest Oliver, adevăratul Oliver, a încercat să-și întoarcă privirea, a încercat să

strige, dar își simțea limba grea, gâtul uscat, și nu putea nici să se ferească, nici să scoată vreun sunet și...

— Oliver.

Era vocea lui? Sau...

— Oliver.

Era a altcuiva sau...

— Oliver!

A icnit, clipind nedumerit. Zăpada se învâртеjea în jur. S-a întors brusc. Jake dispăruse. Copaci întunecați se înălțau deasupra sa. Păreau să se mărească, arcuindu-se peste capul său, ca și cum ar fi amenințat să-l trântescă la pământ și să-l ținuiască acolo. Se simțea amețit. Oliver se răsucea într-o direcție, în vreme ce creierul și măruntaiele păreau că se răsucesc în direcția opusă. Apoi, pași. Care veneau repede. Cineva s-a repezit la el...

Mama sa.

Mamă.

Ea era cea care îl striga.

Maddie l-a găsit. L-a strâns în brațe, și Oliver s-a prăbușit lângă ea, înecându-se și plângând.

În mijlocul trăsnetului, fata a țipat. Fața i s-a cutremurat și s-a sfărâmat, ca și cum lumina albă ar fi înghițit-o centimetru cu centimetru – Nate s-a întins spre ea și a prins-o strâns de mână. L-a strigat pe Fig, dar n-a primit nici un răspuns, și nu-și vedea partenerul în lumina orbitoare. Nu avea decât mâna fetei într-a sa, și a încercat s-o tragă mai aproape – trebuia s-o salveze de orice o fi

fost asta.

Dar a simțit o împotrivire. Ceva o trăgea din partea cealaltă. A văzut chipul fetei – acum aproape dispărut. Însă ochii ei i-au întâlnit pe ai lui. Erau lărgiți de groază. Vocea ei era o șoaptă tare, șuierată:

— Ajutor.

O mână s-a încleștat pe gâtul ei. Ea s-a sufocat – *hrrc!*

Și o a doua față a apărut peste umărul ei. Fața unui bărbat. Nate o cunoștea. A recunoscut-o pe loc – o văzuse destul de curând.

Unde? Pe coperta cărții lui Jed: *Jertfe la Ramble Rocks: Crimele satanice săvârșite de Edmund Walker Reese.*

— Reese, a zis Nate, și vocea i-a fost înghițită de trăsnet.

Celălalt bărbat a scos un răget, și ceva din mâna lui s-a năpustit într-un arc larg, fulgerător – Nate a văzut cuțitul cu o frântură de secundă înainte să-i despice fața. Sângele i-a năpădit vederea. Durerea i-a ars creștetul ca un șir de măciulii de chibrit aprinse. A țipat și a simțit că strânsoarea-i slăbește până când a scăpat-o pe față din mână.

—E a mea, muscă răpitoare, a șuierat bărbatul.

Străinul a repezit iar spre el cuțitul, însă ceva s-a năpustit în jos – Nate nu vedea prea bine ce era. O creatură înaripată. Foșnetul penelor a venit între el și ucigaș, în vreme ce fulgerul se împrăștia cu un pârâit.

Fata a dispărut. Fulgerul a dispărut. Nate s-a prăbușit.

LINIA DE DEMARCAȚIE

După aceea.

Nate stătea afară. Furtuna trecuse. Vântul dăduse bir cu fugiții și ninsoarea se oprise. Acum, pădurea era liniștită. Și albă, ca și cum lumea ar fi fost făcută din mormane de oase delicate, ca bezelele moi.

Fig a pus niște zăpadă într-o găleată și i-a spus lui Nate să ia din ea și s-o apese pe rana de la cap, în vreme ce el se duce să caute tifon. Nate i-a urmat sfatul; zăpada ustura pe rană, ca sarea.

Acum Fig a ieșit cu tifon, leucoplast și un teanc de șervetele de hârtie.

— Șterge-te, și apoi îți pun astea.

— Mulțumesc, soră Ratched.

A tresărit pe când ștergea rana. Șervețelele s-au înnegrit de sânge.

— Cum arată?

— De parcă ceva ar fi încercat să-ți reteze creștetul. Ai nevoie de niște cusături. O să arăți ca Frankenstein.

— Frankenstein era doctorul, nu monstrul.

Fig a ridicat din umeri.

— Doctorul era monstrul, Nate, și nu asta-i ideea. Vorbim despre ce am văzut amândoi?

Nate a privit în gol.

— Nu știu, Fig. Nu știu.

Înfierbântat acum, panicat, Fig a zis, gesticulând dezlănțuit:

— Pentru că *eu* am văzut o fată cu un număr crestat pe față. Și am văzut un bărbat stând în lumina fulgerului – fulger care apoi a venit după ea și a făcut-o să dispară de parcă, de parcă, *de parcă n-ar fi fost niciodată acolo*. Apoi ea a dispărut, și tu sângerezi.

— Nu pot explica nimic din toate astea.

— Nici eu, colega. Nici eu.

Fig a început să lege neîndemânatic tifonul în jurul capului lui Nate, cu toată gingășia unui bulldog drogat cu ciupercile din curte. Nate și-a ferit capul și s-a bandajat singur.

— O să trebuiască să mergi la spital, știi.

— Știu, știu.

— Mă duc să caut niște carton ca să astup fereastra. Poți rămâne un pic singur aici? O să ne ducem după aceea la St. Agnes.

Nate a încuviințat, folosindu-și cu stângăcie degetul mare și arătătorul ca să prindă și să rupă leucoplastul din jurul capului. Era îmbibat cu sânge proaspăt. *Rahat*.

— Mda, sunt bine, du-te.

Fig s-a înapoiat în birou.

Ajutor.

Ultima rugămintă a fetei a năvălit din nou, nepoftită, în mintea lui Nate. Stând o vreme pe bara de protecție din spate a camionetei, a rememorat iar și iar momentul. Fața ei. Rugămintea ei. Apoi: Reese.

Cu un cuțit în mână. Cum era măcar cu puțință așa ceva? Fruntea îi zvâcnea de parcă inima i s-ar fi cățarat din piept, așezându-se chiar sub rană.

Pe când revedea toate astea, o umbră a trecut blând prin fața lunii

dezvelite și a plutit spre Nate. El a tresărit, a ridicat privirea...

Era o bufniță.

Nu, și-a zis. Nu o bufniță.

Acea bufniță. Aceeași pe care o văzuse în fața casei lui Jed, în prima seară.

S-a așezat pe o creangă în raza lunii, răsucind capul dintr-o parte în alta, cu un aer ironic sau nedumerit.

— Tu ai fost? a întrebat-o Nate. Avea să mă ucidă. Bărbatul din fulger. Reese. Și apoi știu că am simțit iureșul aripilor asupra mea.

Bufnița a huhurat ușor.

Și apoi a plecat, luându-și, silențioasă, zborul.

Atâta doar că, de data asta, era sigur că pasărea pe care tocmai o văzuse nu era o pasăre adevărată, ci una sculptată în lemn. Ceea ce știa, de asemenea, că nu-i cu puțință, dar oare mai conta măcar linia de demarcație dintre posibil și imposibil?

35

DE GREȘEȘTI, CU SUTURI TE PRICOPSEȘTI

Nate și-a îmbrăcat haina. Stătuse la spital câteva ore, dar în cele din urmă i-au cusut fruntea și i-au dat o rețetă pentru antibiotice. Șapte puncte de sutură.

Maddie nu era aici. I-a spus că Oliver a avut un „episod” și că trebuie să stea cu el. A mai spus și că Jed a fost amabil și a mai rămas o vreme, să dea o mână de ajutor. Ca și Zoe. El a încercat,

desigur, să întrebe ce vrea să spună prin episod, însă nici Maddie nu prea știa ce se petrecuse, doar că băiatul rătăcise prin pădure și avusese un fel de cădere nervoasă. I-a spus lui Nate să nu-și facă griji, ceea ce era ca și cum i-ai spune cuiva să nu se scarpine după ce a fost înțepat de o insectă – de cum o auzi bâzâind, nu mai simți decât afurisita aia de mâncărime.

Acum putea, în sfârșit, să se ducă acasă.

Atâta doar că ieșirea îi era blocată de un bărbat care stătea în ușa sălii de urgențe.

Era un polițai. Un tip chel, cu un aer neghiob. Valuri de piele deasupra ochilor și pe ceafă, ca un teanc de crenvurști.

Din poliția statală, se părea. Nu locală.

— Nate Graves? a întrebat tipul.

— Da.

— John Contrino jr, comandant adjunct al poliției statale.

— Sigur, cum merge?

Nate a întins mâna și bărbatul i-a strâns-o.

— Nu prea bine, Nate. Nu. Prea. Bine. Sunt aici, în primul rând. Într-o noapte rea. Avem accidente până peste cap. Curentul e picat în jumătate de district. În cealaltă jumătate, încă avem copaci căzuți peste case și pivnițe inundate.

— Nu știam că-i treaba voastră să pompați apa din pivnițe.

Contrino a tăcut un moment, și-a trecut limba peste buze.

— Asta-i o poantă bună, Nate. Chiar bună.

— Ceea ce încerc să întreb e ce te aduce aici. Pentru că eu tocmai plecam acasă.

— Cred că poți zăbovi un moment ca să confirmi – sau, sper, să negi – povestea partenerului tău.

— Povestea partenerului meu.

Fig, ce-ai făcut?

— Sigur, Axei Figueroa a sunat la biroul meu și a raportat un incident. A zis că tu și el v-ați dus să verificați o defecțiune a sistemului de alarmă la biroul Departamentului de Vânătoare și Pescuit, dar în loc de o defecțiune, ați găsit acolo o fată. Goală și rănită.

Auzind asta, Nate s-a încordat tot. *De ce a trebuit să suni la poliție, Fig?* Nate fusese polițist. Știa că ei nu erau pregătiți să se descurce cu rapoarte care n-au nici o noimă. De cele mai multe ori, tratau astfel de povești cu dispreț și batjocură – sau, mai rău, îi brutalizau pe cei care le spuneau, poate chiar îi împușcau, dacă nu erau albi.

— Ce a zis că s-a întâmplat după aceea?

— A zis că fata a fugit.

Pffiu. Cel puțin, Fig n-a pomenit nimic de fulger și ucigași în serie siniștri, ascunși în fulgerul cu pricina, și apoi de dispariția stranie a fetei. Asta îl puna într-o situație delicată. Fie confirma povestea lui Fig, ceea ce îl făcea și pe el să pară dus cu pluta. Fie nega povestea lui Fig, ceea ce l-ar fi făcut pe acesta din urmă să-i fie și mai ostil. Poate chiar l-ar fi costat serviciul.

Ceea ce nu era o opțiune. Nate știa regula: trebuie să-ți sprijini partenerul.

— E corect. Fig a spus adevărul. Ai nevoie de o declarație oficială de la mine?

— Nu, doar mă întrebam de ce n-ai raportat. Adică, ai fost polițist, da? Aș fi crezut că tu cunoști importanța acestui gen de lucruri, a zis el, strâmbând din nas. În incidentul ăsta ți-ai tăiat tărtăcuța?

— Oh, aia, a făcut Nate, apoi a născocit la iuțea o minciună. Fata m-a îmbrâncit când a trecut pe lângă mine. Am alunecat pe un petic de gheață. Trebuie să mă fi lovit de o... piatră sau de o creangă sau ceva.

— Aha. Asistenta zice că rana ta pare să fie de la un tăiș.

Polițai afurisiți, și-a zis Nate. Contrino nu părea un om bun, dar cel puțin părea un polițist bun. Făcându-și datoria cu sârguință.

— Păi, poate că am căzut pe o bucată de metal sau ceva – a fost o nebunie cu furtuna aia, a zis Nate. Și n-am raportat pentru că am știut că o să se ocupe Fig de asta, cât timp mie mi-e cusută, ăăă... „tărtăcuța”.

— Aha. Bine. Bine. Contrino s-a silit să zâmbească. Mă bucur că te-am cunoscut, Nate. O s-o căutăm cu grijă pe fata aia. Și tu ocupă-te mai departe..., a zis, apoi a schițat cu mâna un gest disprețuitor în direcția lui Nate.... De ce s-o ocupa cei de la Vânătoare și Pescuit. Să găsească vreun păstrăv care trece strada prin loc nepermis sau alte rahaturi de genul ăsta.

— Așa o să fac, domnule adjunct Contrino.

S-a uitat după bărbatul care pleca. Și atunci, abia atunci, oboseala l-a pocnit în oase, ca un sac cu pietroaie. Se simțea copleșit, efectiv. Nu voia decât să meargă acasă. Să-și vadă soția. Să vadă cum se simte fiul său. Sfinte, ce mai zi!

CÂND IUBEȘTI, ÎMPĂRTĂȘEȘTI

Era trei dimineța când Nate s-a așezat la masă, în fața soției. A început să ciugulească dintr-o felie de pizza reîncălzită.

— Asta a fost o seară tare aiurea, a zis Maddie, în cele din urmă.

— Un Halloween care își merită reputația, presupun.

— Of, Doamne, că bine zici.

— Mă bucur doar că puștiul e bine, a zis Nate, apoi s-a aplecat spre ea. Olly este bine, așa-i?

Maddie i-a aruncat o privire enervată.

— Zău că nu știu, Nate. Adică, e bine în sensul că nu-i rănit. Dar suferă și nici măcar nu știu de ce. Cred că a fost îngrijorat pentru tine.

— Îmi pare rău.

— Nu-i vina ta. Slujba-i slujbă. S-a întins și l-a prins de mână, în vreme ce îi privea bandajul de la cap. Mă bucur că ești bine. Când n-am putut să dau de tine... futu-i...

— Scuze. Era căzută rețeaua telefonică, presupun.

Ea a încuviințat din cap. Zâmbetul îi părea, cumva, silit. Nu chiar nesincer, dar ascunzând durere, sau teamă, sau altceva.

— Așadar..., a zis ea.

— Așadar..., a răspuns el.

— Eu... noi...

— Mda. Da. Noi...

— Trebuie să vorbim, au zis ambii, într-un glas. Și apoi au vorbit.

INTERLUDIU

UNDE S-A DUS MADDIE

Apoi.

Așa-numita Happy Valley cuprindea State College, Pennsylvania, dar și câteva dintre municipalitățile din jur, cum ar fi Harris, Patton și Ferguson. Se spunea că zona și-ar fi câștigat numele simplu și voios în timpul Marii Depresiuni, deoarece în vreme ce situația economică din restul țării se cufunda în beznă, economia acestei zone rămăsese relativ solidă, datorită Universității de Stat din Pennsylvania și fermelor locale, ceea ce însemna că puteau trăi cu toții într-o bulă relativ izolată, în care erau bine hrăniți și educați. Toată lumea era fericită...

Și de aici denumirea de Happy Valley.

Pe de altă parte, Maddie se afla și ea într-o vale, dar cu siguranță nu era fericită. Se simțea singură. Speriată. Nesigură. Și-a împachetat câteva lucruri și, pur și simplu... a plecat. Era la depărtare de patru ore de casă. Îi era dor de fiul și de soțul ei. O chinuia crunt faptul că nu le spusese nimic din toate astea. Știa că trebuie să-i spună lui Nate. Dar cum? N-ar crede nici un cuvântel.

Abia dacă îi venea și *ei* să creadă. Propriile amintiri păreau o minciună.

Acele amintiri au adus-o aici, în pragul unei case, la câteva străzi distanță de căminele studentești. Era amiază. A bătut la ușă, a așteptat, apoi a bătut din nou.

Ușa s-a deschis, și Sissy Kalbacher s-a arătat, în cele din urmă.

Sissy avea cărlionți blonzi și obraji de îngerăș, singurul semn rămas al faptului că în copilărie fusese dolofană. În rest, era în formă – combinația perfectă dintre o mamă care făcea yoga și o luptătoare de arte marțiale mixte. Timpul fusese blând cu ea. Sau poate că ea fusese blândă cu sine.

Ceea ce, cântărind lucrurile, probabil că era pe merit.

Sissy s-a uitat la Maddie cu un licăr de recunoaștere, aproape – ceea ce nu prea avea sens. Nu se întâlniseră niciodată.

— Sissy? a întrebat Maddie.

— Da.

— Numele meu este Maddie Graves. Sunt cea care ți-a trimis e-mailul.

Sissy a încuviințat din cap. Din nou, acea privire de recunoaștere. Trebuie s-o fi căutat pe Maddie pe internet. Era destul de ușor să găsească fotografii ale ei, mai ales de la aparițiile în galerii din ultimii zece ani, dintre care unele ajunseseră în presă.

— Da, sigur.

— Pot să intru?

— Da. Da, te rog, intră, a zis femeia, prudentă.

Și apoi, când Sissy s-a întors, Maddie a văzut-o: stafia unei cicatrici pe obrazul ei.

O cicatrice în forma cifrei cinci.

Casa era bine luminată, și aproape fiecare lucru afurisit din interior era alb, gri sau argintiu. Foarte modernă. Un contrast clar cu casa de la țară a lui Nate și Maddie. Avea câteva accente de cămin studentesc pentru fete: perne roz pe canapeaua tapițată cu piele albă, un bol cu podoabe de Crăciun, de culoarea lămâilor verzi (mult prea al naibii de devreme, dacă o întrebai pe Maddie), accesorii ale asociației de studenți Phi Mu, înrămate pe pereții vestibulului. Și fotografii de copii. La numărătoarea lui Maddie: trei. Numai fete.

Bravo ție, și-a zis Maddie.

Sissy, într-un tricou comod și pantaloni de yoga, s-a așezat în fața lui Maddie.

— Vrei ceva de băut? a întrebat-o. Am ceai de pădărie. E foarte bun, foarte convențional, însă... S- a prefăcut că își coboară vocea, adoptând un ton conspirativ. Te cam trimite la toaletă, ha-ha.

— Oh, da, nu, n-o să te țin mult.

— Oh. Bine. Mărturisesc că n-am... N-am știut dacă vreau să te întâlnesc. Dat fiind subiectul discuției. Nu prea vorbesc despre asta. Despre ce s-a întâmplat.

— Înțeleg. Dar... îți amintești măcar?

— Haotic. În cea mai mare parte a timpului, nu mă gândesc la asta.

— E un dar.

Sissy s-a crispat un pic, așa că Maddie a încercat să mai dreagă busuiocul.

— Vreau să spun doar că nu oricine are mintea capabilă să se apere. Fiul meu e ca un urs care și-a pierdut blana în viscol. E dezgolit în vânt, știi?

— Îmi pare rău să aud.

— Nu... Adică, nu, nu caut compasiune pentru mine sau pentru copilul meu. Văd că tot dau cu bâta-n baltă. Hai să încercăm iar: nu vreau decât să pun o întrebare. Și știu că am fi putut să discutăm și prin e-mail, însă aveam nevoie să te văd. Aveam nevoie să mă întâlnesc cu tine. În parte ca să văd dacă ești bine, dar și ca să... nu știu. Să mă uit la tine când îmi răspunzi, pentru că, Sissy, trebuie să-ți spun, mi se întâmplă niște lucruri zilele astea. Niște lucruri pe care nu le înțeleg, și sper că nu vei face altceva decât să-mi spui că sunt sărită de pe fix. Sincer – sincer! –, ar fi cel mai frumos cadou pe care mi l-ai putea face. Așadar, voiam doar să știu..., a zis ea, și a înghițit puternic în sec când a ajuns la întrebare. Cum ai scăpat de Edmund Reese?

Sissy a stat o vreme cu privirea ațintită în poală, după care a zis:

— Știu că ți-am oferit ceai de păpădie, dar bei și tărie? Pentru că, dintr-odată, am mare poftă de așa ceva.

Maddie a încuviințat.

— Beau, când mă pocnește cheful.

— Ei bine, pe mine cheful m-a pocnit zdravăn, a zis Sissy, ridicându-se în picioare. Aduc două pahare.

Tăria era un whisky Maker's Mark. Întunecat ca o cafea rece – și cu aceeași aromă bogată, complexă.

— Soțul meu, Parker, preferă, în mod ciudat, băuturile mai feminine – și nu-i o critică, e tare mândru de ceea ce el numește „beția cu băuturi pentru fete“. Dar nu suportă whiskyul adevărat. Mie îmi place. Mi-a plăcut poate cam prea mult când eram mai tânără, și apoi... A urmat un oftat, cu o undă de regret. Viața curată m-a împiedicat după ce am avut copii și, mă rog..., a zis, apoi a luat o înghițitură zdravănă. Amân răspunsul la întrebarea ta și îmi dau seama de asta, așa că ar trebui să trec, pur și simplu, la el.

— Te rog, a zis Maddie, cu un zâmbet înțelegător.

— Ziua în care m-am eliberat, a zis Sissy.

— Da. A privit în gol, însă Maddie își dădea seama că, deși nu se uita la ceva din această încăpere, privea undeva. În mintea sa. La amintirile sale. Ochii îi străluceau ca atunci când lacrimile amenințau să te podidească. Monstrul, nu-i pot rosti numele, deci așa îi zic, nu ucigașul, nu ucigașul în serie, doar așa: monstrul. Monstrul m-a ținut câteva zile. Zicea că trebuie să... pregătească drumul. N-am știut atunci ce înseamnă asta și nu știu nici acum – nu știu decât că privea crimele pe care le săvârșise ca pe o parte dintr-un plan cosmologic mai mare, o jertfă sau... sau un scop măreț. Nu știu, zău că nu știu. Nu știu decât că urma să mor. Am știut-o și atunci. După prima zi închisă în pivnița lui, am știut. Am știut pentru că, în esență, mi-a spus-o. Zicea că trebuie să mănânc și să beau mâncarea și apa pe care mi le dădea, pentru că nu puteam să mor „prea devreme“. Trebuia să fie momentul potrivit. Sub „stelele” potrivite. Nu – sub „numărul de stele” potrivit.

— Avea o pasiune pentru numere?

— Avea. Da. În ziua în care m-a scos din pivniță a..., a zis Sissy și a clipit de câteva ori, ca și cum ar fi încercat să-și amintească amănuntele. Număra întruna, făcea socoteli. Câte chei avea pe inel. Câte balamale și clante erau în casa lui. În câte locuri se cojea vopseaua de pe ușa pivniței, chestii de-astea. Unul dintre ele mi-a rămas în cap, m-a marcat. A zis că, în mod tradițional, un coșciug n-are nevoie decât de zece cuie ca să fie închis. „Zece cuie ca să închizi un coșciug”, tot repeta, apoi a adăugat: „Însă e nevoie de nouăzeci și nouă ca să nimicești lumea”.

E nevoie de nouăzeci și nouă ca să nimicești lumea.

— Atunci ai fugit?

— Curând după aceea. M-a dus sus, mi-a legat cu bandă adezivă mâinile – și gura – și m-a mânat spre ușă. Era noapte. A zis că are o normă de îndeplinit, iar eu făceam parte din acea normă – Numărul Cinci, așa-mi zicea. Niciodată pe nume. Habar n-am dacă știa măcar cum mă cheamă. Doar atât, Numărul Cinci. Și m-a mânat spre ușa casei. Era o ușă cu plasă pentru insecte, veche, șubredă. Murdară, cu găuri în plasă. Pânze de păianjen umpleau acele găuri. Și înainte, înainte să ajungi la ușă ca să ieși, mai era o ușă – asta ducea, cred, în bucătărie.

În vreme ce Sissy vorbea, Maddie avea impresia că vede acest loc cu ochii minții. Limpede și în culori vii. *Miroase a mucegai și a praf*, și-a zis.

— Mă ținea în fața lui. Ca și cum m-ar fi mânat, îmi dădea câte un ghiont și un brânci ușor, ca să merg mai departe. Și mă tot uitam după locuri în care să fug. Așa că am văzut ușa aia și mi-am zis că

pe acolo o să fug.

— Și ai fugit?

— N-a fost nevoie.

Un fior a năvălit prin sângele lui Maddie.

— De ce nu?

— Pentru că atunci când m-am apropiat – și știu că asta sună a sminteală, dar când am ajuns în dreptul ușii, am văzut ceva în bucătărie. Stând în picioare acolo, pe linoleumul ăla murdar, de un portocaliu țipător, din anii '70.

— Ceva care stătea în picioare. Adică?

Cu toate că Maddie se temea că știe deja răspunsul, trebuia să întrebe. Pentru că nu putea să fie adevărat.

— O mică... făptură.

Maddie a scos un hohot de râs, pe care și l-a înăbușit iute.

— Poftim?

— Asta... asta era. O creatură micuță. Făcută din carton.

Maddie a simțit că râsul i se stinge brusc în gâtlee. Se simțea amețită.

— Carton.

— Cum ar veni, o făptură mititică, făcută dintr-o cutie. Ceva decupat din carton, în forma unui... omuleț. Cam de jumătate de metru. Piciorușe arcuite. Brațe mici, arcuite. Și un cap ca o cutie. Cumva, prea mare pentru trup.

Maddie a închis ochii.

— Și pe față avea un zâmbet, a zis. Ca și cum ar fi fost desenat cu...

— Carioca, a completat Sissy, încuviințat din cap. Ca un marker permanent.

— Și ținea ceva în mână.

Nu un cuțit, ci...

— O foarfecă.

— Chiar foarfecă cu care fusese făcută, a corectat-o Maddie.

— Bine. Sigur, dacă zici tu. Tot ce știu e că a ridicat o mână, dacă-i putem spune așa, la gura zâmbitoare, ca pentru a-mi face semn să tac. Și asta am și făcut. Am tăcut, pentru că, deși eram sigură că-mi pierd mințile, am preferat să mă supun. Așa că am încuviințat din cap și am mers mai departe. La fel a făcut și Reese. Când monstrul m-a dus la ușa casei, s-a întins pe lângă mine ca s-o deschidă – și atunci a zbierat. Un zbieret cumplit. Chiar în urechea mea, și dintre toate lucrurile pe care mi le amintesc, cel mai bine îmi amintesc acel sunet, și... Sissy se aprinsese, avea obraji roșii, ca și cum ar fi fost furioasă, dar și triumfătoare. Și mi-l amintesc pentru că mă bucură. Durerea lui m-a bucurat.

— De ce îl durea ceva?

— Poate că știi deja asta. Poate că nu. Dar când a trecut de acea ușă, micul nostru prieten, Bărbatul-Cutie, a ieșit și i-a înfipt foarfecă în pulpă. Și a înfipt-o adânc. Apoi Bărbatul-Cutie a fugit, bocănind, și monstrul a șontăcăit după el, urlând.

— Și atunci ai fugit. Ai... ieșit pe ușă.

— Da. Însă nu fără ajutor.

Maddie s-a aplecat în față.

— Ce vrei să zici?

— Aici devine tare ciudat.

— E deja tare ciudat, Sissy.

— Mda. Mă rog. Stai să vezi. Pentru că îmi amintesc că am văzut pe cineva, un chip la fereastră. Un bărbat ciudat, cu fața lungă, suptă – barbă mare, ochi holbați. Și apoi îmi amintesc... că mai era acolo cineva. Îmi amintesc de cineva care m-a ajutat. O fetiță.

— O fetiță? Ce fetiță? Una dintre victimele lui?

— Nu. Cineva nou, a zis Sissy și a dat pe gât restul de whisky, apoi s-a cutremurat. Sunt aproape sigură că erai tu.

PARTEA A PATRA

NUMEROASELE FELURI DE MAGIE

Și, dacă vorbim despre poveștile din jurul Farului Capul Bufniței²⁰, trebuie să luăm, poate, în considerare o întrebare mai veche: ce e o bufniță? Sau, mai degrabă, ce reprezintă ea? În simbologie, bufnița înseamnă multe lucruri. Pentru indienii din tribul Sioux, bufnița era un mesager. Cei din tribul Lakota o considerau atât un apărător aprig, cât și o făptură care primise capacitatea supranaturală de a vedea lucruri ascunse, chiar de a vedea dincolo de lumi. Grecii, desigur, considerau bufnița ca pe un simbol asemănător, ceea ce se traducea, mai cu seamă, prin înțelepciune pe câmpul de luptă – cu toate că bufnița era unul dintre animalele zeiței Atena, și în această privință vedem și că bufnița era pentru ei un idol al feminității mistice: spiritul feminin întrupat, tăcut și puternic, înțelept și atotcuprinzător. Privindu-ne din copaci. Unii credeau că bufnița e malefică, alții că e bună, alții că e un spirit independent, trecând dincolo de ideile noastre despre ce e corect, greșit, bine sau rău, o făptură care ne judecă, așa ca șacalul egiptenilor. Care dintre aceste variante este adevărată? Cine știe? Poate că toate sunt. Vă mulțumesc că v-ați alăturat nouă în această săptămână. Sunt Elon Mankey și ați ascultat *Fable*, podcastul de folclor și legende.

Elon Mankey, podcastul *Fable*, episodul 29,
„Farul”, 13 martie 2019

SI APOI AU STAT DE VORBĂ

Povestea s-a revărsat din ea. Maddie îl țintuia pe Nate cu privirea cea mai intensă pe care i-o aruncase vreodată – ca două lasere proiectate ca să topească grinzi de oțel – și i-a spus că s-a dus s-o vadă pe Sissy Kalbacher, a cincea fată răpită de Edmund Walker Reese, cea care reușise să fugă. I-a povestit ce i-a spus Sissy. Și apoi i-a spus și partea sa de poveste, cum, pe când se afla într-o capsulă de izolare senzorială, a început să-și amintească niște lucruri.

— Pe vremea aceea locuiam în oraș cu tata.

Tatăl ei, Denny, fusese polițist. El îl îndemnase pe Nate să intre în poliție. (Nate și-a zis: *Odihnește-te în pace, Denny*. Bietul de el murise în urmă cu cinci ani, din pricina unui cancer de prostată.)

— Și pentru că tata era polițist, eram o bună cunosătoare în materie de crime și chestii de-astea. Pur și simplu, știam de ele. Știam de furturile de mașini și de Violatorul din Rittenhouse și de activitatea bandelor locale. El încerca să-mi ascundă toate astea, dar... zău așa. Eram curioasă. Și o mare pacoste. Am știut. Am știut de toate astea. Și am știut de Edmund Reese. Am știut de cele patru fete moarte și de a cincea – care dispăruse, dar nu-i fusese găsit cadavrul.

Nate stătea nemișcat ca o piatră. În el zăcea groaza perfidă de felul în care poveștile lor aveau să se intersecteze – însă dincolo de groază, era și un soi de înflăcărare nebună, sălbatică. Suspansul interior pur, de tipul *oh, dar așteaptă numai să auzi ce am eu de spus*, era pe cale să-l ardă, să-l prefacă într-un stâlp de cenușă.

Maddie, care încă nu clipise, a continuat:

— Îmi amintesc că am visat-o pe fata aia. Că e pe acolo, pe undeva, pierdută și singură, speriată și convinsă că o să moară. Știi, tatei îi plăcea să ajute oamenii. Poate chiar în detrimentul lui. Poate chiar în detrimentul propriei familii. Nu știu. Dar voiam să fiu ca el. Așa că în noaptea aceea m-am trezit și am început să creez ceva. Pe atunci, eram deja o mică artistă. Notele mele erau jalnice la toate materiile, în afară de arte plastice și engleză. Și m-am sculat, m-am furișat prin casa noastră întunecată, încercând să nu-l trezesc pe tata – care adormise pe fotoliul de la parter, în fața televizorului, cum făcea în fiecare seară și am găsit foarfecă și banda adezivă și niște cutii de carton.

— Și atunci l-ai făcut pe Bărbatul-Cutie, a zis Nate.

— Atunci l-am făcut pe micul Bărbat-Cutie. Și îmi amintesc că pe când îl făceam... am pierdut noțiunea timpului. Îmi amintesc că am adunat materialele. Îmi amintesc că m-am așezat ca să încep. Și apoi... următorul lucru pe care mi-l amintesc e că era deja făcut. Îmi amintesc că mai era cineva acolo cu mine. Nu tata, altcineva. Nu știu. La restul e încă..., a început, dar aici, fruntea i s-a încrețit în brazde adânci de frustrare, pe când se lupta cu tot ceea ce se petrecea în mintea ei. Greu de ajuns. Dar Sissy a spus că Bărbatul-

Cutie era acolo, în casa lui Reese, și că el, ori acel lucru, indiferent ce dracu' o fi fost, a salvat-o, înfigând o foarfecă, foarfeca mea, în piciorul lui.

Nate a ridicat mâna.

— Am întrebări.

— Hai s-auzim, barosane.

— Le pun dacă nu-mi mai zici niciodată „barosane”.

Ea a ridicat din umeri. Nate a întrebat, totuși.

— Vreau să fiu sigur că am înțeles... Zici că Bărbatul-Cutie era viu. Sau, cumva, animat.

— Corect.

— Și tu ai făcut asta?

— Două din două.

— Și Bărbatul-Cutie era acolo. În casa lui Reese.

— Trifectă²¹, hat-trick, trei din trei.

— Cum? Cum a ajuns acolo?

Maddie s-a aplecat în față, și acum privirea ei era de-a dreptul nebunească.

— Nu știu. Dar Sissy a mai spus ceva. A spus... că a văzut un bărbos ciudat privind înăuntru pe fereastră. Și apoi m-a văzut pe mine. Și... am ajutat-o cumva.

Un bărbos ciudat.

Toate firișoarele de pe ceafa și brațele lui Nate s-au ridicat ca niște santinele. Nici măcar nu știa de unde să înceapă sau cum să-și organizeze reacția la asta.

— Bine. Tipul bărbos, o să revenim la el, și, sincer, foarte curând,

Maddie, o să spun niște lucruri care vor face toate astea să pară și mai stranii, bine? Dar zici că erai acolo. În casa lui Reese, cu fata aia, Kalbacher.

— Așa cred. Sau cam așa ceva. Uite ceva care o să te dea pe spate, Nate: am stat pe aleea ei și mi-am scos telefonul și am găsit știri din acea vreme. Sissy a ajuns înapoi la părinții ei adusă cu mașina de un polițist.

— Bine. Și?

— Era un polițist din oraș, nu local, nu statal.

Nate a clipit.

— Un polițist din oraș?

— Cred că era tata, a zis ea. Eu... îmi amintesc asta. E totul în ceață, fir-ar să fie, dar îmi amintesc că el m-a lăsat acasă la bunica – pentru că ea locuia la câteva străzi distantă – și a zis că trebuie să ducă acasă o fetiță. Cred că era ea, Nate. Cred că era Sissy. În casa noastră.

— În Philly.

— Da. În Philly.

— Iisuse, Maddie.

— Și n-a fost ultima dată când s-a întâmplat așa ceva, a zis Maddie, cu glas șovăielnic. Apoi s-a întâmplat din nou.

— S-a întâmplat din nou? Ce s-a întâmplat din nou?

— Am făcut unele lucruri. Și au prins... viață.

I-a spus întâi de Bărbatul-Cutie pe care-l făcuse de curând – fără să-și fi dat măcar seama că l-a făcut. Apoi despre bufnița care a zburat, și că se pare că a făcut o copie grosolană a ucigașului, Edmund

Reese.

Lui Nate i-a trebuit o vreme. Doar ca să asimileze toate astea. Avea nevoie de acel timp ca să absoarbă, ca să proceseze informațiile.

— Ești bine? l-a întrebat ea.

Și atunci i-a spus tot ce știa el. I-a spus de toate împrejurările în care își văzuse tatăl – și că bătrânul avea un pistol, însă îl ținea în mâna nepotrivită. L-a descris pe bărbatul înalt din pădure, cel cu barba ca un cuib de șobolani și răni pe piele, căruia i s-a rupt falca atunci când a țipat și care, pur și simplu... a dispărut. Tot într-un trăsnet. I-a spus apoi că rana pe care o avea la cap nu era de la o cădere, ci din cauză că a fost o fată care a apărut în trăsnet și a fost furată tot de trăsnet – un trăsnet care părea să aibă un chip mult prea cunoscut: cel al lui Edmund Walker Reese.

Maddie a clătinat din cap și s-a lăsat într-o rână pe spătar. Și-a acoperit pe jumătate fața cu mâna, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce era pe cale să spună.

— El e. E în miezul tuturor acestor lucruri. Totul se intersectează cu Reese. Mai sunt victime. Cumva. Mai multe victime despre care lumea nici măcar nu știe.

Și atunci, Nate a zis:

— Mai e ceva.

— După felul în care te uiți la mine, a zis Maddie, am o presimțire rea.

— Nu știu dacă-i un lucru rău...

— Hm, bine.

— Bufnița pe care ai sculptat-o.

— Din buștean.

— Cred că am văzut-o.

Ea părea uimită, nu supărată.

— Unde?

— Păi... Nate a șovăit. De două ori deja. Am văzut-o o dată în copac. Și apoi... iarăși, după întâmplarea cu fata.

Expresia de uimire a devenit una de îngrijorare – obrazii i-au pălit. Crezuse că el a văzut bufnița ca și cum ar fi fost un obiect – ceva ce a fost furat, un lucru care zăcea pe undeva. Dar nu era deloc ce voia el să spună.

— Nu știu ce înseamnă asta, a zis Maddie. Și ești sigur?

— Nu era o bufnită obișnuită, Maddie. Părea sculptată.

— Sculptată.

— Ca făcută din lemn, da, sculptată.

— Păi. Fir-ar să fie.

— Mda.

Au stat amândoi o vreme, fiecare rumegând în tăcere toate astea. Din când în când, unul părea că vrea să spună ceva – o frunte încrețită, o falcă încleștată, un oftat ușor, neîncrezător, prevestind vorbe care n-au mai venit. Și apoi cădeau iarăși în tăcere. Desigur, Maddie a fost cea care a spart, în cele din urmă, tăcerea.

— Așadar, a zis ea brusc.

— Așadar.

— Așa cum văd eu lucrurile, ori suntem amândoi mai nebuni ca un cuib de viespi când vine iarna – și nebuni într-un fel în care, cumva, avem aceeași halucinație? Asta-i varianta plăcută. Să fii nebun e

calea ușoară, la drept vorbind, pentru că alternativa...

— Ar fi că totul e real.

— Cât se poate de real, fir-ar să fie.

— Cred că e real, a zis Nate în cele din urmă.

Până acum nu fusese sigur – la drept vorbind, înclina tot mai mult spre ideea că i se defectaseră în creier câteva angrenaje vitale. Însă acum înclina în partea cealaltă. Pe de o parte, din cauza a ceea a spus apoi.

— Cred că a văzut și Jed.

— Ce a văzut?

— Când eram afară – știi tu, când am căpătat prima rană din seara asta – și l-am văzut iar pe tata? Jed a venit afară. Cred că m-a văzut încăierându-mă cu bătrânul.

— Aia a fost o furtună al dracului de ciudată.

— Tare ciudată, mda. Și n-a avut nimic de-a face cu schimbările climatice.

— Așadar, se poate ca Jed să fi văzut și el. Nu te-a vizitat la spital? a întrebat Maddie, iar Nate a clătinat din cap.

— Atunci trebuie să te duci tu la el, a zis ea.

— Presupun că da. O să fie o discuție ciudată.

— Nu mai ciudată decât cea pe care tocmai am avut-o noi. Însă o să fie bine. El se pricepe la genul ăsta de lucruri. Și, a adăugat Maddie, e expert în Reese. Poate ne ajută să lămurim totul. Nu știu. Însă știu că te iubesc.

În clipa aceea, s-au ridicat amândoi și s-au îmbrățișat puternic. Era ca și cum ar fi căzut o barieră uriașă dintre ei, ca și cum, până

atunci, fiecare fusese în închisoare fără celălalt.

— Mă bucur că nu mă urăști. Mă bucur că nu mă judeci, i-a spus ea la ureche.

— Niciodată nu te-aș urî. Dimpotrivă, acum sunt și mai mândru de tine.

Ea l-a sărutat pe obraz. Apoi pe buze. Apoi pe maxilar. Și apoi s-au pomenit că-și smulg hainele unul de pe altul și au făcut ceva ce oamenii păreau să facă doar în filme – și-au tras-o pe masa din bucătărie, cu el deasupra, apoi au schimbat poziția, stârnind acel soi de energie pe care n-o mai găsiseră dinainte de nașterea lui Oliver, genul acela de energie care poate alimenta un sat de munte în cea mai mare parte a anului, genul acela de energie care le amintea amândurora că dragostea lor e puternică și eternă, plină de poftă și pasiune, la fel de strălucitoare ca lumina stelelor, la fel de gălăgioasă ca tunetul și mai murdară ca toaleta unei benzinării.

38

REVENIREA POSTCOITALĂ LA REALITATE

A venit un moment în care au fost siliți să se retragă în dormitor, întrucât o masă de sufragerie era unul dintre cele mai puțin confortabile locuri pentru a face dragoste. Mai ales așa cum tocmai o făcuseră ei; Maddie era o iubită căreia îi plăcea să vorbească murdar în pat, și energia lor era pe potriva vigorii îndemnurilor ei

obscene. Maddie știa deja că o să aibă vânătași. Ca și Nate. Ciocnirea era aici atât metaforă, cât și adevăr, după cum se izbiseră de câteva ori de colțurile mesei.

Acum zăceau lași pe pat, cu mădularele răsfirate, cu trupurile ude de transpirație. Maddie savura momentul.

— A fost incredibil.

Nate nici măcar n-a răspuns prin cuvinte – ci a încuviințat mai degrabă prin mormăieli, câte un *nnggh* sau un *mmm*.

— Felul în care ai făcut chestia aia cu degetul mare și celălalt...

— Aham.

— Ești un bărbat înzestrat, Nathan Graves.

În cele din urmă, el a izbutit să găsească și niște cuvinte:

— Îmi închipui că o regină ca tine merită tot ce am mai bun de oferit.

Ea a scos un hohot scurt de râs.

Timp de un moment ciudat, s-a simțit fericită. Sigur, se simțea și țăcănită de-a binelea – ca titirezul unui copil care se rotește spre marginea unui blat de bucătărie. Dar se simțea și ciudat de liberă, după ce îi spusese lui totul și se împreunaseră (și la propriu și la figurat) așa cum tocmai o făcuseră.

Însă realitatea s-a infiltrat în ceața bucuriei trupesti și mentale, și Maddie s-a gândit că e mai bine să rupă dintr-odată leucoplastul, în loc să-l tragă încet, smulgând firele de păr unul câte unul.

— Trebuie să vorbim despre Oliver, a zis ea.

— Nu cred că-i nevoie să știe vreodată ce am făcut azi aici. Ți se pare că terapia e scumpă acum? O să facă terapie toată viața după

așa ceva. Și doctorița Nahid e prea drăguță pentru asemenea obscenități.

Ea a râs.

— Nu, nu cu el, vreau să zic despre...

— Știu ce vrei să zici, Mads, a spus el blând, întinzând mâna s-o mângâie pe umăr. Vrei să zici... tot restul. Toate astea.

— Îi spunem?

— Despre Reese? Despre bufniță? Despre fata cu numărul pe obraz? O vreme, tot ce a auzit Maddie a fost sunetul moale al răsufării lui. Dacă subiectul n-ar fi fost așa de important, poate că acel sunet i s-ar fi părut atât de liniștitor, încât ar fi îmbiat-o la somn. Acum i-a așteptat răspunsul, pe care el l-a dat în cele din urmă: Nu, nu cred că trebuie să-i spunem.

— Sunt de acord, a zis ea.

— Atâta doar că... toate astea-s aiurea rău. E un copil. N-are nevoie de asemenea lucruri. Nu-i treaba noastră să-l apărăm de realitate, însă nu-i treaba noastră nici să facem din ea o bâță și să-l pocnim în cap cu ea. Și acum are prieteni. Caleb e un copil bun. Jake... bine, în Jake n-am încredere, dar nu putem să controlăm toate aspectele vieții fiului nostru, și el are pe umeri un cap destul de bun. Pur și simplu, nu vreau să-l tulbur.

Maddie a simțit că stomacul i se face ghem și a început să-și facă griji că e alegerea greșită. Ei trei erau o echipă. Și să-l țină pe Olly la distanță le provocase deja probleme. În același timp... toate astea erau complet aiurea. Maddie nu-și putea imagina cum ar deschide măcar subiectul. Hei, *scumpete, cum a fost azi la școală? Fac chili*

pentru cină. Apropo, lucrările mele artistice prind viață și mai e și un ucigaș în serie care se pare că s-a ridicat din morți... Oh! Și tatăl tău s-a bătut, la propriu, cu stafia bunicului tău. Ai teme pentru acasă?

Era decizia corectă.

Pe de o parte, și pentru că era singurul lucru pe care puteau să-l facă.

— Atunci așa rămâne, a zis ea.

— Și mai departe? a întrebat el.

— Nu știu. Avem nevoie de răspunsuri. Tu du-te la Jed. Eu cu siguranță n-am să mai sculptez sau să creez nici un afurisit de lucru. Poate că o să fac niște cercetări – să mă duc la bibliotecă, să văd dacă găsesc vreo informație utilă despre toate astea. În cel mai rău caz, chemăm un preot bătrân și un preot tânăr și o punem de o ședință de exorcism.

— Am putea să ne mutăm, a zis el. Să ne facem bagajele și să plecăm.

— Nu, a zis ea. Nu renunțăm. Nu ne dăm bătuți. Asta-i casa noastră. Prin urmare, luptăm ca s-o păstrăm.

39

STELE SPARTE

Când Oliver a închis ochii ca să adoarmă, a văzut vidul. A văzut toate stelele sparte din el. Și a auzit împușcături, sau coaste care se

frâng, sau o explozie, în vreme ce oamenii zbierau în jur. Și apoi s-a trezit cu o tresărire și a trebuit să încerce iar să adoarmă.

Și se întâmpla și acum, la școală. Dacă trecea prea mult timp până să clipească, simțea amețeala căderii în acel vid. La ora de biologie, a ațipit un pic, și s-a întâmplat iar – pocnetul unui pistol. S-a trezit cu un icnet destul de puternic cât să audă toți, ceea ce i-a atras o muștrare aspră din partea profesorului.

Asta, și râsetele celorlalți elevi.

Desigur.

După aceea era pe coridor, umplându-și sticla cu apă de la dozator, și a simțit o prezență în spate. A adușmeșcat mirosul puternic de apă de colonie al unui băiat de bani gata. Când s-a întors, știa pe cine o să vadă.

Graham avea un aer neîngrijit. Niște tuleie îi împodobeau fața, începând de sub falcă și întinzându-se în sus pe obraji. Degetele îi erau în continuare bandajate și imobilizate cu ațele. Iar în el zăcea acel miez de durere spasmodică. Mai negru ca negrul. Un șarpe lacom, care îl înfuleca din interior și creștea, umplându-l.

— Arăți ca dracu', a zis Graham.

— Și tu, a zis Oliver, sfâșiat între emoțiile sale contradictorii: *N-ar fi trebuit să zici asta și apoi Sfinte, chiar ai zis asta?*

Oscila între două sentimente: primul, spaima că Graham avea să-l pocnească, și al doilea, senzația de putere.

Fiin'că dracu' să te ia, Graham Lyons.

Graham părea șocat. Ca și cum ar fi primit o palmă.

— Rahat cu ochi ce ești. Mi-ai rupt degetul. Și tot tu vorbești așa

cu mine?

Graham s-a apropiat de el.

Oliver s-a lăsat purtat de această senzație de putere. Știa că e, probabil, ceva temporar și că avea să-l bage în bucluc, dar acum i-a răsunat în cap ce zicea maică-sa: *Futu-i*.

— Și ce o să faci în privința asta?

Atunci Graham l-a înșfăcat de braț...

— Hei, s-a auzit o voce.

Caleb. Stătea acolo, cu telefonul ridicat, ca și cum ar fi filmat.

— Zâmbește la cameră, frate. Vrei să-l bați pe amicu' meu, vrei să te dai în spectacol... Păi, atunci hai să vadă toată lumea, nu?

Și, în acel moment, mai mulți elevi s-au oprit pe coridor și s-au strâns în jurul lui Caleb, ca să vadă ce se petrece.

— Nu fac decât să vorbesc cu prietenul meu Oliver, a zis Graham.

— Hai, cară-te de aici, a zis Caleb.

— Ești sigur că vrei să faci asta? a întrebat Graham.

— Ești sigur că tu vrei să faci asta? Deja te-au dat afară de la antrenamentele de toamnă, frate. Dacă vrei să-ți faci ieșirea definitivă din echipă, ține-o tot așa.

La asta, Graham a lăsat-o baltă. A rânjit larg, apoi s-a topit înapoi în mulțimea de pe coridor.

Oliver a răsuflat ușurat.

— Caleb, a zis.

— Bună, Olly.

— Nu ești supărat pe mine?

Caleb și-a arcuit o sprânceană.

— Nu, frate. E în ordine. Însă chiar te-ai purtat aiurea când am venit acasă la tine. Amicu' tău Jake? N-am încredere în tipul ăla.

— Nu știu nici eu dacă pot să am încredere în el. Îmi pare rău că nu ți-am spus de Alex și Graham. Dar... Jake chiar m-a salvat de ei. M-am gândit doar că aş putea să nu-l judec pripit.

Caleb și-a dat ochii peste cap.

— Uite ce-i, prietene. Nu-s tatăl tău, nu-s șeful tău, e viața ta, nu a mea. Așa că n-o să-ți spun ce să faci. Însă cred că tipul ăla e dubios, și eu nu vreau să am de-a face cu el. Însă tu ești un băiat mai de treabă ca mine, așa că, dacă vrei să-i dai o șansă, n-ai decât. Numai să nu-mi ceri să te însoțesc pe parcurs.

— Asta înseamnă că n-o să mai petrecem timp împreună?

— Haide, zău, Olly. Eu nu-s așa. Oamenii pot să fie prieteni cu alți oameni cu care eu nu sunt prieten. Se cheamă viață.

— Pentru că trebuie să-l mai văd. Pe Jake. Simt că n-am terminat cu el. Are vreun sens?

— Nu. Dar nu-i nevoie să aibă.

— O să încerc să mă duc acolo după ore. Acasă la el. Cred că locuiește în parcul ăla de rulote. Emerald Lakes?

Caleb a ridicat din umeri.

— Bine. Te duc eu.

— Nu-i nevoie s-o faci.

— Ține-ți gura, frate, și lasă-mă să te ajut. Poate o să-mi cumperi după aia un hamburger sau altceva de la fast-food, și-mi arunci vreo doi dolari pentru benzină.

Oliver a zâmbit larg.

— S-a făcut.

Școala era la estul orașului, și în ziua aceea, după ore, Oliver i-a trimis mamei un mesaj, că avea de făcut o lucrare în afara programului și că fie găsește pe cineva să-l ducă cu mașina, fie o sună mai târziu. Ea i-a răspuns: *OK*.

Apoi el și Caleb s-au îndreptat spre parcul de rulote în care se presupunea că locuiește Jake.

Emerald Acres era la sud de Quaker Bridge, la câțiva kilometri de parcul Ramble Rocks. Caleb avea o mașină rablagită rău, un Saturn verde-închis, cu două uși, cu atâtea găuri și crăpături în ea, că arăta ca o doză de bere strivită în pumn. Kilometrajul automobilului arăta 397 000 și duhnea a oțet – asta, a explicat Caleb, din pricină că în mașină intraseră șoareci și mama lui îl silise să curețe căcărezele cu oțet în loc de clor.

Mașina a intrat în parcul de rulote Emerald Acres. Aleea pietruită și parcare erau pline de gropi care semănau cu niște cratere vulcanice – unele destul de mari cât să înghită o mașină de mici dimensiuni. Rulotele erau care mai înguste, care mai încăpătoare, pe peluzele sărăcăcioase din față erau aruncate la nimereală tot soiul de ciurucuri: scaldătoare pentru păsări și jucării și scaune de grădină, plus o grămadă de grătare vechi cu cărbuni, mașini dezasamblate, mobilier de curte uzat și bătut de vreme. Ca să nu mai pomenim de câte un flamingo roz pe ici, pe colo.

— Locul ăsta arată ca la sfârșitul lumii, fir-ar să fie, a zis Caleb. Frate, crezusem că locuința mea e de rahat.

— Mda, chiar e jalnic.

Brusc, Oliver s-a simțit prost pentru că a spus asta. Îl făcea să se simtă critic într-un fel care nu i se potrivea – în același timp, era jalnic, nu-i așa? Că niște oameni erau nevoiți să locuiască aici? în acest fel? în vreme ce, la zece minute mai la nord, alți oameni locuiau în case coloniale vechi, de piatră, și în vile construite de curând, și aveau hectare întregi de teren moștenite, în loc de un petic de teren cât trei timbre, năpădit de buruieni? Sărăcia însemna durere, și-a dat el seama, și o clipă această revelație a părut un pumn pe cale să-l toace până nu mai rămânea decât un ciot din el. A trebuit să respire de câteva ori adânc, ca să nu se lase înfrânt.

Au trecut de o rulotă la care un cârpaci adăugase o verandă șubredă. Pe verandă stătea, fumând pipă, o femeie voinică, într-un hanorac cu Eagles.

— Aia fumează pipă? a întrebat Caleb.

— Așa cred.

Și nu era o pipă de sticlă pentru marijuana – ci o pipă adevărată de lemn, cu gât de lebădă. Femeia pufăia, uitându-se amenințător la mașina lor, în timp ce treceau prin dreptul rulotei.

— Uită-te la ea, se crede Sherlock Holmes, a zis Caleb, apoi și-a coborât vocea. Parcurile de rulote atrag tot soiul de ciudați rău, frate.

— Mda.

Undeva în față, răsuna dinspre o rulotă bubuiala unui bas dat la maximum.

— Of, ce mama dracului facem aici, Olly? Pe bune. Chiar vrei să-l

găsești pe tipul ăsta?

Oliver a ridicat din umeri.

— Cam așa ceva.

Nu-i spusese lui Caleb totul. Nu spusese nimănui tot ce văzuse acolo.

— Vreau să mă asigur că e bine. A dat bir cu fugiții de la petrecere în seara aceea și...

Și am întrebări.

— Frate, e frumos și toate alea să-ți pese de individ, dar e în ordine, fir-ar să fie, să-ți pese de el și de departe. Cum ar veni: *Oh, îmi pasă de tipul ăla, dar de aici, unde sunt în siguranță și la căldurică*, sau, chiar mai bine, poate să nu îți pese deloc de unii oameni, pentru că pe unii oameni, frate, tre' să-i dai, pur și simplu, dracului. Nu datorezi nimic nimănui. Bine? Ascultă, am un frate mai mare, și știi de ce nu vorbesc cu el? Pentru că-i efectiv un ticălos. A furat de la noi, a bușit camioneta cu care lucrează tata, chiar i-a tras o dată un pumn lui taică-meu. Nu-i datorez nimic doar fiin'că-i frate-meu. Da, avem același sânge. Da, suntem „legați”, a zis trasând cu înverșunare niște ghilimele în aer și mimând apoi că-și face laba. Însă nu mi-a câștigat dragostea și atenția, așa că n-are parte de ele.

— Nu știam. De fratele tău.

— Mda. James. Cum ziceam, un adevărat ticălos. Mă rog. Haide, zău, a stăruit Caleb. Ce zici să lăsăm rahatul ăsta – nici măcar nu știi care-i rulota lui Jake – și să adunăm grupul să jucăm naibii niște D&D?

E vorba, a gândit Oliver, dar n-a spus-o, *că s-a întâmplat ceva straniu*

în pădure și nu înțeleg.

Cartea. Vidul. Acele viziuni.

Și totuși, Caleb avea dreptate. Poate că era totul prea aiurea și n-ar trebui să se apropie prea mult de Jake. Orice s-o fi petrecut acolo, poate că era mai bine să lase în urmă. Într-o zi, avea să posteze întâmplarea pe Reddit, pe una dintre acele platforme ciudate *Glitches in the Matrix*²², și să se bucure de voturile pozitive, și toată lumea avea să zică: *Uau, povestea asta-i aiurea rău*, și unii aveau să-i spună că minte și poate că se va convinge singur că, într-adevăr, mintea lui născocise totul. Chiar și acum, la doar câteva zile, nu era sigur că fusese adevărat sau doar o halucinație smintită pe care creierul său o materializase în furtună.

Dar înainte să apuce să-i spună lui Caleb că, bine, se pot duce să joace D&D, Caleb a zis:

— Nu-l cunoști pe tipul ăla?

Oliver s-a uitat unde arăta Caleb cu degetul și a văzut o figură cunoscută, de cealaltă parte a drumului. Care pleca dintr-o rulotă și se îndrepta spre un Lexus 4x4, negru.

— Vecinul tău, așa-i? a zis Caleb. Era la petrecere.

— Cred că da, a zis Olly, deși știa că așa era.

Cum îl chema oare? Mama avea cărțile lui. Ned. Nu. Jed. Jed Homackie.

Avea un aer neîngrijit. La fel ca Graham Lyons, deși poate că mai rău. Părul încâlcit, fața nerasă de câteva zile. Cu obrazii căzuți și părând obosit – cu cearcăne așa de vizibile, că mai aveau un pic și arătau chiar ca niște ochi învinețiți.

— Mă întreb ce caută el aici, a zis Oliver.

— Hei, uite.

Pe când Jed se suia în automobilul său și pornea, cineva a deschis ușa unei rulote duble, rablagite, ca să se uite după el.

— Ăsta-i amicu' tău, a zis Caleb.

— Nu-i...

Olly nici nu s-a mai ostenit să-și termine ideea. Căci Caleb avea dreptate. Era Jake. În cadrul ușii, cu mâna afară, rezemat de unul dintre stâlpii strâmbi care propteau o copertină grosolană, pe jumătate ruptă. Jake se uita după mașina lui Jed.

— El e. Se vede de aici. Tipul ăsta arată ca și cum s-ar fi încăierat cu o motocoasă – și motocoasa a învins. Vreau să zic, uneori încerci să i-o tragi ursului și alteori ursu' ți-o trage ție...

— Bine, Caleb. Are fața paradiată. Nu-i vina lui. Și a adăugat în șoaptă: Cred că asta-l face să arate destul de cool. Ca Zuko din *Airbender*.

— Zuko era malefic, prietene.

— Nu, Zuko a fost rău, dar a devenit bun.

— Bine, bine, nu contează. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să râd de el, numai că... ce mama dracului a pățit?

— Habar n-am.

Însă vreau să aflu.

— Biiine. Dacă vrei să vorbești cu el, iată-l.

— Vreau.

Și chiar voia, într-adevăr. Însă acum îi era frică. Pe de o parte, pentru că era însoțit de Caleb, care avea să audă ce-l întreabă pe

Jake; și, pe de alta, că Jake n-avea să-i spună tocmai din pricină că venise și Caleb. Nu voia să rateze asta. Părea important. Ca și cum ar fi stat în vârful piciorului, pe un pisc de munte – o singură mișcare greșită l-ar fi făcut să se prăvălească în gol.

Și iar a simțit iureșul amețitor al căderii...

Dar unde cădea? În acel vid.

— Ești bine? a întrebat Caleb.

Olly s-a smuls din viziunea aceea, cu un icnet puternic.

— Mda. Ăăă. Mda.

— Bine, pentru că amicu' tău vine încoace.

— Ce?

Rahat!

Și, într-adevăr, Jake venea spre ei. Privindu-i întrebător pe când se apropia, cu capul aplecat mult, ca să vadă prin reflexia geamurilor cine se află în mașină. Când a văzut, în cele din urmă, a rânjit batjocoritor și a bătut în sticlă.

Olly a coborât geamul.

— Salut, Jake, a zis Olly, cu o voce prefăcută, de parcă ar fi vrut să zică: *Oh, nu te-am văzut sau Mda, e perfect normal să ne întâlnim așa.*

Ca mema aia cu câinele care stătea în casa cuprinsă de flăcări.
Totul e-n regulă.

— Olly. Caleb.

— Hei, a zis Caleb.

— Ce faceți aici?

— Eu doar... ăăă, s-a bâlbâit Olly, înghițind în sec. Mă gândeam să văd ce mai faci. Să văd dacă ești bine.

— Sunt al naibii de bine. Jake și-a dezvelit dinții – mari și albi – într-un zâmbet ca de rechin. Caleb, ce mai faci?

— Hei, cum mă știi, frate. Sunt vertical.

— Vertical. Mda. Bine, a zis Jake, apoi l-a privit țintă pe Olly. Vrei să vii înăuntru?

— Bine, sigur.

Olly și Caleb au dat să iasă din mașină, însă Jake a intervenit și i-a spus lui Caleb:

— Însă tu nu.

— Poftim? a zis Caleb.

— Olly și cu mine avem o legătură. Și avem ceva important de discutat. Și asta nu te include pe tine.

Olly i-a aruncat o privire rugătoare lui Caleb.

— Îmi pare rău, eu...

— Futu-i, nu-s taxiul tău, frate. Nu stau după tine.

— Știu. O să... găsesc pe cineva să mă ducă. Sau merg pe jos...

Caleb s-a aplecat peste scaun și a zis, cu voce joasă:

— Olly, amice, nu te duce cu el. N-ar fi trebuit să te ții după fundu' lui nici în pădure. *Nu-l urma și acum.* Nu-mi place individul. N-am încredere în el. Nu cred c-o să iasă nimic bun din treaba asta.

— Să știi că te aud, a zis Jake, stând încă lângă mașină.

— Știu, prietene, că m-auzi, și de-aia nu mai pot io. Mai scutește-mă.

Olly a pus o mână împăciuitoare pe umărul lui Caleb.

— O să fiu bine.

— Rahat. Să nu zici că nu te-am prevenit, Olly.

— Mulțumesc, Caleb.

— Aha.

Olly i-a zâmbit liniștitor prietenului său, cu toate că era doar o minciună. Nu era nici pe departe liniștit, și îngrijorarea își înfigea colții în el ca un căpcăun care sfâșie carnea de pe un os. Însă a coborât din mașină și l-a urmat pe Jake spre casă. Caleb a demarat în trombă, făcând să țâșnească în jur bucăți de asfalt sfărâmat. Apoi, dus a fost.

40

CASTELUL VRĂJITORULUI

În interiorul rulotei era o mizerie cumplită. Covor jerpelit, lambriuri de lemn. Cutii de pizza și de la fast-food zăceau peste tot, chiar și pe canapeaua mov, care părea să fi trecut printr-un război. Un televizor cu ecran plat, care avea într-un colț o crăpătură ca o pânză de păianjen, era prins pe perete, cu un Playstation de ultimă generație conectat la el. Pe măsuta de cafea dintre canapea și ecran, era o cutie pentru momeli pescărești, deschisă, numai că nu conținea momeli, cârlige și viermi de cauciuc. Era plină cu pastile. Albastre, violet și roz, triunghiulare, rotunde și capsule. Ca bezelele Lucky Charms, numai că făcute din droguri.

— Hei, îmi pare rău că n-a putut să vină și prietenul tău, zicea Jake în vreme ce intrau, dar mă gândesc că asta-i între noi doi.

Totuși, care-i treaba cu Caleb? Pe dinafară, pare un negru șmecher... mă rog, dar pe dinăuntru e... nuga de tocilar lipicioasă, cu toate rahaturile alea de jocuri.

— Caleb e prietenul meu. Ce, ești rasist? Dacă-i negru, nu poate să joace D&D?

— Nu. Vreau să zic... presupun că, structural, suntem cu toții rasiști, corect? Eu și cu tine, cu toții facem parte dintr-un sistem de privilegii și oprimare....

Îmhm, țin-ți gura. Un răspuns care părea o scorneală.

— În fine, nu contează. Și apropo, și eu joc jocurile alea, a zis Oliver, defensiv.

Atunci Jake a tăcut. L-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare. Și-a supt un dinte, pe când îl ațintea pe Oliver cu acel ochi care se mișca tot timpul.

— Da. Joci. Asta-i interesant.

— De ce e interesant?

— Este, pur și simplu. Haide, așează-te.

Jake a luat două cutii de pizza puse una peste alta pe canapea și le-a azvârlit în colțul încăperii.

Oliver s-a uitat la pastile.

— Nu locuiești aici cu mătușa ta.

Jake a ridicat din umeri.

— Nu.

— Ar trebui să plec.

— Liniștește-te, n-o să te pun să iei pastile doar ca să-mi demonstrezi mie ceva, a zis Jake și i-a aruncat altă privire

iscoditoare, stranie. Cred că ești mai bun de-atât.

— Mda. Bine, a zis Oliver, apoi, cu indignare: Chiar sunt.

— Încep să-mi dau seama de asta. Bun, ia un loc. Vrei răspunsuri, nu-i așa?

— Ai dat bir cu fugiții. M-ai lăsat singur în furtună.

— Venea mama ta. N-o puteam lăsa să mă vadă acolo. Vrei sau nu să afli mai multe?

Oliver s-a așezat, reticent. Canapeaua era atât de lăsată, încât i s-a părut că-i o gură moale, gata să-l înghită. Îl făcea să se simtă și mai neliniștit – ca și cum, la nevoie, n-ar fi putut să sară repede și să fugă de acolo. Ar fi fost ca și când ai alerga prin noroi, ca și când ai încerca să fugi ca să scapi de un coșmar.

Căzând, căzând în acel vid...

Și-a izgonit din minte amintirea și senzația care o însoțea.

— Ce căuta vecinul meu aici? a întrebat Oliver. L-am văzut plecând.

— Jed. Da. E proprietarul, a explicat Jake, iar ochii îi scânteiau ca lumina lunii pe o apă întunecată, însă nu despre asta vrei să vorbim. Nu. Vrei să vorbim despre cele întâmplate în pădure.

Vocea lui Oliver aproape s-a frânt când a zis:

— Cartea aceea. Lucrurile pe care mi le-a arătat. A fost... a fost o nebunie.

— Apropo, cu plăcere.

— De ce ar trebui să-ți mulțumesc?

Pe fața lui Jake a fulgerat ceva ce semăna cu mânia.

— Zău? Ți arăt ceva confidențial, ceva care este efectiv magie

pură, și tu nu ești sigur că ai pentru cerni mulțumi? Dar apoi mânia a părut să dispară. Jake a zâmbit, cu gura, dar nu și cu restul feței. Sunt un vrăjitor, Olly. Cartea aia e cartea mea de vrăji.

Oliver aproape că a pufnit în râs, căci era așa o tâmpenie.

— Știu, ai zis asta, dar, la o adică, ce vrea măcar să însemne asta?

— Ai văzut. Pot să fac magie.

— Magie. Ca atunci, în garaj. Și în pădure.

— Mda. Cam așa ceva. A scos *Cartea accidentelor* de sub măsuta de cafea și a deschis-o. Cu asta pot... – a zis și a pocnit din degete, iar în mână i-a apărut un cuțit de vânătoare cu lama curbată; cartea a strălucit un pic, cu o lumină mărginită cu negru – ... materializa tot soiul de lucruri.

A făcut cuțitul să se rotească.

Oliver s-a lipit strâns de spătarul canapelei.

O să mă omoare.

Jake parcă ar fi simțit acel gând, pentru că a zis:

— Iisuse, frate, n-o să te omor, liniștește-te.

A schițat iar un gest grațios din încheietura mâinii și...

Uușșș. Cuțitul a dispărut.

Apoi din nou...

Acum s-a întors pistolul. Pistolul cu bile.

Jake a bătut din palme – cu pistolul încă în mână – și arma a dispărut la propriu între palmele sale.

— Magie, a zis Jake, cu o eleganță teatrală.

— Nu-i decât un truc de magie. Nu-i magie adevărată. Am văzut pe Netflix magicieni care fac chestii mai ciudate.

— Cum rămâne cu ceea ce ți-am arătat? A întins mâna cu degetele răsfirate, ca pentru a evoca amintirea. Ori și ăla a fost tot un truc de magie?

— Poate că n-a fost decât, nu știu, o halucinație, a zis, arătând spre pastile. Poate că m-ai drogat.

— Sau poate că ți-am arătat ceva important. O scurtă privire spre ceva ce depășește limitele lumii noastre, puștiule, i-a zis, făcându-i cu ochiul. Știai că eu pot nu doar să văd alte lumi? Pot să și călătoresc între ele.

— Să călătorești între lumi.

— Așa-i.

— Ce înseamnă asta? Adică, poți să te fâțâi pe Marte, sau ceva de genul ăsta?

Jake s-a lăsat într-un genunchi, ca un antrenor pe cale să le spună celor din echipă un adevăr intim despre meciul pe care aveau să-l joace.

— Nu, Oliver. Nu-i așa. Pot să mă mișc între lumi ca și cum aș răsfoi paginile unei cărți. *Acestei* cărți, însă numai într-o direcție. Doar înainte, spre următoarea. Niciodată înapoi, la cea de dinainte.

— Și de ce ai face asta?

Ochiul straniu al lui Jake a scăpărat.

— Asta-i adevărata întrebare, nu-i așa?

— Bine. Dovedește.

— Să dovedesc.

— Da. Oliver și-a umflat pieptul, încercând să pară dur, cu toate că înăuntru se simțea ca un balon de săpun care tremură, gata să se

spargă. Dovedește. Fă să apară ceva. Eu numesc un lucru și tu pocnești din degete și-l faci să apară din senin. Cum ar fi... A încercat să se gândească la ceva cu adevărat neobișnuit, cu adevărat rar.

O carte din jocul *Magic*, și-a zis în sinea lui.

— O carte Black Lotus din setul inițial, cu bordură neagră, al jocului *Magic: The Gathering*. Probabil cea mai rară carte. Cred că una a fost cumpărată de curând la licitație cu o sută de mii de dolari, sau așa ceva. Deci: scoate din joben unul dintre iepurașii ăia.

— Nu așa funcționează.

— Sigur că nu. Ce convenabil.

Jake și-a trecut limba peste buze, și-a strâns degetele în pumni și le-a desfăcut iar, ca și cum s-ar fi străduit din răspuțeri să facă față frustrării și furiei.

— Serios, nu așa funcționează.

— Atunci explică-mi.

— Asta fac, dacă taci odată dracului și ascuți.

— Mă rog. Bine. Ascult.

— E în felul următor. Pot să iau un lucru și pot să-l pun în... într-un loc. Un loc îndepărtat, de nicăieri. Eu îi zic La-Mijloc, pentru că acolo este – adică, spațiul din spatele unei canapele, sau de sub ea, unde poți ascunde chestii. Nu folosește la nimic altceva decât să ascunzi chestii.

— Așadar, o mare Bag of Holding²³.

— Nu știu ce-i aia.

— E un obiect din D&D... Acum era rândul lui Oliver să-și

domolească frustrarea. Nu știi ce e D&D. Nu contează, las-o baltă.

— Ascund acolo lucruri. Lucruri pe care aş putea să le vreau. Lucruri care s-ar putea să-mi trebuiască.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi asta.

Jake a schițat iar un gest din încheietura mâinii. Degetele i-au dansat. Și ceva s-a materializat în palma lui: un baton de ciocolată în ambalaj lucios. Violet aprins și un verde aproape strălucitor. Oliver nu l-a recunoscut. Cu o zvâcnire a mâinii, Jake i-a aruncat batonul.

— Flix Bar, a zis Oliver, citind ce scria pe înveliș.

Lângă scrisul ce părea desprins din anii '50, cum mai vezi pe fațada unui restaurant sau pe un tonomat vechi, a zărit un mic personaj de benzi desenate: aproape ca unul dintre extraterestrii din filmul acela, *Toy Story*²⁴. Un mic extraterestru verde, cu antene și mai mulți ochi. Plus o gură plină de dinți albi, rotunzi. Dinți ca niște pietricele albe. Dedesubt era un slogan: FLIXY ZICE CĂ NU-I DIN LUMEA ASTA! Oliver a întors batonul și a văzut că e produs de o firmă numită Perigee, Inc.

— N-am mai auzit de așa ceva. Sunt noi?

— Nu.

— Din Canada? Noua Zeelandă?

Oliver se uita la clipuri de pe YouTube pe BuzzFeed, unde celebrități în vogă pe internet apăreau prin rotație și încercau tot felul de gustări ciudate din diverse părți ale lumii: Pineapple Lumps și Vegemite și Chicken Twisties. Dar chiar când punea întrebarea, a

văzut că, alături de logoul Perigee, scria: FABRICAT ÎN SUA.

— Stai, a fost făcut aici.

— Aici. Și, totodată, nu aici.

— Nu pricep...

— Fabricat în Statele Unite. Sigur. Însă nu în aceste State Unite.

— Nu...

Înțeleg, era pe cale să completeze, dar apoi, dintr-odată, a înțeles. Alte lumi. Dimensiuni alternative. Realitate cuantică. Nu în aceste State Unite, ci în altele. Din altă dimensiune. Din nou, acea senzație de cădere în gol, jos, tot mai jos și mai jos. *Vidul*.

— Gustă-l.

— Batonul?

— Nu, eu...

N-ar trebui să mănânc ciocolată din altă dimensiune. Țsta era cu siguranță cel mai ciudat și mai prostesc gând care îi venise vreodată în minte, dar iată-l acolo, zăbovind pe buzele sale, nerostit, dar totodată refuzând să piară. *Altă dimensiune.* Nu era cu puțință. Jake își bătea, pur și simplu, joc de el. Îi juca o festă. De cum s-ar fi lăsat prins în joc, Jake ar fi făcut mișto de el. Probabil că asta avea să ajungă pe YouTube, nu-i așa? Furia s-a învolburat în el. I-a azvârlit înapoi batonul de ciocolată, ca și cum ar fi aruncat un cuțit.

— Nu-l vreau. Probabil e otrăvit. Ori e plin de furnici sau vreo tâmpenie de genul ăsta.

Oliver s-a ridicat, în vreme ce Jake răsucea batonul între degete, ca pe bățul unui baterist – și obiectul a dispărut ca un elicopter înapoi în nonexistență.

— Nu-i otravă. Dar e în ordine, nu-l mânca. Dar nu poți încă să pleci.

— Plec. Mă duc acasă.

— Mai am să-ți arăt un lucru.

Pleacă și gata, și-a zis Oliver.

Nu aștepta.

Nu întreba.

Pleacă și gata.

Însă...

Există un motiv pentru care semnele de întrebare au forma unui cârlig...

— A, da? Ce anume?

— Vreau să-ți arăt cine sunt eu cu adevărat. Să-ți arăt și cine ești tu cu adevărat.

41

CARTEA ACCIDENTELOR

Jake i-a înmănat cartea. Părea surprinzător de grea în mâinile lui Oliver. Din ea, se ridica un miros aparte: un iz pământos, mineral.

A văzut din nou titlul:

O CARTE A ACCIDENTELOR

O relatare a accidentelor de la Ramble Rocks, nr. Opt

— Ramble Rocks, a zis Oliver. Țsta-i parcul. De ce relatează o serie de... accidente în parc?

Însă Jake n-a spus nimic. L-a lăsat doar pe Oliver să ia cartea, privindu-l cu atenție. Cu nerăbdare, chiar cu un soi de interes disperat. Ca un om care a gătit o cină și aștepta decizia juriului: Le-a plăcut mâncarea? Au strâmbat din nas sau au mormăit satisfăcuți?

Oliver a încercat să mânuiască delicat cartea, pentru că arăta așa de veche și de jerpelită, încât părea că o să se prefacă în colb în mâinile lui dacă întorcea prea repede paginile sau chiar dacă o zgâlțâia vreun pic. Paginile aveau culoarea cenușie a morții, decolorate ca un cadavru îmbibat de ploaie. Însă păreau uscate, prea uscate, ca și cum, de îndată ce degetele lui Oliver le-au atins, ar fi absorbit umezeala – pagini ca niște vampiri, nerăbdătoare să-l secătuiască, și în minte s-a văzut pentru un moment ca o carcasă de gânănie uscată, cu burta în sus, pe pământ.

Paginile erau așa cum promitea coperta: în cea mai mare parte, doar o consemnare scrisă de mână (și pe alocuri cu greșeli) a multor accidente, mai mari și mai mici, în ceea ce părea să fie o mină. O mină de cărbuni.

Mâna lui Charlie Tompkins, storcoșită între două pietre...

... explozie de gaze a lăsat trei morți: Eddie Uhl, Issac Streznewski, Jonesy Steven Graeme...

... oasele piciorului sfărâmate de fuituitor...

... lovit în căpățână de un baros mânuit de tovarășul lui, minerul John

Gold...

... și-a pierdut degetul de la un tăietor de fitiluri...

... tras în țeapă într-un sfeșnic de fier...

Apoi, pe alte pagini, erau înșirați cei care suferiseră de diferite boli sau chiar muriseră din pricina lor: membre cu cangrenă și tuse cu flegmă neagră și bucăți roșii de țesut, plus discuții despre cei care își pierduseră mințile acolo, jos, în întuneric. Privirea i-a căzut pe o frază – *Frederick zicea că cineva ne urmărește aici, jos, era așa de sigur de asta, că a început să ia cu el un revolver în tuneluri* – apoi a ridicat ochii din carte.

— Astea sunt accidente în mină. Ramble Rocks nu-i mină de cărbuni.

— Nu în lumea ta.

Pe Oliver l-a scuturat un fior aspru, brutal.

— Poftim?

— În lumea ta e un parc. În alte lumi e un parc de distracții, sau un cimitir, sau o carieră de piatră, sau un loc extrem de poluat din programul Superfund. În lumea mea era o mină de cărbuni.

— Tu... zici că ești din altă lume.

— Una întocmai ca asta, da. Dar totodată diferită.

— Nu pricep. Asta-i nebunie curată.

S-a încruntat la carte, care a arătat brusc o izbucnire de culori – o înflorire scârboasă de verde-algă, prin care țâșneau fâșii de fiere portocalie, spumoasă. Olly a icnit și a întins brațul, ca să îndepărteze cartea de el.

— Zici că nu ești de aici? Că ești de altundeva.

— Așa-i.

— Și asta..., a zis Oliver, ridicând cartea. A venit cu tine.

— Nu doar că a venit cu mine. M-a ajutat să ajung aici. M-a ajutat să evaderez din acele alte lumi. Hotarele au devenit subțiri, și cartea mea de vrăji mi-a arătat cum să le străbat. M-a ajutat să găsesc un punct fragil. Un portal.

— Nici măcar nu-i o carte de vrăji. Nu-i decât un registru al unor tragedii. O vrajă e... e... cum ar fi Amestecă *ciuperci otrăvitoare cu ochi de salamandă, într-un ceaun plin cu lacrimi de văduvă, sau așa ceva*. Asta-i doar un artefact istoric, sinistru.

— Poate că tragedia e vraja. Sau poate că magia se ascunde în adevărul din spatele tragediei. Se cheamă *Cartea accidentelor*. Sunt ele accidente, Olly?

— Par să fie.

— Când este un accident cu adevărat un accident? Să zicem că cineva își pierde un deget sau un picior acolo, jos, în întuneric. Gândește-te la asta. Imaginează-ți.

— Nu-i decât un...

Accident, își zice, dar apoi trece dincolo de asta. Își imaginează că e cineva acolo, jos. Un miner. Cu lămpașul luminând în întuneric. Un lămpaș pe jumătate spart, murdar. Un loc murdar și slab luminat. *Te-au pus aici, jos. Să sapi cărbuni. Nu-ți plătesc nimic, îți dau unelte proaste, te pun să muncești ore în șir aici, în pustiul minei, și cu ce te alegi? Cu un deget pierdut. Cu un picior zdrobit. Poate și cu capul strivit*. Le simțea durerea, neliniștea, ridicându-se din pagini ca dogoarea

unei sobe. Îl îngrețoșa.

— Nu-i un accident, reia Oliver. Nici unul dintre ele. Oamenii aceia au suferit acolo, jos, în întuneric.

— Acum uită-te iar la carte, a zis Jake, împingând-o înapoi spre Oliver.

Însă el nu voia să se uite. A clătinat din cap aproape arțăgos – se simțea ca un copil care refuză să-și mănânce mazărea din farfurie, lucru care, la rândul său, îl făcea să se simtă mic și stingher.

Așa că Jake a ridicat el cartea și a deschis-o la întâmplare.

— Trebuie să te uiți fix la ea. Să te uiți prin ea. Ca la o... cum îi zice... stereogramă, a zis Jake, iar rânjetul i-a devenit brusc mai crispat. Uite aici. Mai multă magie. Cărți magice, carte de magie, ochi magic, a zis și i-a făcut cu ochiul.

Oliver s-a uitat la carte. Nu voia s-o facă. S-a gândit să plece, pur și simplu, de acolo, să lase baltă, cu totul, această experiență. Însă trebuia să știe. Ceva din toate astea îl silea să meargă până la capăt.

Paginile arătau din nou ca înainte: cenușii, roase, cu scrijeliturile negre ale creionului de grafit marcând accidentele groaznice ale minerilor, în galeriile de cărbune. Și apoi, pe când Oliver privea țintă la ele, prin ele, acele scrijelituri negre ale creionului au început să se miște, întocmai ca în seara aceea din pădurea pustiită de furtună. Era ca și cum ar fi căzut un pic, doar un centimetru, înainte să prindă viață și să înceapă să zvâcnească și să mișune ca niște furnici. Apoi au devenit furnici, Oliver era sigur de asta, și și-a simțit picioarele lipite de podea (*nu pot să jug*) și ochii lipiți de carte (*nu pot să-mi întorc privirea*) și acele furnici se târau una peste alta

alcătuind cuvinte noi, fraze noi, și insectele păreau că se scufundă în pagină, ca niște picături de cerneală tamponate cu un prosop de hârtie. Acum, pe pagină, nu mai erau însemnări despre oameni morți și răniți, ci o limbă pe care Oliver n-o cunoștea, n-avea cum s-o cunoască, pentru că nu era reală, era ceva dintr-o carte de ficțiune, poate din Lovecraft, sau poate dintr-o inscripție aflată într-o criptă interzisă din Dungeons&Dragons, un haos nebun de litere pe care le cunoștea și multe pe care nu le cunoștea – cozi și vârtejuri și noduri complicate din cerneală. A simțit brusc o presiune puternică în mijlocul frunții, de parcă cineva l-ar fi apăsât acolo cu degetul mare, tot mai puternic, aproape destul de puternic ca degetul să-i răzbată prin țeastă ca un cui de tâmplărie înfipt ușurel într-o coajă de ou, *tap, tap, crac...*

Dincolo de asta?

Vidul.

Îl chema, îi cânta un cântec ademenitor – un cântec cântat în zbieretele bărbaților care mureau în mină, ale copiilor morți pe coridoarele școlii, ale bărbaților și femeilor fără adăpost, care degerau pe un grătar de canal din oraș, având pe buze o rugă șoptită, înălțată unui Dumnezeu care nu voia să-i audă.

A țișat și și-a întors privirea.

— Intens, așa-i? a întrebat Jake.

— Nu știu ce-a fost asta, s-a bâlbâit Oliver.

S-a uitat la măsuta de cafea, ca să vadă – ce anume să vadă? Dacă Jake îi strecurase cumva pastilele? Poate că pastilele erau pisate și lăsate pe canapea. Se întreba dacă era cu puțință ca toate astea să fi

fost o halucinație.

— Te-a chemat. Ți-a arătat adevărul.

— Ce adevăr?

— Lumea e al dracului de stricată, frate. Totul se duce de râpă. Ai simțit-o. Știu că ai simțit-o. Știi ce-i entropia?

— Sigur că știu.

Întotdeauna îi plăcuse ideea de entropie. Întreaga lume și sistemele ei erau permanent în derivă spre haos. O cădere. Însă viața, așa cum a zis Goldblum în *Jurassic Park*, a găsit o cale – și a reacționat luptând cu entropia prin naștere și creștere. Chiar atunci când ceva se prăbușește – un copac, să zicem –, un animal își poate face sălașul în el, sau îl poate folosi ca să se ascundă, ori poate că pe el cresc ciuperci, și acel copac îi înapoiază astfel pământului toate substanțele sale hrănitoare, de unde se vor hrăni alți copaci. Asta îi dădea multă speranță. Entropia era persistentă. Dar la fel erau și eforturile naturii de a o contracara.

— Ei bine. Entropia învinge. Atacurile cu arme de foc din școli, terorismul, ucigașii în serie. Bigotismul și violența. Traficul sexual, sclavia umană, omorurile săvârșite de poliție. Lucrurile îți par a fi normale?

— Nu știu. Nu știu! a zis Oliver, iar pulsul i s-a accelerat. *Nu te pierde cu firea, Olly*, s-a gândit el. Nu sunt normale, însă tata zice întotdeauna că fiecare generație are greutățile ei, de la Hitler la Nixon la Dust Bowl²⁵ și Marea Depresiune și...

— Tatăl tău a fost polițist, nu-i așa? De parcă ar avea habar de ceva. De ce trebuie să mergi la psihoterapie? Pun pariu că-i vina lui.

Pun pariu că tatăl lui îl snopea în bătaie, și acum te snopește el pe tine. Sau te pipăie, sau te îmbracă în rochițe, sau...

— Ține-ți gura, a clocotit Oliver și l-a îmbrâncit tare pe Jake. Nu știi nimic, futu-i. Nu știu exact cât de greu a dus-o tatăl meu, dar știu că tatăl lui îl bătea cu regularitate. Bunicul meu era un bețiv, un abuzator, un șarpe. Și nimic din toate astea nu s-a lipit de tatăl meu. Nici un pic. Abuzul nu naște abuz. Apoi a trecut pe lângă Jake, împingându-l, și a strigat peste umăr: Și dacă am chef să port rochie, o să port rochie.

— Olly. Ascultă. Trebuie să înțelegi, ce se întâmplă aici e ceea ce s-a întâmplat în celelalte lumi din care vin eu. Toate au dispărut acum. Sunt lumi prăbușite, năruite una într-alta – acolo a învins entropia. Mă aflu acum aici ca un... un profet. Un profet pe care nimeni nu l-a ascultat până acum. Lumea lui, lumea ta, merge pe calea celorlalte. Se prăbușește – și o să se năruie în curând. Dar cred că noi o putem drege, tu și cu mine. Cred că noi putem salva lumea. Putem să oprim entropia...

— Nu poți să oprești entropia.

— Și dacă poți?

— Asta-i curată nebunie. Tu ești nebun.

Și, cu asta, Oliver a năvălit afară.

Cartea tremura pe măsuța de cafea, iar paginile fluturau, ca mișcate de o adiere. Cartea a urlat în mintea lui Jake.

L-ai PIERDUT.

— N-a plecat de-a binelea, a spumegat Jake, umblând de colo-colo prin rulotă.

Ăsta-i hotărât. Zici că-i slab? Poate că el e cel puternic.

— Nu. Nu! Trebuie să-i dau ocazia. Ocazia să ajungă de partea bună. Să vadă calea înainte. Toți au ocazia. Pricepi? Asta-i înțelegerea. Toți au ocazia.

Ăsta-i procesul, și-a amintit lui însuși.

— Are nevoie doar de un ghionț.

Are nevoie de mai mult decât un ghionț. Împinge-l. Târăște-l. Silește-l.

Însă Jake nu era de acord. Procesul era proces. Calea era cale. Avea nevoie de ceva. De o pârghie. De o vulnerabilitate.

Un punct slab.

Tata zice întotdeauna că fiecare generație are greutățile ei, de la Hitler la Nixon la Dust Bowl și Marea Depresiune.

Optimism. Speranță. O cale înainte. Toate slăbiciunile. Și totul venea din același loc – un izvor de credință într-o lume mai bună.

— Punctul lui slab e tatăl, nu-i așa? E afurisitul de Nate.

O muștrare aspră din partea cărții: *Nu! Tatăl e o influență benefică, băiete. O sursă de putere, nu o vulnerabilitate. Ar fi trebuit să-i spui cine ești în realitate. Ar fi trebuit să-i arăți șinele tău adevărat.*

— Nu m-ar crede. Și greșești. Sursa tăriei lui este tocmai vulnerabilitatea. Jake a chicotit. Știi, pentru un demon, ești efectiv

inu...

Gâtul i s-a încheștat. Ochiul normal s-a holbat, iar celălalt, cel cu multe culori, amenința să-i sară din cap, ca dopul unei sticle de vin.

CERE-ȚI IERTARE.

— Tt... tu ai ne... nevoie de mine.

N-am avut nevoie de Reese și n-am nevoie nici de tine, băiete. Pot să am răbdare. Pot să găesc altă cale. Am tot timpul din lume. Însă timpul tău se poate sfârși acum.

— Tt... te rog.

Fă ce trebuie făcut.

Mâna nevăzută și-a slăbit strânsoarea. Cartea de pe masă a început să tremure și s-a închis. Jake a icnit și a scos un sunet între un țipăt sugrumat și răs ca un lătrat. *Tăria ca vulnerabilitate.*

A apărut un plan. Trebuia să dea un telefon.

43

EXPERT ÎN CHESTII CIUDATE, DA' CIUDATE RĂU

Nate a ajuns la birou mai devreme în acea dimineață și l-a găsit pe Fig așezat la birou, holbându-se la ecranul computerului, cu ochii injectați.

— 'Neața, a zis Nate.

Fig a ridicat privirea, clipind, apoi a început să-și frece fața.

— Mda. Presupun.

— Arăți ca... ei bine, ca mine.

— Se pare că m-am molipsit de insomnia ta.

— Nu cred că de-aia ai insomnie, Fig, că te-ai molipsit de la mine.

Fig a scos un sunet gutural: un mârâit de frustrare.

— Da, fir-ar să fie. Știi, nu găsesc nimic de nici o fată dispărută care să se potrivească cu descrierea. Și apoi, furtuna aia... n-a fost normală, Nate. N-a fost naturală. A fost o chestie ciudată, da' ciudată rău.

— Păi, s-ar putea să ai dreptate cu toate astea. Vestea bună e că avem un expert în astfel de chestiuni.

— Jed Homackie?

— Jed Homackie.

După serviciu, s-a dus direct la Jed. Și a făcut-o cuprins de acea senzație pe care o ai în montagnes russes – avântul în gol și urletul și zdrăngănitul șinelor, spre ceva rău, spre un sfârșit straniu, nebunesc. Era bântuit de acel sentiment, așa cum era bântuit de tatăl său, de bărbatul din pădure, de senzația dureroasă la nivelul capului, acolo unde-l tăiasă cuțitul nebunului.

A bătut la ușă.

Nimic.

A mai bătut o dată. Iar nimic.

S-a uitat în spate și a văzut că mașina lui Jed e pe alee – un Lexus 4X4. Ușa casei n-avea geam, că s-ar fi uitat înăuntru. A atins iar ușa, cu încheieturile degetelor...

De partea cealaltă, s-a auzit cum se deschide încuietoarea.

În ușa a apărut Jed, foarte tras la față. Ca un om care fusese silit să treacă prin furcile caudine ale insomniei. Ba poate că fusese și atacat de niște pume.

— Nate, Nate, intră, a zis Jed.

Avea vocea mormăită și mârâită, de parcă ar fi făcut gargară cu cioburile unei căni de cafea. Și-a netezit repede o parte din părul încărunțit, a zâmbit stingherit și a dispărut în casă.

Nate l-a urmat.

— Jed, pari cam agitat, ești bine?

Nu era bine.

Casa, imaculată ultima dată când o văzuse Nate, era acum taman invers. Peste tot erau cutii cu mâncare, deschise, golite pe jumătate – un monstru cu tentacule *lo mein* se țâra afară dintr-o cutie de mâncare chinezească, pe un blat de bucătărie. Un taburet era răsturnat. Cărțile erau scoase din rafturi și împrăștiate peste tot. O rolă de prosoape de hârtie era pe jumătate derulată în mijlocul podelei, cu o pată violetă îmbibată în ea, ca și cum bărbatul ar fi vărsat ceva acolo și, în loc să folosească o bucată sau două de prosop, a împins peste ea cu piciorul întregul sul, ca pe un tăvălug. Nate aproape că se aștepta ca Jed să spună că a avut loc o spargere, că i-au furat o grămadă de rahaturi – dar apoi, printre gunoaie, Nate a văzut altceva: turnurile îndepărtate, din loc în loc, ale sticlelor de băutură. Whisky, gin, coniac.

Toate goale.

— Acum sunt bine, a zis Jed, ca pentru a explica. Am avut... câteva zile proaste, Nate, câteva zile foarte proaste..., a continuat,

cu ochii bulbucați, ca ai unui conspiraționist care găzduiește o emisiune radiofonică. Ce am văzut acolo, în seara aia, cu tine... m-a pus la încercare, Nate. Mi-a pus la încercare credințele în toate lucrurile din cer și de pe pământ, ca să zic așa. M-a tulburat până în adâncul ființei mele.

— Dar de ce? Tu... tu te ocupi de soiul ăsta de lucruri. Cărțile tale, poveștile tale, ceea ce ai văzut.

Lui Jed i-a scăpat un chicotit slab.

— Nate, n-am văzut niciodată cu adevărat ceva. Nu așa. O impresie pe ici, pe colo, dar nimic real de-a binelea.

Așadar, Jed spunea doar povești, și-a zis Nate. Poate că așa sunt, de fapt, scriitorii – doar niște mincinoși care distrează lumea.

— Ei bine, de data asta ai văzut cu adevărat ceva, nu-i așa?

În ochii lui Jed a sclipit un soi de fericire nebună.

— Da. Așa e.

— Dar, ăăă..., a zis Nate, arătând spre sticle. Ai ținut de unul singur pe linia de plutire magazinele de băuturi, după cum văd.

— Ei bine. Nate. Dacă e să fim sinceri, m-am încăierat cândva cu bătrânul demon. Demonul băuturii, ca să zic așa.

— N-ai de ce să te rușinezi.

La asta, Jed n-a comentat. Doar și-a privit picioarele. Din felul în care spatele i se ridica și cobora, cum stătea acolo și respira, pur și simplu, Nate a înțeles că lupta bărbatului cu acel demon, cum îi zisese, fusese lungă și întunecată.

Și, dată fiind situația, nu câștigată pe deplin.

— Vrei să te ajut să faci curățenie? a întrebat Nate.

— Nu, nu, cum să-ți treacă prin cap, Nate? Sunt bărbat în toată firea, pot să curăț după mine. S-a răsucit pe călcâie, și iarăși i-a apărut în ochi acea sclipire. În timp ce beam, am făcut niște cercetări.

— Cercetări.

— Sigur. Despre ce am văzut, cu tatăl tău – nu era o stafie, nu tocmai. A putut să te atingă, să te rănească și ăăă..., s-a bâlbâit el, mijind ochii spre Nate. Te-a lovit la buză, nu-i așa?

— Da.

— Și atunci de unde au apărut cusăturile alea?

Așa-i, desigur. Nu știe.

Așa că, și-a zis Nate, la naiba. I-a povestit tot ce s-a întâmplat în acea seară. Despre fată, numărul de pe obrazul ei, bărbatul din fulger, cuțit. La fiecare cuvânt, ochii lui Jed se căscau și mai tare.

— Totul e adevărat. Totul, a zis Jed, cu respirația tăiată.

— Ce vrei să zici? Deșartă-ți sacul, Jed, n-am timp de joacă.

Jed a încuviințat din cap.

— Eu... încep să mă împac cu realitatea că aici se petrece ceva mult mai complex decât simpla apariție a unor fantome. E ceva mai mare, mai straniu. Am vorbit metaforic despre un demon, dar ăsta s-ar putea să fie unul adevărat. Am ținut multă vreme la distanță ideea că spiritele și supranaturalul au o dimensiune bună sau rea, așa cum mă feresc de ideea că oamenii sunt cu totul buni sau cu totul răi – suntem cu toții un amestec, un cocktail de bunătate și răutate, totul împachetat în indolență și ignoranță de neiertat și punctat de momente de eroism pur –, însă poate, poate, există ceva

acolo, ceva cu adevărat rău. Ceva care a răzbătut până aici.

— Fără jocuri, Jed, nu mai fi așa evaziv, zi de-a dreptul.

— Ceea ce vezi – tatăl tău, tipul ăla bolnav, cu barba neîngrijită, și Edmund Reese? Sunt intruși. Un fel de specie invazivă. *Invadatori*, dacă-mi îngădui luxul unui astfel de limbaj poetic. Iar tu și cu mine putem merge să găsim niște răspunsuri. Dacă vrei.

Nate a încuviințat din cap.

— Am nevoie de răspunsuri.

— Hai să le găsim. Împreună.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— Cred că știu unde putem să căutăm mai întâi. Jed a zâmbit larg.

— O să zici de parcul Ramble Rocks, nu-i așa?

— Chiar așa, băiete. Chiar așa.

44

NATE ȘI MADDIE

Cu optsprezece ani în urmă:

Vamp Records, South Street, Philadelphia. Cândva vindea discuri – adică, discuri adevărate, viniluri, dar acum nu vindea decât CD-uri. Jumătate dintre ele erau noi, jumătate uzate, toate în cutiile alea uriașe de plastic pe care le puteai deschide doar cu o cheie specială și o binecuvântare egipteană antică. Lui Maddie îi plăcea să lucreze aici. Nu pentru muzică – mda, sigur, muzica era grozavă, și așa mai

departe –, însă organizarea, oh, măicuță, prima-ntâi, da, la dracu'. Senzația tactilă a aranjării albumelor și CD-urilor era pornografia lui Maddie. Însă astăzi era de serviciu la vânzare, ceea ce-i displăcea profund, dar era primul său loc de muncă după liceu și nu voia să strice totul.

Un tip a venit la tezghea. Avea părul un pic prea lung și o mustață care-i venea peste buză și în jos până la bărbie, ca o potcoavă răsucită în jos, și a zis:

— Aveți noul album Radiohead?

Voia să spună Kid A, și Maddie a răspuns:

— Nu știi cum funcționează alfabetul?

Adică: *Toate CD-urile sunt aranjate în ordine alfabetică, tăntălăule*. Iar el a dat ochii peste cap și a zis:

— Ba da, numai că nu-l văd.

Ea s-a dus și, într-adevăr, albumul dispăruse, așa că i-a spus că poate să-l comande special pentru el. El a zis să nu se obosească – era pentru iubita lui, dar apoi a zis:

— Nici măcar n-ar trebui să-i fac vreun cadou, ea nu-mi dăruiește niciodată nimic. E cam nașpa tipa.

La care Maddie a răspuns:

— N-ar trebui să vorbești urât despre ea. Nu fi nemernic. Nu-ți place de ea? Părăsește-o.

Și asta a părut să-l deranjeze.

— Poate mă ajuți tu să nu mai fiu un nemernic, a zis el.

La care ea a repliat:

— Asta nu-i treaba mea.

Totuși, i-a zâmbit. I-a zâmbit și el. Așa a început.

Cu șaptesprezece ani în urmă:

Au cam orbitat unul în jurul celuilalt o vreme, dar când și-au dat în sfârșit întâlnire, a fost ca și cum doi meteori s-ar fi ciocnit în drum spre Pământ. Prima dată și-au tras-o pe capota mașinii ei, un Camaro alb din '97, oprit într-un lan de porumb, într-o zi neobișnuit de caldă de la sfârșitul lui octombrie. Veneau de la un concert din Philly, la Theatre of Living Arts – al trupei Sleater-Kinney. Ea făcuse rost de bilete prin magazin. Actul în sine a fost bâjbâit și primitiv, dar erau stârniți de muzica și mulțimea din club, și au compensat lipsa rafinamentului sexual prin pasiunea animalică pură, tipică tinerilor – ca să nu mai spunem că experiența li s-a părut amândurora al dracului de amuzantă, și au hotărât împreună că oamenii care nu pot să râdă când fac dragoste sunt niște cretini nefericiți, resemnați cu, după spusele ei, „o existență al dracului de banală”. El a zis că nu știe ce vrea să însemne asta, dar îi place.

Cu șaisprezece ani în urmă:

Au făcut nunta într-o unitate de pompieri din Bensalem, Pennsylvania, în capătul sudic al districtului Bucks. Nici unul dintre ei nu era bisericos, așa că au fost cununați de un judecător local, Denny, prieten cu tatăl lui Maddie. N-a fost o nuntă mare, dar nici mică – a fost o nuntă „ca la carte”. După aceea, Denny și Nate au avut o lungă discuție sinceră despre viitorul lui Nate, și atunci tatăl ei a zis că Nate ar trebui să vină în Philly, să intre în poliție. Nate a

zis că o să se gândească la asta. În noaptea aceea, el și Maddie și-au unit destinele și în pat, cum s-ar zice, și o lună mai târziu, testul de sarcină a ieșit pozitiv. Oliver, manifestându-se pentru prima oară ca un semn „plus” mititel.

Cu treisprezece ani în urmă:

Împreună, Nate și Maddie au hotărât că ea îl înșelase emoțional cu un bărbat pe care îl cunoștea din comunitatea artiștilor plastici din Fishtown, unde ea sculpta. Pe tip îl chema Bryce, iar ea și Bryce s-au găsit unul pe altul într-un moment în care totul era, pur și simplu, îngrozitor de dificil pentru ea: Olly era un țănc de doi ani, și nu doar un țănc de doi ani, un uragan de doi ani, îndrăcit, isteț foc, care nu dădea de nici un colț de masă pe care țeasta lui moale să nu-l placă, și, ca totul să fie încă și mai greu, Nate făcea ture suplimentare la secție, ca să acopere niște găuri din buget. Ea și Bryce nu se sărutaseră niciodată, și cu siguranță nu și-o trăsese niciodată, dar petreceau tot mai mult timp împreună și se îmbrățișau și își masau spatele și își spuneau păsurile, și, într-o bună zi, ea a știut, pur și simplu, că trebuie să-i spună lui Nate. I-a mărturisit.

Nate s-a aprins ca un pom de Crăciun care ia foc de la un șirag de beculețe defecte. S-a înfuriat pe dată, și-a strâns pumnul și a făcut o gaură în peretele de rigips al apartamentului ei. Ea i-a spus că ceea ce a făcut el nu era departe de un act de agresiune, iar el i-a explicat că nu pe ea e furios, ci pe sine, și jenat, și că a vrut să se lovească, să-și rănească mâna, nu să o rănească pe ea. Ea a zis că, indiferent de situație, dacă mai făcea vreodată așa ceva, ea îl lua pe Oliver și

până în zori erau în California, iar el n-avea decât să se ducă dracului în ocean. Ea a reparat peretele. El n-a mai făcut niciodată așa ceva.

Cu zece ani în urmă:

Tatăl lui Nate, Carl, a venit la ușa lor. Nate nu știa cum i-a găsit bătrânul. Poate că a căutat online sau a îmbrobodit pe cineva de la secția de poliție. N-au aflat niciodată. S-a înființat la ușă, beat ca un sconcs într-o găleată cu propriul pișat (cum zicea tatăl lui Maddie). Maddie nu-l întâlnise niciodată pe tatăl lui Nate, și n-avea să-l întâlnească nici acum – Nate a zis că se ocupă el. Apoi și-a pus teaca la brâu și, în teacă, pistolul de serviciu, și a dat să iasă spre ușă. Maddie, nevenindu-i să creadă, a întrebat dacă era, într-adevăr, nevoie de toate astea. Nate n-a zis decât:

— Da.

Și apoi a ieșit. Ea i-a auzit strigând, mai ales pe Nate. Apoi pe cineva plângând: Carl, bătrânul. O sticlă s-a spart. Nate a intrat și a trântit ușa. Ea a văzut că pistolul e scos din toc, în mâna lui. Din fericire, Oliver era la etaj și n-a văzut nimic. Ea l-a întrebat pe Nate dacă e totul în ordine, și el a zis că da, să nu-și facă griji, că nu vor mai auzi niciodată de bătrân.

Cu cinci ani în urmă:

Oliver, în vârstă de zece ani, se obișnuise să le dea bani sau mâncare oamenilor fără adăpost pe care îi vedea pe stradă – și care, în Philadelphia, erau într-un număr considerabil. Vreo cinci-șase pe

drum spre școală, și tot atâția la înapoiere, plus toți ceilalți pe care-i întâlneau ori de câte ori mergeau undeva. Cei mai mulți dintre ei erau cumsecade, unii dintre ei nu păreau să fie chiar în toate mințile, și câțiva erau oameni distruși, într-un fel sau altul – un bărbat care, de exemplu, își dezbrăca tot timpul pantalonii și fie se ușura, fie se masturba (niciodată amândouă), căzând adesea în propriile excreții. Oliver nu-i lăsa niciodată bani, dar încerca întotdeauna să-i lase de mâncare – un pachet nedesfăcut de Oreo sau chipsuri de la școală.

Într-o zi, Oliver a văzut pe cineva nou, un bărbat alb, fără adăpost, într-un tricou alb, scaldat de sudoare, și pantaloni de camuflaj. Era neras, slinos. Oliver n-a vrut să-i dea bani și nici măcar să se apropie, iar când Maddie a întrebat de ce, a zis:

— Nu știu. E prea furios. O furie cum n-am mai văzut la nimeni.

Maddie n-a înțeles – bărbatul nu făcea nimic altceva decât să stea acolo, cu ochii ațintiți în poală. Însă mai târziu, în seara aceea, Nate a venit acasă și a zis că cineva fusese înjunghiat – încercase să-i dea unui om al străzii niște bani și se pomenise înjunghiat de treizeci și șapte de ori, până ca un polițist să apară și să-l împuște pe agresor. Era același bărbat.

— Oliver e special, știi asta? i-a spus Maddie lui Nate în seara aceea. Nate a zis că știe. Dar ea a insistat: Nu, cu adevărat special.

Nu și-au dat niciodată seama cum sau în ce fel. Așa stăteau lucrurile și, cu toate că nu existau dovezi, au considerat întotdeauna că fiul lor nu e ca alții. Maddie nu i-a spus niciodată lui Oliver ce se întâmplase în ziua aceea.

Acum:

Din nou, Nate își prindea teaca pistolului la brâu. Maddie i-a aruncat o privire.

— Ești sigur că ai nevoie de asta? l-a întrebat, brusc îngrijorată.

Însă zâmbetul lui era sincer – oferindu-i o oarecare încurajare.

— Nu, a răspuns el. Nu cred să am nevoie. Dar, după toate cele petrecute, n-am chef să ies neînarmat.

— Așa e.

— Știi ceva de Olly?

— Da. E încă plecat cu Caleb. A zis că se întoarce curând.

— Sună bine.

Nate și-a luat haina și mănușile. Frigul din noaptea furtunii nu-i părăsise nici acum – era un frig mai adânc, mai năprasnic decât erau obișnuiți în această perioadă a anului, cu câteva săptămâni înainte de Ziua Recunoștinței. A vârât pistolul în toc și l-a închis.

O clipă, ea a stat acolo, pur și simplu, admirându-l. Arăta bine. Cu umerii drepți. Barba un pic prea lungă, și părul la fel, dar asta îi dădea un aer sălbatic – frumusețea unui copac, spre deosebire de cea a unei scânduri ceruite. Toate acele unghiuri și scobituri, textura și topografia scoarței, nodurile, liniile neregulate ale fibrelor. Aspru, brut, neprelucrat și minunat de imperfect. Asta era Nate. Nate al ei.

— O să fii bine? a întrebat ea.

— Sigur că da.

— Ai încredere în Jed, așa-i?

— Păi..., a început Nate și a pufnit în râs. Nu știu dacă are dreptate

cu toate chestiile astea, însă el sigur așa crede, a zis Nate și, pentru un moment, a părut cufundat în gânduri. Îmi place de el. A trecut prin niște chestii nasoale, cred, cu toate că nu prea știu cât de mari sau de profunde sunt. Cred că și-a învins unii demoni, și pe alții, nu.

— Cu toții trecem prin chestii nasoale, a zis ea.

Dar apoi s-a întrebat: oare chestiile ei nasoale sunt întocmai ca ale altora? Oare povara ei este povara tuturor? Poate că, pur și simplu, asta era ea. Și nu știa dacă-i un lucru bun sau rău sau altcumva.

— Presupun că da. Nu știu decât că are el ceva.

— E un tip foarte plăcut.

— Aham, al naibii de plăcut, a zis Nate, ridicând din sprâncene. Să nu-ți vină idei. Nu poți să-l ațâți pe Jed, Mads. Știu că e un scriitor sofisticat și toate cele...

— E în ordine, ține de codul meu de valori să nu mi-o trag niciodată cu cineva pe nume Jed. Sau alt nume care rimează cu Jed. Ned, Ed.

— Ted.

— Oh, Doamne! a exclamat ea și s-a prefăcut că se cutremură. Ted.

— Tipul ăla din *Pulp Fiction*? Zed?

— Zed? Niciodată. Cu toate că...

— Așaa...

— Red. Aș putea să mi-o trag cu un tip pe nume Red.

El a rânjit.

— Ticăloaso.

— Tu ești ticălosul.

Ea l-a ajutat să-și încheie fermoarul hainei, apoi l-a prins de guler,

ca să-l atragă într-o sărutare. O sărutare apăsată, lungă, din tot sufletul.

— Fii cuminte. Găsește răspunsuri. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Nate a ieșit pentru ultima dată pe ușă, pe această ușă.

45

RAMBLE ROCKS

Câmpul de bolovani de la Ramble Rocks nu cuprindea întregul parc, ci doar terenul din centru. Nate a văzut acolo câteva sute. Poate mii. Unii cenușii cum e cremenea. Alții de un negru-albăstrui metalic. Erau spărți în unghiuri și muchii ciudate, ca o gură plină de dinți stricați.

În vreme ce privea câmpul de bolovani din fața lor, Nate încerca să și-l imagineze pe Reese aici. Cum înșfacă fetele din tunel, sau din pădure, sau din școala aflată în apropiere. Cum le duce mai întâi acasă la el, unde le scrijelește pe obraji un număr. Apoi, în cele din urmă, cum le târăște în acest loc.

Unde le scoate mâțele pe un bolovan.

Mintea i-a fugit la fata cu numărul 37 săpat în obraz.

Cine era fata aceea?

De unde a venit...?

Și unde naiba s-a dus?

Mai era în viață? Sau Reese – dacă măcar era Reese, lucru imposibil – o omorâse deja?

— Uite, în față..., a zis Jed, plimbând raza lanternei peste pietroaie. Se termină șirul copacilor. O să intrăm pe câmpul de bolovani, însă cred că cel mai bine ar fi să mergem pe marginea lor...

— Ajungem mai repede dacă o luăm de-a dreptul.

— E mai greu de mers. Pietre ascuțite în întuneric, Nate.

— Avem lanternele. O să fie bine.

Jed a încuviințat din cap.

— Tu ești de la Departamentul de Vânătoare și Pescuit. Am încredere în judecata ta.

— Sunt mai degrabă un citadin decât un om al naturii. Asta ține mai degrabă de operativitate și nerăbdare. Însă trebuie să te întreb, Jed. Ce mama naibii facem aici? Ce căutăm?

Celălalt bărbat șovăia. Când a răspuns, s-a bâlbâit un pic.

— Nu prea știu. Cum ziceam, ăsta-i un loc subțire. Dacă e să vedem ceva sau să simțim ceva, ei bine, aici se va întâmpla, la Ramble Rocks. O să ne îndreptăm spre tunel, mă gândesc – circulă mereu tot soiul de povești ciudate despre ce văd oamenii acolo. Însă toată zona asta, în special *felsenmeer*-ul, a fost terenul de vânătoare al lui Reese și locul în care și-a săvârșit crimele. Fata pe care ai văzut-o, dacă-i moartă, aici a murit. Iar dacă Reese s-a întors..., a spus Jed, apoi a oftat. Atunci și el e aici.

— Bine, a zis Nate. Mergem mai departe.

Și s-au aventurat printre bolovanii hoinari.

Luna era mare și strălucitoare peste pietrele ca niște dinți spărți. Atârna rotundă pe cer, cu pântecul încărcat de lumină, arătându-le calea.

Totuși, nu făcea să fie mai ușor drumul printre bolovani.

Nate nu mai fusese aici din copilărie. Uitase cât de înțesat era terenul cu toate pietroaiele astea aspre, abrupte. Uneori, erau aproape lipite unele de altele, și asta însemna că nu puteai să-ți croiești drum printre ele, ci mai degrabă trebuia să te cațări.

Așa că asta au făcut. Se cățarau și treceau peste. Cu tălpile bine înfipite în pietrele înclinate, trecând peste fiecare bolovan neregulat, asimetric.

Era, așa cum se temuse Jed, greu de mers.

— Îmi pare rău, a zis Nate. Ar fi trebuit să ocolim.

— Acum suntem aici, a mârâit Jed, din spate.

— Da, suntem. Cred că am ajuns pe la jumătate și...

Apoi a nimerit cu piciorul pe o piatră acoperită de mușchi și alunecoasă. A alunecat, glezna i s-a răsucit și Nate a auzit un trosnet pornind de jos, din călcâi, și luând-o în sus, de-a lungul gambei, ca o lovitură de fulger. Apoi luna a luat-o într-o parte, și el în cealaltă, prăbușindu-se printre bolovani, cu lanterna țâșnind în spirală prin întuneric. A știut, chiar în vreme ce cădea, că n-avea să aterizeze bine – nu aici. Nu printre pietre.

Dar apoi, înainte să se izbească...

S-a oprit.

Într-un unghi de patruzeci și cinci de grade.

Brățele și umerii îi întindeau haina – ale cărei poale erau ținute strâns în pumnul lui Jed.

— Te-am prins, a zis Jed, mârâind. Ești bine?

— M-ai salvat, altfel îmi spărgeam capul, a răspuns Nate, însă când a încercat să coboare de pe piatră, un șurub de durere ascuțită i s-a înfipt iar în gleznă.

Tendonul lui Ahile părea că i-a luat foc.

— Ah, la dracu’.

S-a așezat cu grijă, ținându-se de picior.

— Oh, a zis Jed. Nu sună bine.

În vreme ce Nate își masa glezna, pe sub bocanc, Jed a îndreptat lanterna într-acolo.

— Cred că e în ordine. Cel puțin nu-i ruptă. Lasă-mă doar un pic.

— Da, sigur, firește.

Acolo, în întuneric, sub lumina lunii, Jed se foia prin spațiul îngust pe care îl avea la dispoziție. Sus, pe bolovani, înapoi jos, iar sus și tot așa. Nate îl privea pe sub sprâncenele încruntate.

— Pari agitat, a zis Nate.

— Nu, sunt bine.

— Nu, nu ești. Îmi dau seama ca ai ceva.

Jed părea evaziv și își rodea întruna buza, dar în cele din urmă s-a dat bătut.

— Sunt doar îngrijorat de ceea ce o să găsim. Eu... aveam o concepție despre lume. O idee despre cum merg lucrurile, și acum nu mai știu.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

Nate trebuia să se mulțumească cu atât. Nu-și cunoștea destul de bine vecinul ca să-și dea seama dacă minte. Îi plăcea de Jed, și bărbatul părea să creadă cu tărie în acea concepție despre lume de care vorbea. Era logic să fie un pic descumpănit.

Dar, se întreba o voce mică din capul lui Nate, n-ar trebui să fie și entuziasmat? Se temea că mai are de săpat în lutul întunecat și straniu din care era plămădit vecinul său, însă acum nu era momentul potrivit.

— Mă duc să-mi iau lanterna, a zis Nate, menajându-și piciorul la fiecare pas.

A înaintat prin câmpul de bolovani, crispându-se și șchiopătând, dorindu-și din tot sufletul să o fi luat pe ocolite, cum spusese Jed – sau, și mai bine, să fi stat acasă într-un fotoliu, cu o bere în mână. Pe când mergea, a văzut lanterna la vreo trei metri – slavă Domnului, încă lumina, ceea ce însemna că nu se spărsese, deși se prăvălise printre pietre.

A urmărit cu privirea fasciculul de lumină.

Și atunci, s-a oprit brusc. Imaginea pe care o lumina lanterna l-a lăsat fără suflare. A scos un mic icnet, în care se împleteau o groază stranie și o durere imaginată. Jed l-a întrebat dacă a pățit ceva.

— Știu piatra aia, a zis Nate, cu glas șoptit. Am mai văzut-o.

Visul a năvălit înapoi cu forța unei viituri: el lovindu-și fiul, împușcătura, băiatul căzând pe spate, pe piatră.

Piatra șlefuită în formă de masă.

O piatră pe care o vedea acum, aici, în realitate.

Și-a dat seama că acel vis se petrecea aici, în *felsenmeer*-ul Ramble Rocks – cu unele diferențe însă. În vis, pietrele erau rotunde, nu zimțate. Însă aceasta, care arăta ca o masă? Era la fel ca în vis. Nate a ridicat lanterna și a plimbat raza de lumină peste suprafața înălțată de la pământ – a găsit șanțurile netede din ea, șerpuind dinspre mijloc. Șanțuri prin care, în vis, curseseră pârlăiașele de sânge ale fiului său.

Trebuie să-și fi amintit în subconștient de piatră, iar visul a scos-o la iveală, așa cum fac visele – tamponând amintirile vechi ca un prosop pentru vase, îmbibându-se de ele și storcându-le înapoi în mintea lui adormită. Cu siguranță era dintr-o amintire mai veche. Sau nu?

Oare aici le-a ucis Edmund Reese pe fetele acelea?

S-a gândit că poate așa era. Să fi fost un lucru pe care îl știa deja în adâncul sufletului, iar visul i-a purtat pașii până aici?

Sau acel vis era altceva? O prevestire? Un avertisment?

— Ești bine? a întrebat Jed.

— Sigur, a zis Nate.

Era rândul lui să mintă. Ah, la dracu'. Se săturase să mintă.

— Știi ceva, Jed, nu, nu-s bine, a zis. Totul pare s-o fi luat razna, iar asta... piatra asta de aici, care arată ca o masă? Am visat-o acum

câteva săptămâni. Era un vis în care fiul meu murea.

La asta, Jed n-a răspuns nimic.

— Sunt sigur că nu înseamnă nimic, a adăugat Nate, în cele din urmă.

— Habar n-am ce-i nimic și ce-i ceva, a zis Jed, și vocea i se schimbaseră.

A spus-o foarte încet, cu tristețe, și avea și o răgușeală în voce, ca și cum ar fi încercat să țină în frâu ceva. Lacrimile, poate. Lacrimi ca un val stârnit într-un izvor de mâhnire mai adânc, pe care Nate nu-l înțelegea, sau nu putea să-l înțeleagă.

— Ceea ce știu, Nate, e că viața-i ciudată. E plină de greșeli și de regrete, și mințile noastre se pricep de minune să le scoată la lumină în cele mai proaste clipe, atunci când suntem mai vulnerabili ca oricând. Asta-i treaba cu visele. Cel mai bun lucru pe care îl putem face, cred, e să ne gândim cum să mergem mai departe. Cum să îndreptăm greșelile făcute, ca să ne oferim un pic de liniște. Nouă și celor pe care poate că i-am rănit. Mie așa îmi place să sper.

— Mi se pare corect.

— Mă bucur că gândești asta. Înseamnă că ar trebui să ne vedem de drum – desigur, dacă poți să mergi.

— Pot.

— Atunci hai să pornim mai departe.

Și au pornit-o la drum mai departe.

ÎNTUNERIC DESĂVÂRȘIT

Le-a trebuit o vreme ca să iasă, șontăcăind, din câmpul de bolovani, însă, într-un final, au dat de o potecă pentru drumeții – care i-a dus printr-un crâng de mesteceni și apoi la o cărare pietruită.

În față era vechiul tunel feroviar. În lumina argintie presărată de lună, tunelul părea să n-aibă capăt – un portal, nu spre cealaltă parte a parcului, ci spre un alt loc. O plimbare nesfârșită prin întuneric, spre nicăieri.

Un țipăt ascuțit, venind dinspre copaci, a sfâșiat aerul. Ca țipătul unei femei, dar părând totodată neomenesc, un urlet de durere până la os. A fost scurt și tăios, azvârlit ca un lătrat în noaptea neagră. Jed a tresărit, iar Nate și-a simțit sângele năvălindu-i brusc prin vene.

Apoi a întins o mână.

— E în ordine, a zis. Cred că nu-i decât o vulpe.

— Nu mai spune.

— Mda. Un sunet oribil, știu. O mulțime de animale scot sunete îngrozitoare noaptea. Vulpile, iepurii, pescărușii.

— Măreția naturii, a zis Jed, bombănind încruntat.

Pe Nate aproape că l-a pufnit râsul. Era un moment de destindere – necesar înainte să se afunde în întunericul tunelului, care se înălța amenințător în fața lor. Din nou, gura: de data asta, gata să-i înghită cu totul.

— Iona și balena, a zis Jed, gândindu-se, evident, la același lucru.

Nate a privit țintă prin bezna stranie. Aproape că se aștepta să zărească o licărire – un tren-fantomă mânat de mecanicul fără cap.

Însă nici o astfel de lumină nu străpungea întunericul.

— Ești sigur că nu putem face asta pe timpul zilei? a întrebat Nate.

— Se spune că, noaptea, vălul dintre lumi e mai subțire, Nate. Și apoi, nu vrei să te vadă cineva cum bâjbâi prin tunel căutând un baubau și tot soiul de gogorițe, nu? Fiind angajat la Departamentul de Vânătoare și Pescuit.

— Presupun că nu.

— Prin urmare, asta e situația, Nate.

Dintr-odată, Jed și-a fluturat mâinile, ca și cum ar fi încercat să avertizeze un șofer să nu intre pe un pod prăbușit.

— Ar trebui să plecăm. Da. Asta-i. Ar trebui să facem stânga-mprejur, Nate, și s-o luăm spre casă. Mie... nu-mi place asta. M-am răzgândit. Haide.

A încercat să-l tragă pe Nate înapoi pe cărare.

— Hei, stai așa. Nu, suntem aici. Am bătut tot drumul.

— Nate...

— Nu. Dacă zici că tunelul ăsta e, știu eu, un loc cu o anumită semnificație, supranaturală – Dumnezeule, nu-mi vine să cred că rostesc vorbele astea –, atunci e de datoria noastră să intrăm acolo și să vedem despre ce e vorba.

Jed a încuviințat din cap, zâmbind cu tristețe.

— Bine, Nate. Bine. Dacă zici tu... Doar să știi că-mi pare rău.

— Îți pare rău. Pentru ce îți pare rău?

Jed a tăcut o vreme. Ca și cum ar fi chibzuit la următoarele cuvinte.

— Îmi pare rău, pur și simplu, că se întâmplă toate astea. Ai venit aici, cu familia ta minunată, și acum... asta. Pur și simplu, îmi pare rău, atâta tot.

— Hei. Nu-i vina ta, Jed. Haide. Să mergem în tunel.

Întunericul părea desăvârșit, real – nu atât un spațiu deschis în care nu pătrundea nici o lumină, cât, mai degrabă, un obiect fizic cu greutate și prezență.

Nu era destul să străbată tunelul, părea necesar să se împingă prin el, în beznă, ca Nate să se silească la fiecare pas să înainteze. Întunericul era atât de apăsător, încât părea că înghite lumina lanternei, într-un fel, îi amintea lui Nate cum își croise drum prin acea furtună – părea că i se împotrivește.

Cu fiecare pas, îngrijorarea i se adâncea. Neliniștea îi fremăta prin cap, ca și cum cineva i-ar fi deșertat în craniu o cutie cu șobolani înfometați. *Fă cale-ntoarsă, și-a zis. Du-te acasă. Jed avea dreptate. Nu-i nevoie să facem asta.*

Greața i s-a închegat în stomac.

Pielea îi era când fierbinte, când rece, și simțea furnicăturile amorțelii.

Nu era sigur că poate să răsuflă cum trebuie, și apoi, când a început să se gândească la respirație, aceasta i-a devenit și mai greoaie.

L-a izbit un miros: duhoarea râncedă, distrugătoare a unei

mortăciuni. A luminat în jur, încercând să vadă de unde vine acel miros.

Nimic.

A mers mai departe. Mai adânc, tot mai adânc.

Tot timpul încerca să-și imagineze ce aveau să vadă aici. Și ce era asta? Ceva nu era în ordine. Măcar de atâta lucru își dădea și el seama. Țsta era un punct slab; îi simțea subțirimea, ca și cum, aici, realitatea ar fi avut textura și rezistența unui șervețel de proastă calitate. Ca și cum ar fi putut să întindă mâna și să înlătore coaja și să vadă lumea cum sângerează.

Și pe jos, cu toate că era asfalt, părea ciudat de... moale. Îl simțea aproape spongios sub tălpi.

— Jed? Simți asta? a întrebat, însă n-a primit nici un răspuns. Amice, a zis iar, rotind raza lanternei în spate...

Doar ca să descopere că Jed nu mai era alături de el.

Însă la intrare, încadrată de lumina lunii și având în față întunericul, se zărea o siluetă. Cu umerii pleoștiți. Cu bărbia în piept.

Nate a simțit cum i se ridică brusc firișoarele de păr de pe ceafă. Ceva nu era în ordine.

— Jed! a strigat, pe un ton mai poruncitor de data asta.

S-a răsucit pe călcâie și a pornit spre intrare.

Silueta de la gura tunelului a ridicat un braț...

Nate a auzit clinchetul grăitor al piedicii trase a unui revolver. A reverberat prin tunel, de-a lungul pietrelor.

Cla-clic.

— Trebuie să stai acolo, Nate, a croncănit Jed.

Vocea îi tremura de teamă, sau de regret, sau poate de amândouă la un loc.

— Nu te apropia. Sau trag. O s-o fac, jur.

— Jed, trebuie să lași jos pistolul.

— Nu pot, Nate. Nu pot.

Nate a ridicat mâinile în semn că se predă și a stins lanterna. (Cel mai bine era să nu facă din el însuși o țintă.)

— Vrei să-mi spui ce se petrece? Știu că, în ultima vreme, lucrurile au fost un pic ciudate – dar sunt aici, dacă vrei să vorbești.

Nate era sincer în această privință. Însă își făcea și un plan. Avea pistolul în toc. Nu era destul de rapid ca să învingă într-o luptă de cowboy – *Scoate arma, fârtate*, a zis creierul său, ca într-o tentativă de a fi amuzant –, însă, dacă s-ar fi răsucit, cu o mișcare corectă, prin întuneric, ghemuindu-se la pământ? Jed n-ar reuși să-l urmărească prea bine. Poate.

Poate. Totuși, Doamne sfinte, era un risc. Poate că asta îi dădea destul timp ca să-și scoată pistolul. Poate că încasa un glonț. Poate că îl nimerea pe Jed înainte să fie nimerit el însuși.

— O să spun iarăși că-mi pare rău. Îmi pare rău, așa de rău, Nate, a zis Jed.

— Nu-i nevoie să-ți pară rău, a răspuns Nate, încercând să-și stăpânească mânia. Doar să lași pistolul ăla din mână.

— Mitzi și Zelda au nevoie de mine.

Erau numele nevastei și fiicei lui Jed, nu? Despre ce vorbea?

— Au nevoie de mine, Nate, și... și le vreau înapoi. Asta-i singura

cale.

Nate și-a îndreptat ușurel mâna spre toc. Cu degetul mare întins, gata să-l deschidă. În vreme ce mișca mâna, vorbea ca să-i abată atenția lui Jed.

— N-are nici un sens, Jed. Sunt sigur că n-ai cum să le recapeți îndreptând un pistol spre cineva. Nu așa se vor întoarce la tine.

Lui Jed i-a scăpat un hohot de râs ca un lătrat, rece, brutal.

— Habar n-ai de nimic, Nate. De nimic. Nevasta și fiica mea sunt amândouă moarte. Eu le-am ucis. Nu așa – n-a fost crimă. Nu-s soiul ăla de om, orice ai crede despre mine în clipa asta. Dar erau cu mine în mașină într-o seară. Și eu... eu dădusem pe gât niște pahare, vezi tu, și... am cotit pe un drum care nu era acolo, și..., a zis, apoi a scos un sunet animalic – gâfâitul de durere al unui urs când se luptă cu capcana care i s-a închis peste labă. Ne-am izbit de ceva. Un copac, o... o creangă a pătruns prin parbriz, a omorât-o pe loc pe nevastă-mea. I-a frânt gâtul. Apoi creanga s-a rupt și ne-am rostogolit pe un rambleu și fiică-mea... a fost rănită așa de grav, că a intrat în comă. I-au trebuit trei săptămâni ca să moară, Nate. Săptămâni.

— Jed, îmi pare rău. Dar nu știu în ce fel toate astea...

— Și eu? a continuat Jed. M-am ghemuit sub bord, ca un gunoi ce sunt. Eram așa de beat, că nici măcar n-am știut că am făcut un accident, până nu s-a terminat totul. Eu le-am omorât, Nate. Eu am făcut-o.

— Nu-i așa. A fost un accident. Ca să acopere sunetul, Nate și-a dres zgomotos glasul, în vreme ce degetul mare deschidea tocul,

dând de oțelul rece al pistolului care îi atârna greu, acolo, la brâu. Nimic din ce faci aici nu le poate aduce înapoi, Jed. Știi asta.

Alt hohot de râs.

— *Au contraire, mon frère*²⁶. Exact asta e, Nate. Asta-i calea mea de întoarcere. Așa pot s-o iau de la capăt.

S-o ia de la capăt?

Bărbatul acela se rupsese complet de realitate. Asta era. Ceva din el plesnise și cedase apoi cu totul.

Nate și-a încordat mușchii, ca pe niște arcuri gata să-și sloboadă săgețile.

— Nate, ești grozav de tăcut...

Mișcă-te.

S-a ghemuit jos de tot, mișcându-se spre dreapta. Mâna i s-a ridicat, ținând pistolul în ea, cu piedica scoasă, cu trăgaciul tras în spate...

Ceva l-a lovit din spate, doborându-l pe burtă, întunericul din spatele pleoapelor sale a fost luminat de jărat și scânteii. Fruntea i s-a crăpat de asfalt. Pistolul i-a scăpat din mână și a căzut zăngănind. Bandajele de la cap atârnau, desfăcute, și simțea că-l dor toate. A ridicat capul, cu sângele curgându-i pe muchia nasului – *mi s-au desfăcut afurisitele de cusături* –, și ceafa îi zvâcnea de la obiectul cu care fusese pocnit.

— *Hnnh*, a zis, încercând, zadarnic, să articuleze niște cuvinte.

Nate s-a rostogolit pe spate.

Cineva stătea deasupra sa. Nu Jed, nu.

Altcineva.

Cineva pe care l-a recunoscut.

— Tu, a izbutit să zică.

— Salutare, Nate, a zis Jake.

În întuneric, ochiul lui stâng părea aproape că strălucește, într-o lumină sidefie. În mână avea o bătă de baseball din lemn, pe care a răsucit-o spectaculos prin aer.

— Îmi pare rău pentru toate astea. Ah, pe cine păcălesc? Nu-mi pare rău. Nici un pic, nenorocitul.

Și-a luat iar avânt cu bâta...

Nate a ridicat un braț, ca să-și apere fața, și bâta l-a izbit peste el. Durerea i-a săgetat prin braț. A țipat și a încercat să se îndepărteze, însă Jake l-a prins de călcâi și l-a tras înapoi. Nate l-a izbit cu piciorul în burtă, și băiatul s-a împleticit, lăsându-i un pic de spațiu.

— Ce mama dracului e asta? a clocotit Nate. Ce vrei de la mine?

— Vreau să-mi dispari din cale. Am nevoie de asta. Am o treabă de făcut.

— Treabă. Dracu' să te ia, cu treaba ta cu tot. Cine ești? Cine ești? Te cunosc, a zis Nate, ațintind prin beznă un deget spre ochiul acela strălucitor, care acum căpătase o lumină lăptoasă. Vocea căpătase acum un ton atât de familiar. Cine dracului ești?

Din nou, ochiul a sclipit. Și dinții: albi, strălucitori.

— Nu mă recunoști, tăticule?

Jake și-a desfăcut brațele în cruce, ca și cum ar fi zis: *Privește!* însă nu prea avea ce să vadă acolo, în întuneric, doar formă și umbră și strălucirea aceluși ochi nebunesc.

— Nu ești fiul meu, a zis Nate, dar apoi lucrurile s-au limpezit în

el.

Și-a dat seama: de asta îi părea Jake cunoscut. Arăta ca Oliver. O versiune a lui slăbănoagă, ca un coiot cioplit rudimentar – o versiune înfometată, acră și duhnind, și totuși, o versiune a lui. Mai în vârstă. Trecut prin multe necazuri.

Și totuși, incontestabil Oliver.

— Sunt una dintre versiunile lui. Și el e o versiune a mea.

— El nu-i deloc ca tine. E un copil bun.

Jake a clătinat din cap.

— Știu. Asta-i problema, tăticule. Tu ești tatăl cel bun dintre cei nouăzeci și nouă. Cel care a fost cum trebuie, a crescut un copil bun într-o familie bună și... Jake a urlat de furie, izbind iar și iar cu bâta în asfalt. Și nu pot îngădui asta. Băiatul crede în tine. Ești pentru el un izvor nesecat, și mă tem că de la tine poate să bea și să bea și să bea. Îi dai putere. Și eu nu pot...

Nate s-a împleticit în față, încercând să înșface bâta...

Dar și-a simțit brațul greu. Prea greu, imposibil de greu.

De-abia putea să-l ridice. A mormăit, cu lacrimile urcându-i în ochi, în vreme ce încerca să-și miște brațul – care nu se clintea. Nici piciorul nu i se mișca, și s-a încordat și și-a tras întregul corp. Era înțepenit. Solul devenise iar moale. Și acum îl trăgea înăuntru. Ca un noroi greu, vâscos.

N-are nici un sens.

Ăsta-i un coșmar – nu-i decât un vis urât.

— E subțire aici, cum spune Jed, a zis Jake. Destul de subțire ca să te împing în partea cealaltă. De unde am venit. La ceea ce am lăsat

în urmă.

Nate l-a strigat pe Jed.

— Vai, dar Jed n-o să te salveze, a zis Jake. E în echipa mea, Nate. Am o mulțime de jucători. Oameni care pot să vadă ce-i în joc, care nu mai au nimic de pierdut. Și acum Olly o să piardă pe cineva foarte important pentru el. Și o să fie gata să facă orice, absolut orice, ca să te aducă înapoi.

Nate plângea, cu un braț afundat acum până la cot. Picioarele erau adâncite până mai sus de genunchi. Și se scufunda mai departe, jos, tot mai jos.

— O să te omor, s-a dezlănțuit. O să te găsesc și o să te omor. Lasă-mi în pace fiul. Lasă-mi în pace familia...

— Nu pot face asta, tăticule.

În vreme ce Nate se scufunda, Jake a îngenuncheat lângă el. Și-a răsucit ostentativ încheietura mâinii, și băta pe care o ținea a dispărut brusc, *pufff*, ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Băiatul a întins mâna și i-a cuprins fața lui Nate, în vreme ce asfaltul ud, flămând, i se țâra în sus pe piept, spre umeri, absorbindu-l, ca un om lacom care suge de pe os o bucată de carne moale.

Îngenuncheat acolo, Jake a zis:

— Te-aș omorî, bătrâne, însă asta ar lăsa în urmă un cadavru pe care să-l găsească ei. Și apoi, n-o să rezisti prea mult acolo unde te duci. Bucură-te de lumile prăbușite. Bucură-te de distrugerea pe care ți-am lăsat-o.

INTERLUDIU

BĂIATUL CARE A SUPRAVIEȚUIT

Băiatul s-a trezit cu un icnet.

A deschis ochii într-un întuneric atât de adânc, încât nu vedea nici o diferență între a-i ține închiși sau deschiși.

A strigat. După cineva. Oricine.

(Oricine, desigur, în afară de tatăl său. Să fie singur în întuneric era mai bine decât să fie cu el, în vecii vecilor, amin.)

Sub el, solul de era tare și uscat, cu toate că mâinile sale păreau să fie... umede. Vâscoase, lipicioase, chiar zgrunțuroase, ca nisipul îmbibat de apa mării. Și-a frecat între ele încheieturile degetelor, hârșt și scrâșt, ude și grunjoase, ca cerealele turnate în lapte. Apoi și-a amintit. Cum căzuse în mâl de cărbune. Cum îl trăsese în jos, ca nisipurile mișcătoare. Îl înșfăcase ca într-o menghină, lăsându-l fără lumină și aer.

Cum a fost atât de sigur că o să moară...

Însă l-a adus aici. Și-a dus mâna la față și și-a găsit obrații plini de mâl – și l-a dat jos de pe brațe, din păr, și l-a scuturat de pe haine.

Băiatul s-a ridicat în picioare și...

Singura lumină pe care a putut s-o vadă i-a izbucnit în fundul ochilor când capul i s-a izbit de o piatră. A țipat și s-a chircit, cuprinzându-se cu brațele, în vreme ce un fir de sânge i se țâra dinspre creștet, peste frunte și în jos, pe muchia nasului.

Băiatul a început iar să plângă. Cum să n-o facă? Acum știa unde

se află: în adâncul minelor de cărbune, un loc în care lumina nu voia și nu putea să ajungă. Un loc cu galerii. Un labirint negru ca smoala.

N-ar fi fost mai bine să mor? și-a zis.

Dar apoi, sfidător:

Nu.

Era în viață! Fugise de monstru, fusese înfulecat de pământul flămând și supraviețuise. Asta trebuia să însemne ceva. Băiatului îi plăcea să citească, vedeți, era cititor de povești fantastice și de groază, și știa din acele cărți că personajele au destine. Fac față unor lucruri mărețe și cumplite, lucruri care nu-i ucid, ci îi marchează și îi schimbă. Un erou, un ales, care supraviețuiește, ca să învingă destinul.

Omorându-i, pe parcurs, pe cei răi.

Acum: cel rău nu mai era tatăl său monstruos, ci întunericul neiertător și labirintul nesfârșit. Dar și-a spus că asta-i doar teama care vorbește. Galeriiile din mine nu puteau continua la nesfârșit. Poate că era deja aproape de suprafață. De fapt, trebuia să fie, nu? Se scufundase în mâl, ce-i drept, dar nu stătuse acolo destul timp ca să se sufoce de-a binelea. Ceea ce însemna că se afla doar la, cât, cel mult trei metri de suprafață? Putea găsi calea de ieșire. Avea să ucidă acest dragon. O știa.

A încercat să-și amintească. Cum faci când vrei să găsești calea printr-un labirint? Era o șmecherie, nu-i așa? *Urmează peretele din dreapta*. Dreapta însemnând direcția – alege peretele din dreapta ta și urmează-l, iar dacă ajungi într-o fundătură, rămâi la dreapta și

ocolește-o. În cele din urmă, în acest fel, un labirint se întinde ca o linie dreaptă – sau era un cerc? – și vei găsi calea spre capătul său.

Asta s-a hotărât băiatul să facă.

Urmează peretele din dreapta.

S-a ridicat din nou în picioare, pipăind în sus peretele cu o mână și cu cealaltă căutând tavanul de piatră al galeriei, ca să nu mai dea cu capul de el. Cu mâna pe stânca rece, udă, a început să se miște încet, dar cu hotărâre și speranță în inimă.

A pășit în față...

Picioarul i s-a împiedicat de ceva...

I s-a tăiat răsuflarea când a căzut greu pe acel ceva. S-a lovit la coaste, și durerea l-a săgetat într-o parte. S-a întrebat dacă nu cumva și-a rupt o coastă. A pipăit zona, și o nouă durere a țâșnit, ca furca unui fulger.

Străduindu-se din răputeri să nu plângă iar, a întins mâna și a pipăit obiectul pe care căzuse – a descoperit ceva lung, rece și neîntrerupt. A continuat să pipăie, dar părea că nu se mai termină – mergea, pur și simplu, mai departe. Metal, și-a zis, însă felul în care se cojea l-a dus cu gândul la rugină...

Oh. Oh.

A întins mâna și a dat de altă ieșitură metalică, ce mergea în paralel. O șină. Două șine. Și între ele, când a măturat cu mâna praful și pământul, și-a dat seama că erau scânduri. Șine, ca de cale ferată. Numai că nu pentru un tren.

Pentru un vagonet.

Vagonete! O nouă speranță i-a luminat mintea pe când își zicea că

asta-i calea de ieșire, asta-i calea spre libertate – și s-a ridicat din nou în picioare, și din nou a mers mai departe prin întuneric, călăuzindu-se după șine.

Oh, dar întunericul era un lucru înfiorător. Era flămând și înghițea timpul, ca un porc lacom care înfulecă lături din troacă. Hăpăia și cea mai vagă idee cu privire la orele care trec sau locul în care se află. Suferința și disperarea amenințau să-l tragă pe băiat în străfunduri. Era pierdut în întuneric și n-avea să mai găsească niciodată calea de ieșire.

Se simțea desprins de lume, aproape ca și cum ar fi plutit în spațiul cosmic. Era mai greu decât părea să urmeze șinele în întuneric. Băiatul trebuia să se tot oprească, aplecându-se – un gest care îi provoca multă durere și îl lăsa fără răsuflare – ca să pipăie șina cu mâinile.

Pe când mergea mai departe prin întunericul de nepătruns, mintea i se tot întorcea la motivul pentru care fugise. Și de câte ori se întâmpla asta, băiatul scrâșnea din dinți și se împotrivea, concentrându-se, în schimb, asupra durerii din coastă. Lăsa acea durere să înflorească, mare și strălucitoare, un soare devenit supernovă, ca să alunge umbrele ce îi întunecau amintirea. *Nu, zicea către spectrul tatălui acolo, undeva în adâncurile craniului său, n-o să mă gândesc la tine. N-o să mă gândesc deloc la tine. Pentru mine, ești mort. O să-ți dau foc, ca să mi te scot din cap.* Un incendiu în casă, care distruge toate fotografiile și amintirile de familie dinăuntru.

Dar să se concentreze cu totul asupra durerii avea și un dezavantaj,

și băiatul a trebuit să înceteze. Respirația îi ieșea în șuierături tremurate.

A icnit și s-a lăsat într-un genunchi.

Cât de mult a stat acolo, nu știa.

Nu bătea vântul, nu era nici un sunet, doar din când în când se auzea picuratul apei, undeva prin galerii. Tăcerea era atotcuprinzătoare. Îl învăluia ca o mantie neagră.

Dar apoi, un sunet.

A fost sigur că aude pași din direcția din care venise el. Erau înceți, dar persistenți, ca și cum ar mai fi fost cineva care înainta pe bâjbâite prin întuneric.

Sunetul a fost urmat îndeaproape de un miros...

Nici măcar nu-și dăduse seama de asta până acum, însă galeriile aveau o duhoare minerală puternică, și izul jilav și mucegăit al aerului stătut. Aerul mormintelor. Acum însă, o nouă aromă străpungea duhoarea minerală: apă de colonie. Una care îi era cunoscută. Nu-și amintea cum îi zice, dar era în sticla aia albă, cu o barcă roșie pe ea.

Era apa de colonie pe care o folosea tatăl său.

Old Sailor. Așa îi zicea.

Tatăl meu a folosit-o, spunea bătrânul, și eu o folosesc, iar acum o s-o folosești și tu. Îi plăcea să pună câțiva stropi pe obrajii băiatului, bătându-i ușurel, un gest care odinioară fusese un moment plăcut între tată și fiu, însă când relația lor s-a întunecat, la fel s-a întâmplat și cu acel gest simplu.

Tatăl îl impunea – indiferent unde era băiatul dimineața, dacă

tăticul își dădea cu apă de colonie, băiatul trebuia să primească binecuvântarea de la bătrân, *tap-tap-tap*. Mai rău și mai crud, dacă băiatul avea vreo julitură pe mâini sau pe față – de la joacă, cum au băieții –, atunci bătrânul îl chema și îi stropea rana cu un pic de colonie. Ardea ca dracu', dar tatăl lui râdea. *Întărește-te*, zicea. *Și apoi, în cea mai mare parte e alcool. Dezinfectant*. Și mirosul apei de colonie aproape, *aproape* că reușea să înlăture aburii alcoolului din răsuflarea bătrânului...

O voce a răsunat din tunel, stârnind ecouri puternice...

— Băiete? Ești acolo?

Tatăl său.

Tatăl său era aici.

Bătrânul a râs.

Băiatul a scos fără voie un sunet slab, ca un miorlăit jalnic. Și-a făcut socoteala. Știa că poate să ajungă la tatăl său. Poate că ticălosul ăla afurisit l-ar ajuta să iasă, și apoi ar putea să fugă iar, și să nu mai fie aici, jos, în întuneric. Totul în el răsună de panică și de durere.

Nu mă întorc, a hotărât, apoi s-a ridicat în picioare și a luat-o la fugă în direcția în care mersese până atunci, departe de tatăl lui, departe de vocea lui și de duhoarea lui...

Și apoi, *zbang*. S-a izbit de ceva. A întins mâna și a pipăit un perete în față. Nu, nu un perete – un morman de pietre. Șinele dispăreau sub el.

O surpare.

Un tavan prăbușit.

Închidea tunelul.

— Nu, nu, Dumnezeu, nu, s-a smiorcăit, iar cuvintele i se topeau ca hârtia într-o gură udă.

A suspinat, încă pipăind în jur, sperând să găsească o cale de trecere, o gaură sau un mic tunel săpat prin pietrele prăbușite, dar în zadar. Așa că s-a rezemat de morman, plângând în pietre, sigur acum că tatăl o să-l găsească și o să-l ducă de acolo, și iar o să fie bătut, ca și mama sa, și tatăl o să bea și o să-l înjure și o să-l închidă în camera lui, cu șobolani în pereți și în tavan, șobolani pe care trebuia să-i sperie aruncând în ei cu bile de sticlă și cărți, iar pe când plângea, a auzit ceva în apropiere.

Ceva zgrevăna în piatră...

Și apoi, din întuneric au ieșit niște mâini care l-au pipăit, l-au ținut la pământ, iar el a țipat de furie, de durere, de mâhnire, știind că a fost găsit și, chiar dacă era salvat, asta avea să-i fie sfârșitul.

— Cine ești? a zis cineva. Ești adevărat? Ești cu adevărat aici?

Mâinile îl pipăiau – pe față și dansând pe tăietura din creștet –, și el a țipat. Mâinile au dispărut brusc, la fel de iute cum apăruseră.

Însă băiatul știa că nu mai e singur.

Simțea persoana de lângă el. Cam la un metru distanță. Răsuflarea ei venea în gâfâieli zgomotoase și nerăbdătoare.

— Ci-cine e-ești? a zis băiatul, trăgându-și nasul și vorbind cu bâlbâieli poticnite.

— Ești adevărat! Ești cu adevărat adevărat, oh, Doamne,

mulțumescu-ți, Doamne. Am fost găsit. Am fost găsit.

Vocea era a unui bărbat, însă nu a tatălui său – nu, era mai tânără, mai tânără, dar și găjăită. Ca după o gargară cu grohotiș, pe un gâtlej uscat.

— Eu... eu nu... eu...

Bărbatul venea spre el. Băiatul a știut asta nu pentru că ar fi văzut ceva, ci pentru că auzea cum își târșăie picioarele tot mai aproape.

— Sunt blocat aici de... Dumnezeu știe câtă vreme. Iisuse! N-am crezut că o să mai ajung aproape de altcineva.

Băiatul își dădea seama că bărbatul e în pragul lacrimilor, avea vocea răgușită, cu inflexiuni mai înalte.

— Credeam că o să mor aici, jos. Singur.

Băiatul n-a răspuns.

— Dar acum putem să ieșim, a continuat bărbatul. Putem s-o luăm înapoi pe unde ai venit tu – și o să fim liberi. Îți mulțumesc. Ești copil? Pari să fii copil.

— Ăă... da.

— Cum te cheamă?

— O... Oliver.

— Bună, Oliver. Numele meu este Eli, Eli Vassago.

— Bună.

Bărbatul, Eli, s-a apropiat, bâjbâind prin întuneric.

— Acum, haide. Să mergem.

— Eu...

— Ce-i?

— Eu credeam că pe aici e ieșirea.

Eli a râs mohorât.

— Asta nu-i calea spre ieșire, Oliver. Tunelul ăsta s-a prăbușit după ce l-am străbătut și... adică, hai să ne întoarcem, pur și simplu. Ne întoarcem pe unde ai venit tu, ar trebui să reușim, nu văd de ce...

— Eu am căzut aici.

Tăcere.

— Ai... căzut?

— Am a... ajuns aici printr-o... ăăă, mlaștină, mâl de c... c... cărbune.

— Nu se poate. Alea sunt basme – sunt cercetător, n-am auzit niciodată de așa ceva aici, în Pennsylvania. În Indiana, bine, acolo da, însă nu-i ceva real, Oliver.

Nu-i ceva real.

Băiatul a început iar să plângă, pentru că era, pur și simplu, mult prea mult. Bărbatul a rămas aproape, tăcut, și în cele din urmă i-a întins mâna – ceea ce l-a făcut pe băiat să icnească și să tresară și să se tragă deoparte.

Lacrimile au venit și au plecat ca o furtună trecătoare, și când acea furtună a dispărut, bărbatul a zis cu o voioșie întunecată:

— Cred că putem să facem asta, Oliver. Zic să ne întoarcem pe unde ai venit tu și să ne găsim de acolo calea. Acum suntem doi. Două minți grozave ca ale noastre? Nu există nimic ce ne-ar putea opri. Cum ți se pare?

Oliver a înghițit în sec. A încuviințat din cap, însă când bărbatul a întrebat: „Ce zici?“, și-a amintit că Eli nu ar fi avut cum să vadă aprobarea lui mută.

Așa că a răspuns cu o voce firavă (ceea ce tatăl lui numea vocea „de șoricel”):

— Bine.

Au rătăcit împreună prin întuneric.

Eli vorbea mult. Iată ce a aflat Oliver despre el:

Avea treizeci și doi de ani. Nu era însurat, însă avea o relație intermitentă cu o femeie care era asistentă medicală și pompier voluntar. („E mult mai dură ca mine, trebuie s-o spun”, a mărturisit el.)

Locuia la distanță de o oră de acele locuri și copilărise chiar lângă Scranton.

În ultima vreme, Eli lucra la un muzeu dintr-un oraș numit Jim Thorpe, în Pennsylvania. Era custodele și arhivarul unui muzeu al cărbunelui, ceea ce, spunea el, sună mai important decât este, și că, în ultimă instanță, el conducea instituția respectivă. Era licențiat în istorie, și sarcina sa în cadrul muzeului era să cunoască istoria cărbunelui și a minelor de cărbune, în special din această regiune a statului Pennsylvania. După spusele sale, era interesat și se concentra în special pe accidente miniere – explozii de praf și gaze, surpări ale unor galerii sau accidente mai mici, ca atunci când muncitorii își pierdeau degetele sau își rupeau picioarele sub roțile vagonetelor, ori vătămări produse de unelte proaste și folosirea lor incorectă. (Un bărbat, a zis el, a lovit peretele cu un târnăcop care avea coada putrezită, și capul uneltei a ricoșat când s-a rupt coada și l-a lovit în ochi. Bărbatul n-a murit, dar și-a pierdut ochiul, și peste

trei zile s-a întors în mină. „Oribil, nu?“, a zis Eli, cu o vădită încântare morbidă.)

Așa că era „ironic,” a zis Eli, că a venit aici să exploreze o mină necercetată până acum – Ramble Rocks, numărul opt – și s-a pomenit el însuși subiectul unui astfel de accident minier.

— Nu eram chiar acolo când s-a prăbușit tavanul, a explicat. Urmam șinele vagonetelor, și când am cotit, am simțit hurelul, ca un mic cutremur, și apoi *vruuum*. Pământul s-a cutremurat efectiv. Praf în păr și în ochi. Și apoi întuneric. Întuneric deplin.

Întuneric.

Cu siguranță, bărbatul știa că va avea de explorat și prin semiîntuneric cel puțin, nu-i așa?

— Trebuie să fi avut un fel de lumină, a zis brusc Oliver. Un felinar, o lanternă – nu?

— Oh, a făcut bărbatul și a tăcut pentru o vreme. Am avut. Dar am pierdut-o când s-a prăbușit tavanul. S-a spart becul.

— Ar trebui să ne întoarcem – să vedem dacă o putem găsi. S-o reparăm.

— Nu poate fi reparată, Oliver, crede-mă. Oricum...

— Și telefonul tău?

Eli nu l-a băgat în seamă.

— Chestia cu accidenteale astea, cum ar fi surparea tavanului, e că sunt adesea rezultatul multor greșeli mărunte. E o cascadă. Știi ce-i o cascadă? Toate sistemele sunt complexe – arhitectura pământului și a rocilor este un sistem integrat de molecule și cristale, toate împingându-se și trăgându-se între ele, însă micile defecțiuni se

acumulează. Când sapi galeriile astea, deranjezi pământul și crezi toate punctele de posibilă avarie. Crezi slăbiciune. Și unde apare o slăbiciune, lucrurile se strică. Știi ceva despre entropie, Oliver?

— Nu, a răspuns Oliver ursuz – pentru că nu voia să discute despre asta.

Nu-l interesa nimic din ce spunea; îl interesa doar să scape din acest loc. Bărbatul îi tot dădea cu entropia – că toate lucrurile încearcă în permanență să se strice sau ceva de genul însă Oliver nu putea decât să se întrebe dacă bărbatul avea încă telefonul și dacă exista vreo șansă ca vocea tatălui său, pe care o auzise acolo, să fi fost reală, caz în care ar fi putut să dea peste el pe undeva. Tatăl lui trebuie să fi ajuns cumva acolo. N-ar putea găsi și ei calea de ieșire? I-a trecut prin minte să-l strige, dar s-a răzgândit. Puteau să scape și singuri. N-avea nevoie de tatăl său. Nu-l voia. Așa că, în vreme ce mergeau, căutând ieșirea, Oliver rămânea tăcut.

Iarăși s-a desfășurat timpul. Realitatea fizică părea să se prăbușească în sine, făcându-l uneori pe Oliver să se simtă strivit de claustrofobie, pe când alteori mina devenea doar un pustiu nesfârșit, al celei mai adânci și mai grele umbre. Îl dureau toate. Simțea junghiuri în coaste, și rănila prinseseră crustă, cu toate că uneori se redeschideau pe când mergea. Au găsit un mort într-un vagonet, doar hârca și oasele învelite în haine jerpelite. Cu o gaură în țeastă, ce părea să fi fost făcută cu un obiect ascuțit. Oliver a plâns când l-au găsit, iar Eli doar a chicotit, de parcă ar fi fost un soi de glumă, însă lui Oliver nu-i părea câtuși de puțin amuzant. Și n-a fost amuzant nici când au descoperit că, imediat după vagonet, șinele se

opreau brusc. Eli a râs și de asta. A bătut în peretele de stâncă și a zis:

— Cioc-cioc?

Însă când băiatul a plâns și mai tare și n-a vrut să se prindă în joc, Eli a preluat și rolul lui.

— Cine-i acolo? Buni. Care buni? Pe care-o găsești într-o mină de cărbuni!

După asta, a izbucnit în hohote de râs și s-a îndepărtat în întuneric. Oliver nu-și dorea să mai stea cu bărbatul ăsta, dar își dorea și mai puțin să fie singur. Așa că s-a luat după el. Căci ce altceva putea face?

Au rătăcit mai departe prin galerii. Într-o direcție și apoi în cealaltă. Panica năvălea peste Oliver în valuri înalte. *Am uitat să urmăresc peretele din dreapta*, își zicea, și asta îl făcea să se simtă pierdut și deznădăjduit. Și apoi panica se retrăgea înapoi în mare, iar el se simțea ca o păpușă aruncată de valuri pe țărm. Eli voia iar să vorbească, voia să-l întrebe cine este, de unde vine, cum e familia lui, însă Oliver nu voia să spună. Așa că Oliver tăcea. Nu zicea nimic. Tăcea. Și tăcea. Și tăcea.

Lui Oliver îi era foame, dar nu aveau nimic de mâncare. Eli a zis că pot să bea apa care uda pereții, apa de deasupra pământului, ceea ce au și făcut. Apa era amară și cu gust de cretă, și era greu să găsești destulă ca să-ți potolești setea, dar i-a ajutat.

Totuși, Oliver era tare ostent. Își simțea mâinile și picioarele grele

ca niște ancore și a întrebat dacă se pot opri o vreme. Eli a zis, cu un aer nerăbdător: „Bine, bine“, și a stat în picioare, pufnind, în vreme ce Oliver s-a lăsat în jos la perete și s-a ghemuit ca un morman de haine vechi.

Pe când aluneca în somn, a auzit pașii lui Eli îndepărtându-se și a vrut să se trezească și să-l strige să se întoarcă, însă oboseala l-a târât pe întinderile îndepărtate ale somnului.

Oliver s-a trezit cu o tresărire și a țipat. Țipătul a răsunat prin tunel, unduindu-se în întuneric.

A știut imediat: *Sunt singur.*

S-a ridicat în capul oaselor. Trupul i-a protestat, copleșindu-l cu mici dureri. A gemut și s-a străduit iarăși să nu plângă.

— Eli? Eli! a încercat din nou.

Nici un zgomot de pași. Nici un răspuns. Nimic.

Stomacul i s-a chircit sub chinurile greții și foamei.

Și oricât s-a străduit să n-o facă, a izbucnit iar în plâns. De data asta nu mai erau hohotele disperate de dinainte, care îi sugrumau trupul. Plânsul era mai încet, mai blând, lacrimile îi gâdilau fața ca piciorușele unor păianjeni mici.

O șoaptă ascuțită i-a șuierat în ureche:

— Oliver.

A țipat, trăgându-se înapoi instinctiv...

Era vocea lui Eli. Dar cum? Nu-l auzise venind. Nici un sunet, nici o mișcare, nici o schimbare a tăcerii, care să arate întoarcerea bărbatului – dar iată-l aici, în urechea lui Oliver.

— Eli? a întrebat Oliver.
— Eu sunt. Am găsit niște lucruri.
— Unde... unde ai fost, unde te-ai dus? Cum ai...
— Uite, uite, uite, a zis Eli, grăbit.
Și dintr-odată...

Lumină.

Oliver a trebuit să se tragă înapoi din fața luminii bruște – chiar dacă nu era puternică, tot părea că te uiți direct la soare. A trebuit să mijească ochii ca să se adapteze la lumină, și chiar și atunci, strălucirea părea să mistuie totul în jur.

Însă, încetul cu încetul, ochii i s-au adaptat. Și când au făcut-o, a văzut forma obiectului care producea lumina: un felinar micuț, de pe vremuri. Ca un ceainic cu fața unei lanterne atârând într-o parte – iar becul din sticla lanternei nu era bec, ci o flăcăruie. Dansând ca o zână prinsă în colivie.

După ce s-a săturat să se uite la obiectul care făcea lumină, a văzut și *cine* o făcea. Pentru prima dată i-a zărit chipul lui Eli Vassago.

Ochi negri, mici, cuibăriți pe o față albă. Prea albă. Ca fildeșul. Ochelari mici, rotunzi stăteau pe nasul încovoiat ca gheara unui ciocan, așa de jos, că păreau că încearcă să sară și să se sinucidă. Avea părul negru, iar în jurul gurii erau, ca într-un crochiu făcut pe fugă, câteva fire de păr răzlețe – moi, negre, subțiri. Părea neîngrijit și palid, și a zis – Îmi cer scuze pentru felul în care arăt. Am împrumutat fața de la altcineva. Apoi a râs, dar Oliver n-a înțeles deloc gluma. E o lampă cu carbid, a continuat Eli, ca și cum ar fi trecut cât putea de repede peste gluma ciudată. Apa picură încet pe

o granulă de carbură de calciu, care eliberează acetilenă arzând fitilul de aici. Asta-i din anii '50, dacă e să ghicesc.

— Cum de mai funcționează?

Lui Eli i-au scânteiat ochii.

— Magie, presupun.

— Nu cred în magie.

La asta, Eli n-a răspuns. În schimb, s-a întors spre Oliver și a părut că îl măsoară din cap până-n picioare. Stăruitor. Aproape cu tristețe.

— Uită-te la tine, a zis Eli. Bietul băiețaș. Ești doar un copil. Câți ani ai, Oliver? Poți să-mi spui.

— Doisprezece.

— Doisprezece.

Eli a zâmbit.

— Îmi amintesc când aveam doisprezece ani. O vârstă frumoasă. Acum am treizeci și doi, a trecut mult timp de când am fost copil. E greu să fii adult. Dar presupun că-i mai greu să fii copil, nu-i așa?

Lui Oliver îi venea să urle: *Nu vreau să vorbesc despre asta! Nu vreau decât să folosesc lumina aia și să plec din locul ăsta groaznic!*

— O să ieșim de aici? a întrebat Oliver.

Și-a auzit nerăbdarea din glas, ca un câine rupt de foame, zgreptănând la ușă.

— Putem folosi lumina? Ca să găsim acum calea?

Din nou, Eli n-a răspuns. În schimb, ochii i s-au luminat când a scos ceva de la spatele pantalonilor, de sub cămașă.

— Oh! Uite aici. Am mai găsit și altceva.

A fluturat obiectul – lui Oliver i se părea că seamănă cu un caiet

vechi. Ca acele caiete albastre în care profesorii îi puneau uneori să scrie lucrări, însă mult mai vechi: jerpelită ca naiba, bătută de vreme, pătată de apă. A văzut ceva scris pe copertă, și Eli a citit cu glas tare:

— *O carte a accidentelor.*

— Și ce-i cu asta? Nu-i decât o carte tâmpită. Vreau să plec.

— Șșșt. Ascultă. E un registru. Un șef de echipă din mină a scris în el toate accidentele mari și mici care au avut loc aici. Presupun că pentru responsabilitate – responsabilitatea e importantă, Oliver, foarte importantă. Nu vrei să treci prin viață fără să fii responsabil, nu?

— Eu nu vreau decât să ies de aici.

Oliver a clipit ca să-și alunge lacrimile.

— Știu. Știu. O să ieșim. Suntem aproape. Am găsit o cale. Un semn care ne spune cum să ieșim. Dar mai întâi vreau să căutăm mai departe. Am mai putea descoperi niște lucruri, Oliver. Poate că o să găsim o comoară aici, a zis, cu un chicotit ciudat, de școlar pierdut în lumea lui.

Acum Oliver nu-și mai putea stăpâni frustrarea.

— Ce? a întrebat. Nu putem să rămânem aici. O să murim. Dacă știi calea, trebuie să-mi spui, te rog, Eli, te rog, arată drumul, pur și simplu, și scoate-ne de aici.

S-a întins și a prins cu putere mâinile bărbatului, într-o rugăciune de disperare împărtășită.

— O s-o fac, o s-o fac, o să mergem într-acolo, îți promit. Curând.

— Nu. Acum.

— Acum trebuie să sting lampa, Oliver.

— Stai, nu. Ia lumina. Hai s-o folosim.

— Nu vreau să rămână fără combustibil. Grăuncioarele alea nu vor ține la nesfârșit, și Dumnezeu știe câte au fost deja consumate de vreme și uz. O s-o folosim iar.

Oliver a dat s-o apuce, lacom, disperat, însă Eli o îndepărta deja și sufla în flacără. *Fuuușș*. Lumina a dispărut, și întunericul s-a năpustit ca un tsunami, iar din lampă n-a mai rămas decât un nimb fantomatic, în amintirea ochilor lui Oliver.

A devenit aproape rutină:

Eli pleca. Uneori cu lampa aprinsă.

Oliver aștepta ca bărbatul să vină înapoi cu ce reușise să găsească prin întuneric: o cască de miner, ca un coif; amorse pentru explozivi; un sufertaș nichelat, complet deformat de lovituri; ceva care arăta ca un mic ceas de buzunar, însă Eli a zis că e un „anemometru”, un dispozitiv folosit ca să măsoare curenții de aer și mișcarea gazelor aici, jos, în minele de cărbune. (La care Oliver a zis: „Putem să-l folosim ca să găsim drumul afară. Să găsim un curent, poate că ne duce la o ieșire.” Iar Eli a zis: „Asta-i o chestie tare isteată – ești un copil cu adevărat isteț, Oliver“, dar apoi i-a spus că anemometrul e stricat, după care a dispărut iar, zorit, în întuneric.)

Însă, după o vreme, Oliver a început să se ia după Eli, urmărind strălucirea lămpii, când era aprinsă, iar alteori urmărind doar pașii care se îndepărtau. Îl pierdea mereu pe bărbatul cel ciudat și se pomenea umblând prin tuneluri în beznă, vorbind singur, convins că

s-a rătăcit și că îl văzuse pe Eli pentru ultima oară.

Îl pierdea adesea pe Eli. Dar, cumva, Eli îl găsea întotdeauna.

A dormit din nou. A adormit întrebându-se de cât timp era acolo: i se părea că trecuseră săptămâni întregi, dar nu era cu puțință, nu-i așa? Nu mâncase nimic. După săptămâni întregi fără mâncare, ar fi murit, nu? Așadar, câteva zile, poate. Sau poate doar o zi. Habar n-avea, pur și simplu. Eli nu părea să aibă un ceas. Ori de câte ori Oliver întreba de telefon, Eli se răstema la el: „Nu funcționează aici, jos“. Sau: „Bateria-i moartă, nu mai întreba”.

Oliver era tot mai istovit. Și amorțit. Până și durerea îi slăbise, nu mai simțea acum șocul intens al vătămării, ci era mai degrabă ca o prezență tot mai îndepărtată. Ca și cum i s-ar fi întâmplat altcuiva, ca și cum ar fi trăit în alt trup.

La un moment dat, a auzit un zgomot ca și când cineva s-ar fi furișat spre el. Și nu iute, cel puțin nu la început: era mai degrabă ca un *tac, tac pe piatră*, ca mersul unui crab. Era pe undeva la dreapta lui, în tunel. Mișcarea înceată s-a iuțit brusc, o rafală de clicuri pe când se apropia de el – *taca, taca, taca, taca*. Oliver s-a tras înapoi, încordându-și tot trupul, întrebându-se ce creatură înfiorătoare sălășluiește pe acolo, ce monstru nebun, ce făptură oarbă, care îi adulmecase sudoarea, sângele sau urina pe care o lăsase la cotitura tunelului, în stânga.

Apoi lampa cu carbid s-a aprins iarăși.

Era Eli.

Eli, care nu era vreun crab monstruos, ci s-a lăsat doar pe vine

acolo, în lumina pâlpâitoare. Dinții dezveliți de zâmbetul său străluceau gălbui, ca icterul.

— M-am gândit la ce mi-ai spus, a zis Eli.

— Bine, a zis Oliver încet, neștiind la ce se referea Eli sau măcar ce anume îi spusese care să merite un timp de gândire din partea lui.

— Îți urăști cu adevărat tatăl.

— Po... poftim?

— Tatăl tău. Sincer, pare un adevărat monstru. Ceea ce ți-a făcut ție? Și mamei tale? Să nu mă înțelegi greșit, abuzul nu-i niciodată în ordine, Oliver – însă e o mare diferență între a-ți face copilul cu ou și cu oțet din când în când, sau poate să-i tragi o palmă sau o bătaie la fund, și ceea ce v-a făcut el, ție și mamei tale. Ca atunci când ai stricat cuptorul cu microunde lăsând din greșeală o lingură în supă? Nu te-a pedepsit pe tine, nu – și-a vărsat furia pe mama ta. A rănit-o pe ea ca să te rănească pe tine. I-a rupt coastele, nu? Întocmai cum sunt și micile tale coaste fragile acum.

Oliver era profund zdruncinat. Îi spusese lui Eli lucrurile astea? Când? Poate când era inconștient, poate că vorbise prin somn...

Eli însă a continuat.

— Și cât ai stat în spital, atunci când ți-a dat un șut pe trepte în jos? Aveai, cât, șapte ani pe atunci? Șapte. Îți închipui? Să fii un copilaș și tatăl tău să... îți tragă un șut în burtă și tu să te rostogolești pe spate, pe treptele alea vechi de lemn. Toate vânătăile alea, și câteva tăieturi, însă, în cădere, ți-ai frânt și glezna ca pe o coadă de mătură, trosc. Și pentru că era furios pe maică-ta, pe târfa de maică-ta – scuze, sunt vorbele lui, nu ale mele –, te-a făcut să

plătești pentru păcatele ei. Din nou, vorbele lui! Nu cred în păcat, Oliver, absolut deloc. Păcatul nu-i decât un concept pe care l-am născocit noi. O... infracțiune săvârșită față de Dumnezeu sau de zei? Ceva ce ne primejduiește relația cu nenorocitul ăla de Tată din *Ceruri*, care născopește toate regulile astea, ca noi să trebuiască să ne trăim viața după cum zice El?

— Eu... nu mai vreau să vorbesc despre asta.

— Nici eu nu vreau să vorbesc despre asta, Oliver, dar... Suntem. Aici. Tu și cu mine. Jos, în întuneric, vorbind ca doi prieteni vechi. Prieteni vechi, cu tați răi. Eli și-a pus mâinile pe genunchii lui Oliver, ținându-l în loc. Așa e. Și tatăl meu a fost îngrozitor. Mă snopea mereu în bătaie. Știi ce a fost? Mi-am dat seama. La început, când ești mic, îți place ce-i place tatălui tău: fotbalul american sau pescuitul sau reparațiile de mașini. Însă când crești un pic, începi să devii independent, știi? Îți place ceea ce-ți place. Îmi plăceau cărțile și computerele. Și istoria. Iar el n-avea treabă cu cărțile, nu nenorocitul ăla troglodit, a, nu – Dumnezeule, o dată m-a pocnit de câteva ori cu una dintre cărțile mele, o carte numită *Universul nostru*, și nu cred că am încasat-o vreodată mai rău ca atunci – oh, nu pentru că alte bătăi n-au fost mai dureroase, nu, au fost, cu siguranță că au fost, ci pentru că m-a afectat nu numai pe mine, ci și cartea, care s-a desfăcut toată. Foi împrăștiate peste tot. A ars-o. Îți vine să crezi? A ars-o. Și a făcut asta pentru că eu devenisem ceva ce el nu era, și când se uita la ceea ce devenisem, se înfuria. În loc să simtă mândrie, asta îl făcea răzbunător. Era ca și cum... aș fi evadat. Am învățat mai mult decât avea să învețe el vreodată și am fugit de

el, și, uau, cât *putea* să deteste asta. Însă am fost un monstru mai reușit decât el, oho, așa că am făcut ce trebuia să fac, ah, am făcut ce trebuia să fac.

Oliver nu voia să întrebe, și totuși voia. Curiozitatea îi dădea târcoale, ca un animal înfometat.

— Ce... ce ai făcut?

— Am plecat de acasă, Oliver. Mi-am văzut de viața mea.

— Oh.

Eli a fornăit și apoi a izbucnit în râs.

— Glumesc. La dracu', l-am omorât, Oliver. I-am înfipt un cuțit pentru friptură în burtă în timp ce dormea, și când s-a ridicat, clătinându-se, am smucit cuțitul dintr-o parte în cealaltă, despicându-l ca pe un sac cu pește. Mațele i s-au revărsat pe podea și el s-a zvârcolit prin toată odaia, încâlcit efectiv în propriile-i măruntaie pline de rahat, și apoi a alunecat – *hopa!* – și a căzut peste scrinul din ungher. Colțul aceluia scrin vechi i s-a înfipt în frunte, și el nici măcar n-a căzut cu totul, nu! Trupul i-a rămas proptit acolo, de colțul scrinului, și apoi s-a căcat și a murit. Oamenii se cacă pe ei când mor, Oliver. Pentru că sunt, în sfârșit, liniștiți. Se pot destinde și ei o dată în viețile lor blestemate.

Și iar a râs. De data asta, un râs zgomotos, dezlănțuit.

— Te rog, lasă-mă în pace, a scâncit Oliver.

— Ar fi trebuit să-l omori pe monstrul de taică-tu, a zis Eli, cu dinții scânteind și ochi scăpărători. Mai e o șansă, dacă scăpăm vreodată de aici. Însă asta rămâne de văzut, nu-i așa?

Apoi a suflat în flacăra, scufundându-i pe amândoi în întuneric.

— Nu! a strigat Oliver.

Însă era prea târziu.

Când Eli a plecat în grabă, Oliver a auzit iarăși mersul de crab, cu ghearele și cleștii făcând *clac-clac* pe podeaua tare.

Eli se întorcea uneori și mai aducea gunoaie pe care le găsisese în mină. Cele mai multe nu erau decât grămezi de metale inutile: nituri și bucăți de cositor și scânduri pline de așchii, pe jumătate putrezite. Apoi stingea lumina și pleca iar în grabă. Din ultima călătorie a adus ceva nou: un târnăcop cu coada scurtă. Din cele pe care le folosești ca să fărâmițezi piatra.

Mi-e așa de foame.

Oliver avea impresia că trupul lui se autodevorează. Ca și cum mijlocul său ar fi fost chestia aia groaznică din *Revenge of the Jedi*²⁷ – gura udă și tentaculele care pipăiau prin deșert, cuibărite în trupul lui, mâncându-l încetul cu încetul pe dinăuntru.

Eli era în apropiere. Îl simțea în întuneric. Hoinărind. Oliver nu se putea mișca. Era prea slăbit. Își dorea să moară.

— Am făcut greșeli, Oliver, a zis Eli, cu glas șoptit, ca și cum ar fi fost în pragul lacrimilor. Am făcut să fim închiși aici. Totul din pricina curiozității mele, a dorinței de a ști mai mult. O greșeală, o eroare. Un experiment. Un accident. Însă accidente nu-s niciodată cu adevărat accidente, nu-i așa? Nu, nu, nu, nu, nu-s.

— Am putea să mergem, a zis Oliver, și cuvintele ieșeau răgușit, împinse în sus prin gâtul uscat și aspru.

Cuvintele sunau mai degrabă ca vântul decât ca un sunet omenesc.
Însă Eli o ținea pe-a lui.

— Eu, eu, eu am impresia că asta, toate astea... că am mai fost aici, că noi am mai fost aici, tu și cu mine, în acest loc, în acest întuneric cum nu se poate mai adânc. O rotire a angrenajului. Știi, Oliver, în cosmologia ciclică există un tipar, rotirea epocilor, una după alta, după alta. La nivelul omului este... ce, reîncarnarea – trăiești o viață, apoi mori, te întorci. Însă și la nivel cosmic e așa: trece o epocă, roata se învâрте, și totul începe să se strice. Mașinăria începe să se prăbușească dracului, pur și simplu se scutură și cad bucăți afurisite, și doar atunci poți să începi o nouă epocă. Asta e. Așa mergi mai departe. Însă nu poți avansa înainte de a pune capăt acelui ciclu. Și cât adevăr e în asta? Dacă vrei cu adevărat să dregi un lucru, trebuie mai întâi să-l strici, Oliver. Nu poți drege o podea parădită. Pur și simplu, o smulgi. Până la temelie. Dacă o casă e prea deteriorată, plină de termite și mușegai, trebuie să aduci vechea bilă de demolare – uuușș, trosssc, s-o dărâmi cu totul și să construiești în loc ceva mai bun.

Oliver a întrebat cu un firioșor de voce:

— De aceea ți-ai omorât tatăl?

Eli a părut să cugete. Ca și cum ar fi descoperit adevărul acestui lucru, a răspuns, aproape vioi:

— Cred că asta-i, Oliver. Cred că asta-i.

— Vreau să ies de aici. Dacă toate astea s-au mai întâmplat, atunci poate de data asta facem ceea ce trebuie și putem pleca. Crezi că știi drumul, așa ai zis.

Eli a chicotit.

— Chiar știu drumul. Poate că-l știi și tu. Oare te întrebi, Oliver: o să te lase moartea să scapi din asta? Totul o va lua oare de la început? Primești a doua șansă? Dacă mori, o să scapi din mină?

Oliver și-a zis în sinea lui, dar n-a rostit-o cu voce tare:

Nu dacă mor eu.

Dar poate dacă mori tu.

Mirosul de carne gătită, caldă a șerpuit până la nările lui Oliver, smulgându-l din somn. Era mirosul unei fripturi la cuptor – succulentă și sărată, un pic unsuroasă când rupeai cu degetele mușchiul moale.

— Am găsit de mâncare, a zis Eli.

— Cum? a întrebat Oliver, pentru că n-avea nici un sens.

— Mănâncă și gata. O să-ți explic.

Și acum, mirosul era chiar în dreptul lui, și s-a ridicat cât de bine a putut în capul oaselor, trudindu-se să-și învingă slăbiciunea și durerea. Putea efectiv să guste aburul care se ridica de undeva de sub bărbia lui.

Eli l-a îmboldit să ia o înghițitură, așa că asta a și făcut: s-a aplecat cu gura deschisă, a găsit cu dinții și limba carnea aceea friptă, care i-a inundat simțurile cu bucurie pură. A mâncat lacom, punând mâinile sub carne ca s-o poată trage mai aproape de gură. Zeama îi picura pe bărbie. Carnea era moale și fragedă. Totuși, în ciuda mirosului, avea mai degrabă gust de porc decât de vită, dar era în ordine. I-a umplut burta și i-a dat putere și speranță, și și-a vârât

fața așa de adânc în carne, încât i-a apăsât obrazii ca mâinile iubitoare ale unei bunicuțe. *Ce băiat cuminte ești*, ar fi zis ea, *mănâncă, mănâncă în voie...*

Flacăra lămpii cu carbid a înviat.

Sub el, în poală, era sânge. Așa de mult. Îi brăzda brațele. Îi picura de pe bărbie. Friptura din poală era un picior, un picior omenesc, cu pielea mușcată (*o, nu, eu am mușcat-o*), lăsând la vedere cartilagiile roșii și ude de dedesubt. Sângele se prelingea, nu pompa, ci era stors ca apa dintr-un burete strâns ușor. Eli ședea în fund, aproape de el, cu un picior întins în față, și celălalt lipsind până la șold. Ținea în mână un fierăstrău circular ruginit, cu dinții strâmbi și îndoiți, și a chicotit, zicând:

— Am găsit un fierăstrău, Oliver, uite. Am găsit un fierăstrău.

Lumina s-a stins, în vreme ce Oliver își vărsa mațele.

Pe când se lipea cu putere de perete, departe de vomă, Oliver și-a pierdut iar conștiința. Când s-a trezit, nu mai simțea în gură gustul metalic al sângelui putred. Nici pielea nu-i mai era lipicioasă de la el. Totul părea iarăși uscat.

(Cu toate că își simțea burta ciudat de plină.)

Un vis, și-a zis, totul a fost doar un vis, dar apoi a auzit un chicotit slab, la patru-cinci metri distanță. Era Eli, care a zis:

— Să nu-mi spui că iar ți-e foame, șoricelule. Am nevoie de un picior, cel puțin.

Însă apoi s-a îndepărtat – și iată, Oliver i-a auzit limpede pașii, unul după altul, mersul unui om cu două picioare, nu țopăitul unuia care-și tăia un picior cu un fierăstrău ruginit.

Oliver nu știa ce se întâmplă. Bănuia că mintea i-o ia razna, dar chiar și așa, mai știa, în adâncul sufletului, și că ceva nu-i în ordine cu Eli. Îl tachina pe Oliver. Se juca cu el. Îl tortura. Și Oliver a știut că trebuie să pună mâna pe lumina aia, trebuie să i-o fure, așa că mai târziu, când Eli s-a întors, Oliver găsisese deja ce îi trebuia: târnăcopul. Băiatul era slăbit, însă dorința de a trăi și de a scăpa de acolo era mai puternică, și a strâns coada târnăcopului până i s-au albit încheieturile. Pe când Eli se flendurea de colo-colo, fredonând încetișor, Oliver s-a furișat mai aproape, străduindu-se să-și dea seama unde se află bărbatul, în întunericul nesfârșit. Însă nu putea să-l localizeze. Părea să fie aici, și apoi părea să fie acolo – și Oliver știa că nu mai are prea multă putere până să se stingă, până să se prăbușească, până să-i cadă din mâini târnăcopul.

— Lumea s-a stricat, Oliver, mormăia Eli. Lumea s-o nenorocit. Roasă de viermi, de Cei Care Mănâncă, precum un măr stricat, *cronț*. E mai bine să stai aici, jos, decât să te întorci acolo, sus, pe cinstea mea. Aici, jos, suntem în siguranță. Totul se prăbușește, însă roata se învâрте și roata se strică și...

Iată.

Era chiar în fața lui Oliver.

Cu capul plecat.

Cuvintele blânde și murmurate.

Acum, Oliver. Acum!

Oliver a scos un mârâit, a ridicat târnăcopul și l-a repezit...

Haccc! A fost ca atunci când înfigi un cuțit într-un dovleac dolofan. Vârful ascuțit s-a înfundat adânc. A simțit cum țeasta cedează.

— ... e refăcuuuută, a gemut Eli...

Înainte să se prăbușească.

Oliver a icnit, dând drumul târnăcopului. Care a căzut odată cu trupul, încă înfipt în el. S-a tras înapoi din fața faptei pe care o săvârșise. Cu toate că nu vedea nimic din crima-i odioasă, simțea miasma unsuroasă a sângelui, și acum, așa cum spusese Eli, brusca duhoare a măruntaielor deșertate. Apoi a simțit cum se ridică în el, ca bulele sifonului, o senzație străină, o senzație nebunească: a râs. Pentru că: *Dracu' să te ia, Eli*. Pentru că: *Ești un monstru nebun, cu pantalonii răhățiți*, întocmai ca tatăl lui Oliver, întocmai ca tatăl lui Eli – un monstru picat în întuneric, care ține lumina departe, dând-o doar în doze amăgitoare, chinuitoare. Oliver a râs și s-a târât până la mort. A lovit din greșeală cu umărul coada târnăcopului, și bărbia moartă a lui Eli s-a frecat de podeaua aspră.

— Hait! a zis Oliver și a chicotit iar.

A bâjbâit după comoară – a pipăit pe lângă brațul drept, nimic, apoi pe lângă cel stâng, dar nu era nici acolo. *Nu, nu, nu, unde-i lumina?* Și acum l-a năpădit spaima că ceea ce făcuse era rău. Ar fi trebuit mai întâi să găsească lampa, acum putea fi oriunde. Poate că Eli o ținea altundeva, mai departe în tunel, sau în spatele unui bolovan, sau...

Sau sub el.

A fost ușor să-l miște pe Eli – bărbatul era mai ușor decât un braț de vreascuri – și l-a rostogolit și acolo era. A recuperat iute lampa...

Și acum ce?

L-a izbit un gând nou, rece ca plonjonul într-un lac înghețat.

Nu știu cum s-o aprind.

N-a găsit nici un buton, nici un mecanism de autoaprindere. A găsit o cheie ca acelea pe care le folosești ca să răsucești arcul unei jucării vechi, dar a întors-o și n-a făcut nimic, fir-ar să fie.

Cumva, Eli aprindea asta, da? Avea nevoie de foc. Dar îl văzuse vreodată pe Eli aprinzând un chibrit? Sau folosind un... amnar sau orice fel de scânteie? Ar fi văzut asta, nu-i așa? Totuși, a scormonit prin buzunarele bărbatului, fără să găsească decât scame și monede. Monede. Asta putea să meargă. Oliver nu prea era atent la lecții, însă știa că metalul lovit de piatră poate să scoată scântei, așa că a luat una dintre monede – de cinci cenți – la pipăit și a frecat-o pe podea, hârrș, hârrrș, hârrrrrș, însă zadarnic, așa că s-a dus atunci la perete și a încercat iar, frecând-o încolo și încoace, tot mai repede. Și totuși? Nici o scânteie.

Oliver a scos un strigăt de furie și disperare.

O făcuse. Stricase totul. Și-a încercat norocul și a ratat. Tatăl îi spusese întotdeauna că e un neisprăvit, și, iată, bătrânul monstru avusese dreptate. O dăduse în bară. Rău de tot.

Ai avut dreptate, tată.

Ai avut dreptate.

Oliver a căzut în genunchi. Nu mai putea nici măcar să plângă. Doar stătea în genunchi, pocăindu-se în fața întunericului, cu fruntea lipită de podea, fără să mai aștepte nimic.

Era deja prea mult.

Mirosul morții. Duhoarea fecalelor. Întunericul. Singurătatea.

Oliver aproape că ar fi preferat să fie torturat de Eli.

Trebuie să-i pun capăt.

Oliver s-a străduit să dezgroape târnăcopul din țeasta lui Eli, mișcându-l înainte și înapoi. În cele din urmă, s-a desprins. Apoi l-a dus înapoi la perete și a pipăit stânca, până ce a găsit o crăpătură. Cu ultimul strop de putere, și-a luat avânt și a înfipt târnăcopul în acea crăpătură. L-a zgâlțâit și a rezistat. A îngenuncheat din nou.

Și-a aliniat capul cu curbura târnăcopului, care era cu fața spre el.

S-a gândit că cea mai moale parte a sa trebuie să fie ochiul.

Așa că a închis ochiul stâng și l-a apăsat ușor de capătul târnăcopului, cel care ieșea în afară.

Apoi și-a tras încet capul înapoi.

Știa că atunci când o să se repeadă cu capul înainte, târnăcopul o să-i intre în ochi. În creier. Și o să moară.

Și poate, doar poate, că asta avea să fie o binecuvântare – binecuvântarea că Eli, în tulburarea lui, în nebunia lui, își dăduse seama de un adevăr esențial, și anume că moartea e calea spre libertate. Odată cu ea, Oliver avea să se trezească altundeva. Într-un loc nou.

Într-un loc mai bun.

— Roata se strică, a zis Oliver, ca o rugăciune. Și e refăcută.

— Oliiiiiver, a gemut Eli, cu vocea răsunându-i tânguitor.

Oliver a icnit.

Din spatele său s-a auzit un sunet ca un târșăit aspru. Și apoi un *tica-tac* ușor, de carapace pe piatră.

Oliver s-a întors și s-a lipit cu spatele de perete, rezemându-se

alături de târnăcop. Acolo, în întuneric, a văzut o umbră: o formă omenească. Dar prea lungă, prea slabă, prea înaltă. Se înălța de unde stătuse Eli. Strălucea nu cu propria lumină, ci ca razele lunii pe o suprafață unsă cu ulei. Panglici de lumină albă fulgerând cu irizații multicolore.

— Cine... ce...

— Oliver, a zis iar vocea.

Era și nu era vocea lui Eli. Era vocea lui Eli doar la suprafață, însă dedesubt erau sute de alte voci, în straturi, una deasupra alteia.

— Ai murit.

— Și totuși, supraviețuiesc.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare așa de rău că te-am omorât.

Un chicotit gălgâit.

— Să nu-ți pară. E vremea, Oliver.

— Vremea...? Pentru ce?

— Vremea să-ți vezi rostul. Să înveți magie. Să distrugi lumea.

PARTEA A CINCEA

AL 99-LEA

Cei patru Regi:

Lucifer. Leviatan. Satan. Belial.

Cei opt Duci ai lor:

Astaroth. Morquin. Asmodai. Beelzebub.

Uthuthma. Mathokor. Abigor. Baal Berith.

Și doisprezece Cavaleri:

Moloch, Malus, Pelsinade

Lith Lyru, Hyor Ka, Dantalion

Vissra, Orcobas, Vollrath

Nycon, Mymon, Candlefly

Și dedesubtul lor sunt cei 74 de Revelatori, care supraveghează arhitectura cosmosului. Invocă-le numerele, și vrăjitoria lor va fi a ta. A tuturor, în afară de cea a Diavolului. Doar unul este deasupra și dedesubt, cel care a căzut din timp, cel care a fugit din Iad și va năruie stâlpii Cerului, iar acesta este Diavolul, a cărui magie n-o invoci. Acea magie te invocă ea pe tine.

O pagină din *Compendium Singularis*, tradus din latină, scris în 1776, însă prezentat de autor ca artefact datând din 1047

UNGHII RUPTE

În a treia zi de la plecarea lui Nate, i-a dat prin cap că a luat-o razna. Maddie se mândrea de multă vreme că nu se pierdea cu firea în fața haosului. Avea problemele sale, o știa: anxietate și, cu toate că nediagnosticat, ceva care se asemana cu ADHD-ul. Poate chiar un pic de OCD. Dar știa cum să se trateze singură. Cu liste. Cu cărți. Cu arta sa. Și, mai presus de toate – și asta era o parte de care nu-și dăduse seama până acum –, cu familia sa. Acum familia sa era distrusă. O treime vitală din ea dispăruse subit.

Totuși, uneori, niște gânduri nepoftite o avertizau despre un alt sentiment care pândeă în adâncuri: *Nu te simți și un pic bine? Acum, când el nu mai este. Gata cu durerea lui. Gata cu stările lui de spirit ciudate. Acum poți să fii tu însăși. Nu mai trebuie să fii altruistă. Acum poți să fii egoistă.*

Nu credea asta. Nu era de acord cu asta. Dar gândurile nedorite erau ca niște intruși. Nu le invitai tu. Însă ele dădeau buzna, oricum, indiferent dacă erau adevărate sau false.

Acum, în a opta zi, rătăcea prin pădure. Se oprea uneori și stătea acolo, pur și simplu, privind. Ca fantoma unui copac care fusese tăiat și căuta doar buturuga vechiului său trup, ca să șadă pe ea, să

se odihnească și să cugete. Când făcea asta, mintea îi hoinărea – nu de bunăvoie, ci aproape ca și cum ar fi încercat să găsească ceva. O idee, o amintire, ceva pe care nu putea pune degetul. Un vis care se ferește de urmăritori.

Pădurea din jurul casei ei era liniștită și rece. Odată cu venirea iernii, copacii păreau morți. Frunzele cândva colorate deveniseră un covor cenușiu-cafeniu. În acest moment, Maddie n-avea nici cea mai vagă idee ce caută. O parte din ea credea că va găsi un indiciu, ca un detectiv norocos: o urmă de picior, un strop de sânge uscat, niște fire de păr, un pantof prins în noroi. Voia să vadă ce văzuse Nate – bărbosul cu fața suptă, stafia unei fete moarte, un ucigaș în serie care se furișa printre copaci, chiar și pe tatăl lui. Și apoi a izbit-o iar gândul, așa cum i se întâmplase de multe ori în ultimele zile: nevoia disperată să creeze ceva. Să atingă cu mâinile materialele, materiale afurisit de primitive, cum sunt piatra, crenguțele, noroiul și metalul. Și să meșterească din ele ceva viu, ceva care s-o ajute.

Însă ultima dată când a făcut asta – ultima dată când s-a refugiat în muncă –, a invitat un ucigaș în serie. Și apoi acest ucigaș în serie i-a atacat soțul. Așa cum adusese pe lume bufnița, poate, doar poate, că îl adusese pe lume și pe Edmund Walker Reese.

Asta o îngrozea.

Arta ca recipient. Arta ca portal. Oare o controlez eu?

Ori ea mă controlează pe mine?

A oftat și și-a domolit nevoia imperioasă. Acea scânteie nebunească de a crea ceva s-a stins cu un sfârșit iute. Maddie s-a uitat la ceas. Era vremea să se întâlnească cu Fig, la ea acasă.

— Cred că e dubios, a zis Fig, împresurat de aburul ce se ridica din ceașca cu cafea. M-am dus ieri să vorbesc cu el. Doar ca să sondez terenul. Nu-s detectiv sau așa ceva, dar... Nate mi-e prieten. Și, Maddie, tipul s-a arătat al dracului de evaziv. Locul era vraște. El era vraște. Băuse, și nu știu dacă tocmai ieșise dintr-o beție cruntă sau se pregătea de una, însă nu era tipul sănătos la cap de la petrecere. A fost nepoliticos cu mine. M-a poftit imediat să-mi iau tălpășița.

Maddie umbla de colo-colo prin bucătărie.

— Pur și simplu, nu pare genul, a zis Maddie.

Povestea pe care le-a spus-o polițiștilor era simplă: Nate ar fi trebuit să treacă pe la el să bea ceva. Asta era tot. Nimic despre parc, despre ucigași în serie, despre furtuni ciudate, folclor sau alte treburi asemănătoare.

Le-a spus și că Nate n-a ajuns la el.

Și lui Fig și Maddie le zisese aceeași poveste, cum că Nate n-a ajuns la ușa lui. Ceea ce însemna că Nate dispăruse undeva între casa lor și casa lui.

— Am vorbit cu Jed, a zis Maddie. Părea... supărat de toată situația. Chiar distrus. Ca și cum s-ar fi simțit răspunzător, ca și cum l-ar fi condus pe Nate într-o cruciadă nebunească.

— Și atunci de ce nu te-a sunat în seara aceea? Să-ți spună că Nate nu s-a arătat. Sau de ce nu l-a sunat pe Nate?

— A presupus, zice el, că Nate a uitat. Sau că a intervenit ceva. Jed e foarte prietenos, foarte politicos – după spusele lui, „n-a vrut să

deranjeze”. Maddie a ridicat din umeri și adăugat: Nu știu. Am încredere în el.

— Însă nu-l cunoști cu adevărat.

— Nu. Presupun că nu. Numai că... e scriitor. Autor de cărți! Mi-am închipuit că-i întreg la minte.

— Aș zice că scriitorii și artiștii plastici sunt asemănători. Ai putea să spui că cei mai mulți artiști plastici reușesc să rămână întregi la minte?

Ea a clipit.

— Bine, ai dreptate, a zis, cu un oftat. Pare cumsecade, asta-i tot. Nate îl place, și Nate s-a priceput întotdeauna să evalueze caracterul cuiva. Și, ca o chestie logică, mi-e tare greu să cred că Jed ar fi putut să-l învingă pe Nate. Nate e foarte puternic, plus că avea la el pistolul.

— Într-o luptă cinstită, ai dreptate, dar cine știe cum a fost. Sunt multe feluri de a învinge pe cineva înainte chiar ca lupta să înceapă.

— Și apoi ce? L-a omorât?

Fig a ridicat din umeri.

— Rahat. Nu știu. Acum vreo trei ani a dispărut o adolescentă, și mama era foarte tulburată, își pierdea mințile. Asta se petrecea la nici zece minute de aici, bine? Adolescenta avusese niște probleme, cu băutură și medicamente pe rețetă și de-astea. Însă și iubitul – al mamei, nu al fetei – era un pic ciudat. Avea cazier. Nimic grav, furt de mașini, o fraudă bancară. Toți o plăceau pe mamă. Toți au zis că probabil el e făptașul. Întotdeauna e un bărbat, nu? întotdeauna e soțul sau tatăl. Însă mama avea alibi pentru el, a zis că era cu ea în

seara în care a dispărut fiica ei, amândoi susținând că fetei îi plăcea să meargă în oraș și că poate a fugit de acasă, pur și simplu. Și care era adevărul? Iubitul a făcut asta?

Da. El a fost. Însă nu numai el. A fost și mama. Femeia asta, mama, avea o slujbă bună ca manager de cont la Bank of America. Își plătea taxele, vecinii o plăceau. Totul era însă doar de fațadă. Ea a fost creierul operațiunii și l-a pus pe iubit s-o ajute să răpească fata și să-i însceneze dispariția. Au ținut-o pe fiica ei într-un beci din pădurea de lângă proprietatea lor. Au agresat-o sexual săptămâni în sir. Au filmat totul. Au folosit-o la maximum pe biata fată, iar când au terminat cu ea, i-au tranșat cadavrul, l-au lăsat în beci, și apoi iubitul – care lucra în construcții – a umplut beciul cu ciment. Au fost prinși pentru simplul fapt că mama începuse să-l bată și să-l amenințe că îl omoară și pe el, iar el n-a mai rezistat și le-a spus totul polițiștilor, pentru că hotărâse că mai bine moare în închisoare decât să fie la cheremul acelei femei.

Maddie a clipit.

— Iisuse, Fig.

— Mda.

— Da' mă ajuți să-mi păstrez optimismul, nu glumă.

Fig s-a crispat brusc.

— Scuze. Nu vreau să zic că lui Nate i s-a întâmplat așa ceva. Nu vreau să zic decât că... uite, nu poți fi întotdeauna sigur că ceea ce crezi despre cineva nu-i ceea ce vrei să crezi. Un tip ca Jed poate că și-a construit o imagine publică, un fel de mască. Și poate că se pricepe suficient de bine la asta ca să-l fi păcălit și pe Nate, a zis Fig,

apoi a șovăit. Știi de nevasta și copila lui, da?

— Da. Nate a zis că l-au părăsit.

Fig a schițat o grimasă.

— Nu asta s-a întâmplat? a întrebat ea.

— O, l-au părăsit, nu-i vorbă. Au părăsit cu totul tărâmul celor vii. Le-a omorât el într-un accident la beție. Jed conducea, a făcut praf mașina. El a supraviețuit. Soția a murit pe loc. Fiica a murit câteva săptămâni mai târziu, la spital, după ce fusese în comă. Nu-s decât câțiva ani de atunci. Apoi el s-a mutat aici.

— Nu asta i-a spus lui Nate.

— Acum înțelegi ce vreau să zic?

Maddie se împăcase cu faptul că Jed nu ar fi putut să aibă nimic de-a face cu asta, dar acum... îndoiala îi apăsa greu sufletul.

— Bine. Știi, nici eu n-aș fi vrut ca lumea să afle acea poveste. E întunecată, a zis ea, azvârlind mâinile în aer. Cu toate rahaturile superciudate care se petrec pe aici – fata, fulgerul, Reese –, nu mă simt bine arătând cu degetul spre cineva în care, din câte se pare, avem încredere. Tu da?

— Nu, a zis el. Nu știu.

Fig a oftat și și-a masat tâmplele.

— O să-l găsim pe Nate, a zis el, văzând expresia descurajată de pe fața ei. Acum e implicată poliția statală. Se ocupă de asta Contrino – e un nemernic, și nu-l pot suferi, dar e isteț. Știe ce face. Nu-i decât o chestiune de timp. O să-l găsim pe Nate, a repetat, ca și cum ar fi vrut să se convingă și pe sine.

Dar o să-l găsim în viață? s-a întrebat ea.

Derula mereu lucrurile în cap. Dacă Nate se ducea acasă la Jed în seara aceea și a dispărut înainte să ajungă măcar acolo... parcă totuși ar fi trebuit să lase o urmă. Însă n-au găsit nici una. Cu toate că ar fi fost greu, nu-i așa? În pădurea lor erau peste tot numai frunze. Nici un petic de pământ descoperit. Dar acum a gândit mai departe. Dincolo de proprietatea lor. Și dacă el chiar a ajuns acasă la Jed? Poate că ei s-au dus totuși undeva.

— A fost cald în ziua aia, a zis ea.

— Da.

— Apoi seara s-a lăsat frigul. Temperatura a scăzut.

Fig părea să se gândească la asta.

— Da. Ai dreptate. A fost îngheț a doua zi. De atunci nu s-a mai încălzit vremea.

— Dacă ar exista urme de pași, ar fi înghețate acolo.

— Am cercetat pădurea voastră.

— Polițiștii au cercetat și proprietatea lui Jed? Și parcul?

— Proprietatea lui, poate. Eu nu, însă ceilalți probabil că au făcut-o. Cât despre parc... el a zis că aveau de gând să cerceteze tunelul. Pe unde se presupune că ar fi intrat Nate, e pavat. Pe asfalt nu rămân urme de pași.

Ea s-a încruntat.

— Dar în acel moment parcul era închis. Ramble Rocks e închis când se întunecă, nu? Și voi doi n-aveți chei.

— Se ocupă Departamentul Parcurilor. Presupun că ar fi sărit poarta, dacă acolo se duceau. E ușor să sari peste ea sau s-o ocolești chiar.

— S-o ocolești înseamnă să pășești pe pământ.

— Da, e adevărat.

— Și, a zis ea, continuându-și gândul, îl cunosc pe Nate. Se duceau în parc din motive... Ușor *dubioase*, și-a zis în sinea ei. N-ar fi vrut să fie văzuți, și știu că Reese a ucis fete în câmpul de bolovani. Chiar *pe pietroaiele din Ramble Rocks*, s-a gândit. Poate că s-au dus într-acolo, a zis cu glas tare.

— Hmmm.

Fig părea să se gândească la asta.

— O grămadă de „poate”.

— O grămadă de „poate” e mai bună decât nimic.

— E cam tras de păr, dar sunt de acord să verific. N-am prea multă treabă, dat fiind că sezonul de vânătoare nu-i încă în toi. Mă rog, este pentru armele încărcate pe la gura țevii, însă pe aici nu le mai folosește nimeni. O să arunc o privire.

— Hai să trasăm drumul de la casa lui Jed până la bolovani și apoi către tunelul din parc.

Fig s-a ridicat și a dat pe gât ce mai rămăsese în cană.

— Ascultă, Maddie, ai trecut deja prin destule. Nu vreau să te car după mine prin tufărișuri...

— Vreau să merg, a zis, dar și-a dat seama că glasul ei sună insistent, poruncitor, așa că și-a înmuiat tonul, rugându-l cu blândețe: Am nevoie să fac ceva, altfel o să-mi smulg afurisitele astea de unghii cu dinții. Prind doar câteva ore de somn pe noapte. Când încerc să mănânc, mi se face așa de greață, că mă opresc pe la jumătate, apoi arunc ce-a mai rămas. Trebuie să fac ceva. Vreau să

ajut. E vorba de Nate, înțelegi?

El a încuviințat din cap.

— Da, înțeleg. Și da, absolut. Hai să mergem mâine. Devreme, tu și cu mine. E un plan bun?

— Cel mai bun plan. Mulțumesc, Fig.

49

PROCESUL LUI OLIVER

Jake fusese cândva Oliver. Un Oliver, oricum.

Știa asta, în adâncul sufletului. Însă de atâta vreme își zicea Jake – Jake, de șase ani încoace, Jake, peste ramificații ale timpului și universurilor, Jake, către fiecare Oliver pe care-l întâlnea. Atât de des apărea Jake, încât el făcuse mai mult decât să-i adopte numele; își asumase o identitate cu totul nouă. În fiecare lume în care fusese, devenise cineva ușor diferit, ca să-l atragă pe Oliver din locul respectiv: sculpta din sine o cheie care să se potrivească în gaura din inima fiecărui Oliver.

În multe privințe, nu mai era Oliver.

Oliver era altcineva.

Oliver era băiatul cu cicatrici pe spate de la curea.

Oliver era băiatul cu glezna ruptă, vânătăile de la cărțile pe care le iubea, mama a cărei falcă fusese ruptă și prinsă la loc cu sârmă și care n-a mai lucrat niciodată.

Oliver a murit în mina de cărbuni.

Jake s-a născut în ea.

Același Jake care stătea acum aici, privindu-l pe nemernicul bătrân cum se învârte de colo-colo, prin spațiul de după canapeaua jerpelită și lăsată.

— Jake. Jake! A venit iar, știi, a zis Jed. La mine acasă.

— Aha, a zis Jake, cu buza de sus arcuită într-un rânjet disprețuitor. O, intră, Jed, simte-te ca acasă.

Babalâcul se înființase cu câteva minute în urmă, bătând cu pumnii în ușă, *bang, bang, bang*, și cerând să fie lăsat să intre. Poate că plânse, pentru că ochii îi erau roșii și umflați. Ori poate că era doar mahmur; cu siguranță, în jurul lui plutea duhoarea acră, mlăștinoasă a votcii ieșite prin transpirație.

Arăta ca un rahat vechi de câteva zile, în care călcase cineva. Cu pielea palidă și subțire. Cu părul împungând în toate părțile, ca și cum ar fi uitat cu totul de existența acelui obiect numit pieptene. Cu unghiile roase până la sânge. Privindu-l cum umblă pe acolo, a zis aspru:

— Serios, șezi dracului.

— A, da, a zis Jed și s-a uitat în jur, ca și cum de-abia atunci își dădea seama unde se află. Sigur, sigur.

S-a așezat pe brațul canapelei.

— Acum zi, cine anume a venit acasă la tine? a întrebat Jake.

— Polițaiul. Ăăă. Nu. Nu e polițai. Prietenul lui Nate, cel de la Vânătoare și pescuit. Figueroa și nu mai știu cum? Alex? Nu. Axei.

— Și?

— Și. El... îmi tot dă târcoale, Jake. Tot mai crede că am avut ceva de-a face cu dispariția lui Nate!

Jake a ridicat din umeri.

— Păi, chiar ai avut.

— Însă el n-ar trebui să știe asta.

— Sincer, cui îi pasă? Dacă se prinde, se prinde. Te aruncă în închisoare sau nu. Poate iei pistolul ăla pe care ți l-am dat și-l împuști. Poate te împușcă el pe tine. Jake a rânjit. Poate te împuști singur.

— Astea-s vorbe rele, băiete. Vorbe rele.

— Vorbe rele? Totul se va sfârși în curând. Totul. Toate astea.

— Asta nu înseamnă... nu înseamnă că sunt un monstru.

Bătrânul se clătina. Era pe marginea prăpastiei. Un loc periculos în care să te afli. Încă putea să primejduiască lucrurile. Totul mergea bine aici – demonul nu era mulțumit, nu: voia ca lucrurile să fie făcute acum, voia să fie făcute mai repede însă Jake îndemnase bestia să aibă răbdare.

Dar, per total, mergea atât de bine pe cât te puteai aștepta, dat fiind cât de diferite erau împrejurările la această rundă. Așadar, s-o ia razna totul din pricină că un cal agitat se speriasse chiar că ar fi fost o blestemată de tragedie.

Jake, înverșunat și nerăbdător, și-a zis: *Ei bine, la dracu'*, și s-a gândit în treacăt să-și răsucescă încheietura și să aducă un tăiș sau un pistol din locul acela, La-Mijloc, și să-i despice beregata boșorogului ori să-i zboare creierii prin ceafă. Dar și asta era riscant. Tot sângele pe care-l avea apoi de curățat. Nu, mulțumesc. Era o

soluție care venea cu prea multe probleme.

Nu, după șase ani petrecuți așa, Jake se pricepea binișor să se descurce cu oamenii. Unele universuri îl lăsau să înfrunte de unul singur situația, dar considerabil mai multe dintre ele îl puneau să-și facă o echipă – oameni slabi, pe care traumele suferite îi făceau vulnerabili, însă a căror vulnerabilitate, când era exploatată, când era îmboldită, îi făcea totodată incredibil de loiali.

Era vremea să apese pe acele butoane.

Cu Jed era ușor.

— Nu ești un monstru, a zis Jake, așezând o mână încurajatoare pe umărul bătrânului și punându-și o altă mască: voce mai moale, față mai blândă, cea pe care o purtase când îl convinsese prima dată pe Jed să-l ajute. Când i-a arătat ce e posibil folosind magia *Cărții accidentelor*. Totuși, ai fost un monstru – nu-i așa? Urlând și furios. Băutura a scos monstrul ăsta la lumină. Ți-ai pierdut rațiunea. Ți-ai pierdut mințile. Te-a făcut să intri în mașina aia și să o pornești, cu toate că aveai familia alături de tine. Au murit în seara aceea, însă lucrurile nu s-au sfârșit acolo. Mitzi și Zelda sunt încă acolo, Jed. Dacă facem asta cum trebuie, dacă rămâi cu capul pe umeri și te ții de mine, totul o să revină. O să-ți revezi familia, și data viitoare o să faci ce trebuie. Pentru că o să fii un om mai bun decât înainte. Corect?

Jed n-a zis nimic.

Cuțitul. Pistolul. Omoară-l.

— Corect? a întrebat din nou Jake, mai insistent. Ce trebuie să facem ca să dregem ceva? Jed? Ca să dregem un lucru, trebuie...

A așteptat ca bătrânul să completeze.

— Ca mai întâi să-l distrugem, a zis Jed, în cele din urmă. Desigur. Eu doar... Suntem aproape acum, nu-i așa? Înainte ca Jake să poată răspunde, bătrânul a continuat: Cu Nate înlăturat din cale, poți face asta mai repede, poți să-l iei, pur și simplu, pe băiat, să-l duci în parc și...

— Nu.

Acel cuvânt, rostit ca un cuvânt al lui Dumnezeu, din înalturi. Un cuvânt cu armătură de oțel. *Cartea accidentelor* era pe măsuta de cafea, și s-a mișcat când el a rostit acel cuvânt, nu. Iritarea cărții față de el îi vibra până în oase. Jed s-a uitat la carte, prudent.

— Ți-am spus, a continuat Jake, facem asta după planul meu. Lumânarea asta are fitilul lung și arde cum arde. Înțelegerea-i înțelegere. Trebuie să-i dau lui Oliver o șansă. Șansa să facă ceea ce trebuie. Ai știut asta când te-ai prins în joc. Acest Oliver... am o impresie bună despre el.

Cu Nate dispărut, spera ca Oliver să fi fost împins până la limită. Puștiul era vulnerabil. Expus. Jake îi fluturase prin față promisiunea magiei, și acum Oliver trebuia doar să întindă mâna și s-o ia.

Însă Jake trebuia să recunoască: acest Oliver nu era ca nici un altul. N-avea nici cea mai vagă idee dacă puștiul va reacționa așa cum spera el. Nimic din toate astea nu era ca în celelalte șiruri de evenimente. Acei Nate erau întotdeauna niște jigodii. Fiecare dintre ei avea un defect: bețiv, drogat, violent, ratat. La naiba, în jumătate dintre cazuri, erau deja morți ori plecaseră cine știe unde, lăsându-i pe acei Oliver în voia sorții. Însă acest Nate nu părea să fie așa. Jake

și-a spus că nu-i decât o amăgire meșterită cu grijă: acest Nate, cel pe care îl trimisese în maelstrom, era, aproape sigur, un monstru la fel ca toți ceilalți. Atâta doar că ținea mai bine ascuns acest lucru. Poate că era un violator sau un ucigaș în serie, sau abuza copilași, înainte să-i arunce într-un puț, ceva de genul ăsta, oricum. Nici vorbă ca acest Nate să fie complet diferit. Jake refuza să creadă că un bărbat care a trecut prin ce a trecut Nate – violențele la care fusese supus de propriul tată – ar ieși pe partea cealaltă fără probleme. Abuzul generează abuz. Ura produce ură, durerea naște durere. Așa mergeau lucrurile. Era așa cum îi spusese Eligos Vassago. Îi arătase acolo, jos, în mină.

Acele Maddie – cea de acum era și ea diferită. Părea, cumva, mai puternică. Cele mai multe dintre ele erau mai tot timpul îndopate cu pastile și cu damful de vin în nas. Japițe egoiste, care aveau capul vârât așa de adânc în propriul rahat, că practic mureau acolo. Unele erau așa de anxioase sau deprimare, că își petreceau cea mai mare parte din zi ca în transă sau ascunse sub pătură, abandonându-și familia în aceeași măsură ca și când ar fi urcat într-un avion și nu s-ar mai fi întors niciodată. Altele erau, în ghilimele, „absorbite de artă“, părăsindu-și familia în vreme ce bântuiau prin lume în căutarea inspirației, nu erau niciodată acasă, nu se sinchiseau, nu știau niciodată ce se petrecea în afurisita lor de casă. Nici una dintre ele nu avea capul pe umeri.

În afară de această Maddie.

Cât despre acei Oliver...

O, ho, ho.

Erau cu toții speciali.

Fiecare avea ceva unic. Fiecare era un fulg de nea.

Și fiecare era la fel de ușor de topit. Un pic de căldură, un pic de presiune.

Oliver numărul 33 putea să vorbească în mintea sa cu animalele. A înnebunit, și-a pierdut capacitatea de a vorbi cu oamenii, în esență s-a sălbăticit.

Oliver numărul 42 era un narcisist grandoman, artist ca maică-sa, pretinzând că e tot timpul pierdut în „gânduri adânci“, dar căruia îi plăcea, desigur, să smulgă aripile fluturilor și capetele veverițelor și, inevitabil, rochiile de pe fetele care se zbăteau în brațele lui sau pantalonii de pe băieții drogați.

Oliver numărul 71 era strivit de depresia izvorâtă din abuzurile la care-l supusese tatăl lui. Jake îl înțelegea așa de bine. Prea bine. Era ușor. Când era cu adevărat prostdispus – și numai atunci acel Oliver putea să miște obiecte cu forța minții. Jake a descoperit că poate să se folosească de acest lucru. S-a folosit de proasta dispoziție a băiatului ca să-l strivească pe tatăl lui sub un frigider. De atunci încolo a fost ușor să-i arate calea mai departe. Calea de a distruge totul. Calea de a drege totul.

Oliver numărul 98, ultimul Oliver pe care-l întâlnise, era încăpățânat. Cu el a durat mult, prea mult, și asta l-a făcut cu atât mai nerăbdător acum – acel Oliver era o blestemată de brută. Nate numărul 98 nu l-a bătut niciodată pe acel Oliver, nici cu pumnii, nici cu diverse obiecte, nu, ci doar cu vorbe grele. Desconsiderându-l și umilindu-l cu fiecare ocazie. Însă asta nu l-a strivit pe băiat ca pe

o găză; dimpotrivă, l-a făcut să se umfle-n pene, și și-a construit un zid de mușchi și forță, care înconjura un miez gol, răzbunător – și, într-o bună zi, acel Oliver a hotărât să-și omoare în bătaie tatăl, cu mâinile goale. Era înzestrat fizic, mai puternic decât toți ceilalți, și, oh, cât de sfidător. Până și cu Jake. Lui Jake i-a trebuit mult timp până să-l ducă pe câmpul de bolovani.

Dar a făcut-o.

Iar acum îl avea pe acest Oliver. Al 99-lea Oliver. Ultimul.

Toate piesele de domino căzuseră, în afara celei din urmă, și toate erau sprijinite de această ultimă piesă – și asta exercita o presiune atât de mare asupra universului. O parte din maelstrom pătrundea înăuntru, prelingându-se prin pereții care se subțiau, provocând haos. Asta îl presa și pe el, să facă treaba, să isprăvească dracului odată. Dar se descurcase bine cu ultimele nouăzeci și opt; n-avea s-o ia acum pe scurtătură. Avea regulile sale. Avea felul său de a face lucrurile.

— Nate e mort? a întrebat Jed.

— Nu. Nu știu.

— Mă bucur, a zis bărbatul mai în vârstă, cu o voce absentă. Dar de ce? De ce l-ai lăsat în viață?

— Pentru că nu voiam să am de-a face cu un cadavru.

Și pentru că demonul voia să-i arate ceva lui Nate. Ce anume, Jake nu știa. Nu se sinchisea. Nu era nevoie să cunoască întreaga amploare a planului creaturii. Nu trebuia decât să se achite de rolul său și trebuia s-o facă în acest fel.

— Dar..., a început Jed.

Jake l-a amuțit cu o răsucire a încheieturii. O sticlă de whisky i-a apărut, rotindu-se, în mână. Jack Kenny American Whisky, Blue Label. Băutura cafenie pleoscăia prin sticlă, când i-a înmânat-o lui Jed.

— Poftim, meriți asta. O răsplată.

— Eu... oh, nu cunosc această marcă.

A pipăit cu degetul mare eticheta în relief, pe care era înfățișat un bărbat cu melon coborând pe o cascadă, într-o jumătate de butoi de whisky. Litere aurii pe o textură făcută să pară patinată.

— Nu-i de aici, a zis Jake.

— Nu-i de aici. Vrei să zici...

— Corect. O sticlă de whisky din altă realitate, Jed-ward. E singura care a mai rămas. Ții în mâini un obiect rar – o recompensă de o valoare fără egal. Poți s-o bei pe toată. Gustul va fi al tău și numai al tău. Sau poți s-o împărți cu cineva. Mă doare-n cot. Doar ia-o, bucură-te de pradă și lasă-mă să fac ce am de făcut.

Jed se holba la sticlă, așa cum se holbează înfometatul la o aripă de pui. Jake nu era sigur că bătrânul îl auzise măcar. Ce-i drept, a încuviințat din cap, dar cu un aer lenevos, neatent.

O bătaie în ușă l-a smuls din visare.

Jake s-a dus la fereastră și s-a uitat printre lamelele jaluzelei...

Era Oliver. Da. Da!

Apoi s-a uitat la Jed. Nu. Nu!

— Rahat, a șuierat. Apoi, arătând cu degetul spre Jed, a zis: Spune-mi că n-ai lăsat mașina în față.

— Nu. Nu! Am... De data asta am parcat-o în capătul opus al

parcului, cum ai zis.

— Bine. Acum șterge-o dracului de aici. Ieși prin spate.

Rulota avea o ușă pe o latură și o alta în spate, dincolo de dormitorul unic.

— Nu-l pot lăsa să te vadă aici. Nu acum.

Dacă Oliver începea să bănuiască...

Jed a încuviințat din cap, strângând la piept sticla de parcă ar fi fost mai prețioasă pentru el decât propria-i fiică dispărută. Ceea ce, în realitate, probabil că așa și era.

Penibil.

De cum a plecat, Jake a deschis ușa și l-a întâmpinat pe Oliver cu brațele deschise. L-a poftit să intre. S-a gândit din nou la cuțit și pistol, dar s-a stăpânit. *Mai e timp, și-a zis. Să lăsăm procesul să se desfășoare.*

50

LAMPĂ ÎN ÎNTUNERIC

Jake și Oliver au plecat pe jos, prin frig, din parcul de rulote spre casa lui Oliver. Au trecut prin parc – pe cărările pietruite, apoi pe niște poteci de drumeție, și înapoi pe cărare.

În vreme ce mergeau, Jake fuma o țigară. Îl observa prudent pe Oliver. Își simțea nerăbdarea cuibărită în spatele urechilor, în articulația maxilarelor. Jake își dădea seama că sunt aproape. Atât

de aproape. Oliver, stând pe vârfuri, pe buza unei stânci. Scopul său nu era să-l împingă, ci să-l lase să hotărască singur că trebuia să sară.

— Sunt așa de necăjit că a dispărut, a zis Oliver despre tatăl său.

— Înțeleg, a zis Jake. Adică, nu. Tatăl meu... Nate *al meu*, și-a zis, aproape amuzat. Era o javră. M-aș fi bucurat să moară.

Am fost bucuros când a murit. M-am bucurat să-l omor.

— Mă gândeam...

— Da?

Oliver s-a oprit și s-a întors spre Jake. Jake a azvârlit țigara într-o baltă, țssss. A simțit cum prin piept i se târăsc termite. Nerăbdarea și neliniștea i se infiltrau acolo.

— L-am căutat pe tata peste tot, știi? În ultimele zile am tot umblat, am fost cu Caleb, el și Hina m-au ajutat să caut, ba pe un drum, ba pe altul, prin pădure, prin parc, și l-am strigat și... Vocea lui Oliver s-a spart ca un glob din pomul de Crăciun căzut pe podea. Lacrimile îi străluceau în ochi. Nimic. A dispărut, pur și simplu.

— Îmi pare rău, frate.

Așa. De. Aproape.

— Dar asta-i chestia. A dispărut. A dispărut de-a binelea. Ca și cum, nu știu... s-ar fi evaporat. Nici o urmă, nici o dovadă, nimic. Ca și cum ar fi ieșit pe ușa greșită, într-o singură direcție.

— Și?

— Cartea de vrăji, a zis Oliver, în cele din urmă. Cartea ta de vrăji.

— *Cartea accidentelor.* Ce-i cu ea?

Oliver și-a mușcat buzele.

— Poate că dispariția tatălui meu n-a fost un accident.

Rahat. Nu era tocmai revelația pe care o voia de la acest ultim Oliver, cel decisiv. *Haide, haide, haide. Nu te gândești la asta, puștiule.*

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că... e ca accidentele alea din mina de cărbune. Unele au fost intenționate, o mulțime n-au fost, însă toate au fost din pricina unei acumulări de deficiențe. Puncte slabe. Cum spuneai tu, entropie.

Iată. Asta era mult mai bine. Era ceva de care Jake se putea folosi. Îi venea s-o zică, să pună vorbe în gura lui Oliver, dar era mai bine să-l lase să le găsească singur – duci un cal la râu, dar nu-l poți sili să bea, bla, bla, bla.

— Ai zis că sunt puncte slabe, a continuat Oliver. Puncte subțiri între lumi. Poate că tata a căzut printr-unul dintre ele. Poate că s-a rătăcit. Cum ziceam, poate că a ieșit pe o ușă. O ușă care n-ar fi trebuit să fie acolo. Și acum nu mai poate să se întoarcă.

Jake s-a prefăcut adâncit în gânduri, ca și cum ar fi chibzuit adânc la asta.

— Uau. Ar putea să fie așa, Oliver. Nu știu, frate.

— Mama a zis că pe tata îl interesa parcul. Îl interesa foarte mult. Iar tu ai zis că acolo, în lumea ta, nu era nici un parc. Ai zis că a existat un Ramble Rocks în fiecare lume.

— E adevărat.

— E ca un cui care trece prin filele unei cărți. Prezent în fiecare lume. O... constantă.

O constantă, și-a zis Jake. Întocmai ca tine, Olly.

— Ai dreptate.

Hei, hei, nu se poate. Aproape că și-a dat ochii peste cap.

— Pe acolo ai venit tu? a întrebat Oliver.

— Da. Prin tunel – tunelul feroviar, pe acolo.

— Crezi că...

Iat-o. Cererea.

— Crezi că am putea folosi *Cartea accidentelor* ca să-l găsim? a reluat Oliver. Poate... poate că e o vrajă. Sau altă viziune? Tu ai magie. Încercăi să-mi spui că putem drege anumite lucruri – poate că ăsta-i unul dintre ele. Unul dintre lucrurile cu care putem să începem.

Jake aproape că a izbucnit în râs. Nu doar pentru că era ușor – nu era! —, ci datorită sentimentului eliberator pe care-l trăia acum, că aproape ajunseseră la capăt. I-a arătat calului apa, și acum dobitocul își lingea buzele și părea cu adevărat însetat.

Jake a încuviințat din cap.

— Da. Bine. Da. S-ar putea să ai dreptate, puștiule. Cartea are răspunsuri, pot să pun pariu. E în rulotă. Putem să mergem acolo. Să vedem ce ne spune. Însă trebuie să știi, cred că asta-i o magie tare puternică, nu cred că o pot face singur.

— Nu va trebui. Sunt aici. O să fac orice e nevoie.

— Orice e nevoie?

Oliver a încuviințat din cap. Jake i-a întins mâna, în schimb, Oliver l-a îmbrățișat. Era o senzație ciudată – o îmbrățișare de la sine însuși. Straniu de plăcută, și în același timp de o ciudățenie profundă – o versiune fiziologică a unui deja-vu. Caldă și

respingătoare în aceeași măsură.

La dracu'.

Jake l-a strâns și el în brațe. Și o făcea cu convingere. Pentru că puștiul ăsta poate că tocmai îl scutise de o grămadă de probleme. Poate că salvase totul – pe Jake, pe Oliver, pe acest Nate, pe toți ceilalți Nate, toate lumile.

Curând, totul avea să se termine. Roata avea să fie stricată.

Durerea avea să se sfârșească.

— Hai să mergem să ne gândim cum să-l aducem înapoi pe tatăl tău.

51

CÂND CREATORUL ÎȘI ÎNTÂLNEȘTE CREAȚIA

Sulițe de lumină se înfingeau printre copaci, în dimineața friguroasă de noiembrie. Maddie s-a întâlnit cu Fig la ivirea zorilor, și el a plănuit un posibil traseu care să-i ducă de la casa lui Jed în Ramble Rocks, ocolind toate cărările bătute din parc. Mergeau la o distanță de vreo cincisprezece metri unul de altul. Fig a zis să meargă ușor în zigzag, încercând să acopere cât mai mult teren posibil, în vreme ce continuau să se îndrepte, în mare, spre vechiul tunel feroviar din mijlocul parcului Ramble Rocks.

Acum, Maddie făcea exact asta – pășea cu atenție prin pădure, cu multă băgare de seamă la fiecare pas. Avea ochii ațintiți în pământ,

nu la orizont, deoarece căutau urme de pași, ceva care să demonstreze că Nate și Jed au fost acolo împreună.

După zece minute, s-a dovedit că e o strădanie zadarnică. În pădure era așternut un covor gros de frunze și rămurele – n-aveai cum să vezi nici o urmă, cu atât mai puțin să lași vreuna. Maddie i-a aruncat o privire lui Fig, care căuta și el încet și temeinic urme de pași, în vreme ce cotea, la stânga, la dreapta, iar la stânga.

Un gând absurd, inoportun a izbit-o ca o piatră:

Curând vine Ziua Recunoștinței.

Mai erau doar vreo două săptămâni până la o mare sărbătoare pe care o îndrăgeau toți trei, pentru că Ziua Recunoștinței era lipsită de toate accesoriile care înzorzonau celelalte sărbători, în afară de două: mâncare și familie. Fără daruri, fără colinde, fără cântece, fără zăpadă, fără pomi de împodobit sau mulțimi pe care să le suporti. Doar o zi stabilă, în care să te îndopi (ea prefera să gătească alte proteine decât tradiționalul curcan, care nu era decât un păsăroi gras și infect) și apoi să te uiți la filme. N-aveau alte rude, așa că întotdeauna erau doar ei trei.

Acum, doar noi doi.

Trebuia să înceteze. A întins mâna și s-a sprijinit de un copac. Simțea că i se înmoaie genunchii, dar a rămas în picioare.

Nate...

— Ești bine? a strigat Fig.

Era deja cu mult înaintea ei, dar Maddie nu-și dăduse seama. S-a silit să-i facă semn că totul era în regulă.

— Atâta doar că ar fi trebuit să iau micul-dejun, a zis ea.

— Vrei să ne oprim? Să luăm ceva?

— Nu. Hai să mergem mai departe.

Câmpul de bolovani era așa de dezolant și de ciudat, încât aproape că i-a tăiat răsuflarea. Știa că această zonă a districtului Bucks era stâncoasă – o mulțime de case aveau bolovani înșirați de-a lungul aleilor, sau vechi garduri din bolovani care marcau hotarele proprietăților – și totuși, să-i vadă înșirați așa, bolovan după bolovan, piatră după piatră? Priveliștea îi dădea impresia că a găsit ceva rar – un loc prețios, neasemuit. Și mai era ceva, o impresie pe care nu putea să și-o alunge. Ca și cum câmpul ar fi pulsat cu o energie stranie, întunecată și vie. Nu spusese Jed că aici e un soi de frecvență, sau nu-și amintea ea bine?

Maddie l-a zărit pe Fig – o luase la stânga. Cărarea ei mergea spre dreapta.

A mai îndrăznit să se uite o dată spre pietroaie...

Și a văzut acolo ceva, pe o piatră ciudată, plată, ca o masă.

E o pasăre.

A clipit de câteva ori.

Nu. Nu era o simplă pasăre.

Era o bufniță.

Bufnița s-a mișcat, ca pentru a se echilibra. Sau poate că doar era nerăbdătoare.

Maddie a simțit că i se taie respirația. Din nou, acea senzație de amețeală, însă în loc să se prăbușească, acum se înălța.

Nu poate fi bufnița mea.

Cea pe care am făcut-o.

Cea care a dispărut. Oare ea să fie?

A înghițit în sec și a pornit de-a dreptul prin câmpul de bolovani. Era aproape cu neputință să găsească vreo porțiune de teren neted, pe care să fie mai ușor de mers, așa că a luat-o pe sus, pășind cu grijă de pe o piatră pe alta, ducându-se spre bufniță – o bufniță despre care știa că nu poate fi reală. Dar cu cât se apropia mai mult, dansând iute pe vârfurile pietroaielor, începea să vadă cu adevărat bufnița. Penele de pe piept erau pestrițe, însă nu era un model al penajului, ci mai degrabă fibra lemnului pătat. Ochii ei erau noduri de lemn sculptate delicat; urechile semețe erau frunze întunecate, uscate.

Pe când se apropia, a încetinit pasul.

Să n-o sperii. Un gând smintit. Pentru că ea făurise această bufniță.

A întins ambele mâini, pe de o parte, ca și când ar fi vrut să liniștească un cal speriat și, pe de alta, ca și cum ar fi inițiat primul contact cu o specie extraterestră.

Bufnița o privea. Și-a răsucit capul cu un scârțâit – asemenea celui făcut de un copac bătrân care se leagănă în bătaia viscolului.

— Eu..., a început ea să spună, dar după primul cuvânt n-au mai venit altele.

Ce era de spus? Ești adevărată? Eu te-am făcut. Poți să zbori?

Visez?

Am murit?

Pasărea și-a desfăcut aripile și le-a scuturat un pic, așa cum se scutură un câine de ploaie. Apoi s-a potolit și și-a înfășurat aripile pe corp. „Penele”, așezate în straturi pe aripi, erau amăgitor de

delicate. Textura acelor pene părea sculptată – poate cu un cutter. O lucrare chinuitoare, riguroasă. A cuprins-o brusc un val de mândrie. *Eu am făcut-o. Eu te-am făcut. Și ești frumoasă.*

Bufnița și-a înclinat capul. Apoi a repetat gestul, ca și cum Maddie n-ar fi înțeles-o – și abia acum și-a dat seama că arată spre bolovanul de alături, pe care Maddie a zărit un mic tumul: o piatră mai mare, cât o minge de baseball, și, lângă ea, două pietre mai teșite. Săltărețe, le-ar fi zis tatăl ei, numai bune să salte pe suprafața netedă a unui lac.

Pe când Maddie privea pietrele, bufnița a sărit pe celălalt bolovan, lovind cu un picior împintenat...

Și doborând pietrele săltărețe, care au aterizat, cu un zăngănit, pe pământ.

Apoi pasărea a înclinat iarăși capul. Aproape nerăbdătoare. Ca și cum ar fi spus: *Fii atentă la ce încerc să-ți arăt.*

— Vrei... vrei să le ridic?

Pasărea a ținut-o cu ochii ei de lemn. Implacabil. Ca și cum ar fi zis: *Evident.* A huhurat spre ea: *Buhu, hu.* Dincolo de glasul păsării, se auzeau trosnetul vreascurilor și foșnetul unei ramuri în bătaia vântului dezlănțuit.

— Bine, potolește-te, i-a spus creației sale. Hai să vedem ce vezi tu.

A aruncat pe furiș o privire spre Fig. Nu se uita la ea. Asta era bine. Cu toate că ar fi vrut să mai vadă și altcineva, oricine. Să-i spună că e real.

A tras adânc aer în piept, sperând din tot sufletul ca bufnița să nu-i înfigă în ceafă ghearele de lemn ascuțite, atunci când avea să ia

pietrele, apoi s-a tras mai aproape și s-a aplecat. A ridicat pietrele, care au zăngănit când le-a săltat în pumn ca pe două zaruri, îi dădeau o senzație plăcută. Păreau potrivite. Ca și cum ar fi avut un scop pe care încă nu-l descoperise.

Apoi, sub ele, a văzut ceva.

Spațiul dintre bolovani era mai mare decât în alte părți, și a zărit o urmă de pas. Nu, o urmă de bocanc, ca bocancul soțului său.

— Nate, a zis, cu glas frânt.

Venise și el aici, pe câmpul de bolovani.

Asta e.

A început să scruteze rapid zona, căutând alte spații ca acesta, și aici pietrele păreau un pic mai îndepărtate între ele decât în alte locuri. S-a aplecat, rezemându-se de pietre, încercând să-și mențină echilibrul pe una dintre ele, în vreme ce se întorcea, ca să cerceteze pământul...

— Dumnezeu mare, a zis.

Altă urmă de pas.

Aceasta avea striatii mai plate. Ca un pantof de sport.

În centrul striatiilor, logoul Nike, pe jumătate strivit.

Jed.

Fuseseră împreună aici. Nate n-a fost aici singur. Jed era cu el. Vecinul lor mințise.

— Ticălosul ăla, a zis ea cu voce tare, ridicându-se...

Un foșnet de aripi și de crengi care se rup...

Bufnița, bufnița ei, a dispărut dintr-odată.

A ridicat privirea spre cerul dimineții și n-a văzut nici urmă de ea.

Asta era o problemă pentru care putea să-și facă griji cândva în viitor. Acum l-a strigat pe Fig, i-a spus că a găsit urmele. Apoi a vârât în buzunar pietrele, pentru că păreau să fie, într-adevăr, foarte norocoase.

Fig s-a uitat în jur cu o expresie încruntată, de frustrare.

— Nu-mi vine să cred că au mers prin câmpul de bolovani.

— Jed l-a condus pe aici. Cu... un motiv.

— Cum naiba ai reușit să găsești asta? a întrebat Fig.

Mi-a șoptit o pășărică.

— M-am gândit, pur și simplu, să mă uit, a zis ea, în schimb. Locul ăsta are ceva diferit. M-am gândit că Nate ar fi vrut, poate, să-l cerceteze.

— Ei bine, bravo, Maddie. Asta-i... mă rog, hai să zicem doar că ai instinctul de polițist al bărbatului tău. O să aștept aici; vin niște tipi din poliția statală să facă mulaje de ghips și apoi să cerceteze zona, ca să găsească și alte dovezi.

— Și Jed?

— Apoi o să avem o discuție cu el.

— O discuție.

Fig trebuie să fi sesizat reticența din vocea ei.

— Îl vor duce la secție, Maddie, nu-ți face griji. O să fie într-o încăpăre cu vreo doi detectivi.

— Ce pot să fac eu? între timp.

— Ai făcut ce trebuia făcut. Asta este. Ai făcut-o. Așa că aș zice... să te duci frumos acasă, să iei în sfârșit acel mic-dejun pe care l-ai

sărit. Relaxează-te un pic, poate tragi un pui de somn – știu că nu-i politicos să-i spui unei femei că pare obosită, dar...

— Arăt ca un morman de rufe nespălate, poți s-o zici.

El a pufnit ușor în răs.

— Du-te acasă. Și mulțumesc.

— Nu, eu îți mulțumesc. Că m-ai crezut. Dacă îl găsim pe Nate...

— Când. Când îl găsim, Maddie.

— Da. O să-ți fie recunoscător.

— Și el ar face la fel pentru mine.

Descoperirea urmelor de pași n-a făcut decât să complice, nu să simplifice, sentimentele lui Maddie. Speranța pulsa în ea ca o stea fremătătoare. Pe de o parte, era un indiciu. Ceea ce putea să însemne că îl vor găsi pe Nate și vor descoperi adevărul despre dispariția lui. Pe de altă parte, era un semn că s-a petrecut ceva îngrozitor, că Jed mințea – adică îi făcuse ceva lui Nate, fie din greșeală, fie dinadins, din răutate. Și asta îi stârnea un alt sentiment.

Furie brută, roșu în fața ochilor.

Jed îi mințise.

Ea avusese încredere în el. Nate avusese încredere în el.

În drum spre casă, a luat-o printre copaci. Și acolo a văzut casa lui Jed – cabana lui, reședința lui de scriitor.

Știa că polițiștii vor ajunge aici destul de curând, ca să-l interogheze.

Dar iat-o stând aici, cu tălpile lipite de asfalt. O pală de vânt a șfichiuit-o, și niște frunze au trecut hârșâind pe la picioarele ei, ca

niște crabi care mișunau de colo-colo. Maddie nu izbutea să-și silească picioarele să se miște și s-o ducă acasă.

Mâinile i s-au încleștat atât de aprig în pumni, încât unghiile i s-au înfipt în palmele bătătorite de muncă. Crâmpeie de durere vie își croiau drum prin amortăală. Furia nu voia să se stingă. Creștea în ea. Punea stăpânire pe ea.

S-a dus la casa lui Jed și a bătut la ușă.

52

CASA ENTROPIEI

Mașina lui dispăruse, iar ușa rămăsese întredeschisă. Maddie s-a oprit iarăși, întrebându-se dacă trebuia, într-adevăr, să facă asta. Cunoștea răspunsul, așa cum oricine știe că face un lucru nesănătos, problematic, așa cum știi că mănânci prea mult la o masă, sau bei prea mult, sau șofezi prea repede. Și totuși, a oferit o scuză ca să contracareze aproape în același fel răspunsul: *Trebuie s-o fac și vreau s-o fac și cred c-am s-o fac oricum, pentru că simt că așa trebuie.*

Cu o împingere ușoară, ușa s-a deschis larg.

Înăuntru, în casa odinioară atât de ordonată, părea acum că locuiseră niște colecționari maniaci. Sau poate doar o familie de ratoni. Muște bâzâiau în jurul cutiilor de pizza și de mâncare chinezească desfăcute – în unele dintre ele mai erau resturi de mâncare, umplând aerul cu o duhoare cumplită, ca de picior afectat

de ciupercă. Cărți zăceau împrăștiate pe covor, ca și cum ar fi fost smulse de pe rafturi într-un acces de furie. Se părea că rămăseseră neatinsse doar fotografiile înrămate – ale unei femei frumoase stând alături de o adolescentă, o fată ai cărei ochi străluceau puternic, cu aceeași îndrăzneală și inteligență poznașă ce se citeau și-n privirea lui Jed Homackie.

O fată despre care Maddie știa că acum e moartă, întocmai ca soțul ei.

O voce firavă i-a adus aminte: *Nu știi dacă Jed e de vină. Nu știi dacă Nate e mort.*

Și altă voce a contrazis-o: *Poate foarte bine să fie mort, Maddie. Și știm că Jed ne-a mințit, dracu' să-l ia, nu-i așa, scumpo?*

— Jed? a strigat, cu furia improspătată.

Nici un răspuns.

Faptul că el nu era aici i-a distrus orice urmă de satisfacție. Voia ca el să fie aici. Ca să-l poată înfrunța. Chiar să strige la el. *Să-l pocnești cu ceva în cap și să-l omori*, a cerut imperios o voce mai întunecată.

— La dracu', a zis ea.

Încurajată și enervată, a hotărât să se uite prin casă.

Adevărul unei case este acesta: devine un cămin atunci când cineva locuiește acolo, și mai cu seamă când mai mulți oameni locuiesc acolo, viețile lor adăugând un fel de textură, uneori invizibilă, strat după strat. E prezentă în felul în care miroase casa: mâncarea de la cinele familiei, putoarea țigărilor, intrată în pereți, mirosul fetid, rânced, de transpirație din camera unui adolescent. E acolo în micile

fisuri și crăpături, în adâncitura din peretele de rigips, lăsată de un obiect azvârlit, în scobiturile dragi și drăgăstoase din camera de joacă a unui copil, în zgârieturile făcute de un animăluț de companie pe podelele de lemn. O casă era doar un loc. Un cămin avea suflet. Trăia multe vieți, avea multe fantome. Poate că erau fantome vesele. Poate că erau triste. Poate că era o casă plină de râsete – sau una plină de sânge și lacrimi.

Casa asta nu era un cămin.

Era vraiste. Conținea lucruri. Dar construcția era destul de nouă; nu părea că s-a trăit așa cum trebuie în ea. Era un pământ necolonizat, împrumutat, pe care cineva îl străbătuse, fără a se stabili însă acolo, și, pe când Maddie mergea, a observat cât de multe încăperi păreau să nu fi fost deloc folosite. Dintre cele patru dormitoare de la etaj, două nu aveau în ele decât praf și pânze rare de păianjen pe la colțuri. Într-unui nu erau decât lucruri: cutii peste cutii, rochii în huse atârânănd pe umerase, o rochie de mireasă, o casetă muzicală, un sac de gunoi din care ieșeau animale de pluș. *Lucrurile astea sunt ale soției și fiicei lui, i-a trecut prin cap.*

Sau mai degrabă, au fost.

Un puseu de empatie a izbit-o din plin: să pierzi un copil? Și să fie vina ta? Nu-și putea imagina una ca asta. Ar fi zdrobit-o, i-ar fi transformat inima într-un vulcan. Și cu siguranță îl afectase și pe Jed.

Dar mai știa și că ea nu și-ar îngădui niciodată să-i facă un astfel de rău lui Oliver. Era cu capul pe umeri. Își ținea viața în siguranță. Învinsese greșelile tinereții și neliniștea care o mânase.

(Altă voce veninoasă: *Sau așa speră tu, Maddie.*)

Dintre cele două săli de baie de la etaj, una nu avea în ea nimic în afară de praf și păianjeni, din nou, și o scolopendră de casă care umbla țănoșă prin cabina de duș. Cealaltă era legată de dormitorul principal, și amândouă încăperile erau în stare proastă – murdare, dezordonate, haos în toată legea. Erau o grămadă de semne de nebunie și furie: cearșafuri încâlcite cu o pilotă și lăsate să zacă pe podea; o oglindă crăpată; într-un colț, un birou pe care trona un maldăr de însemnări și pagini mototolite și un gol dreptunghiular în praf, unde stătuse un laptop. Sertarele comodei erau trase afară și golite. Într-un dressing, lumina era încă aprinsă, dar lucrurile fuseseră luate de pe umerase, iar acestea din urmă erau împrăștiate pe podea și pe saltea.

Un mic seif care se deschidea pe bază de amprentă digitală fusese tras afară de sub pat.

Și el era deschis și gol.

A plecat.

Îi furase șansa de a-l înfrunta. Nu era aici. Jed își împachetase lucrurile – în grabă, fără grijă – și părăsise acest loc.

— Futu-i! a zis ea, către păianjeni și scolopendre.

De cât timp plecase?

Oare îl ratase la mustață?

Futu-i, futu-i, futu-i.

Revenind la parter, a văzut o cutie de pizza închisă. Și pe ea, două lucruri: un pix și receptorul unui telefon fix, fără fir.

În mod normal, te aștepți ca în ziua de azi oamenii să folosească exclusiv telefoanele mobile.

Ea și Nate nici măcar nu s-au mai ostenit să-și instaleze un telefon fix. Însă Jed era mai bătrân. Persoanele mai în vârstă aveau tendința să se bazeze pe telefonul lor fix. Ceea ce însemna că poate îl folosisă înainte să plece.

Ca să sune pe cine?

A deschis telefonul, a încercat să formeze *69, neștiind măcar dacă opțiunea aceea, „repetă ultimul număr apelat”, mai funcționa...

Nu funcționa. Nu din pricină că serviciul nu mai exista, ci din pricină că telefonul era mort. Bateria era descărcată.

A trântit telefonul pe blatul de bucătărie. N-avea timp să-l încarce. Trebuia să-și imagineze că polițiștii vor ajunge aici curând. Și că e prinsă în casă.

Ar trebui să pleci, Maddie.

Pixul. Un Bic cu arc.

Și-a plimbat degetul mare peste suprafața cutiei de pizza. Și acolo a găsit, ca în Braille: niște semne ieșite în relief. Un scris de mână.

Un număr.

Privirea lui Maddie a fulgerat în jur, până a găsit o chitanță capsată pe cutia de pizza. A smuls-o și a apăsă-o pe scrisul în relief.

A trecut rapid cu pixul pe deasupra și a dat la iveală un număr de telefon.

L-a vârât în buzunar și a ieșit, grăbindu-se să se întoarcă acasă.

POVARA VINOVĂȚIEI ȘI A RĂZBUNĂRII

Maddie s-a pomenit pe autostradă înainte ca măcar să-și dea seama. De parcă ar fi picat pe nesimțite în această călătorie, fără să o poată împiedica.

Avea de mers o oră pe 476, ca să ajungă la 80, autostrada interstatală care împărțea Pennsylvania în două, ca o crăpătură în peretele unei pivnițe, înainte s-o ia spre vest, Maddie a oprit în parcare a unui McDonald's, ca să-i scrie fiului său:

Olly, plec undeva.

A așteptat. Privea țintă telefonul. Nimic.

Apoi: trei puncte.

A apărut un răspuns de la el: *bine*.

Nu-i era caracteristic. Era scurt. Prea scurt. Știa că băiatul suferea de când plecase Nate, și de-abia acum și-a dat seama că-l ignorase pe el și durerea lui. Era la fel de pierdută ca și fiul ei, însă nu împărtășise cu el cu propria-i durere, nu-i îngăduise să vadă că nu e singur, nu se oferise să-l lase să ajute la găsirea tatălui său. *Futu-i!*

I-a scris iar: *Ești bine?*

El: *da, doar ocupat.*

Ea: *Ascultă, Olly, îmi pare rău că n-am fost alături de tine. Am fost foarte preocupată să-l găsesc pe tatăl tău. O să mă port mai bine când mă întorc.*

Timpul se scurgea, și nimic. Treizeci de secunde, un minut, cinci

minute.

Așa se simt puștanii când prietenii sau iubitele sau cine-o fi nu le răspund imediat la mesaj? Valul ăla de îngrijorare și nerăbdare? A avut o senzație foarte mămoasă, *Dumnezeule, aparatele astea-s otravă*, dar apoi și-a amintit cum era în liceu și cum stătea cu ochii lipiți de telefonul fără fir de pe noptieră, așteptând s-o sune un băiat ori o prietenă. Poate că asta era natura comunicării dintre oameni.

Avem nevoie unul de altul mai mult decât ne dăm seama.

A scos un mârâit de nemulțumire și tocmai se pregătea să-i scrie să-i răspundă, când a văzut iar cele trei puncte...

El: *e-n ordine, am zis că-s ocupat.*

El: *ne vedem când te-ntorci.*

Ea a răspuns cu o inimioară.

El n-a răspuns deloc.

Futu-i, futu-i, futu-i.

Maddie ar fi vrut să spună mai multe. Că o să se revanșeze față de el, că îi e dor de Nate, că e îngrijorată – atât de îngrijorată, încât i se părea că îngrijorarea avea s-o mistuie cu totul, iar acum se temea că-l pierde și pe Oliver, și toată treaba asta o scotea din minți.

Așa stăteau lucrurile. A lăsat telefonul din mână și a ieșit din mașină. Mai avea ceva de verificat – varianta violentă, răzbunătoare, a asigurării că n-a lăsat aragazul aprins. A tras fermoarul valijoarei de pe bancheta din spate și s-a asigurat că nu uitase pistolul luat din colecția lui Nate.

DE LA STELE LA PIETRE

— Închide telefonul ăla, a şuiert Jake spre Olly.

— Scuze. Mama face o... călătorie. Din senin. Nu ştiu.

A avut un moment de furie reflexă, brută, ciudată, îndreptată spre Maddie. Nu-şi putea vedea propria durere aşa cum o vedea pe a altora, dar cu siguranţă şi-o putea imagina, fir-ar să fie. În acest moment era ceva tulbure, zvârcolitor. Mama sa poate că nu-i merita resentimentele, dar el aşa simţea, şi cu asta, basta. Şi apoi, ea avea dreptate; nu fusese cu adevărat alături de el. Dar apoi s-a muştrat în sinea lui, întrucât nici el nu-i fusese ei alături. Brusc i-a trecut prin cap cel mai prostesc gând: *Să fii om e o prostie, căci e tare, tare greu să fii om.*

Şi-a venit în fire când Jake a pocnit din degete în faţa lui.

— Încercăm să-l aducem înapoi pe tatăl tău, îţi aminteşti?

— Scuze.

— Trebuie să te concentrezi dracului. Ăsta-i bruiaj.

Abaterea atenţiei. Bine?

Oliver a încuviinţat din cap.

Şedeau pe podeaua rulotei lui Jake.

Cartea accidentelor zăcea între ei, deschisă la o pagină anume. Însemnarea din capul paginii zicea:

Găsit O'Grady mort în capăt la nivelul 5, tunelul 8, Filonul Muldoon. Avea gâtlejul tăiat.

Dar apoi cuvintele au început să tremure pe pagină.

— Concentrează-te, a zis Jake.

— Da.

Oliver s-a supus. Se concentra asupra propozițiilor...

McClellan o înnebunit.

Vorbește cu pereții.

Tunelul 8 s-o prăbușit.

Posner o zis c-o văzut ceva aici, jos.

Un animal ca un „crab uriaș”.

Găsit cuțit plin de sânge, învălit în cârpe, prin lucrurile lui Posner.

Posner l-o omorât pe O 'Grady.

Ramble Rocks se închide până la noi ordine.

Și apoi toate acele propoziții au prins să vibreze, ca aripile albinelor la fagure. Ba chiar au scos un sunet în adâncul urechii lui, adânc în țeastă, la baza gâtului: *vwmmmmmm*. Cartea a devenit mai clară, în vreme ce restul încăperii luneca într-o ceață unsuroasă. Părea că se ridică, în vreme ce camera părea să cadă.

— Se întâmplă, a șoptit Jake.

Așa era. Și Oliver o simțea. Acea senzație de cădere, din nou.

Vidul s-a înălțat în jurul lui. Stele distruse dădeau o lumină frântă, în acest hematom infinit. Și nu era nici singur. Jake era și el pe undeva pe acolo. Dar mai era ceva, furișându-se pe margini, ca un rechin care înoată în afara razei tale vizuale, în spatele unui recif.

Apoi, brusc, stelele au început să se miște.

Sau eu sunt cel care se mișcă?

Oliver nu știa sigur, doar că stelele se apropiau – toate, ceea ce însemna că vin spre el, nu că el se ducea spre ele, pentru că dacă el ar fi fost cel care se mișca, n-ar fi trebuit ca unele stele să fie mai aproape și altele mai departe? Funcționa ceva normal pe aici?

Vidul a început să se miște și să pâlpâie. Stelele erau tot mai strălucitoare și, pe când se apropiau, Oliver vedea mai bine crăpăturile din ele. Lumina răzbătea prin ele în unghiuri strâmbe, neverosimile, ca și cum ar fi trecut printr-o prismă crăpată. Lumina îi rănea ochii, îl îngrețoșa. S-a pomenit că simte pe gât ceva ud, ceva cu gust de sânge...

Stelele au devenit pietre. Roci, bolovani, ca aceia din Ramble Rocks. Nu, erau nu *ca* aceia, ci erau exact aceia – pietre împrăștiate unele lângă altele, dar acestea erau diferite prin faptul că, la fel ca stelele, erau sparte. Crăpate-n două. Întunericul strălucea în fâșii abrupte ca stâncile. Se mișcau și tremurau precum cuvintele de pe pagină și...

O șoptă a alunecat prin vid. Nu de la Jake. Ci de altundeva – de altceva.

(Cartea?)

Șoptea despre durere și cancer. Șuiera despre traume și cicatrici. *Ca să ucizi cancerul, taie cancerul, a zis. Ca să oprești durerea, pune capăt durerii.*

Strică roata, drege roata.

Fix în mijloc s-a ridicat o nouă piatră – cu totul deosebită de celelalte. O piatră teșită, ca o masă. Aproape în formă de nicovală.

L-a văzut pe Jake de cealaltă parte a ei. Cu mâinile întinse, aproape atingând-o. Oliver a atins-o și el, a pipăit șanțurile din piatră, roase, ca și cum n-ar fi fost făcute de unelte omenești, ci de eroziunea înceată a apei (a sângelui) și a timpului.

Și-a plimbat degetul de-a lungul acestor șanțuri, până în mijlocul mesei, în care era făcută o gaură.

Și când a atins-o, lumea lui s-a contractat într-o străfulgerare. A văzut acolo ceva, în albul care pulsa: o imagine fugară a tatălui său pe masă, cu brațele și picioarele desfăcute, cu o gaură mare în mijlocul pieptului, cu sângele din inimă țâșnind în regurgitații haotice, ca un milkshake dintr-un blender spart, dând pe afară în partea de sus. Buzele tatălui său erau vineții. Ochii, atât de injectați, încât albul devenise complet roșu. A încercat să rostească un cuvânt – „Oliver” –, însă numele a fost întrerupt de un râgâit însângerat, și apoi, în vreme ce sângele se țâra pe sub el pe acele șanțulețe netede, opt șanțulețe, cu canalele răsfirate ca picioarele unui păianjen, lumina s-a stins în ochii tatălui său și...

Oliver a țipat. S-a tras înapoi. S-a încordat din tot trupul și s-a ghemuit în sine, la început metaforic, dar apoi la propriu, pe când se simțea ca o galaxie care face implozie, ca o supernovă inversată. Strigătul a stârnit ecou și a urlat înapoi și a biciuit vidul, sfâșiindu-l, a prefăcut pietrele în praf, și l-a auzit pe Jake strigându-l pe nume, tot mai departe și mai departe...

IEȘI SAU MORI

I s-a părut că-i azvârlit de pe un cal care se cabrează. Oliver s-a rostogolit în spate, folosindu-și avântul ca să se târască într-o parte, ca un crab, cu mâinile și picioarele grăbindu-se să-l împiedice să cadă lat.

Simțea gust de sânge-n gură. A închis pentru o clipă ochii, dar apoi și-a dorit cu disperare să n-o fi făcut – pentru că, atunci când a făcut-o, l-a văzut cu ochii minții pe tatăl său întins pe masa aceea, murind acolo, cu pieptul despicat, și tot sângele ăla...

Jake, deja în picioare, s-a împleticit spre Oliver. I- a întins mâna.

— Nu, a zis Olly, făcând semn că nu vrea. Nu... nu încă. Am nevoie doar... am nevoie să stau jos.

Dând din cap, Jake s-a așezat la loc.

— Aia a fost o chestie a naibii, a zis Jake.

— Da. Da, a fost.

Își simțea gâtul ca și cum ar fi încercat să înghită un pumn de ace de pin uscate.

— Tata...

— E mort, Olly. Îmi pare rău s-o spun, dar a pierit.

— N-ai de unde să știi – ar putea să fie alt Nate, sau doar o vedenie.

— Cartea arată adevărul, Olly. Simți asta, nu-i așa? Taică-tu e mort.

— Nu pot... nu pot să fac asta, a zis brusc Oliver, ridicându-se în

picioare.

Pentru un moment, pe când s-a uitat la băiatul mai mare, ar fi putut să jure că a văzut ceva – ceva ce se mișca în ochiul lui stâng. O umbră. Ca un tipar, biciuind cu coada prin marea în veșnică mișcare. Și-a alungat impresia aceea din minte. N-avea nici un sens, nu? S-a dus greoi până în colț și a icnit – nu prea avea ce să vomite, de vreme ce nu mâncase mare lucru în ultimele zile. Un firicel de salivă amară îi atârna de buză.

— Oliver, trebuie să mergem acolo, a stăruit Jake. Trebuie să mergem la Ramble Rocks. La locul în care l-am văzut pe taică-tu murind, frate. Doar ca să vedem cu ochii noștri ce și cum.

— Nu, a gemut Oliver, apoi și-a șters bărbia și s-a împleticit spre ușa rulotei. Trebuie să mă duc acasă. Nu pot face asta acum.

— Acum e momentul, a rostit, printre dinții încleștați. A auzit insistența din vocea lui Jake. Era o rugămintă, dar dincolo de ea curgea, în șuvoaie involburate, altceva: mânie. Nu că ar fi putut s-o vadă – mânia și teama lui Jake erau încă ascunse de el. Dar era sigur că a simțit-o în cuvintele sale. De ce să fie Jake supărat pe el? Ce era cu nerăbdarea asta?

Oliver nu putea să se confrunte cu așa ceva. N-avea energia necesară. Așa că n-a putut decât să iasă pe ușă și să plece de acolo. Jake l-a tot strigat, însă Oliver, mohorât și amețit, mâhnit și dezgustat, și-a văzut de drum. Gândindu-se tot timpul la tatăl său, mort pe acea piatră.

SFÂRȘITUL LUMII

Așa de aproape.

Al naibii de aproape.

Jake a scos un răget. A răsturnat cu un șut măsuța de cafea. Și-a răsucit mâna în aer, a tras cuțitul care aștepta La-Mijloc și l-a înfipt în canapea, iar și iar, până ce au început să sară în jur bucățele de spumă poliuretanică.

Pe podea, *Cartea accidentelor* murmura și se foia, zvâcnind de ranchiună și dezamăgire.

Ea îi spusese ce trebuie să facă.

Avusese dreptate tot timpul, întotdeauna avea dreptate.

Jake a răsucit cuțitul și a ieșit în întuneric. Oliver avea un avans de câteva minute. Dar putea să-l ajungă din urmă. Și când îl ajungea...

Avea să conducă lumea asta către sfârșitul ei.

VÂNĂTOAREA

Seara târziu, aproape miezul nopții. Bicicleta îi era încă stricată, așa că Oliver se întorcea acasă pe jos.

Era obosit. Nu-și dorea decât să se culce și să doarmă multă vreme. Imaginea tatălui său murind pe acea piatră îl obseda. Se temea că

somnul n-avea să facă altceva decât să i-o aducă înapoi în coșmar, însă era deja aici, în spatele ochilor treji – așa că nu putea spera la nimic altceva decât la o odihnă neagră, fără vise. Un răgaz. Tatăl lui, murind pe piatra aceea... era real? Era aievea? Ar fi fost cu putință ca magia cărții să-l fi amăgit? Pentru o clipă s-a gândit să se abată de la drum și să rătăcească prin parc – ca să găsească acel câmp de bolovani, să caute masa de piatră. Dar s-a înfrânat.

Nu ceda ispitei.

Însă altă voce îl ruga s-o facă.

Nu pot face asta. Nu sunt în stare de așa ceva.

Du-te acasă și gata.

Dormi un pic.

Cât dormise? Cât mâncase? Prea puțin.

În vreme ce mergea spre casă, Oliver era atât de pierdut în gânduri, încât n-a văzut cine îl urmărește acolo, în întunericul adânc, nesfârșit.

58

HOTELUL

Trecuse de miezul nopții când Maddie a ajuns la Barn Fox Lodge. Cu toate că pe drum trecuse de simbolurile vieții rurale din Pennsylvania-Kentucky (prăvălii cu momeli de pescuit, centre comerciale vechi, campinguri și parcuri de rulote), hotelul nu era,

cu siguranță, unul dintre ele. Era un complex alcătuit dintr-o serie de cabane răspândite pe o proprietate uriașă – chiar și pe întuneric, Maddie îl vedea întinzându-se în toată măreția lui rustic-modernă. Panourile de la marginea parării indicau către salonul de înfrumusețare, terenul de pickleball, grajduri și cafenea. Nu era kitschos ca unele dintre complexurile turistice din Poconos, unde puteai să vii în luna de miere împreună cu soțul sau soția (sau cu o escortă), să vă îmbăiați în spumă cu aromă de trandafiri, într-un jacuzzi care arată ca o uriașă sticlă de șampanie.

Nu, locul ăsta avea multă clasă. Și costa mult.

A intrat în biroul principal, unde a dat de un tânăr cu mustățile răsucite, cu cămașă de flanelă și, dintre toate aiurelile hipsterești, cu papion la gât.

A completat formularul de rezervare, trecându-și numărul cârdului de credit, și a primit cheia uneia dintre cabane.

— Oh, am un prieten care stă aici, a zis ea, pe un ton nonșalant. E scriitor, îl cheamă Jed. Dar s-ar putea să-și spună John Edward. Numele de familie, Homackie. Știți în ce cabană este? I-aș face o vizită mâine-dimineată.

Însă tânărul n-a marșat.

— Îmi pare rău. Politica hotelului este să nu oferim nici un fel de informații despre clienții noștri. Însă dacă este oaspetele nostru, aș fi bucuros să preiau un bilet și să i-l transmit.

— Trebuia să fie o surpriză.

— Îi puteți trimite un mesaj că sunteți aici.

Ea s-a silit să zâmbească.

— Cum ziceam, e o surpriză.

— Desigur. Îmi pare rău.

Maddie a încuviințat din cap.

— E în ordine. Mulțumesc pentru ajutor.

— Sunteți în cabana treizeci și patru, a zis el.

— Bine. Noapte bună.

El n-a catadicsit nici măcar să-i răspundă. Puțoiul ăla mustăcios.

Asta însemna că va trebui să se descurce singură. Mai întâi a scos din Subaru valiza și a lăsat-o în cameră – zăbovind doar o clipă ca să se scalde în strălucirea palatului luxos. Pat mare, cu baldachin. Covor alb, din blană de urs. Șemineu. Baie cu un duș mare, cu două capete, în spatele unui geam jivrat, și un jacuzzi cu cele mai sofisticate produse de îngrijire. Tablouri pe pereți. O cascadă mică, lângă fereastra uriașă din spate. Un al doilea dormitor mansardat, la care ajungeai pe o scară de lemn în spirală. Într-o lume mai bună, ea s-ar fi trântit pe pat cu brațele desfăcute, ca Hristos pe cruce, și ar fi scos un răcnet sălbatic de relaxare pură.

Însă acum nu era în acea lume, nu trăia acea zi. Noaptea era lungă, soțul său dispăruse, iar bărbatul care știa ce s-a petrecut era aici.

Avea o treabă de făcut, așa că s-a apucat de ea.

Jed conducea un Lexus NX SUV, și lui Maddie nu i-a trebuit mult până să-l găsească, în capătul parării complexului, lângă o serie de cabane mai mari, mai luxoase. Problema era că acele cabane erau cuibărite laolaltă câte cinci, dispuse ca petalele unei flori în jurul unei curți centrale – cu o fântână arteziană, oprită în acest sezon, însă înconjurată cu luminițe albe de Crăciun, care clipeau.

Nerăbdarea îi zgândărea fiecare nerv, însă Maddie știa că nu poate să se apuce să bată pe la uși și să se holbeze pe ferestre. Dacă o prindeau, tot ea ar fi dat de belea.

Nu, trebuia să facă lucrurile ca la carte.

Oricât de mult și-ar fi dorit să se retragă la adăpostul luxului din cabana sa, trebuia să stea aici, afară. În mașină. În frig. Sorbind din cafeaua rece pe care o luase de la o benzinărie.

E ca o misiune de urmărire, și-a zis.

Până la urmă, Jed avea să iasă. Și când o făcea, ea avea să pună mâna pe el.

Bum, bum, bum.

Maddie s-a trezit icnind, la volanul mașinii. A clipit, cu vederea încețoșată, adaptându-i-se treptat, pe când își dădea seama de unde venea acel zgomot.

La dracu', am adormit!

Bum, bum, bum.

O umbră a întunecat-o. Era cineva la geam, pe partea șoferului, și Maddie s-a întors să vadă cine-i acolo...

Era el.

Jed.

Se uita înăuntru pe geam, cu o sprânceană înălțată într-un arc ciudat, chiar sinistru. Apoi a ridicat altceva. Un pistol. Nu, nu orice pistol – revolverul pe care îl adusese cu ea, cel din geanta ei. Jed și-a arătat albul strălucitor al dinților (*Fațete*, și-a zis ea, nebunește, în gând) și apoi a apăsat țeava de geam, în vreme ce ea se țâra iute peste consola din mijloc, spre portiera pasagerului...

Pistolul s-a descărcat, și ea a simțit cum glonțul îi intră în ceafă...

Bang.

A auzit împușcătura, răsunându-i tare de tot în urechi, și s-a trezit clătinându-se la volanul mașinii. Lumina zilei se strecura înăuntru, de un cenușiu iernatic (chiar dacă nu era decât noiembrie). Își simțea ochii lipicioși. Gura uscată. Și ceafa îi zvâcnea, la amintirea unei împușcături.

Amintirea din vis a unei împușcături, și-a zis.

În orice caz, adormise și...

Zgomotul acela, împușcătura, și-a dat ea seama deodată, asta era ceva. Ceva real, care se furișase în mintea ei adormită.

O portieră care se închide.

Pentru că, un pic în fața sa, mașina neagră a înviat, cu stopurile ca ochii unui diavol, pe când ieșea încet cu spatele. Reflexia geamurilor o împiedica să vadă cine e la volan, dar știa cine trebuia să fie. Pe când el ieșea din parcare, ea și-a pornit mașina și a ieșit pe drum, urmărindu-l pe Jed Homackie.

Te-am prins, și-a zis.

Undeva în spate, Oliver a auzit ceva pocnind sub cauciucul unei

mașini – o nucă, poate. Care a trosnit puternic. Dar nu a zărit vreo lumină de faruri trecând pe lângă el. Totul rămânea întunecat.

I-a crescut pulsul – nu era conștient de nimic concret sau deplin, ci mai degrabă avea o impresie. Ceva nu era în ordine. Să fi fost cineva acolo? Urmărindu-l?

S-a întors brusc, să privească în spate.

La început, nimic, dar apoi...

Undeva în depărtare, a zărit neîndoielnic ceva – sclipirea de mercur argintiu a unei raze de lună.

Lumină pe metal. O mașină.

Cu farurile stinse.

— Rahat, a zis, iar cuvântul a ieșit însoțit de aburul vag al răsufării sale.

Farurile s-au aprins, puternice și cumplete, ca însăși judecata lui Dumnezeu.

Au fost câteva măsuri, *tic, toc, tic, toc*, ca și cum Oliver și automobilul s-ar fi uitat unul la altul...

Apoi roțile s-au învârtit, scrâșnind când mașina a țâșnit înainte, cu lumina puternică a farurilor ca două mingi de foc care gonesc mugind pe panglica drumului.

Oliver a țipat și a încercat să fugă, a reușit să facă câțiva pași, dar apoi piciorul i-a nimerit pe pietriș și s-a pomenit că se rostogolește în față. S-a proptit în mâini și a simțit că-l ustură palmele. Și-a tras picioarele sub el și a țâșnit iar...

O mașină a trecut în viteză pe alături, apoi a frânat scurt în fața lui. Oliver a țipat, în vreme ce se proptea iar, cu mâinile rănite,

însângerate, de data asta de capota argintie a unui Mercedes nou-nouț.

Portiera s-a deschis cu o smucitură, și din mașină a coborât Graham Lyons.

— Graham..., a zis Oliver, tocmai când Lyons i-a înfipt pumnul în burtă. Oliver a scos un geamăt și s-a încovoiat.

— Te-am văzut mergând. Și mi-am zis: ce-ar fi să-i fac o vizită bunului meu prieten Oliver Graves? Și apoi, avem niște treburi nerezolvate.

Și acum l-a năpădit iar amintirea că Alex Amati îl ținuse cu fața într-o baltă din șanț, și aproape că i s-au tăiat genunchii. Dar l-a mai năpădit și altceva: furia.

— Vezi asta? a zis Graham, vârându-și mâna dreaptă, rănită, sub nasul lui Oliver. După două luni, era tot în ațele. Am fost ieri la operație și știi ce s-a întâmplat? Au zis că am două tendoane distruse, nu unul. Flexorul și tensorul, ce dracu' or mai fi și alea. Și asta înseamnă că am terminat-o. Am terminat-o cu baseballul. N-o să pot face a doua operație până după Ziua Recunoștinței. Apoi, trei luni de recuperare. Plus fizioterapie. Decembrie, ianuarie, februarie. Poate că reiau antrenamentele în martie, dar au zis că s-ar putea să nu-mi recapăt pe deplin mobilitatea timp de un an. Un an!

Și i-a mai tras un pumn în burtă lui Oliver.

Oliver și-a adunat fărâma de putere rămasă – destulă, cel puțin, ca să nu vomite de la pumnii încasați. Și-a supt un fir de salivă care îi atârna de buză.

— Ce păcat, a zis, cu voce slabă. Presupun că va trebui să înveți

câte ceva, măcar de data asta, ca să intri la facultate.

Graham a scos un răcnet, l-a răsucit pe Oliver ca pe un fulg și l-a izbit de portiera Mercedesului argintiu. I-a vârât mâna vătămată sub falcă, ținându-l așa de strâns, încât Oliver simțea apăsarea pe dinți. Dar mai simțea și altceva: orteza de pe deget. I se înfigea în piele.

A simțit durerea dinăuntru lui Graham involburându-se brusc: o formă neagră care se încolăcea și se descolăcea, ca și cum nu și-ar fi aflat locul. Îl umplea acum aproape cu totul, de parcă s-ar fi hrănit din sine însăși, o infecție emoțională nebunească, în vasul de sticlă care era Graham Lyons. Crescând și umflându-se, până când n-au mai rămas în el decât suferință și furie pure.

— Mucos afurisit, a șuierat Graham.

— Ce vrei de la mine, Lyons? a rostit cu greu Oliver. Ți-ai făcut-o cu mâna ta. Chestia e că o știi și tu, cred. Și nu poți să suporti gândul ăsta.

La aceste cuvinte, durerea din Lyons a zvâcnit.

— Știi ce vreau de la tine? a zis Graham, înșfăcând mâna lui Oliver și începând să-i apese spre spate degetul mic și inelarul, înșurubându-i o nouă spirală de durere în sus prin palmă, prin încheietură, prin braț. Vreau să te doară așa cum mă doare pe mine. Vreau să cunoști durerea asta. Poate că o să ți se rupă tendoanele. Poate că o să-ți rup, pur și simplu – și aici a împins degetele spre spate, smulgând un țipăt de pe buzele lui Oliver –, degetele astea ca pe două creioane nenorocite. Doar dacă nu ai alt lucru pe care să ți-l pot lua? Ce ți-e cel mai drag, Oliver Graves? Tăticuțul? A pierit deja, nu-i așa...

Cu un strigăt, Oliver a trântit un genunchi în vintrele lui Graham. Lyons a scheunat, iar Oliver și-a smuls mâna, eliberând-o. Pe când Graham era încovoiat, Oliver l-a izbit iar zdravăn cu genunchiul peste față – nasul băiatului s-a strivit ca un cartof moale. Oliver l-a îmbrâncit.

Graham a căzut lângă roata mașinii.

A scâncit, gâfâind.

Canadiana îi era descheiată, și cămașa, trasă în sus, lăsându-i la vedere coastele.

Lumina din habitacul Mercedesului s-a reflectat slab pe vânătăile de acolo și pe cicatricile proaspete. Văzând că Oliver îl privește, Graham și-a tras iute cămașa la loc peste răni. Ceea ce n-a făcut decât să-i confirme lui Oliver ceea ce vedea. Durerea lui Graham s-a tras înapoi, ca și cum s-ar fi ferit de lumină – sau poate ascunzându-se, spre a nu se dezvălui cu totul sub ochii lui Oliver.

E vie, și-a zis Oliver. Durerea însăși era vie.

Era înăuntrul lui Graham.

Era parte din el.

Însă căpătată. Ca un parazit. O specie invadatoare.

Pot să...

Un gând fără rost, incomplet. Pot să... ce? Ideea a încolțit în mintea lui Oliver, dar nu s-a sfârșit acolo. Atârna doar, ca un cârlig pe perete, fără nimic agățat de el. S-a simțit silit să facă un pas în față. La care Graham și-a târât trupul în spate, zicând:

— Pleacă.

Îi este frică de mine.

Oliver a mai făcut un pas spre el.

— Îmi pare rău, a zis Oliver.

I-a întins o mână.

Graham s-a uitat la ea ca la un rahat de câine, însă Oliver nu și-a retras-o, ci a scuturat-o un pic, nerăbdător, ca pentru a spune: *Ține-ți gura și prinde-mă odată de mână.*

Celălalt băiat a dat ochii peste cap și a zis: „Bine“, apoi s-a întins și s-a prins de Oliver.

Și când Oliver l-a tras în sus pe Graham...

Durerea dinăuntrul lui Graham Lyons a dat iar înapoi. Ca și cum durerea însăși ar fi fost un organism viu și ar fi fost rănită – și, vai, Doamne, ce l-a mai încântat asta pe Oliver. Să provoci durere durerii? Să fi fost măcar cu puțință? Cum? Era o nebunie.

Celălalt băiat s-a ridicat în picioare, însă Oliver nu i-a dat drumul la mână.

— Îmi pare rău pentru degetul tău, a zis Oliver, iar durerea a fulgerat, de la întunecată la luminoasă, ca un șoc electric. Îmi pare rău că asta te silește să-ți faci griji pentru cine ești și cât valsezi.

— Habar n-ai despre ce mama dracului vorbești...

Durerea s-a cutremurat iarăși, zvârcolindu-se.

— Îmi pare rău că te doare și că cineva ți-a făcut rău, însă asta nu trebuie să te definească, Graham.

— Dracu' să te ia, Oliver.

Însă Graham nu și-a tras mâna. Strânsoarea i-a slăbit. Genunchii i s-au îndoit un pic, de parcă erau cât pe ce să-i cedeze. Mucusul vâcos al suferinței, din miezul lui, s-a crispat și a zvâcnit.

— Nu știi nimic.

— Ba știu, a zis Oliver, și nu mințea.

Cum de știa, n-ar fi putut spune. Poate pentru că era așa de obosit, așa de gol pe dinăuntru... Poate pentru că avusese acea viziune cu tatăl său pe masa de piatră. Poate pentru că acea carte trezise ceva în el, indiferent dacă era de bine sau de rău.

Însă înțelegea brusc lucrurile într-un fel în care n-o mai făcuse niciodată.

Oliver i-a dat drumul lui Graham.

Și apoi a întins mâna înăuntru lui.

Sau, cel puțin, așa părea – a simțit că mâna prinde ceva, ceva care se zbătea în strânsoarea lui. Era durerea dinăuntru lui Graham, suferința, spaima, și a țipat ca un iepure în ghearele unei pisici...

Oliver a simțit cum privirea îi cade înapoi în propriul craniu, iar în spațiul dintre ochi, deasupra nasului, a simțit brusc o presiune puternică, de parcă ar fi stat culcat pe spate, în pat, și cineva tocmai ar fi trântit acolo o masă prinsă de un picior – părea că are ciment în sinusuri, că un pumn îi apasă în creier, și l-au copleșit niște trăiri groaznice. A simțit o curea biciuindu-l într-o parte. Și-a amintit o minge aruncată rapid spre el cu atâta forță, încât i-a smuls o așchie din osul șoldului. Și-a amintit cum plângea într-o pernă care nu era a sa, într-un dormitor care nu era al său, într-o casă care nu era a sa. A auzit ecoul insultelor și acuzațiilor: *Fătălăule, poponarule, netrebnicule ce ești, te-a luat tremuriciu', ține ochii pe minge, ești bătut în cap, ești încet, ești cumva retardat, ești o dezamăgire, asta-i tot ce ești, o mare dezamăgire, ai făcut ceva pe tot ce ți-am oferit eu nu ești un*

învingător, ești un ratat.

Un ratat!

UN RATAT.

Mâna lui Oliver ardea de parcă ar fi fost în foc, și a țipat, cu pumnul încleștându-se pe lucrul acela care se zvârcolea ca un țipar.

L-a strâns...

A început să se umfle și să se dilate...

Graham a zbierat...

Lucrul acela, negru ca tușul, a pocnit, umed și vâscos...

Și apoi a dispărut. Cu totul. N-a mai rămas nimic din el – cel puțin, nu fizic. Graham s-a prăvălit iar la pământ. Oliver aproape că a căzut și el, s-a proptit de mașină și de oglinda de pe partea pasagerului. A tras brusc aer în piept, în vreme ce îl treceau toate apele. Apoi s-a răsucit într-o parte și a vomitat. De data asta a ieșit ceva – un potop de materie întunecată și lichid uleios.

Pentru o vreme, totul s-a cufundat în tăcere. Nu se mai auzea decât adierea vântului printre crengile încremenite de iarnă – o șoptă uscată, ca foșnetul hârtiei. Oliver s-a șters la gură. Gustul vomei îi rămăsese pe limbă. Dar simțea și gust de sânge. Și îi era greață.

— Graham, a gemut, îndreptându-și spatele.

Graham zăcea pe spate. Cu ochii goi. Cu gura căscată. Părea că are febră. Înăuntrul lui, durerea persista – însă era mică acum. Controlabilă. La fel ca în cei mai mulți dintre oameni, era doar ceva mărunț (ca o minge de baseball) stând în miezul lui.

Oliver îl privea lung. Ar fi vrut să spună ceva, însă n-avea nimic de spus. Un gând îi tot dădea ture prin cap: *L-am omorât. L-am omorât*

L-am omorât.

Și apoi Graham a icnit tare, ridicându-se clătinat în capul oaselor – icnetul era aerul tras brusc, cu disperare, în piept, un urlet care l-a făcut pe Oliver să se încordeze din tot trupul.

Apoi s-a uitat în jur, și în cele din urmă privirea i-a poposit asupra lui Oliver.

— Hei, a zis Graham, cu o voce slabă și o expresie buimacă. Hei.

Tăcerea a umplut spațiul dintre ei.

— S-a întâmplat ceva acum, a zis Graham.

— Mda. Oliver a tușit un pic. Ești... ești bine?

— Mă simt... cumva, nemaipomenit.

— Zău?

— Da. Mda. Mă simt... Graham părea că își caută cuvintele. Cumva, mai ușor. Limpezit. Altă pauză. Calm, a spus el.

— Oh. Asta-i bine.

Graham a gemut, în vreme ce se ridica în picioare. Oliver l-a ajutat din nou, însă de data asta n-a mai întins mâna ca să-i atingă fruntea.

Graham i-a mulțumit și a zis:

— Ai nevoie să te duc cu mașina?

— Să mă duci cu mașina.

— Da, la tine, adică. Acasă.

— Ăă... da... sigur.

— Urcă, a zis Graham, încă pe jumătate buimac.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, a zis Graham, intrând pe aleea casei lui Oliver.

Drumul a fost scurt – doar cinci minute – și nici unul dintre ei n-a prea vorbit. În cea mai mare parte a timpului, Graham s-a uitat la drum, iar Oliver s-a uitat, ei bine, la Graham. Dar acum? Asta.

— E în ordine.

— Ba nu e. Nu-i frumos. Știam că a dispărut și n-am fost în stare să trec peste tâmpeniile mele ca să vorbesc frumos cu tine timp de cinci minute despre asta. Și ți-am zis ceva groaznic. Ca și cum m-aș fi bucurat să te rănesc. Dumnezeuule, ce aiurea. Ce o fi fost în mintea mea?

A oprit lângă casă și a lăsat motorul în ralanti.

— Avem cu toții chestii pe cap, a zis Oliver.

— Mda, dar asta e altceva.

Durerea ca un parazit. Durerea care i-a fost dată.

Oliver a hotărât să riște și a zis:

— Și mie îmi pare rău pentru tatăl tău. Nu cred că se poartă prea bine cu tine, Graham.

— Mda. Mda.

Graham, cu gândul în altă parte, bătea darabana pe volan, cu degetul mare și cu arătătorul, ținând un vag ritm distrat.

— Tata nu-i un tip de treabă. Și cred că am știut întotdeauna asta, dar mai cred și că m-am convins singur că nu-i așa. Că e un soi de erou. Adevărul e că el însuși e un ratat, așa cred, pentru că n-a izbutit să se ridice la înălțimea propriilor standarde – sau poate a standardelor bunicului –, așa că acum revarsă asupra mea toată povara, toată presiunea aia. Pentru că îi este mai ușor s-o pună în cârca mea. Are vreun sens? Doamne sfinte, sună ca și cum ar avea

sens. Vorbesc mult. Mă simt de parcă-s drogat.

— Nu cred că ești drogat.

Oliver a ridicat din umeri.

— Cred că ai, pur și simplu... o clipă de limpezime.

— Cu siguranță e limpezime, însă e mai mult decât o clipă.

— Poate că asta-i bine.

În sfârșit, Graham s-a întors spre el.

— Tu mi-ai făcut asta.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți fie. E în ordine.

— Ești sigur?

Graham a zâmbit.

— Da. *Da*. Eu, ăăă... sunt foarte bine. Mă simt minunat. Așa cum ai zis, văd limpede. Indiferent ce ai făcut, a fost ceva special, frate. Mă simt ca și cum tocmai mi-ar fi fost scoasă o așchie. Ești un copil ciudat, Oliver. Îmi pare rău că ți-am făcut viața amară.

— E-n regulă. Totul... s-a rezolvat. Îmi pare cu adevărat rău pentru mâna ta și sper că n-o să-ți afecteze viitorul.

— Poate că aveai dreptate. Nu pot să mă țin de sport la nesfârșit. Cred că eram doar furios din pricina lucrurilor din viața mea pe care nu le controlam, și faptul că nu mai puteam să joc baseball însemna că nu mai știu cine sunt și, cu tata care se ținea tot timpul de capul meu și zicea că-s prost și mă bătea, voiam doar să controlez și eu *ceva*, așa că presupun că am ales să te pedepsesc pe tine în loc să-mi asum problemele, un mic semn de putere într-un moment în care mă simțeam total neputincios *șiiii* mai cred că îmi spun cu voce tare

toate gândurile. Încă o dată, sunt drogat? Asta-i o ședință de terapie? Așa pare. A izbucnit în râs, dând capul pe spate. Oh, la dracu', Oliver, asta-i ciudat.

Mda, e ciudat și pentru mine, și-a zis Oliver.

— Mulțumesc, a zis Oliver.

— Sper să-l găsească pe tatăl tău.

— Și eu, mi-e dor de el.

— Cred și eu că ți-e.

Pe fața lui Graham a apărut o expresie tristă.

— Și mie mi-e dor de al meu. A fost de treabă, cândva. Sau poate că nu l-am văzut eu cum era cu adevărat.

— Ce se va întâmpla acum?

— Între el și mine? Nu știu. N-o să-l las să facă în continuare ce făcea. Ceea ce va fi greu. Dar trebuie să-mi asum asta și să fac o schimbare. Iar tu și cu mine...

— Mda.

— Ne vedem la școală.

— În ordine.

— Ești diferit de toți ceilalți, știi?

— Nu cred că am știut-o cu adevărat înainte de seara asta.

— Pe curând, Olly.

— Pe curând, Graham.

Oliver s-a dat jos din mașină și a urmărit-o plecând. În tot acest timp, neștiind prea bine ce se întâmplase, sau dacă măcar fusese aievea. Nu știa dacă să râdă sau să plângă, să fie speriat sau entuziasmat, sau dacă ar trebui să se dea bătut, pur și simplu, și să

accepte că-și pierde mințile.

Însă știa un lucru: că era al dracului de flămând.

A mâncat ca un apucat. Pizza congelată. O pungă cu chipsuri. Și-a făcut un milkshake cu niște înghețată de vanilie veche din congelator, și n-avea mult lapte, așa că a folosit smântână pentru frișcă, și era dens și imposibil de băut și absolut nemaipomenit. Tot îi mai era foame, așa că a găsit o pungă cu morcovi și i-a mâncat ca un iepure lihnit.

Era încă flămând, dar s-a abținut, convins că o să i se facă rău.

Așa ca mai devreme, și-a zis. Și-a amintit cum a vomitat pe marginea drumului după ce... a scos ceva din Graham Lyons.

Nu. Nu ceva.

Durere. I-a luat durerea. Nu pe toată – dar a tras afară o parte din ea. Ca un cancer extirpat. A lăsat în urmă o parte – o parte sănătoasă, sau o durere sănătoasă, poate. Durere care arăta ca a oricui altcuiva. Însă durerea aceea mistuitoare, cea care se înmulțea? Acționa ca o otravă, sau ca o boală. Și Oliver a scos-o de acolo. O hemoragie, ca să iasă sângele putred, bolnav.

Cartea accidentelor – ce îi spusese?

Ca să ucizi cancerul, taie cancerul.

Ca să oprești durerea, pune capăt durerii.

Strică roata, drege roata.

Făcuse asta. Iar acum Graham era... altfel. Mai bun.

Reparat, și-a zis. Înșfăcase parazitul din el, durerea pusă în el, și îl smulsese de acolo. Apoi s-a gândit: dacă ar putea să-și aducă tatăl

înapoi, ar putea să-i facă și lui același lucru? Ar putea să înșface toată acea durere, și spaima și furia și teroarea, și să le smulgă afară din el?

60

AȘCHIA

Când s-a făcut dimineață, Oliver aștepta afară, în frigul de noiembrie. Stătea pe alee, și rabla lui Caleb a oprit lângă el.

— Olly. Urcă.

Oliver se simțea încă exaltat după seara trecută. Adică, știa că tatăl său a dispărut, că poate era mort. Dar dacă l-ar putea aduce înapoi? Cu ajutorul lui Jake... cine știe. Și apoi și-ar putea ajuta tatăl așa cum l-a ajutat pe Graham. Pe cine altcineva mai putea să ajute? Drace, se simțea ca un supererou.

Simțea aproape la propriu că zboară. Plutitor, fără să fie ancorat de ceva. Șezând acolo, pe scaunul pasagerului, nu se mai oprea din pălăvrăgeală.

— Nu știu, Graham Lyons și cu mine am împărtășit un moment special aseară, cred – chiar cred că ne-am înțeles unul pe altul pentru prima oară. Ne-am văzut unul altuia durerea și i-am făcut față, a zis, fără a pomeni nimic de faptul că a părut totodată să tragă afară o parte din durerea băiatului – ca pe un soi de tipar rău? Nu

încerc să justific felul lui de-a fi, vreau doar să zic că o parte din felul în care-i el e din pricina a ceea ce i s-a dat, ori a fost pus în el, ori ceva de genul ăsta. Și m-am bucurat să intru în legătură cu el la acel nivel. Ceea ce-i aiurea, nu? Pentru că tatăl meu a dispărut. Și asta mă întristează. Foarte tare. Dar sunt și bucuros că am vorbit cu Graham. E ciudat? Că le simt pe amândouă? Bucurie și tristețe?

— Nu, Olly, amice, ascultă. Viața-i aiurea. Pur și simplu, așa e. Cu bune și cu rele, și eu zic că-i mai rău să nu apreciezi lucrurile bune, pentru că altfel, care-i rostul? Cum ziceau amerindienii, da? *Tre' să folosești tot bizonul*. Viața-i un animal întreg, fir-ar să fie, și nu poți să irosești nici o parte din el.

— Mulțumesc, Caleb. Asta-i, de fapt... tare înțelept.

— Asta-s io, frate, geniul statornic, a zis și a pufnit în răs. Mai vrei o porție de rahat genial? Nu cred că ar trebui să te încrezi în Graham Lyons mai departe decât poate el să arunce acum mingea de baseball. *Da, așa-i, am zis-o*. El și nenorocita lui de labă rănită. Să n-ai încredere în Graham. Să n-ai încredere în Jake.

— Nu știu ce să zic. Jake și cu mine avem o... relație complicată.

— Da, bine. Doar să fii cu băgare de seamă. Nu te încrede prea ușor în ei.

Olly a încuviințat din cap pe când intrau în parcare școlii.

— În clipa asta mă simt tare bine. Simt... că oamenii sunt mai degrabă demni de încredere decât nedemni. Că sunt mai degrabă buni decât răi.

Și poate că, uneori, când oamenii erau răi, nu voiau să fie.

În vreme ce închidea portiera și o încuia cu cheia, Caleb a zis:

— Zic și eu, Olly, să nu fii surprins dacă intri în școală și Graham Lyons te târăște la toaletă și te vâără cu capul într-un pisoar.

— Chiar cred că Graham și cu mine am avut un moment special...

Cineva a trecut pe lângă ei în parcare. Era Alice Handelsmann, din trupa de jazz. Ochi mari. Bucle roșcate.

— Vorbiți despre Graham? i-a întrebat ea.

— Da, a zis Caleb, făcând un mic semn de aprobare cu bărbia.

— E curată nebunie, nu-i așa? a zis ea, clătinând din cap, după care a trecut valvârtej pe lângă ei.

Oliver și Caleb s-au oprit la vreo douăzeci de pași de intrarea în școală. Elevii intrau înăuntru, dar încet, foarte încet. Se întâmplase ceva.

— Pst, stai așa. Simți ceva ciudat la fiecare?

Oliver s-a uitat în jur, și la început nu s-a prins – dar apoi a văzut. Se adunau și vorbeau, cu expresii de nedumerire, șoc sau tristețe întipărite pe chip. O fată, Shveta Shastri, bocea de-a binelea. Durerea înflorea în ei. Trecea de la unul la altul, ca un dar – sau ca un blestem.

Caleb l-a prins pe un coleg de cot – Dave Turner, care făcea fotografii pentru gazeta școlii și pentru albumul anual.

— Dave, salut. Care-i treaba?

— N-ați auzit? a întrebat Dave, cu voce joasă.

— Ce să auzim?

— Graham Lyons s-a sinucis aseară. Dar nu înainte să-l ia și pe taică-său cu el.

Cursurile din ziua aceea au fost suspendate. La prânz s-a ținut o scurtă adunare, în care directoarea Myers le-a spus, fără să intre-n amănunte, ce s-a întâmplat, și au avut parte și de o scurtă prezentare – un montaj cu niște înregistrări video și audio – a lui Graham Lyons. La baluri, sau răsând pe coridoare cu prietenii, dar, cel mai des, la un joc de baseball, lovind cu bâta sau ajungând la baza a patra. Griffin, antrenorul de baseball, a luat cuvântul. La fel și Norcross, profesorul de sport. Unul dintre profesorii de engleză a citit poezia „Către un atlet care moare tânăr“ a lui A.E. Housman.

După aceea le-au pus la dispoziție toți consilierii școlari, plus un psihoterapeut comunitar și un pastor prezbiterian local, pentru oricine ar fi vrut să vorbească despre mâhnirea sa. Restul zilei a trecut, în cea mai mare parte, într-un soi de haos lent, ca prin vis. Nimeni nu știa dacă să-l ridice în slăvi sau să-l ocărăscă: își luase viața, ceea ce era trist. Dar mai întâi își omorâse tatăl, ceea ce era crimă. Apăreau povești, cum că tatăl îl bătea, sau poate că abuzul era de natură sexuală, și apoi acele povești s-au înrăutățit tot mai mult – doar bănuieli și minciuni care amenințau să devină adevărate: *Oh, am auzit că tatăl lui îl oferea tuturor bogătanilor de pe aici, sau Am auzit că Graham a fost cândva băiat de altar la St. Agnes, și știi ce înseamnă asta, sau Poate că e ca în acele povești despre politicieni care și-o trag cu copii și vând minori prin pizzerii.*

Oliver știa doar atât:

Era vina sa.

Cumva, era vina sa, fir-ar să fie.

Odată cu ceea ce a luat de la Graham, s-a întâmplat ceva. L-a golit,

dar poate că nu a pus nimic în loc. Nu știa, nu înțelegea. A stricat roata, cum se spunea în carte – dar, cumva, asta l-a scos din minți pe Graham. A făcut din el un ucigaș.

Eu i-am făcut asta, și-a zis Oliver. Și acum, Graham era mort.

61

LUCRURILE PE CARE LE CĂRĂM CU NOI

Maddie l-a urmat pe Jed în trei locuri.

Mai întâi, la un anticariat aflat chiar lângă târgușorul Falls Creek. Era o clădire pătrată din cărămidă, cu o firmă: ANTICARIATUL FALLS CREEK. Un panou de un roz-aprins atârna în vitrină, și cineva scrisese pe el cu carioca: *Cărți secondhand de calitate!* În vitrină, o pisică tigrată, dolofană dormea încolăcită.

Parcarea anticariatului era mică și așternută cu pietriș, și Maddie s-a temut că o să fie descoperită. Așa că a parcat un pic mai departe pe autostradă, însă destul de aproape cât să nu scape din ochi magazinul.

Jed a ieșit după vreo jumătate de oră, cărând un teanc de cărți mari, poate manuale vechi, poate dicționare.

Al doilea loc în care s-a dus a fost un fast-food numit Jack's. Părea vechi, ca și cum ar fi fost cândva doar o cantină cu servire la geam, peste care cineva zidise un restaurant. Avea terasă, cu mese afară, însă Jed s-a dus înăuntru și a rămas acolo. Ea a oprit mașina în

fundul parării, de unde îl vedea șezând singur într-un separeu. Comandase un hamburger, niște cartofi pai și un milkshake mare, vâscos. Părea să savureze mâncarea. Cu capul dat pe spate. Cu ochii închiși. Cu pauze lungi între îmbucături, marcate de o ștergere ușoară cu șervetul pe la gură, pe obraji, pe bărbie, pe degete. Acum a observat că se curățase. Jed arăta îngrijit. Un om nou.

Ticălosule.

Și apoi spre al treilea loc, și ultimul:

Magazinul de bricolaj.

Un Ace Hardware, la colțul unicei intersecții semaforizate. A intrat și a ieșit destul de repede, ținând în mână o sacoșă de plastic, cu mai multe articole. Nu le vedea pe toate, dar cel puțin unul se zărea în partea de sus...

Un colac de frânghie. Frânghie de plastic, de culoarea sucului Mountain Dew.

Inima aproape că i-a sărit din piept.

Trebuie să chem poliția, și-a zis. Era vremea să se dea bătută și să le spună *lor* unde este Jed. Așa ar fi fost responsabil. Dar, în același timp, și-a reamintit ei înseși – aici se petreceau mult mai multe lucruri decât le putea spune cu dezinvoltură polițiștilor. Nu-i spusese nici măcar lui Fig totul. Cum ar fi putut? Stafii și sculpturi care învie și furtuni ciudate...

Nu, trebuia să-l vadă mai întâi pe Jed. Ea, singură. Fără nimeni altcineva de față.

Însă vestea bună era că dacă luase frânghie, avea nevoie de ea ca să lege pe cineva. Ceea ce însemna că poate, doar poate, îl avea pe

Nate.

În viață.

62

VULPEA ȘI STRUGURII ȚIA AFURISIȚI

Te-am prins.

Maddie l-a văzut pe Jed cum oprește mașina. L-a văzut cum coboară și ia în brațe un vraf de cărți, cu sacoșa de la magazinul de bricolaj așezată deasupra, gata-gata să cadă. A văzut care este cabana lui, căci bărbatul s-a dus direct acolo. *Acum e momentul*, și-a zis Maddie. Și-a vârât pistolul în betelia pantalonilor și a ieșit din mașină, rămânând destul de mult în spate, ca lui să nu-i treacă prin cap să arunce în treacăt vreo privire spre ea. Îl urmărea, o leoaică din savană vânându-și prada. El a intrat în cabană și a închis iute ușa cu piciorul. Ușa s-a trântit chiar când Maddie întindea mâna spre ea. Pulsul i s-a accelerat, când a simțit că furia și nerăbdarea o copleșesc.

Acea frustrare o făcea să rămână fermă pe poziții, să vrea să împuște clanța, să vâre gloanțe în balamale – *Așadar, asta-i ușa de la intrare*, și-a amintit că i-a spus Olly în prima lor zi în noua casă. *O clanță, două balamale.*

Însă asta ar fi atras atenția.

Putea să bată la ușă. De îndată ce el deschidea, ea putea să vâre

pistolul prin deschizătură și să intre cu forța. Apoi a venit vremea să-și pună întrebări: Oare chiar l-ar omorî, dacă s-ar ajunge acolo? Răspunsul a venit prea ușor, așa de ușor, că n-a îndrăznit să se gândească mai mult la asta. (Unele unghere întunecate n-aveau nevoie de lumină.) Mai bine să se concentreze pe strategie: cabana asta era într-o curte, împreună cu alte patru. Putea să treacă cineva, în vreme ce ea vâra pistolul prin crăpătura ușii.

În jurul acestui grup de cinci cabane era un gard viu înalt, mărginit, la rândul lui, de pini înalți. Iar gardul – alcătuit dintr-un soi de arbuști ornamentali veșnic verzi – lăsa între el și cabană un spațiu destul de mare pentru ca ea să poată trece. Maddie s-a furișat iute de-a lungul cabanei, hotărând că locul cel mai bun ca să intre ar fi o fereastră – poate, cine știe, nu erau ferecate. Cât de grijulii erau cei care făceau curățenie când venea vorba să închidă și să zăvorească toate ferestrele? Într-un loc luxos ca ăsta, trebuia să-și imagineze că erau grijulii – prea grijulii ca ea să-și facă mari speranțe, dar tot era cel mai bine să verifice.

Și, ia te uită, în spate?

O fereastră deja întredeschisă.

Căldura din cabană se scurgea pe acolo, încălzindu-i mâinile.

S-a uitat pe fereastră și a văzut un dormitor – asemănător cu cel din cabana sa. Nu era nimeni acolo. Oare Jed deschisese fereastra ca să aibă aer proaspăt, răcoros, în timpul nopții? Sau să fi fost altceva?

Cu degetele mari, Maddie a deschis ușurel fereastra. Și-a agățat cotul de pervaz și s-a tras în sus, apoi înăuntru, pe o podea moale din plută. A aterizat cu o bufnitură și s-a încordat pe dată, scoțând

pistolul.

Usa dormitorului era întredeschisă.

Pe pat era valiza lui.

Din afara camerei – livingul, a presupus –, a auzit un zgomot. Ca și cum niște obiecte ar fi fost stivuite unele peste altele. *Cărțile?* s-a întrebat. Dar de ce? A urmat alt zgomot: un fâșâit, ca atunci când un copil merge, îmbrăcat cu pantaloni de schi, și apoi scrâșnetul unor noduri care sunt strânse bine. El mormăia, răsuflând din când în când zgomotos.

Era ocupat cu ceva.

Acum e momentul, și-a zis ea.

Maddie s-a ridicat în picioare, foarte atentă să nu dărâme ceva. S-a dus tiptil la ușa dormitorului. Clanța era rece în mâna ei...

Și din nou, mintea i s-a dus altundeva. O amintire alunecând iute în umbră. Altă ușă, de data asta în mintea sa, care se încuie înainte s-o poată deschide.

Maddie a tras aer în piept, apoi l-a dat afară. *Nu-i momentul s-o iei razna, Maddie. Deschide odată nenorocita aia de ușă. Asta. Cea adevărată din fața ta – ușile din minte puteau să mai aștepte.*

A deschis încet ușa...

John Edward Homackie era suit pe teancul de cărți pe care tocmai le cumpăraseră – cu un laț făcut din frânghia verde-gălbui în jurul gâtului, celălalt capăt fiind trecut pe după o grindă și legat de coarnele albe ca fildeșul ale unui elan sculptat în lemn, care atârna deasupra șemineului uriaș din piatră.

Frânghia era bine întinsă.

Privirile lui Jed și Maddie s-au întâlnit.

Apoi el și-a mișcat piciorul drept și a dărâmat teancul de cărți. Turnul s-a năruit, și Jed a căzut destul de mult în gol pentru ca frânghia să se întindă și nodul să se strângă în jurul gâtului. Brațele i-au înțepenit pe dată și a început să dea din picioare. Se legăna. Ochii îi ieșeau din orbite și Maddie se simțea înghețată de spaimă măruntaiele i s-au strâns, în vreme ce își zicea: *Așa, spânzură-te, ticălosule*, și a trebuit să facă eforturi ca să iasă din acea stare și să-și dea seama că nu și-a găsit soțul, și nici vreo informație despre el. Jed nu putea să moară. Jed trebuia să trăiască.

Maddie a icnit, cu pistolul încă în mână, apoi s-a repezit să-l prindă de picioare și să-l ridice. Nu era un bărbat voinic, însă părea mai greu decât se așteptase – și ea era puternică, destul de puternică pentru a ridica bușteni și a mânui o drujbă. Așa că a izbutit să-l ridice, slăbind presiunea de pe lațul care îl strângea de gât. Gemând, s-a străduit să-și elibereze mâna – cea fără pistol – și s-o întindă în sus, ca să slăbească frânghia. Însă Jed a început s-o lovească și s-o împingă. Din gură i se revărsa un potop de cuvinte fără sens.

— Încetează, a șuierat ea. *Nu te mai împotrivi...*

— *Nnnhh*, a mârâit el.

A prins-o cu amândouă mâinile de umeri și a împins-o. Maddie s-a împiedicat cu călcâiul de o carte...

L-a scăpat pe Jed din strânsoare și s-a pomenit pe podea, cu răsuflarea tăiată, de parcă ar fi lovit-o un cal cu copita, și din nou Jed se bălăbănea, cu trupul scuturat de spasmele morții, care puneă stăpânire pe el.

Timpul părea să curgă haotic, alunecos – trupul ei părea că încearcă să se salte afară dintr-o mlaștină. A tras cu putere aer în piept și s-a prins de glezna lui Jed, ca să se ridice – dar, o secundă mai târziu, și-a dat seama că, dacă trage în jos trupul bărbatului, îl omoară mai repede. Fusesse, pur și simplu, un reflex, pe care acum era prea târziu ca să-l mai retragă, așa că și-a strâns picioarele sub ea și a zvâcnit iar în sus sub el, ridicându-l în aer. Picioarele i se zbăteau în brațele ei. El a împins-o iarăși. Scrâșnind din dinți, Maddie a luat pistolul și l-a pocnit cu el zdravăn într-o parte, în rinichi. Jed s-a încordat, încetându-și asaltul și dându-i lui Maddie răgazul necesar pentru a apuca iar de frânghie și a desface lațul, suficient cât capul bărbatului să alunece afară.

S-au prăbușit amândoi pe podea.

El gâfâia.

Ea a sărit în picioare și l-a încălecat, cu pistolul lângă ea și cu pieptul umflându-i-se și dezumflându-i-se sacadat.

— Ar fi trebuit să mă lași să mor, a bolborosit Jed, cu punți de salivă legându-i buza de jos de cea de sus.

Hohotea, zgâlțâită de un plâns fără lacrimi.

— O să fie destul timp pentru asta, a zis ea. Ridică-te. Trebuie să aflu ce i-ai făcut lui Nate. Unde-i soțul meu, monstru blestemat?

Oliver umbla de colo-colo prin fața lui Jake, turuind pe nerăsuflăte.

A înșirat totul: a povestit că atunci când a plecat de acolo, cu o seară în urmă, Graham Lyons l-a urmărit. S-au încăierat. Și apoi...

— Nu-i vorba doar că am văzut tot... tot jegul ăla afurisit din el; a fost ca și cum, dintr-odată... Dintr-odată, am putut să-l și ating. A fost ca, știu și eu, ca atunci când îți dai seama nu numai că poți să vezi lumea, dar că poți să și interacționezi cu ea, poți să întinzi mâna și să miști ceva, a zis el, iar cuvintele i se revărsau de pe buze într-un șuvoi tot mai rapid. Că pot să-l influențez. Să-l ating. Să-l schimb. Și am făcut-o. Am întins mâna înăuntru. Am înșfăcat oroarea aia. A fost cumplit, Jake, a fost cel mai rău lucru, ca o... ca atunci când sugi cu gura mizeria dintr-o scurgere înfundată și apoi o scuipi în sus, dar, totodată... A fost mai rău de atât. Mai profund. Ca și cum puteam să simt ce i-a făcut tatăl lui. Și puteam să simt cât de mult ura el asta, și totul a ieșit din el, a pătruns în mine, și apoi... a dispărut. Pur și simplu, a dispărut. Și am crezut că totul e bine. Graham părea să fie bine. Și eu eram bine.

Lacrimile amenințau să spargă zăgazul.

— Dar apoi...

— Am văzut știrile, a zis Jake. Ce porcărie.

Jake ședea pe canapea, cu o sticlă de Mountain Dew, pe jumătate golită, strânsă între picioare. Oliver stătea acum în fața lui, tânguitor, aproape implorând.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Oliver. De ce a făcut-o? Eu am procedat cum a zis cartea. Am stricat roata. Am oprit durerea.

Pentru că Oliver avea nevoie de răspunsuri.

Despre ceva. Despre orice.

Jake a oftat și a ridicat din umeri.

— Nu știu, Oliver, nu-s expert...

— Ești singurul care știe măcar că pot să fac chestia asta pe care o fac. Tu... tu ai magie! Tu ai cartea. Te rog.

— Poate... poate că n-ai mers destul de departe.

Lui Oliver i-a scăpat un hohot de râs grosolan, urât – plin de amărăciune și furie.

— Cum? Ce vrei să zici?

— Ai stricat roata. Însă n-ai refăcut-o. Doar l-ai scobit, ca pe un dovleac – și apoi dovleacul a putrezit. Ascultă, frate, Lyons era construit din ceea ce-i făcuse tatăl lui, bun sau rău. Era plin de circuite proaste. Nu poți să dai afară tot rahatul ăla și să nu te aștepți ca locul să se întunece. Sau, mai rău, să ia foc și să ardă dracului cu totul.

Panica l-a sugrumat pe Oliver. Simțea cum pieptul i se strânge.

— Dar eu n-am vrut să... N-am avut de gând să...

Jake s-a ridicat, apoi l-a oprit pe Oliver să se mai învârtă de colo-colo, frenetic, prin încăpere.

— Ascultă. Ai făcut cel mai bun lucru pentru el. Graham era distrus. Și a fost distrus de un tată și mai distrus decât el – un tip care îl bătea și-l înjura și voia ca el să funcționeze la standarde imposibile. Un astfel de tip n-avea să fie vreodată altceva decât un agresor, un prădător în serie. Un violator, un bărbat care-și bate nevasta. Jake a ridicat puternic din umeri, cu un aer nepăsător. Acum au dispărut amândoi.

— Nu. Nu. Eu cred în a doua șansă.

— Asta este a doua lor șansă.

— N-are nici un sens ce spui.

— Ba are sens, cum să nu. Graham a văzut-o. Trebuie s-o fi văzut. Tu n-ai dres nimic. Tatăl era neschimbat. Tăticu' Lyons n-avea de gând să aibă vreo epifanie. Avea să-i facă și mai mult rău lui Graham. Sau... Graham avea să-i facă lui rău. E ca un cancer. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci e...

— Să-l tai, a zis Oliver, cu vocea absentă.

Cartea îi spusese atâta lucru. Le spusese amândurora. Poate că Jake avea dreptate. *La dracu', la dracu', la dracu'.*

Jake și-a pus mâinile pe umerii lui Oliver și l-a privit dur în ochi.

— Lui Graham îi e mai bine acum, mort, decât i-a fost vreodată cât trăia. E în aceeași măsură eroul orașului natal și pildă moralizatoare. Iar tatăl lui... ei bine, lumea va vedea cu adevărat cine era el. Totul va ieși la iveală. Graham a preluat controlul asupra poveștii. Asta-i puterea adevărată.

Așa să fi fost?

Avea sens pentru Oliver?

Nu știa. Se simțea așa de confuz. Amețit și pierdut.

Oliver s-a îndepărtat de Jake.

— Asta-i cât se poate de aiurea. Nu-mi vine să cred că zic asta, dar... îmi doresc să-l pot vedea iar pe Graham. Să pot vorbi în continuare cu el. Să-l ajut să treacă prin asta. Îmi doresc să-l fi putut împiedica.

Jake a tăcut o vreme, apoi a zis, în cele din urmă:

— Există o cale, Oliver. Există o cale ca să-l aduci înapoi. Și să-ți aduci înapoi și tatăl. Există o cale să anulezi tot răul, toată durerea, nu doar să strici roata, ci s-o și refaci. I-a ridicat bărbia lui Oliver, și

Oliver l-a privit în ochi. Vino cu mine. La Ramble Rocks, la bolovani. O să-ți arăt.

Lumea părea că se rotește ieșind de pe axă – ca un zar cu douăzeci de fețe, care se învâрте pe unul dintre colțuri ca un titirez, dar nu aterizează niciodată pe un număr.

— Ai încredere în mine, Oliver?

Oliver a aprobat încet din cap.

— Bine. Pentru că și eu am încredere în tine.

Prosopul l-a plesnit pe Jed peste față.

— Curăță-te, a zis Maddie, ținându-l din nou cu pistolul după ce i-a aruncat prosopul. Șterge-te. Suflă-ți nasul. Curăță-te odată pe gâtul ăla nenorocit. Apoi spune-mi tot.

Jed a înghițit în sec și a încuviințat din cap, și-a suflat nasul cu un sunet de trompetă, apoi a tușit în prosop. După aceea s-a șters pe față – o ordine aiurea, stângace, a operațiunilor, însă pe Maddie o durea în cot. El s-a folosit de țesătura udă ca să-și șteargă și rosătura frânghiei de pe gât, tresărind când o tampona delicat.

— Trebuie să știi că-mi pare rău, a behăit el.

— La dracu' cu scuzele tale.

El a încuviințat din cap.

— Merit asta.

— Ce meriți e să atârni în ștreang, așa cum voiai, dar încă nu te pot lăsa s-o faci, Jed.

Pe fața lui a fulgerat o răceală de gheață – și o licărire întunecată i s-a înfiripat în ochi.

— Ce-i drept, ăsta-i un joc ciudat, Maddie Graves. Să ațintești pistolul spre mine ca să mă împiedici să mă sinucid poate că nu-i cea mai înțeleaptă mutare a ta.

— Oh, pricep, Jed. Vrei să-mi cunoști jocul? Jocul meu e că mai întâi o să-ți fac rău. Să-ți strivesc degetele, să-ți izbesc cu pistolul muchia nasului. Să-ți pun o pernă peste genunchi și să-ți trag un glonț în rotulă. Dacă moartea e ceea ce vrei, o să te fac să ți-o dorești cu adevărat, fir-ar să fie, John Edward. Și o să te împiedic să ajungi la ea. Ținând-o la o distanță chinuitoare, ca vulpea cu strugurii ăia afurisiți. Totul până când o să obțin ce vreau.

Și-a auzit cuvintele și s-a întrebat:

Maddie, asta ești tu cu adevărat?

— Unde-i soțul meu, Jed?

El și-a umezit buzele cu limba de un roz-cenușiu.

— Ceea ce o să-ți spun, Maddie... n-o să pară rezonabil. Știu asta. Înțeleg...

— Nu-mi pasă cum sună, spune odată.

— Nu mai e. L-am dus în parc, la... la... la tunel. Era o capcană – trebuie să înțelegi asta. Știam în ce intră. Dar exista un scop, un proiect mareț, nu ca să fiu crud sau rău, pentru că îmi place Nate, nu voiam să-l văd rănit...

Ea l-a pocnit în creștet cu latura pistolului. Cilindrul i s-a înfipt în țeastă – o vânătaie neagră s-a întins cu repeziciune, și sângele a început să curgă prin zbârciturile lui, ca apa în matca secată a unui pârau.

— Vorbește clar. E mort?

— Da? Nu. Nu știu.

Ea a ridicat iar pistolul ca să-l lovească, și el a ridicat mâinile.

— Stai, stai, a strigat. Vreau să zic că nu pot ști – el... a dispărut, vezi tu? A căzut între lumi, pierdut din aceasta, într-un... un loc în care sunt convins că nu-i în siguranță, Maddie, nu-i deloc în siguranță. Prin interstiții, vezi tu, prin ceea ce cred că se numește „La-Mijloc“ și spre prăbușirea tuturor lumilor...

Ea a mârâit.

— Nimic din toate astea n-are nici un sens, Jed.

— Băiatul a fost...

— Băiatul? Care băiat?

— Jake. L-am condus pe Nate în acel tunel, unde... Jake l-a expediat.

— Jake – prietenul lui Oliver, acel Jake?

— Oh, Maddie. E ceva mult mai adânc și mult mai ciudat de atât. Dar da. Unul și același.

Maddie a simțit că i se încordează tot trupul.

— Fiul meu. E în pericol?

— De cel mai mare soi, draga mea. De cel mai mare soi.

Întunericul s-a lăsat peste parcul Ramble Rocks, și apoi în el, copacii și pământul sugeau noaptea cum suge un burete sângele. Oliver și Jake mergeau pe partea de nord a parcului, îndreptându-se spre tunelul feroviar ca un bot negru. Pe când se apropiau de tunel, Oliver a întrebat:

— Nu trebuie să intrăm acolo, nu?

Și Jake a clătinat din cap.

— Nu.

Bine, și-a zis Oliver. Pentru că acel loc radia dintr-odată un soi special de întunecime: o beznă mai groasă decât umbra, mohorâtă și respingătoare și vâscoasă, precum cauciucul topit.

— N-avem voie să venim aici noaptea, așa cred.

Jake a chicotit.

— Olly, amice, doar tu poți fi așa de naiv încât să-ți faci griji că am putea fi prinși. Vorbim aici despre magie. Magie care schimbă lumea. Așa că ce-ar fi să-ți faci mai puține griji cu privire la legile muritorilor, bine?

— Mda. Eu doar...

— Ai încredere în mine, nu-i așa?

— Eu... mda.

Mergeau prin pădure, și deodată copacii au dispărut, iar luna strălucea puternic pe bolta senină – cerurile se întindeau peste un câmp uriaș de bolovani colțuroși, neregulați.

— Aproape am ajuns, a zis Jake. Doar un pic mai departe.

Oliver a tras adânc aer în piept. Când a vorbit, și-a văzut răsuflarea, și a fost de parcă ar fi privit cum pleacă particule din sine – norișori de suflet, o ceață a ceea ce era el. Vocea i-a tremurat brusc de teamă, când a zis:

— Vreau doar să-i spun mamei unde mă duc.

Și și-a scos telefonul ca s-o sune. A văzut că are un mesaj de la ea, dar înainte să-l poată citi, Jake i-a smuls telefonul din mână.

— Hei! a protestat Oliver.

— Fără telefon, a şuierat Jake. Locul ăsta e o convergență de semnale, puștiule. Semnale magice, sacre. Dacă aduci telefonul ăla aici, riști să facem toată treaba asta inutilă. Noi, și taică-tu, și Graham? O să fim toți morți, și degeaba.

— Am nevoie de el, a insistat Oliver. Am văzut un mesaj...

— O să-l capeți înapoi. După ce terminăm. Maică-ta zice doar că totul e în ordine, vine curând acasă.

— Vreau să vorbesc cu ea. Vreau să-i spun că...

— Nu. Faci asta, și după aceea, ce? O să cheme poliția. Ori o să-l trimită pe amicul lui taică-tu, tipul ăla de la Vânătoare și Pescuit. Nu. Nici vorbă, Olly.

Jake a răsucit telefonul în mână...

Și a dispărut. Ducându-se, bănuia Oliver, în locul numit La-Mijloc.

Dar s-a mai întâmplat ceva. Ceva ciudat, ce Oliver nu mai văzuse până atunci: când Jake a făcut telefonul să dispară, în jurul mâinii lui s-a creat o izbucnire scurtă, un soi de licărire întunecată. Ca un jet de umbră lichidă. I-a apărut în jurul mâinii, un nimb umed, negru, și apoi s-a contractat și a pierit când a dispărut telefonul.

Ce naiba a fost asta, și ce însemna?

Pe ecran, mesajul trimis lui Oliver era:

*Oliver, ceva nu-i în ordine. L-am găsit pe Jed. A zis că Jake e periculos.
Ține-te departe de el, Oliver.*

Apoi, al doilea mesaj:

ȚINE-TE DEPARTE DE JAKE.

Jake a citit asta după ce i-a servit lui Oliver aiureala cu „semnalele sacre” și așa mai departe. Apoi a trimis telefonul, prin magie, în

ținutul acela numit La-Mijloc. O răsucire din încheietură, *pufff*, a dispărut. Pentru că n-o putea lăsa pe Maddie, cățeaua aia, să se amestece.

Acum erau așa de aproape. Crezuse că a pierdut firul, că Oliver s-a îndepărtat prea mult – aseară plecase după el ca să-l înhațe, să-l târască de păr, dacă trebuia, în parc. Dar ce a văzut? Oliver, încăierat cu sportivul ăla. Graham Lyons. Apoi l-a văzut pe Oliver făcând altceva – a vârât mâna adânc în Graham Lyons, în sufletul afurisit al puștiului, și a tras afară... ce? Un soi de țipar, un șarpe, un vierme negru, unsuros, scăpat din Iad. O chestie nebunească.

Și atunci s-a gândit la un nou plan. S-a strecurat pe bancheta din spate a mașinii lui Graham și s-a dus acasă cu el. Apoi l-a omorât, și pe el, și pe tatăl lui. Sperând că asta o să-l dea peste cap pe Oliver. Și-a dat seama doar după aceea că ar fi putut să lase lucrurile așa. Dacă ceea ce făcuse Oliver a fost să distrugă durerea celui alt băiat, Jake ar fi putut să se folosească și de asta. S-a dovedit că omorârea lui Graham nu fusese necesară și putea chiar complica peste măsură lucrurile.

Dar, mă rog... Tot se bucurase de asta. Și, de asemenea, îi folosise.

Așa că n-avea nevoie deloc, deloc, ca Maddie – și Jed, javra aia bătrână și lașă – să strice ceea ce era deja o situație critică.

Atât, atât de aproape.

Asta era seara cea mare.

Mesajul arăta că a fost primit și citit.

Maddie privea țintă la telefon.

Privea *prin* el. Așteptând, așteptând. Se uita la telefon, apoi la Jed, aflat pe podea, apoi iar la telefon. Oliver n-a răspuns. *Oliver, Olly, amice, te rog, răspunde-mi.*

Nimic.

Cu mâna liberă, a strecurat telefonul la loc în buzunar. A ațintit din nou pistolul spre Jed. Nimic din toate astea n-avea sens, iar ea se simțea prinsă într-un vârtej.

— Spune mai departe. Ce înseamnă toate astea? De ce e Jake o primejdie pentru fiul meu? Ce vrea?

— Vrea să termine cu toate, draga mea. Să imanentizeze eschatonul, ca să-l citez pe Eric Voegelin. Și el nu e Jake. Nu cu adevărat.

Toată chestia asta devine aiurea rău.

— Atunci cine este?

— E Oliver. Un Oliver din altă vreme, din alt loc. Mai bătrân. Considerabil mai deteriorat. Însă are un plan, Maddie. Oh, și încă ce plan.

Apoi Jed i-a spus exact în ce consta.

Jake dansa pe pietroaie, sărind peste raze de lună și umbre. Oliver îl urma încet, șerpuind. Felul în care se mișca Jake – era ca și cum ar fi fost fericit. Nerăbdător și ațâțat.

Dar de ce?

Oliver se simțea îngrețoșat și zăpăcit. Era o harababură în capul lui. Ca și cum nu ar mai fi fost în stare să gândească limpede. Însă ceva din asta i s-a așezat în stomac ca o greutate de plumb.

Și-a dorit ca tatăl său să fie acolo ca să-i spună ce să facă.

Însă asta era și problema, și rostul, nu-i așa? Și era motivul pentru care se afla aici.

— Aici! a zis Jake, arătând cu degetul.

Oliver s-a uitat în direcția arătată de degetul ațintit și a văzut în față un bolovan înălțându-se deasupra celorlalți – o piatră care, dintr-o parte, arăta, față de toate celelalte, mai mult ca o nicovală neagră.

Încă înainte să se apropie de ea, Oliver a știut ca aceea este piatra – cea pe care își văzuse tatăl murind. De aproape părea mai mare, mai întunecată, mai grea. Mai reală decât în viziune. Partea de sus semăna mai puțin cu o nicovală, nefiind așa de îngustă și de înclinată – era mai degrabă ca o masă. Și-a plimbat lanterna peste ea și a văzut opt șanțulețe întinzându-se dinspre centru – brazde puțin adânci, pe care Oliver s-a simțit din nou silit să le atingă, dar care îl și înspăimântau. A întins mâna spre ele...

Dar apoi piatra a părut că pâlpâie cu un întuneric mai adânc decât noaptea. Oliver și-a retras degetele, înainte ca pielea să atingă piatra. Și-a dat seama, de asemenea, că șanțulețele nu mergeau dinspre centru în afară, ci aveau o mică înclinație – mergeau înăuntru, spre mijlocul mesei, nu porneau dinspre el. În mijlocul pietrei era o gaură. De fapt, o despicătură, îngustă ca pupila ochiului de șarpe. Ca locașul în care era înfiptă o sabie, dacă asta ar fi fost una dintre legendele arthuriene.

Jake și-a desfăcut larg brațele, ca pentru a cuprinde ceva ce ar fi trebuit să fie evident. Însă Oliver nu pricepea.

— Iată-ne aici, a zis Jake, cu dinții sclipind în lumina lunii.

Oliver s-a uitat prin întuneric.

— Nu văd nici un semn că tata a fost aici. Nu văd sânge...

— Cine a zis că s-a întâmplat aici?

— Dar viziunea...

— Acest bolovan e ca parcul, Oliver. E una dintre... cum i-ai zis?

Una dintre constante. Ca un cui prin filele unei cărți.

Din nou, piatra ca o masă a părut că are un întuneric interior care creștea, o aureolă de umbră, care s-a umflat, înainte să se retragă iar. Oliver a întins iar mâna. Voia să atingă acele șanțulețe, șanțulețe care păreau netede, nu aspre, aproape ca și cum ar fi fost șlefuite...

A atins ușor unul cu degetul și...

Oliver îngenuncheat pe bolovan, cu țeava unui pistol în gură, bum, o ceață roșie izvorându-i din creștet.

Oliver strigând, cu brațele și picioarele zbatându-se zadarnic, legat de bolovan, cu pielea jupuită de funie, și sclipirea unui târnăcop ascuțit.

Oliver târându-se somnoros pe masa de piatră, cu vomă uscată pe tricoul negru, cu pleoapele coborâte pe jumătate, în vreme ce se ghemuiește în poziție fetală.

Oliver cu încheieturile mâinii despicate și plângând.

Cu țeasta spartă, ca un ghiveci de lut.

O împușcătură.

Un laț.

Oliver cu părul lung până la umeri.

Oliver ras în cap.

Oliver tuns zero și cu un picior răsucit spre interior.

Oliver cu buză de iepure și ochi verzi.

Oliver cu aparat dentar, Oliver cu dinți curați și drepți, Oliver cu ochi albaștri, ochi căprui, pistrui, o aluniță deasupra buzei, o aluniță pe obraz, în partea asta, în partea cealaltă, zeci de variante, una după alta, ca niște personaje virtuale Sims, modificate un pic de fiecare dată, versiuni din oglinzi strâmbe, și fiecare e mort sau pe moarte, întotdeauna pe acest bolovan, și niciodată, niciodată singur.

Niciodată.

Niciodată.

Singur.

Oliver a icnit. S-a tras înapoi de lângă masa de piatră, aproape împiedicându-se cu călcâiul de bolovanul din spatele său. Respira în izbucniri scurte, neregulate.

— Eu... nu, nu, nu. Ce am văzut adineauri?

Și-a dus pumnii la tâmpile și i-a apăsat puternic.

— *Ce-a fost aia?*

Jake s-a aplecat în față.

— Ești bine, Olly?

— Tu.

— Eu. Eu, ce?

— Tu erai întotdeauna acolo. Și tu...

Oliver aproape că a amuțit, dar s-a silit să vorbească.

— Tu nu ești tu.

Pe fața lui Jake s-a furișat un rânjet.

— Oh?

— Tu ești eu.

Ochiul cu cicatrice a sclipit.

— Cine-a zis?

Oliver simțea că-i vâjâie capul.

— Ai mai făcut asta. Iar și iar. M-ai condus – alte versiuni ale mele, alte versiuni ale tale – la acest bolovan. I-ai convins să se sinucidă aici. Sau, pur și simplu, i-ai omorât tu însuși. Dar toți au murit. Au murit aici, pe acest...

— Spune mai departe, a zis Jake, și zâmbetul i-a pierit de pe față, înlocuit de un rânjet nerăbdător. Spune-o.

— Nu-i doar un bolovan. Nu-i o masă.

— Haide, spune.

— E un altar.

63

NATURA JERTFEI OMENEȘTI

Maddie simțea că se învârte camera cu ea. Urechile îi țiuiau ca un ton de telefon. Jed vorbea, în vreme ce ea stătea deasupra lui, încercând din răputeri să nu intre în hiperventilație, sau să se prăbușească, sau să apese pe trăgaci și să bage un glonț în ținta pe care și-o imagina pe fruntea lui.

— Jertfa omenească are putere, a zis el. Lumea a înțeles asta de mult, dar acum se preface că e altfel – ohh, suntem toți așa de

inhibați, pretindem că nu mai facem aceste lucruri, cu toate că-i jertfim pe oamenii fără adăpost pe străzile noastre reci, sau pe copiii imigranți la graniță, sau pe săraci la orice cotitură.

— Taci, a zis ea, cu voce firavă.

Însă el n-a tăcut.

Era complet absorbit de asta, absorbit de chinul lucrurilor pe care le spunea.

— În Japonia era *hitobashira*, femei sau copii îngropați la temelia clădirilor, ca să le confere, ah, protecție mistică. Servitorii erau jertfiți alături de faraoni, de căpeteniile din America Centrală și de cele mongole, care mureau. Mulți se supuneau – „Omul din Lindow“, legat și înecat într-o mlaștină fără să se împotrivească, totul pentru a îndeplini cine știe ce pact străvechi cu zeii. Puterea era în sânge, vezi tu, sânge, ca în *taurobolium* din cultul lui Cybele, în care cineva stătea sub un taur, în timp ce acesta era jertfit, pentru ca ploaia de sânge să-i aducă bunăstare. Și nu întotdeauna un taur, dacă e să fie crezute poveștile mai sordide – umbre ale Elisabetei Báthory, aici. Și, desigur, mai e și Jertfirea lui Isaac, în cazul în care credem în Dumnezeuul nostru...

— Taci, a șuierat ea, trăsându-i un dos de palmă.

El a țipat. Sângele s-a prelins din buza spartă. Maddie se simțea sfâșiată. Fiul său era în primejdie. Trebuia să ajungă la el. Însă acest bărbat, aflat în fața ei, aici, știa unde a dispărut soțul ei. Și încă nu scosese de la el un răspuns mulțumitor. I-a înfipt pistolul în tâmplă. S-a uitat din nou la telefon. Nimic de la Olly. *La dracu', la dracu', la dracu'.*

— Să-mi spui unde s-a dus soțul meu. Imediat.

— Nu știu, Maddie. A luat-o prin tunel și a dispărut. S-a dus în locul din care a venit Jake, indiferent care o fi ăla. Și eu am ajutat. Of, Doamne, am ajutat să fie trimis. Totul ca să-mi văd din nou soția și fiica. Dar poate că, dacă totul o ia de la început, dacă totul se destramă și pornește de la capăt, ai să poți să-l vezi din nou pe Nate al tău...

Trosc. Alt dos de palmă. Apoi i-a înfipt pistolul în genunchi.

— Asta-i o nebunie. Tu ești nebun. Nu-l vreau înapoi în acel fel. Îl vreau înapoi acum. În fața mea. Vreau să fie tras înapoi din locul în care l-ai trimis.

Nu era vorba doar că ea avea nevoie de el. Era vorba că el avea nevoie de ea.

— Eu... îmi pare așa de rău...

Maddie n-a mai așteptat însă și a folosit țeava pistolului ca atunci când vrei să bați un cui – l-a înfipt ca pe un piston în rotulă. El a scos un vaiet răgușit și a început să se legene înainte și înapoi.

— Tu ai ajutat la asta, și acum o să-mi spui cum să-l aduc înapoi. Zici că-ți pare rău? Atunci poți să repari lucrurile. Mă poți ajuta. Cum să-l aduc înapoi, John Edward? Ești deștept. Ești cărturar. Știu că ai idei – a răsucit țeava în locul în care tocmai o înfipsese, săpând în genunchi, ca și cum ar fi răsucit un șurub într-un lemn tare – în creierul ăla mare al tău.

El a țipat iar.

— Te rog. Nu. Te rog, nu te pot ajuta.

— Asta e ce ar vrea ele de la tine? Soția ta, fiica? Le-ai omorât pe

amândouă și vrei să te ascunzi de asta. Vrei să dai ceasul înapoi, până la o vreme în care ele nu știu ce ai făcut? Ce bărbat slab, mic ești, a zis ea, condamându-l. Gata să pui umărul la distrugerea totală doar ca să ascunzi ce rahat jalnic ești cu adevărat. Ce le-ai făcut lor a fost un accident. Dar toate astea? Aici nu-i nici un accident. Aici vorbim de crimă.

A fost ca sunetul unui clopoțel – el s-a oprit brusc. Privirea i-a devenit absentă, și s-a închis în el. Maddie a înțeles brusc că a-l răni fizic nu era calea de înaintare. Să-l rănească în acest fel? Să-i înfigă un cuțit metaforic în inimă, în minte, în măruntaie? Asta era șmecheria.

Vinovăția.

Și rușinea.

Ce motivații puternice erau.

— Eu... eu n-am vrut să fac acel accident.

— Nu, a zis Maddie, îmblânzindu-și tonul. Dar l-ai făcut. Și nu dregi lucrurile derulând înapoi banda. Le dregi mergând înainte și învățând să fii mai bun decât erai. Însă asta... ce faci tu? E mai rău. Și vinovăția pe o duci în cârcă din ziua aceea, cu mașina, s-ar putea să nu fie pe măsura vinovăției pentru ce ai făcut ca să le aduci înapoi. De la vinovăție și rușine, a început să ciupească alte strune: îndoiala și neîncrederea. Și apoi, a continuat ea, dacă nu-i totul decât o minciună? Dacă nu ești decât un obiect de recuzită? Un pion în jocul acestui monstru. Dacă te trezești și n-a funcționat? Dai foc la tot doar ca să constați că soția și fiica ta sunt încă în mormintele lor, iar tu ești singur într-o lume la distrugerea căreia ai pus umărul? Ce

se întâmplă atunci?

El a tras adânc aer în piept, cutremurându-se – spasmul icnit al unui copil, după ce a plâns îndelung.

— Ai dreptate. Of, Doamne, ai dreptate. Sunt un nătărău, Maddie. Un nătărău bătrân, un bețiv, un ratat absolut. Și-a șters nasul cu dosul mâinii, lăsând pe ea o dâră lungă, ca de melc. Aș vrea să știu ce să-ți spun, Maddie. Aș vrea să știu cum să-ți spun să te întorci acolo. Și să-l oprești pe Jake. Și să-l aduci înapoi pe Nate. Aș vrea să știu ceva, orice, ca să te ajut să-ți salvezi fiul și să salvezi lumea.

— Un altar pentru jertfe, a zis Oliver, iar vorbele i-au călătorit pe un norișor de răsuflare rece.

Jake s-a prins de marginea pietrei, cu mușchii încordați, ca și cum și-ar fi domolit cu grijă furia – sau ațâțarea.

— Așa e, Olly. Și ai dreptate. Eu sunt tu. Suntem o constantă. Unul dintre stâlpii care țin cosmosul. Există întotdeauna un tu – sau eu. Noi. Există întotdeauna un Nate și o Maddie. Există întotdeauna un Ramble Rocks, cu toate că, așa cum spuneam, nu-i întotdeauna parc. Și în el este veșnic altarul.

— Asta-i o nebunie. Plec.

— Ușurel, a zis Jake, întinzând mâinile. Trebuie să rezolvăm asta. Tu și cu mine avem puterea să rescriem istoria. Literalmente. Tu și cu mine, suntem ultimii. Asta e ultima lume. Când facem asta, totul se sfârșește. Și poate să înceapă din nou. Mai bine decât era înainte.

— Doar nu vorbești serios.

— Ba da. Taică-tu a dispărut. Graham a dispărut. Lumea asta-i

dementă, frate. Simți asta, nu? Marea schemă s-a dus cu totul de râpă.

— Nu-mi... nu-mi pasă de marea schemă! a strigat Oliver, cu indignare și oroare. Îmi pasă doar de oameni. Nu-mi pasă de... de toate astea, îmi pasă doar de oameni și de durerea lor. Vreau doar să-i ajut pe ei...

— Asta îi ajută. Putem să-i punem capăt. Și asta pune capăt durerii lor. Ai face asta pentru un câine bolnav. Sau o... o rudă suferindă. Așa-i? Lumea se apropie de sfârșitul vieții ei. Asta e...

Vocea lui Jake s-a înălțat într-un ton febril.

— E compasiune, Oliver, de ce nu poți dracului să vezi asta?

— Nu. Nu. Nu pot...

— Șșșt, șșșt, ascultă, ascultă, a zis Jake, rugător.

Și-a rotit mâna, și în palmă i-a apărut un flacon de pastile, cu un zdrăngănit de maracas.

— Pot să fac să fie ușor. Atât de ușor. Gândește-te la mine ca la somelierul tău de sinucidere, bine? Putem s-o facem pașnic. Asta-i un amestec. O combinație făcută la comandă de pastile care omoară. Ambien, Xanax, Oxy. Ia câteva din fiecare și poți să pleci pe mare, un somn pașnic, în vreme ce lumea se sfârșește și totul o ia de la capăt.

— Să mă sinucid? Eu... nu mai vreau să stau aici, a zis Oliver, cu vocea firavă. Vreau doar să plec, Jake. O să plec.

A încercat să se dea înapoi, dar s-a pomenit prins în capcană de mulțimea de bolovani. În el a încolțit brusc o îngrijorare: *Dacă aș vrea cu adevărat să fug, aș putea?* Nu putea. Ar fi fost aproape

imposibil să iasă de acolo în viteză. Însă trebuia să încerce.

— Îmi pare rău, Jake. Îmi pare sincer rău.

— Sincer? Jake a tras aer în piept printre dinți, un sunet de dezamăgire. Olly, amice, sunt dezamăgit de tine. Nu așa de dezamăgit ca taică-tu...

— Dracu' să te ia.

Oliver s-a răsucit pe călcâie și a dat s-o pornească înapoi printre pietroaie.

— Nu vrei măcar să-ți iei înapoi telefonul?

S-a întors și l-a văzut pe Jake cum își rotește încheietura mâinii – cu un nou fulger de întunecime, abia zărit, în jurul vârfurilor degetelor, în vreme ce telefonul se materializa în palma sa.

— Nu știu. Nu-mi pasă.

— Iisuse, ia-l și gata. Sună-ți mămica, pune-o să vină să te ia.

Jake l-a aruncat în mijlocul mesei.

Oliver a întins mâna spre el.

Și când s-a aplecat în față și a luat telefonul, Jake s-a mișcat, și s-a mișcat iute. Și-a lipit palmele una de alta, și un mic trăsnet a răsunat în aer, în vreme ce în mâini i-a apărut un obiect: o rază de lună s-a răsfrânt pe metal, și un şuier a tăiat aerul...

Oliver a strigat, a încercat să se tragă înapoi... însă era prea târziu.

Vârful târnăcopului a coborât prin dosul mâinii lui stângi, prin telefon, și s-a înfipt în altarul de piatră.

— Fiul meu e în primejdie, a zis ea.

— Da. Așa cred.

— Băiatul ăsta, Jake, vrea să-i facă rău.

— Vrea să-l omoare. Să-l jertfească acolo, în *felsenmeer*.

— Și ce o să se întâmple când o s-o facă?

— Lumea asta se sfârșește. Și, dacă e să-l crezi pe Jake, suntem ultima lume rămasă. Săltând prin haos ca lemnele aduse de valuri. Totul se agață de noi. Dacă noi cădem, totul cade. Se scufundă înapoi în întunericul primordial, în bezna deplină, a zis bărbatul, privind țintă, fără să clipească. De aceea lucrurile au devenit subțiri, au devenit ciudate. Ca furnicile voastre care umblau în spirală. Sau bărbatul pe care-l vedea Nate. Cred că sunt efectele lumilor care, toate... A bătut ușor din palme. Se prăbușesc unele în altele.

Ea s-a uitat iar la telefon. A mai trimis un mesaj alarmat. De data asta, nici măcar nu mai arăta că e trimis. Rămăsese, pur și simplu, suspendat acolo.

În așteptare.

— Parcul. Se duc în parc? Acolo se întâmplă?

Jed a încuviințat din cap.

Ea l-a înșfăcat de gât, l-a îmbrâncit spre ușă.

— Să mergem. Mașina mea. Mergem.

— Maddie, te rog, nu mă face să...

— Ține-ți dracului gura.

În vreme ce-l împingea pe ușă, și-a luat telefonul și l-a sunat pe Fig. El era singurul în care avea încredere.

Scrâșnetul surd zvâcnea în mâna lui Oliver, reverberând în sus până la cot, apoi în umăr – ca un fulger. A intrat în panică, și-a proptit genunchii de altar și a încercat să-și elibereze mâna, însă nu

se clintea – și fiecare mișcare trimitea prin el noi scânteieri de durere. A apucat cu cealaltă mână capul de metal al târnăcopului. Cea mai mare parte a uneltei era plină de rugină, însă vârful lucea șlefuit și, lucru și mai ciudat, era ascuțit, așa încât capătul greu, grosolan, care sfărâma piatra era acum mai degrabă un ascuțiș lung și subțire, ca o daltă de spart gheața.

— Luptă-te, luptă-te, a zis Jake, umblând de colo-colo și privindu-l pe Oliver cum se zbate și țipă și se văicărește, încercând în zadar să se elibereze. Asta-i viața, nu-i așa? O luptă. O luptă nenorocită, mare și lungă, amice. *Toată viața-i suferință*. Buddha, corect? În fine. Ține-o așa, muncește mai departe la capcana aia, șoarece. Să vedem cum merge. E în ordine. Avem timp – tu și cu mine.

Am nevoie doar de un punct de sprijin. N-avea nici unul, în poziția în care se afla. Oliver a gemut, încercând să se arunce în sus pe altar, ca să-și proptească umărul în el, însă genunchiul i-a alunecat...

Și greutatea sa a tras puternic de târnăcopul înfipt în piatră.

Durerea era incandescentă și acaparatoare. A auzit un sunet groaznic, ca vântul jeluindu-se printr-o fereastră spartă, și curând Oliver și-a dat seama că el era sursa acelui zgomot chinuit.

Gâfâind, s-a lăsat moale pe masă. Încercând să rămână în picioare, cum era aplecat în față. Saliva îi uda bărbia. Lacrimile îi încețoșau vederea.

— Nenorocitul, a șuierat prin propria salivă, cu vocea înecată.

— Sunt dezamăgit de tine, puștiule. Chiar credeam că ești destul de isteț ca să vezi ce încerc eu să fac aici. A fluturat disprețuitor din mână spre Oliver. Uită-te la tine. Deja îți pieri cheful de luptă. E ca

un pește în undiță – trebuie doar să-l lași să obosească, și apoi gata treaba, a zis, apoi a ridicat din umeri. Asta fac oamenii. Luptă. Chiar și când sunt pe spirala morții, se rotesc mai departe, crezând că merg în linie dreaptă, și nu în jos, pe tobogan.

Lui Oliver i-a fugit mintea la imaginea acelor furnici din dormitorul lui, cu senzația că a fost în urmă cu o viață întreagă. Rotindu-se, un carusel al înfometării și morții.

— Te urăsc. Te urăsc.

— Știu. Și îmi pare rău. Și n-o spun doar așa, Oliver. Vorbesc serios. Nu mă bucur de asta. E în tine o parte care o știe. E în tine o parte care simte câtă dreptate am... Lucrurile au luat-o razna. Cruzimea din această lume... e prea mult. Răul se distrează pe cinste, o fiară scăpată din lesă. Și noi putem schimba asta, Oliver. Toate religiile și învățăturile spirituale ne arată calea – o cale a purificării, un afurisit de potop ca să spele păcatele și să refacă lumea, roata care se învâрте, o epocă după alta. Însă acea roată are nevoie să fie împinsă, Olly. Și eu am *învățat cum s-o împing*.

— Lasă-mă să plec.

A ieșit ca *lahmăspleh*.

— Și când o împing, se pune-n mișcare, repede și mai repede și al dracului de repede, până ce sare de pe ax și – *scrâșt, bum, bang*. Și-a azvârlit mâinile în aer... Mărturisesc că nici eu nu înțeleg totul. Am învățat din *Cartea accidentelor*. Pe care mi-a dat-o un... prieten pe nume Eli. E vorba despre... cum le-ai zis? Constante. Strică acele constante, strică lumea, și fiecare lume pe care o strici se adaugă la celelalte și tot așa, până când haosul se așterne pretutindeni, și totul

o ia de la capăt. Constantele, ei bine... Din nou s-a aplecat peste altar, de data asta pe coate, ca și cum ar fi fost la o petrecere în pijamale și mărturisea că e îndrăgostit în taină de cineva. Ele există la flecare nivel, în orice șir de evenimente. Așa cum spuneai, un cui înfipt într-o carte, gaura din flecare filă. Sau ca acest târnăcop... A întins mâna, a atins cu degetul vârful târnăcopului și l-a clătinat un pic. Oliver a țiptat printre dinții încleștați. Târnăcopul a trecut prin mâna ta, prin piele, mușchi și oase, prin telefon, până în piatră. Oh, și ce frumos sună.

— N-am să mă sinucid ca să-ți fac pe plac.

Capul lui Jake s-a smucit pe spate și și-a apăsat pumnii pe ochi, într-un gest de frustrare.

— De fapt, e vina mea. Am crezut că te cunosc. Dar ție nu-ți pasă că lumea e dată peste cap. Nu-ți pasă decât de oameni. Și nu pot să fac nimic cu asta. Am nevoie să vezi pădurea, iar tu nu vezi decât afurisiții de copaci. Așa că presupun că va trebui s-o fac pe stil vechi.

Încheietura mâinii i s-a răsucit, a pocnit din degete – și într-o mică zvâcnire de întuneric lichid, a apărut un revolver. A rotit butoiașul și a înhățat din aer șase gloanțe, unul câte unul.

Oliver a gemut și s-a zbatut. Și-a spus că trebuie să se calmeze. Să respire. Dar era imposibil. Panica îl sugruma.

— Vezi tu, aztecii știau, a continuat Jake. Toate astea. Spuneau povești despre cei Cinci Sori. Fiecare Soare era o epocă, o eră. Primul Soare a murit când Quetzalcoatl l-a doborât de pe cer cu o bâță și jaguarii au mâncat toți oamenii. Quetzalcoatl a devenit Al

Doilea Soare, însă a trebuit să coboare și să-și folosească magia pentru a împiedica oamenii să fie maimuțe. Al Treilea Soare a fost Tlaloc, care era trist și furios și gelos din pricină că nevasta îi fusese sedusă de alt zeu, și mai întâi a adus pe pământ o secetă cumplită, iar apoi, când oamenii s-au rugat pentru ploaie, le-a dat-o – ca ploaie de foc. Iar zeii au făurit din cenușă o lume nouă. A desfăcut cu degetul mare revolverul și a început să pună gloanțele în butoiaș, unul câte unul. *Clic, clic, clic.* Al Patrulea Soare? Tlaloc a fost crud cu noua sa nevastă, i-a spus că nu-i bună de nimic, așa că ea a vărsat lacrimi de sânge. Atâta sânge, că a înecat lumea în el. Și, în cele din urmă, Al Cincilea Soare – acum Soarele nostru. Ei ziceau că după ce încetează jertfa umană, stelele vor înghiți soarele, cerul și pe toți oamenii, și un mare cutremur va dărâma cosmosul.

— Ești nebun. Miturile alea nu-s ale tale. Nici măcar nu-s reale.

Oliver lupta în continuare cu târnăcopul. Durea așa de tare, că trebuia să se silească să nu-și piardă conștiința. *Împinge. Împinge. Împinge.*

Jake terminase de încărcat arma. Și-a smucit brațul spre dreapta, făcând să se închidă butoiașul.

— Fiecare mitologie are povestea ei despre apoca-lipsă – Dumnezeule, chiar și acel cuvânt, Oliver. Apocalipsă. Înseamnă revelație. E o epifanie. O deșteptare, nu un sfârșit. Ai înțelege asta dacă ai fi învățat, așa ca mine. Jos, în întuneric. Cu un profesor excelent, a zis Jake, apoi a strâmbat din nas. Apropo, poți să nu te mai zbați. Târnăcopul ăla n-o să se clinească. M-am asigurat de asta. Magie.

Târnăcopul n-o să se clintească.

De acum, gaura se lărgise. Vedea lumina lunii strălucind în carnea roșie, udă, de pe dosul mâinii sale.

Dacă târnăcopul nu se mișca...

— Ne vedem de partea cealaltă, a zis Jake și a ridicat arma.

Oliver a smucit cât de tare a putut...

Nu târnăcopul.

Ci mâna. Și-a tras în spate umărul, și vârful târnăcopului i-a sfâșiat pielea mâinii, explodând prin mușchi și oase, între degetul mijlociu și inelar – sângele a împrăștiat, în vreme ce el cădea pe spate.

Jake a descărcat revolverul.

Bang.

Oliver a căzut între două pietre și s-a strecurat iute în jurul lor, așa încât era cu partea dreaptă în sus, în genunchi. A țâșnit imediat printre bolovani, rămânând aproape de pământ, în vreme ce se auzeau alte două împușcături, și vârfurile pietrelor de alături au răsunat de vaierul gloanțelor care ricoșau. Aerul din fața sa era încărcat de ceața așchiilor de piatră. Îl durea mâna.

Jake a scos un răcnet, și Oliver și-a zis, absent: *Poate că e un avantaj faptul că e atât de dificil e să evadezi din câmpul de bolovani.*

S-a lăsat mai jos, pe burtă...

O umbră a căzut în fața sa.

De-abia atunci și-a amintit cum a venit aici, în primul rând, și l-a văzut pe Jake zburdând peste bolovani, ca un dansator.

Un bocanc greu l-a izbit pe Oliver în față, trântindu-l într-o parte. Își simțea nasul ca de ciment. Țeasta îi zvâcnea. Din mână îi izvora

sânge.

Celălalt băiat stătea deasupra lui, dominându-l.

Țeava armei s-a îndreptat spre Oliver, ațintindu-l la fel de necruțător și de răuvoitor ca ochiul neverosimil al lui Jake.

— Nu pricepi, a zis Jake, cu o voce groasă, cleioasă. Arma nu i se clintea în mână, cu toate că, în rest, părea instabil. Nu apreciezi grația divină a acestui lucru. Nu te ucid doar pe tine. Mă ucid și pe mine. Te termin pe tine, și totul dispare. Nu-i doar sacrificiul tău. E și al meu.

Oliver, resemnat, și-a lăsat capul să se odihnească pe piatra din spate.

— O mare crimă-sinucidere cosmică, a zis el, cu amărăciune și tristețe-n glas.

— Frumusețe în cataclism, putere în distrugere. Acum urcă pe afurisita asta de masă, Oliver.

Epuizat, slăbit, Oliver s-a ridicat în picioare. A pășit peste razele lunii, spre altar. Însă acolo a văzut că târnăcopul nu mai era înfipt în piatră. Căzuse. *Când am evadat, am rupt vraja*, și-a zis Oliver. Logică magică. Logică smintită. Și totuși, adevărată.

S-a aplecat peste masă.

A auzit cum e armat revolverul. *Ca-clic*.

Și atunci a făcut singurul lucru care îi stătea în puteri. A cuprins cu mâna coada de lemn a târnăcopului și s-a răsucit orbește...

Hac. Pistolul s-a declanșat, apoi a căzut, zăngănind. Lui Oliver i-au țiuit urechile la sunetul împușcăturii. Jake s-a împleticit în spate prin lumina lunii, cu târnăcopul înfipt brutal în carnea din jurul

claviculei. A scos un șirag de invective fără cuvinte, vulgar în ciuda faptului că nu era decât un răcnet gutural, obscen.

Omoară-l, și-a zis Oliver.

Omoară-l acum.

Sfârșește cu asta, altfel nu se va sfârși niciodată.

Însă a simțit că i se pune un nod în stomac. Era în stare? Avea s-o facă?

În loc de asta, s-a întors cu spatele și a luat-o la fugă.

La marginea parcului, aproape de drum, a văzut luminile care fulgerau. Nu roșii și albastre, ci fulgerarea galbenă a camionetei Departamentului de Vânătoare și Pescuit. Oliver l-a văzut pe Fig scoțând echipament din mașină și a încercat să-l strige, însă a constatat că vocea i se pierduse pe undeva prin gâtlej, și n-a ieșit decât o șoaptă gălgăită. Așa că a ieșit împleticit dintre tufe, știind că Jake va fi, cumva, chiar în spatele său, cu târnăcopul, cu pistolul, și știind că de îndată ce va ajunge la Fig, bărbatul o să moară, împușcat în piept, dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Tot ce s-a întâmplat a fost că Axel Figueroa l-a văzut venind și l-a prins chiar înainte să cadă. Apoi totul s-a întunecat.

INTERLUDIU

JAKE ȘI DEMONUL

Acel Oliver care avea să fie într-o zi Jake ședea turcește în living, uitându-se la desenele animate preferate, *Audric și războinicii roților*, în care tânărul erou Audric – cu ajutorul prietenilor săi, Aducătorul de Furtună, Ulise, Pisica-Umbră și Marisol – lupta cu reaua împărăție a fungilor, condusă de Lamă de Fierăstrău Buretele-Șef. Fiecare tabără lupta cu mașini mici și camioane în chip de arme: mașinile lui Audric erau puternice, grozave, și camioane de tip militar, iar Lamă de Fierăstrău avea o grămadă de vehicule postapocaliptice organice (care lui Oliver i se părea că seamănă un pic cu niște grămăjoare de rahat fibros). Tancul lui Lamă de Fierăstrău a împrășcat cu, mă rog, lame de fierăstrău, de unde îi venea, probabil, și numele.

Oliver avea în față câteva dintre jucării. Aruncătorul de Flăcări al lui Audric, Roata Săltăreață a Pisicii-Umbră și tancul Buretele-Șef al lui Lamă de Fierăstrău.

Băiatul avea nouă ani.

Serialul îi plăcea foarte mult, deoarece înfățișa o bătălie clară între bine și rău. Audric era, evident, bun și eroic. Lamă de Fierăstrău era grotesc și rău. Simplu.

Însă serialul îi crea și probleme lui Oliver, din pricină că era la ora 15.30. Pe când se uita, ceasul de pe peretele livingului se îndrepta, *tic-tac*, spre ora 16.00, și băiatului i se strângea stomacul tot mai mult și i se făcea tot mai greață, iar capul îi părea un stup de albine răsturnat, din pricina îngrijorării și a fricii. Îl făcea să-i vină să se ridice și să fugă, însă îi și plăcea foarte mult serialul și nu voia să piardă nici o clipă din el.

Uneori, când ceasul arăta ora 16.00, fugea de acolo și se ascundea în dormitor. Uneori sub așternuturi. Însă nu trebuia să facă asta, și știa ca o să intre într-un necaz și mai mare.

Nu, trebuia să fie pregătit în așteptarea tatălui său. Tata venea acasă în fiecare zi la ora 16.00, punctual, și când ajungea, avea uneori sarcini pentru Oliver. Adesea, aceste sarcini erau la întâmplare. Tata îi spunea să sape un șanț în curtea din spate. Sau să bată cuie într-o scândură timp de o oră; dacă umplea scândura, trebuia să scoată cuiele și să le bată din nou.

Uneori, tata chiar făcea ceva, cum ar fi să repare gardul sau vreo conductă de canalizare înfundată din curtea din spate, și atunci îi cerea lui Oliver să-l însoțească, bând bere în vreme ce-l pune pe băiat să-i aducă o anumită unealtă – o cheie de 3/16 sau o șurubelniță cu cap Phillips, sau un patent. Dacă Oliver greșea și îi aducea altă unealtă, îl lovea. Uneori o palmă peste obraz, alteori un pumn în burtă.

Așa că Oliver a început să aducă toate uneltele – dacă tata voia o cheie de 3/16, aducea un braț de chei, ca să fie sigur. Însă asta l-a înfuriat și mai tare pe tată, pentru că era „irosire”, și Oliver încasa altă palmă, pumn sau chiar un șut în genunchi sau șolduri. Tatăl zicea că mărimea uneltei e scrisă pe ea, însă Oliver constata adesea că nu-i adevărat – uneltele erau vechi și ruginite, și era greu să vadă dacă o cheie e de 3/16 sau de 5/8. Uneori găsea numerele pe metal și încerca să le citească de parcă ar fi fost în Braille, dar în zadar. Cel mai nou, încerca, pur și simplu, să țină minte care e fiecare, dar și asta era problematic – pentru că devenise așa de tulburat și

istovit, că adesea aducea oricum unealta greșită. Uneori intra în hambar și se uita la toate uneltele din trusă, și asta îl îngrețoșa așa de rău, că vomita într-un colț și plângea. Tata încă nu dăduse peste vărsăturile lui din colț.

Oliver se temea de ce avea să se întâmple când le găsea.

Acum era ora 15.55.

A auzit sunetul grăitor al pietrișului scrâșnind sub cauciucurile camionetei.

Serialul era aproape terminat. Dar imaginea de pe ecran s-a distorsionat. Unele porțiuni au încremenit, în vreme ce alți pixeli păreau că se topesc, un jet de gunoi animat devenind tot mai indescifrabil. Benzi albe de paraziți treceau pe ecran. Furia și dezamăgirea l-au umplut pe Oliver. Singurul lucru bun pe care-l avea, și acum dispăruse!

Ecranul s-a întunecat.

Au trecut câteva clipe.

Totuși, curând a apărut o nouă imagine:

Televizorul îl arăta pe tată, afară. Ca și cum ar fi fost filmat de undeva de sus, din copaci. Și-a scos din mașină sufertașul și o trusă de scule.

Of, Doamne, e acasă, oh, nu, nu, nu, nu.

Apoi bărbatul s-a oprit, încremenit. Sau aproape – era ca și cum s-ar fi mișcat un centimetru înainte, un centimetru înapoi. Înainte un centimetru, înapoi un centimetru. Prins acolo, paralizat într-un moment din timp.

Oliver nu pricepea ce se întâmplă. S-a uitat la ceasul de pe perete

și a văzut secundarul făcând același lucru – un milimetru înainte, unul înapoi, niciodată cu mai mult de o secundă.

Pe ecran a apărut o față. O față de desen animat, și, pentru o clipă, Oliver și-a zis: *Oh, ce bine, a revenit emisiunea*, însă n-a recunoscut persoana. Cârlionți întunecați de păr unsuros încadrau un chip palid. Nasul era lung și caraghios de strâmb. O pereche de ochelari mici, aurii erau cocoțați pe acel nas. Dedesubt, o mustață ca mângălită cu carioca.

— Bună, Oliver, a zis personajul de desen animat, cu un zâmbet larg.

Și atunci, Oliver l-a recunoscut.

Numele lui era Eli. Însă n-avea habar cum de știe asta.

— Îți amintești ziua de azi, Oliver?

Băiatul a clipit. Se presupunea că trebuie să-i răspundă bărbatului din televizor?

Eli, cunoscut și ca Eligos și Vassago, a zis:

— E în ordine, poți să răspunzi, Oliver.

— Eu... nu-mi amintesc ziua de azi.

A mai aruncat o privire spre ceasul de pe perete. Secundarul continua să zvâcnească, de parcă s-ar fi străduit din răputeri să miște din nou timpul înainte.

— Cum aș putea să-mi amintesc o zi care nu s-a întâmplat?

Eli a zâmbit. Și apoi a dispărut.

La televizor a apărut o nouă scenă, tot de desen animat, ca desprinsă din *Audric și războinicii roților*. Însă nu era înfățișat Aruncătorul de Flăcări împotriva Buretelui-Șef, ci chiar livingul în

care ședea Oliver. Și pe ușă a intrat tatăl lui – în desenul animat era mai cafeniu, mai întunecat, cu barba schițată în linii neregulate, ca niște piscuri cu vârful în jos.

La televizor, tatăl a zis:

— Unde-i maică-ta?

— Sus, a răspuns Oliver-Desenul-Animat.

Și era adevărat, pentru că acolo era mama. Așa cum era adesea în acest moment al zilei. Sus. În pat. Adormită, sau ațipită, sau poate doar plângând încetișor.

— Am auzit azi de la un prieten că a dat niște telefoane.

— Bine, a zis Oliver-Desenul-Animat, și era clar că nu prea știe ce înseamnă asta.

Însă Tata-Desen-Animat a explicat:

— A sunat un avocat care se ocupă de divorțuri.

— Oh.

— Înseamnă că vrea să mă părăsească. Să ne părăsească, a zis tatăl.

Și acum Oliver cel real, care privea cum se desfășoară întreaga scenă, și-a zis: *E adevărat? Chiar s-a întâmplat?* A simțit o fulgerare ciudată de speranță, pentru că poate ea nu-i părăsea pe ei, ci doar pe el. Poate că avea să-l ia pe Oliver cu ea.

— Tu nu m-ai părăsi, nu-i așa?

— Nu, domnule, a mințit Oliver-Desenul-Animat, și adevăratul Oliver știa că e o minciună.

Tatăl de pe ecran și-a bătut ușurel fiul pe obraz.

— Bravo. Acum trebuie să mă duc să am o discuție cu mama ta.

Și acest Oliver, și cel din televizor știau ce înseamnă asta. N-ar fi fost o discuție. Ar fi fost o întrecere de zbierete. Și s-ar fi terminat așa cum se termina întotdeauna: cu ea plângând. Aproape cu siguranță învinețită. Probabil sângerând.

Și acum Oliver-Desenul-Animat a fost, pentru o clipă, ca Audric: mâna i-a țâșnit și a prins încheietura tatălui, care pornea în sus pe scară. A fost un gest sfidător. Băiatul și-a sumețit bărbia și s-a strâmbat cu curaj de desen animat.

Tatăl de la televizor a coborât privirea spre băiatul care îl înșfăcase, cu o mâzgălitură de furie neagră ca cerneala formându-i-se deasupra capului. Din obrajii înroșiți ieșeau aburi.

— Nu, a zis Oliver-Desenul-Animat. Las-o în pace.

Asta a pus capac.

Tatăl de la televizor l-a prins pe fiu și l-a azvârlit peste televizor. Care s-a răsturnat, cu ecranul crăpat în forma unei pânze de păianjen. Tatăl a scos din buzunarul de la spate un pachet de țigări mototolit, a bătut cu degetul în el ca să iasă una, a vârât-o între buze și s-a scormonit prin buzunarele din față după o brichetă. Băiatul a încercat s-o șteargă de acolo, însă Tatăl-Desen-Animat i-a trântit un picior în noadă și l-a împins în jos. Băiatul a gemut, s-a zvârcolit și a țipat.

Tatăl-Desen-Animat și-a aprins țigara. Din vârf ieșeau norișori.

— Știu că nu suntem bisericosi, a zis Nate-Desen-Animat, dar îmi amintesc de un pasaj din Biblie în care e scris că dacă o mână mă ofensează, trebuie să tai acea mână, sau o aiureală de genul ăsta.

Cu țigara atârându-i între buze, s-a lăsat cu toată greutatea pe

băiat, cu nori de nicotină animați încă atârându-i deasupra capului.

Apoi a înșfăcat mâna lui Oliver-Desen-Animat.

A întins-o.

Și-a scos țigara din gură. Și...

Tssss.

A apăsat-o pe dosul mâinii lui Oliver-Desen-Animat. Băiatul s-a zvârcolit. Și a zbierat. Din el au ieșit drăcușori roșii. S-au adunat pe umerii tatălui, și în cele din urmă au dispărut ca niște fantome.

Iar acum Oliver, adevăratul Oliver, a simțit brusc un val de durere în mână – și când a răsucit-o, a văzut cum se formează o mică cicatrice. Veche, mai mult roz decât roșie, dar încă iritată.

Desenul animat s-a întunecat.

Peste câteva clipe, a apărut iar Eli.

— Asta-i azi, a zis Eli. Acum îți amintești?

Oliver a înghițit în sec.

— Un pic.

— E pe cale să se întâmple.

— Știu.

— S-a mai întâmplat.

O nouă scenă de la televizor i-a luat locul lui Eli: un băiat, nu Oliver, nu un desen animat, culcat la pământ. De data asta, cu fața în sus. Țintuit acolo de un bărbat fălcos, neras, cu cămașă cu mâneci scurte care fusese cândva albă, iar acum era galbenă de transpirație. Încheieturile mâinilor băiatului erau immobilizate sub genunchii bărbatului. Care avea între dinți o țigară – nu, un trabuc subțire, cu muștiuc de plastic – pe care l-a scos din gură și l-a înfipt în clavicula

băiatului.

Acum Tatăl-Desen-Animat, tatăl lui, era din nou pe ecran. Și-a desfăcut gulerul cămășii de flanelă și i-a arătat o mică cicatrice acolo, pe claviculă.

— Vezi, fiule, a zis tatăl cu o voce care era a lui, dar, cumva, era și vocea lui Eli. Mi s-a întâmplat mie. Ți s-a întâmplat ție. Roțile se învârt. Cicluri și cicluri. Ce a fost înainte va fi din nou.

A rânjit cu dinți negri, lucitori, și apoi a dispărut iarăși.

Pe perete, secundarul continua să tresară, să tresară, să tresară.

La televizor a apărut o roată dintr-un parc de distracții. Se auzea muzica unei flașnete, *du-da-da, du-da-da*. Apoi s-a făcut noapte, și roata ardea. Cei care se dădeau în ea ardeau. Și urlau. Unii dintre ei săreau jos. Flăcările se țineau după ei, pe când se prăbușeau spre moarte.

Imaginile fulgerau una după alta.

Un autobuz școlar strivind un șir de elevi pe o trecere de pietoni. Nici măcar n-a încercat să frâneze. Șoferul doarme. Copiii sunt trași sub roți.

O femeie pe o placă de lemn rotundă care se rotește, la circ, înconjurată de securi înfipite în lemn – mai este aruncată una și lovește locul pe care ar fi trebuit să-l rateze, despicându-i capul ca pe un pepene...

O față cu intestinele scoase pe o piatră de către un ucigaș zâmbitor, chipeș – are față de băiețandru și se uită la ecran ca și cum ar ști că e privit și îi place asta. Intestinele ei se bombează, crapă așa cum fac căpușele după ce s-au umflat prea tare cu sânge. Pe obrazul ei,

Oliver vede ceva ciudat: o cifră scrijelită acolo. Cifra 3.

Imaginile vin tot mai repede. Animale moarte, putrezind pe un câmp. Muște pe fața fetei moarte. Prizonieri slabi, bolnavi, în pijamale vărgate, lipiți de gardul de sârmă al unui lagăr de concentrare. Bărbați în șanțuri, căleați în picioare de călăreți. Un soldat într-o tranșee, silindu-se să-și tragă pe față o mască de gaze, în vreme ce pe piele îi apar bășici, și ochii i se scurg pe obraz ca niște gălbenușuri. Copii înfometați, cu burțile umflate. Femei urcate într-o dubă, cu saci pe cap. Rafale de mitralieră la un concert, abia auzite peste muzică, oamenii din mulțime căzând unul câte unul, cu mici jeturi arcuite de sânge țâșnind la fiecare lovitură în cap, *bang, bang, bang, bang*. Un coridor de liceu plin de elevi morți, împușcați. O fetiță moartă într-o încâlceală de sârmă ghimpată, la graniță. Război. Boală. Foamete. Tortură. Moarte. Oliver le privea pe toate pentru că nu-și putea lua ochii de la ecran, și n-a știut cât a durat, poate câteva minute, poate săptămâni, poate ani. Se simțea umplut de asta, ca și cum ar fi fost un organism viu, un șir de imagini prefăcut într-un șarpe, care i se încolăcise pe după gât, înainte să-i intre în gură, sufocându-l. A plâns în tăcere. Și lacrimile nu prea reușeau să ascundă lucrurile pe care le vedea, nu făceau nimic ca să le încețoșeze, ca și cum i-ar fi fost date într-un fel care nu era cu totul vizual, ci mai degrabă ca și când ar fi fost tablouri prinse pe pereții minții lui în cuie ruginite, strâmbe.

Fața lui Eli a apărut din nou. De data asta, nu desenată. Nu mai era desen animat, oh, nu. Era cât se poate de real. Avea chipul palid și bolnăvicios. Ochii injectați. Buzele vineții, ca ale unui înecat. A zis,

cu voce așa de tare, că putea s-o audă în capul său, cu dinții clănțănind ca bănuții din suportul pentru cană, într-o mașină:

— Vezi, Oliver? Vezi ce a devenit lumea?

— Văd.

— E lumea un loc bun, Oliver?

— Eu... nu cred că e.

— Nu crezi că e?

— Știu că nu e.

— Da. O știi. Totul e ciclic. Roți și angrenaje. Și mașinăria continuă să scuipe aceeași suferință, aceleași cărămizi preambalate ale nefericirii. Străbunicul tău se întoarce din război, își varsă oful pe bunicul tău, care duce mai departe acea furie și acea traumă, ca pe o găleată cu rahat, sorbind un pic ca să-și potolească setea, apoi i-o trece tatălui tău, și acum tatăl tău ție. Ca o boală, ca un cancer, amândouă molipsitoare și moștenite. Vrei s-o treci mai departe copilului tău?

— Nu.

— Nu, sigur că nu, Oliver. Sigur că nu. Și atunci, cum facem?

Au spus-o într-un glas:

— Stricăm roata.

În fața lui era acum un ciocan.

Ceasul de pe perete a pornit mai departe, *tic-tac, tic-tac*. Ușa s-a deschis, și a intrat tatăl. A zis, cum făcuse mai înainte la televizor:

— Unde-i maică-ta?

Dar apoi, ochii i-au căzut pe ciocanul de pe podea.

— Ăla-i ciocanul meu? Iar ai umblat la sculele mele, Oliver?

Oliver a întins mâna și a luat ciocanul.

A dat răspunsul fără cuvinte.

Lovitura a fost stângace. A făcut un salt, izbind tare spre fața bărbatului. L-a atins în tâmplă, făcându-l să se împleticească. Însă bărbatul a rămas în picioare și și-a dus două degete la peticul de sânge de acolo. Degetele îi erau ude și lipicioase.

— Zău, rahat cu ochi ce...

Oliver l-a pocnit cu ciocanul peste gură. Dinții i s-au spart ca marginea unei chiuvete de porțelan. Cioburi în gură. Gingiile îi deveniseră salată de fructe. A gâlgâit și s-a înecat cu acele cioburi și cu acel sânge, și Oliver s-a cățărat pe el ca într-un copac, izbindu-l iar și iar cu ciocanul în cap și în gât. Ciocanul a tot lovit până ce capul bărbatului a devenit moale și și-a pierdut forma, o minge de *dodgeball* dezumflată, un ciot de copac putred, lovit cu piciorul, și a tot izbit până ce n-a mai putut să vadă prin sângele și părul care îi astupau ochii, până ce bărbatul a căzut, și Oliver a căzut odată cu el.

A rămas încălecat pe cadavru. Cu ciocanul din care cădeau picături.

Pereții au început să sângereze. Nu sânge, deși la prima vedere asta a crezut. Doar apă. Apă care se scurgea pe pereții de lemn ai casei, uda scândurile podelei, înnegrindu-le atât de tare, încât au devenit ca piatra. Și apoi s-au prefăcut cu adevărat în piatră, iar întunericul din vechea mină de cărbuni a umplut camera, până când acea cameră n-a mai existat deloc.

Amintirea tuturor acestor lucruri i-a năvălit în minte – cum a fugit de acasă în vechea mină Ramble Rocks, apoi s-a scufundat în

mlaștină până ce a ajuns aici. În această mină. Dacă măcar asta era, cu adevărat.

Ultimul lucru rămas din casă era televizorul, și o formă neagră, licărind mereu, a alunecat din ecran ca un șarpe printr-o fereastră deschisă. Apoi a dispărut și televizorul. Demonul a rămas. Stătea mândru, mai mândru ca oricând, încovoiat mult, cu umerii lichizi lipiți de tavanul minei.

— Ești gata, a zis, cu o voce adâncă și curgătoare.

A întins spre el un braț lung, lănced – terminat cu cinci gheare de pe care picura lichid sclipitor, alb în întuneric, ca stropii de lapte stricat. Brațul s-a mișcat iute, creștând ochiul băiatului...

Băiatul s-a împleticit în spate și a simțit cum i se umflă zona din jurul orbitei. Și-a apăsat mâna acolo și a simțit oasele cum se mișcă și se dilată. Crapă și apoi se refac. Simțea *ceva* șerpuind pe acolo, ca un țipar într-un pantof. Și apoi a văzut totul expus – un cerc de băieți care arătau ca el, însă nu erau el, unul după altul. În mijlocul lor, o masă – nu, un altar – din care radiau crăpături, răspândindu-se încet, și, una după alta, crăpăturile au luat câte un băiat și l-au dus jos, într-o mare zbuciumată de haos. Oliver a văzut calea înainte.

Și când a deschis ochii...

Vedea cum trebuie doar cu unul. Prin celălalt vedea multe culori care se schimbau mereu. Vedea posibilități nesfârșite. Vedea sânge și foc. Vedea o sută de uși și o mie de căi către fiecare. Vedea și uși spre inimile oamenilor – locuri slabe, locuri moi, păcatele lor săpând în ele o gaură.

Și prin acel ochi ciudat a văzut atât înăuntrul, cât și în afara minei – numeroasele tuneluri șerpuite și gura flămândă și mlaștina cu mâl de cărbune de dincolo de ea. Apoi s-a văzut stând dincolo de ea, singur. Într-o mână ținea târnăcopul. În cealaltă, o carte jerpelită – *Cartea accidentelor*. A simțit ceva la încheietura mâinii, o mâncărime, o furnicătură, și când a strâns tare registrul, încheietura a pârâit din pricina cavitației, iar cartea s-a dus altundeva. (Și totuși, cumva, în același timp o simțea încă acolo.)

O voce din capul lui a zis:

Ai darurile mele.

Ai semnul meu.

Ai o treabă de făcut.

Și acela a fost momentul în care pasărea a trecut prin fața lui, urmărită de un vânător cu pușca înălțată.

PARTEA A SASEA

FĂCĂTORI, DESFĂCĂTORI ȘI CĂLĂTORI

Era Edmund Walker Reese un ucigaș în serie iscat din abuzul suferit în copilărie, așa cum sunt mulți astfel de monștri? Era schizofrenic? Sau astea sunt scuze prea ușoare – sau leneșe! — ca să stea la temelia poveștii despre originea acestui ticălos? Poate că explicația este încă și mai ciudată: pe Reese l-a făcut vulnerabil ceea ce i s-a întâmplat, însă doar prin expunerea la supranatural a găsit un debușeu al furiei sale. Atât de fascinat era de legendele din folclorul local – în special de cele legate de Ramble Rocks încât fie a inventat făptura cunoscută ca „demon”, fie a cunoscut cu adevărat o ființă diabolică venită prin „locurile subțiri”, pe care se știe că le are Ramble Rocks. Și într-o epocă de panică satanică, acest demon real sau închipuit a izbutit să-l convingă pe Reese că furia pe care o simțea și durerea pe care o trăise erau un combustibil suficient pentru a alimenta o cruciadă care presupunea uciderea unor fete. Și prin uciderea acelor copile, avea să-și poată da frâu liber furiei și să-și scadă durerea, chiar s-o elimine. Cu siguranță, alții înaintea lui au fost supuși abuzurilor și suferinței, și mulți dintre ei au reușit să ducă vieți sănătoase, în ciuda acestui lucru. Însă puțini au fost ca Reese. Și puțini alții au fost transformați în acest fel de către

invenția amăgitoare a unui demon în întuneric – sau întâlnirea cu unul adevărat. Oricare ar fi adevărul, trebuie să ne bucurăm cu toții de un lucru: că el n-a fost în stare să-și ducă la bun sfârșit cruciada satanică. Fie ca toți să ne putem lupta cu demonii noștri și să-i învingem.

Din ultimul capitol al cărții *Jertfe la Ramble Rocks:*
Crimele satanice săvârșite de Edmund Walker Reese,
de John Edward Homackie

ORFEU A PRIVIT ÎNAPOI

Oliver era în patul său, pe jumătate conștient, pe jumătate inconștient, și auzea cum mama sa și Fig vorbesc în șoaptă.

Fig: *Nu era nici un cadavru, Maddie, îți spun. Sânge, da. Telefonul lui Oliver. Nici un cadavru. Nici un târnăcop, nici un pistol, nimic.*

Maddie: *Atunci el e încă acolo.*

Fig: *Se ocupă ei. Am vorbit cu Contrino. A zis că-l vor găsi pe puștiul ăsta, Jake.*

Maddie: *N-o să-l găsească. Aici se petrec mai multe decât știi tu, Fig.*

Fig: *Poți să-mi spui tu. Și ce-ar fi să-mi spui și unde e Jed – ai zis că l-ai găsit. Și noi i-am găsit mașina la cabana aia de fițe din nordul statului.*

Maddie: *Nu știu unde s-a dus de acolo.*

Fig: *O să-i prindem pe amândoi, Maddie. Îți jur. Pentru Nate.*

Maddie: *Nate s-a dus, Fig. N-o face pentru el. Fă-o pentru noi.*

MULȚUMIM CĂ V-AȚI ABĂTUT PE LA NOI!

Căderea a fost scurtă, dar dură. A aterizat pe spate, cu plămânii goliți de aer, ca și când ar fi fost izbit de o copită de cal. A simțit gust de sânge.

Nate s-a ridicat în picioare clătinându-se. Durerea l-a fulgerat prin braț, și și-a amintit de Jake izbind cu bâta. Cel puțin își putea mișca brațul. Nu era rupt.

Unde mama dracului sunt?

Tunelul. Era încă în tunel.

În depărtare a văzut intrarea, o semilună de lumină cenușie. Părea că e zi. Poate dimineața devreme. Era adormit? Voia să creadă că ceea ce se întâmplase e exact coșmarul care păruse atunci, și nimic mai mult, însă... toate astea păreau al naibii de reale.

Nate și-a scos telefonul. A încercat să sune acasă, dar n-avea semnal. *Trebuie să fie pentru că sunt în tunelul feroviar.* Nate a folosit lanterna telefonului.

Luminând în față, a văzut șine.

Ceea ce era o chestie aiurea, pentru că din vechiul tunel fuseseră scoase de mult șinele de tren, nu-i așa?

La dracu', trebuie să plec de aici. Trebuie să mă duc acasă. Să mă duc la un spital.

A stins lanterna ca să nu consume bateria și apoi a pornit-o înainte, împleticit. Ieșirea era la vreo sută de metri, așa că a iuțit un pic pasul. Când a ieșit din tunel, lumina dimineții l-a orbit pentru o clipă...

Dar apoi i-a revenit vederea. La început, i s-a părut că e înconjurat de fiare uriașe – schelete și fosile. Însă când a clipit, a văzut că nu

sunt fiare, ci construcții dintr-un parc de distracții. Montagnes russes. O roată mare la dreapta. Drept înainte, tarabe pentru mâncare și băutură și un carusel pe jumătate prăbușit, cu trei călușei ruși de pe stâlpi.

— Ce mama...

Nate s-a întors și s-a uitat la tunel.

Un panou mare trona deasupra lui: TUNELUL GROAZEI.

Fiecare literă era o veche casetă luminoasă, cu becurile sparte. „O”-ul din „groazei” era gura deschisă într-un țipăt a unei femei din desenele animate, cu ochii pictați țipător și obraji pe jumătate putreziți.

Nate s-a uitat în tunelul din care venise...

Și acum a văzut că șinele erau ale trenulețului din Tunelul Groazei. O față ieșea din zid, pe o prelungire ca un burduf, așa de deteriorată, că era doar un pic mai mult decât o țeastă ruginită. Mai departe, stafii albe, zdrențăroase atârnau pe sârme. Iar dincolo de ele, alte forme și umbre, imposibil de identificat.

Nate s-a răsucit înapoi.

Ce a fost asta?

Oare coșmarul său devenise, în cele din urmă, realitate? Sau murea, și asta era ultima răsuflare a creierului său?

Cu siguranță părea real. Mai adevărat ca orice vis. Însă aerul dădea aceeași impresie ca în tunel, că ceva nu-i în ordine. Numai că aici nu părea atât subțire, cât mai degrabă greu și uleios. Ca și cum ar fi putut să prindă o bucată din el și s-o stoarcă între degete.

Îndărătul scheletului de montagnes russes, soarele era doar o

mânjeală de lumină. Nori apoși se adunau pe cerul ca gresia.

Un urlet a sfâșiat aerul în depărtare.

Însă nu era urletul unui animal. Era, putea să bage mâna-n foc, urletul unui om. Un sunet brutal, răgușit. Disperat și nebunesc.

Absent, a dus mâna la tocul pistolului...

Însă era gol. Pistolul îi fusese azvârlit din mână înainte să se scufunde în mlaștina asfaltului, nu?

Trebuie să plec de aici, și-a zis. Oriunde o fi acest „aici”.

S-a repezit înainte, simțind o mâncărime cumplită la rădăcina gâtului. A trecut de un șir de tarabe pentru mâncare și băutură, pe care erau scrise cu spray mesaje:

BĂRBATUL CU NUMERELE O SĂ TE PRINDĂ

FEREȘTE-TE DE MASCA ALBĂ

VINE INTRUSUL

TE PRĂPĂDEȘTI IARĂ ÎN 'RONAVIRUSVILLE

Și apoi, cel mai tulburător dintre toate:

BUN-VENIT LA SFÂRȘITUL LUMILOR

În ultimul cuvânt, „lor“ fusese scris de altcineva – primul mesaj era cu vopsea albă. „Lor” din „lumilor” era scris cu roșu.

Atunci Nate a fugit, pe lângă tarabe, prin umbra scheletică a aceluiași montages russes, peste călușeii ruși ai caruselului, până a găsit ieșirea – sau, mai degrabă, intrarea. Deasupra căreia atârna un panou:

PARCUL DE DISTRAȚII RAMBLE ROCKS

MULȚUMIM CĂ V-AȚI ABĂTUT PE LA NOI!

Dedesubt era pictat un clown cowboy.

Cineva îi scrijelise ochiul stâng și îl stropise cu vopsea albă.

Nate s-a îndreptat spre poartă, știind că trebuie să ajungă la un spital, sau să găsească drumul spre casă – când a auzit departe şuieratul unui obiect care sfâșia aerul, și apoi...

Poc!

Ceva l-a izbit în ceafă. A țipat și a dus mâna în spate, dar, din fericire, n-a dat de sânge. La picioarele sale zăcea o piatră.

Mică. Dar ascuțită.

A cercetat cu privirea parcul...

N-a trecut mult până să vadă cine o aruncase.

Era ghemuit în spatele unei „mașinuțe bușitoare“, mâncată de rugină. I-a zărit umerii, părul vâlvoi și un fel de mască. Ca o mască de Halloween, poate. Când persoana s-a arătat un pic, iscodind, părea că masca este a unui animal, un iepuraș de Paște – bucălat, fără urechi...

Și apoi, oricine o fi fost s-a ghemuit și mai mult.

Din cealaltă direcție, Nate a auzit hârșăitul unui pantof – s-a întors și a dat cu ochii de al doilea individ. Voinic. Cu burdihan, dar cu picioare și brațe mici, aproape ca un păsăroi. Asta n-avea mască, ci o glugă. Făcută dintr-o sacoșă de cumpărături, cu găuri pentru ochi.

Nate a zărit pe mască un număr. Un zero barat, roșu, desenat prin ceea ce părea a fi tehnica *drip painting*.

Bărbatul avea o armă: o bătă de baseball din aluminiu.

Nate s-a uitat în jur după o armă, dar n-a găsit nimic.

Acum, Mască-de-Iepure a ieșit de după „mașinuța bușitoare”. Masca de desen animat avea obraji rotunzi, nas ca un triumphi

trandafiriu, mustăți – și urechile retezate, cu creștături inegale. Persoana era scundă și slabă. Prea slabă, ca și cum ar fi fost înfometată. Din mână îi atârna o armă – ca o macetă improvizată. O bucată de metal, ca de la o portieră sau un acoperiș de metal, îndoită și modelată grosolan. Mânerul era învelit în bandă izolatoare, înfășurată de câteva ori.

Același număr pictat și pe masca lui. Zero, tăiat de diagonală.

Gata, fir-ar să fie, și-a zis Nate. S-a răsucit pe călcâie și a luat-o la goană spre ieșire. Însă alte două persoane i-au ieșit în cale, blocând ieșirea.

Una era o femeie. Înaltă. Slăbănoagă. O mână i se termina cu o gheară artritică. Avea pe ochi o mască barocă ieftină, din plastic, un fluture, ca de bal mascat. Rochia cu bretele era zdrențuită, cu pete de culoarea ruginii.

Lângă ea, un băiat. Mai mic decât Oliver, să fi avut, poate, doisprezece-treisprezece ani. Cu păr de un blond atât de deschis, încât avea aproape culoarea soarelui pe o plajă cu nisip alb. Nu purta nici un fel de mască. Obrajii îi erau rumeni, și restul feței era presărat cu puncte roșii, ca de urticarie sau pojar. Avea pantaloni de catifea reiată, murdari, un pulover ros de molii și mănuși negre de piele.

Femeia avea o lopată roșie, pentru zăpadă. Băiatul ținea în mână o piatră.

Pe fețele lor, același zero. Săpat direct în obraji, în piele. Numere, ca și în cazul victimelor lui Reese. Însă acești oameni erau vii. Și cum putea cineva să fie Victima Zero?

Nate și-a trosnit degetele. Va trebui să lupte ca să iasă de aici. S-a întors să se uite la Mască-de-Iepure și Cap-în-Sac – acum se furișau spre el.

Băiatul și femeia erau calea cea mai ușoară de ieșire. O lopată pentru zăpadă era greoaie, iar băiatul era doar un băiat. Putea să dea buzna printre ei...

Zduf.

Un bliț i-a izbucnit în fundul ochilor, pe când un alt obiect i-a lovit capul. S-a împleticit într-o parte, coborând privirea spre piatra care zăcea acum la picioarele sale. Mâna i s-a dus la ceafă și a revenit udă și roșie. Băiatul care stătea într-o parte nu mai avea piatra în mâini.

Nate și-a zis, absurd: *O aruncare pe cinste, puștiule.*

Mască-de-Iepure a țâșnit în salturi spre el, cu lama din mână ridicată și spintecând aerul, *hârșșș, hârșșș*. Nate, amețit, n-avea șanse să se îndepărteze din cale. Și-a ridicat brațul în dreptul feței, tocmai când lama i-a retezat o fâșie de carne din braț. A țipat și a căzut în fund. Durerea i se cățăra pe șira spinării și vedea dublu. Bărbatul Voinic sărise acum la el, și bocancul grosolan s-a înfundat în coastele lui Nate, și el le-a simțit cum se surpă. A făcut tot ce-i stătea în puteri: s-a încovoiat pe o parte, ghemuindu-se, în vreme ce șuturile curgeau.

Apoi s-au oprit.

— Pe tine te știi, s-a auzit o voce cunoscută, care se tot apropia.

O voce scârțâită, ca o ușă veche.

— Nu, a zis Nate, cu corzile vocale parcă jupuite.

— Te știi! a zis Edmund Walker Reese, și nu mică i-a fost încântarea.

Și-a lins buzele subțiri și a împins o pereche de ochelari în sus pe nasul arcuit.

— Ai încercat să mi-o iei pe Numărul 37. A fost cât pe ce să-mi scape aia. Dar am venit cu fulgerul și am regăsit-o, nu-i așa? Am făcut-o, am făcut-o. Am găsit-o în 99. Am găsit-o în grija ta, muscă răpitoare ce ești.

Avea în mână un cuțit de vânătoare. Sclipea: un tăiș îngrijit.

Reese a apăsat bărbia lui Nate cu un adidas jegos.

— Ți-am dăruit o cicatrice. Aș putea să-ți mai dau una. Ți-ar sta grozav cu un zero săpat în obraz, nu-i așa? Hienele mascate din jurul lui au încuviințat din cap; băiatul, cel fără mască, a chicotit și a scos un strigăt de bucurie. Ăștia-s prietenii mei. Zerourile mele. Am mulți prieteni. Cei care au căzut între lumi, sau ale căror lumi au căzut, au venit la mine. Și mi se alătură sau mor. Tu ce zici? Vii cu mine? Ai ajuns în împărăția mea, călătorule. Tunelul meu, parcul meu. Practic, ești deja al meu...

Cu mâna nevătămată, Nate a prins piciorul bărbatului și a încercat să-i răsucescă trupul, să-l doboare – însă Reese s-a smuls, și bocancul cuiva s-a izbit de fața lui Nate. El a mormăit slab și a simțit că i s-au slăbit niște dinți. S-a prelins sânge. A gemut, a încercat să se răsucescă și să se elibereze. Niște mâini l-au prins, au început să-l tragă. Așchii i s-au înfipt în haine, în piele...

Vuum.

Răgetul unei puști a umplut aerul. Unul dintre agresori, poate

Mască-de-Iepure, s-a învârtit pe spate, cu sânge izvorându-i din gâtul încovoiat. Nate l-a văzut pe Mască-de-Iepure izbindu-se de pământ lângă el, cu ochii morti ai iepurașului de Paște privindu-l țință, și prin găurile cât un vârf de ac, a văzut ochi adevărați, ochi omenеști – trei clipiri și atâta tot. *Vuum*. Cineva a țipat, gâlgâind pe limba lui. Nate a încercat să se ridice, însă a descoperit că picioarele i se făcuseră de cauciuc. Coastele surpate păreau că se rup iar. *Vuum*. O femeie a țipat.

Nate s-a răsucit pe spate. Răsufla sacadat, șuierător. Întunericul a absorbit lumina. Cineva s-a mișcat deasupra lui și pe lângă el, ținând în mână un pistol lung, pătrășos, genul militar, de calibrul 45. Persoana purta o mască de gaze, blugi murdari și un tricou de culoarea unui ficat bolnav.

Nate a închis ochii. A simțit cum niște mâini îl prind de călcâie și încep să-l târască. Și acela a fost momentul în care râul inconștienței l-a prins în curenții lui.

66

ÎNCĂ O ÎNCERCARE DE A NIMERI ȚINTA

După ce a ieșit din spital, Oliver vedea furia dinăuntru mamei sale, agitându-se ca un huligan care caută cu lumânarea o încăierare. Ea a împachetat ambele lor valize, mânuindu-le cu gesturi nervoase, aruncând hainele înăuntru aproape ca și cum le-ar

fi pedepsit. Oliver n-a ajutat-o, pentru că, i-a spus ea, doctorul a recomandat să-și odihnească mâna. Așa că o privea, și îi privea durerea. Pentru un moment s-a întrebat ce s-ar întâmpla dacă ar întinde mâna, așa cum făcuse cu Graham, și ar scoate din ea acea durere? Putea s-o facă? Era ceva ce putea să repete? Ar salva-o? Sau ar osândi-o? Avem nevoie de durere? Sunt unele dureri bune și altele rele? Unele sunt ale noastre ca să le păstrăm și altele sunt invadatoare? Nu știa. Așa că îi era frică să facă orice.

Așadar, atunci când Maddie s-a întors de la valiză spre el, a privit-o și a zis:

— Îmi pare tare rău.

Durerea și furia ei s-au retras.

— Pentru ce, puiule?

— Îmi pare rău că mi-am făcut de lucru cu el. Îmi pare rău că m-am lăsat păcălit, a zis băiatul, simțind cum lacrimile îi ard pleoapele. Îmi pare rău că n-am avut curaj să-l omor. Acum tata a dispărut și...

Atunci ea l-a cuprins în brațe. Aproape dansând cu el, legănându-se.

— Nu. Nu, nu, nu. Nu-ți face asta. Nu fi așa. Ești un copil bun, Olly. Ai o inimă atât de frumoasă, și nu lăsa pe nimeni să-ți spună că ăsta-i un lucru rău. I-a cuprins obrazii și i-a ridicat fața. Ascultă-mă. Puștiul ăla – Jake, nenorocitul ăla, știu că tu crezi că el ești tu, dar nu-i așa. Și nu-i nici vreunul dintre acei Oliver care au murit pe masa aia. Tu ești propria ta creație. Asta-i viața ta, și o să-i faci față așa cum trebuie – și o să fugi când e nevoie.

El a încuviințat din cap.

— De aceea fugim? a întrebat.

— Fugim până ne dăm seama cum să nu mai fugim.

— Te iubesc, mamă.

— Și eu te iubesc, puiule.

Ședeau în mașina ei, un Subaru Forester, cu Fig pe locul pasagerului și Oliver ghemuit pe bancheta din spate, învelit cu haina.

Maddie i-a spus lui Fig tot. Tot. Era vremea. Avea nevoie să-l convingă, ca să obțină ce voia de la el.

— Maddie, a zis el. Toate astea sunt... curată nebunie. Mi-aș dori să nu plecați. Mi-aș dori să rămâneți. Vă putem ține în siguranță.

— Jake e Oliver din alt univers. Sau din altă linie temporală sau ce mama dracului o fi. Și el vrea să distrugă fiecare univers, și ca să facă asta, trebuie să-l ucidă pe fiul meu. Presupun că l-a expediat pe Nate ca să ajungă la Oliver, dar nu știu. Și nu știu dacă măcar contează. Nate a dispărut. Probabil că e mort. Însă știu cine nu-i mort, și anume puștiul ăla – Jake. Și am nevoie de un loc în care să mă ascund. Așadar. Ce zici?

— Maddie, trebuie să chemăm pe cineva. Să vă punem sub protecția poliției, poate chiar a FBI-ului...

— Am întrebat: ce zici, Fig?

Fig a oftat. A băgat mâna în buzunar și i-a dat cheile.

— Cabana nu-i cine știe ce, bine? E, cum ar veni, o căbănuță de pescuit. La vreo șaisprezece kilometri spre nord de lacul Wallenpaupack. N-are internet. Semnal de telefonie mobilă slab. E

un telefon fix, dar funcționează cu întreruperi. Mai e și un televizor cu antenă. Sobă cu lemne pentru încălzire și gătit. În acest moment, camera nu-i aprovizionată, dar e un mic magazin general pe drum, la vreo trei kilometri spre sud. E destul de bine aprovizionat ca să te poți descurca și iarna, pentru că se poate schia nu prea departe de acolo. Și e cu totul la dispoziția voastră, cu binecuvântarea lui Zo și a mea. Oricum, noi o să fim ocupați cu micuțul care vine curând. N-avem vreme de cabană.

— Mulțumesc, Fig. Fig a tăcut o vreme. Apoi și-a scos pistolul din toc și a încercat să i-l dea ei. Haide, ia-l.

— N-am nevoie de el.

A deschis consola dintre scaune și a scos un revolver Glock.

— Pot să am grijă de mine. Nate mi-a cerut să-l iau.

El a râs un pic.

— În regulă. Aș vrea să am vești de la tine. Poate...

— Sincer, Fig, ar trebui s-o iei pe Zoe și să pleci și tu de aici. Să găsești un loc în care să stai ferit o vreme.

— Eu..., a început, iar pe față i-a apărut o expresie de luptă interioară și confuzie. Nu cred că pot face asta.

— Nu ești propriu-zis polițist. Nu datorezi nimănui nimic.

— Au!

— Știi că nu asta am vrut să spun.

— Bine. Mda. Dar poate că sunt de folos. În felul meu.

— Dacă zici tu.

— Ai grijă de tine, Maddie. Dacă ai nevoie să mă cauți, te rog s-o faci. Aștept. Și o să te ajut cu tot ce pot.

Fig s-a aplecat între scaune.

— Și tu, Oliver. Mama ta e puternică. O să te apere. Însă trebuie s-o aperi și tu pe ea, bine?

Oliver a încuviințat din cap.

— Mulțumesc, Fig, a zis Maddie.

El a deschis portiera și a plecat. Maddie a pornit mașina. L-a văzut pe Fig în oglinda retrovizoare cum se uită după ei.

67

IA ZI, DOCTORE, UNDE NE DUCEM DE DATA ASTA?

Nate s-a trezit cu o senzație de vomă. S-a răsucit pe o parte și s-a silit să verse. Durerea i-a străpuns stomacul de parcă l-ar fi tăiat cineva cu o foarfecă.

A ridicat privirea și a clipit.

Camera mea, și-a zis.

La propriu. Vechea sa cameră. De când era mic. Tavanul umflat, cu pete de apă. Pânze de păianjen în flecare colț. Pe perete, un afiș cu un Lamborghini, cojindu-se și decolorat în cea mai mare parte. Erau și alte diferențe, mai remarcabile: un vraf de carabine și puști de vânătoare într-un colț. Alături de o cutie cu gloanțe. Ferestrele erau bătute în cuie, cu scânduri. Și lângă el, pe o măsuță, un flacon cu o marcă ciudată de înălbitor (Hygeen), înconjurat de un cerc neregulat de prosoape de hârtie și tampoane de tifon.

S-a ridicat în capul oaselor cu un geamăt, și efortul l-a făcut să se oprească, să-și tragă răsuflarea. Durerea care îi tăia ca un fierăstrău coastele s-a estompat.

Acolo, pe un scaun de sufragerie șubred, ședea tatăl său. Avea în mâna stângă o lingură, vârată într-un bol cu cereale. Și în apropiere, un pistol Colt semiautomat de calibrul 45. *Stafia*, și-a zis Nate. *Cea pe care am tot văzut-o.*

Și totuși, asta nu era o stafie. Indiferent cine o fi fost, stătea acolo, în fața lor, în carne și oase. Limpede ca lumina zilei.

Era tatăl său, însă, totodată, nu era tatăl său. Faptul că era stângaci îl deosebea, da, însă părea și mai dur. Ca o fâșie de piele tăbăcită. Țsta nu era un bărbat care moare de cancer. Bărbatul ăsta își purta vitalitatea ca pe o mantie. A privit în sus spre Nate, cu ochi limpezi, albaștri.

— Nathan, a zis bătrânul.

— Nu se poate.

Vocea lui Nate era așa de răgușită, că părea o piatră care zgârie trotuarul.

Tatăl, sau sosia lui, a zis cu dispreț:

— Este. Și nu este.

Bătrânul s-a aplecat și a ridicat ceva: o cană de cafea murdară, cu buza ciobită. Pe ea era o pisică din benzile desenate, Nate știa că e Heathcliff, care declara posomorâtă, într-o bulă: URĂSC ZIUA DE LUNI. Nu era lozinca lui Garfield?

— Poftim.

Nate s-a crispat când s-a întins să ia cana.

În cană era apă. Avea un gust... ciudat. A simțit pe limbă un iz mineral puternic. Dar tot era răcoritoare. A trecut peste gust și a dat-o pe gât dintr-o înghițitură – lucru pe care l-a regretat imediat. A simțit că i se strâng măruntaiele și esofagul îi e cuprins de spasme.

— Ar fi trebuit s-o sorbi încetul cu încetul, a zis Carl.

— Mda. Pricep acum, mulțumesc.

— Probabil ți-e și foame.

— Nu simt.

— Asta pentru că ți-e foame de atâta vreme, încât acum ți se face iar greață. Lasă-mă să-ți aduc o conservă. N-o să fie caldă, dar o să fie ceva de mâncare. Să sperăm că de data asta o poți ține în tine.

Nate s-a încruntat.

— De data asta?

— Ultimele două dăți te-ai rostogolit într-o parte și ai vomitat-o pe podea.

Ultimele două dăți.

— Cât timp am fost inconștient?

Bătrânul a ridicat din umeri.

— Te-ai tot trezit și ai leșinat iar.

— Nu-mi amintesc că m-am tot trezit și leșinat. De când?

— De vreo două săptămâni.

Trupul i s-a încordat. *Oliver. Maddie.* Erau în primejdie. Din partea lui Jed, din partea lui Jake.

— Eu... doar nu am fost inconștient două săptămâni, nu-i cu putință, trebuie să mă duc înapoi...

— Puțin îmi pasă, Nathan, dacă mă crezi sau nu.

— Nu Nathan. Nate. Nate.

Nu-Tatăl său a încuviințat din cap.

— Nate. Bine. Ți-am curățat rănila, a zis, arătând spre înălbitor.

— Cu înălbitor?

— E cel mai bun antiseptic de pe aici.

Nate și-a amintit că tatăl său atinge uneori din greșeală câte un sumac otrăvitor, și atunci lua un briceag, desfăcea bășicile și pune pe ele înălbitor.

Să fi fost bărbatul ăsta tatăl său? Sau o versiune ciudată a lui?

— Cine ești?

— Carl Graves.

— Nu ești tatăl meu.

Carl a pufnit disprețuitor.

— Nu, presupun că nu sunt. Așa cum tu nu ești fiul meu.

— Fiul tău. Își zicea Nathan, nu Nate?

— Așa-i.

Nate și-a dat jos picioarele din pat și și-a proptit tălpile pe podea. Dușumeaua se jeluia chiar și sub cea mai mică apăsare. Trupul i se jeluia și el – noi dureri și junghiuri. Îi gonia prin oase senzația că a fost lovit de un camion.

— Zi-mi, Carl, te comporți ca un nenorocit violent cu Nathan al tău?

Bătrânul a șovăit. Apoi a întins mâna și i-a luat brusc cana lui Nate.

— O să fiu jos. Dacă vrei să cobori, coboară. O să-ți găsesc ceva de mâncare. Sau dacă vrei să stai aici și să putrezești în pat, e treaba ta.

Lui Nate i-a trebuit o vreme ca să se ridice și să se ducă la parter. Nu era vorba doar de durere, sau de junghiuri, sau de crampele din stomac. Era realitatea sau, mai degrabă, irealitatea situației sale. Lumea sa începuse deja să se destrame înainte de toate astea, și apoi a venit acea zi din tunel. Cu Jed și Jake. Să fi fost Jake cu adevărat fiul său, Oliver? Da și nu. Așa cum bărbatul de la parter era și nu era tatăl său, Jake era Oliver – numai că nu Oliver al său. Era un Oliver, un Oliver din altă vreme, din alt loc. Fiul său era bun și blând; băiatul ăsta era un nenorocit înveninat, răzbunător.

Iar acum, din pricina acelui nenorocit, Nate era aici.

În casa lui, care nu era casa lui.

Cu tatăl lui, care nu era tatăl lui.

La depărtare de o lume, sau de multe lumi, de propriul fiu și de propria soție.

Nate s-a ridicat în picioare, răzbătând prin durere. S-a dus la parter.

Cei doi bărbați au mâncat în tăcere. Fiecare avea în față o conservă. Nate avea ceva numit Golden's Spaghetees, care era, în esență, ca SpaghettiOs, numai că avea tăieței rotunzi. În rest, sosul era, în mare, același. Carl mânca ceva numit Tremblaytown Turkey Stew²⁸. Semăna cu hrana pentru câini, dar părea să fie pentru oameni. Părea să aibă în ea... murături?

Nate nu vorbea prea mult. Doar mânca, cu ochii rătăcind în jur. Era aceeași casă în care crescuse, dar arăta mai dărăpănată: pereții

pătați, unele scânduri curbate și, dată fiind lipsa electricității, umbrele erau mai lungi, mai întunecate, mai adânci. Afară era lumină și perdelele erau trase în lături, însă ferestrele erau acoperite cu scânduri. Lumina intra în fâșii și unghiuri, ca niște lovituri de cuțit strălucitoare pe pereții din partea opusă.

— Nu-s surprins că ai ales aia, a zis Carl în cele din urmă.

— De ce?

— Întotdeauna ți-a plăcut când erai mic.

— Nu mie. Lui Nathan.

Carl a clipit. Ca și cum o clipă ar fi fost o noutate pentru el. Apoi a dat aprobator din cap, ascunzându-și însă gestul cu un hohot de râs stângaci.

— Mda. Sigur. Sigur.

— Însă îmi plăceau SpaghettiOs. Nate a tăcut un pic. Destul de asemănătoare. Noi nu... avem marca asta, acolo de unde vin eu. Sau în vremea din care vin eu. Oricum o fi.

— Cum s-a prăbușit lumea ta?

Nate s-a încordat la auzul acestor cuvinte, întrebarea era așa de aspră, de ciudată, ca și cum i-ar fi turnat cineva pe spate un pahar cu apă rece ca gheața.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Ești un călător, nu? a zis bătrânul, ca și cum această întrebare ar fi lămurit-o cumva pe cea dinainte, în loc să tulbure și mai rău apele.

— Un călător.

— N-ai venit de aici, așa cum ai spus. Ai venit de altundeva. De

altcândva. Am mai întâlnit și alți călători.

— Bărbatul celălalt mi-a zis așa. Reese.

— Edmund Reese, a zis Carl, încuviințând din cap. Mda. Ala. Nu-și are locul aici. A venit într-o noapte, pe o furtună urâtă. De atunci încoace e tot timpul o pacoste.

Carl s-a lins pe buze.

— L-am întâlnit o dată. Pe afară, când vânam. Nu era singur. A zis că mă pot alătura lui. I-am spus când și în ce fel și de câte ori se poate duce în aia mă-sii, iar el a râs și a zis că sunt același Carl pe care îl știe, cu toate că nu eram. A zis că, pentru că „ne știm unul pe altul”, mă lasă în plata Domnului. Sunt și așa destul de nefericit, a zis.

— Are prieteni.

— Da. Lingăi fără minte, care vânează pentru el. Ai avut noroc că ieșisem să caut prin gunoaie.

— Mulțumesc pentru asta.

— Sigur.

— Cum au ajuns înapoi? Vreau să zic: călătorii. Cum s-au întors acasă? în locul din care au venit.

Carl părea înmărmurit, ca și cum cineva i-ar fi picurat un pic de urină în conserva cu tocană de curcan.

— Să ajungă înapoi? Nu mai există acasă. Lumile s-au strivit laolaltă când au căzut, Nathan. Nate. Nu mai există acasă. Nu mai avem decât... A făcut un gest larg, cu lingura în mână. Toate astea. Acest creuzet al apocalipsei, această... ei bine, tocană, *a zis*, bătând cu lingura în conservă.

— Lumea mea nu s-a prăbușit. E încă... e încă acolo. Ce înseamnă toate astea?

Nate simțea panica urcând în el ca mercurul într-un termometru fierbinte, însă nu putea face nimic ca s-o îngrădească.

— Vorbești aiurea – lumi care se prăbușesc împreună, călători, apocalipse...

Carl s-a ridicat brusc în picioare, cu scaunul alunecând în spatele lui. Și-a lins lingura până a rămas curată.

— Haida. O să-ți arăt.

Mersul în sus pe trepte până în pod a fost un chin. La fiecare pas, lui Nate îi zvâcneau capul și coastele, și la a doua serie de trepte a avut nevoie să stea un pic.

Carl l-a lăsat, apoi a zis:

— Îmi închipui că ai o coastă ruptă. Nu-s sigur dacă n-ai cumva o comoție. Vestea bună e că n-am văzut acolo nici un soi de infecție. Infecțiile se produc foarte ușor acum, și antibioticele nu mai dau rezultate așa de bune.

— Altă parte a apocalipsei? a întrebat Nate.

— Cu siguranță, a zis Carl, culegându-și dintre dinți niște carne fibroasă din tocană. Bine. Destulă odihnă. Hopa sus și șo pe ei, tigrule.

Asta era un lucru pe care i-l spunea tatăl său.

De obicei ironic, ca să-l acuze că e leneș. *Te văd cum zaci în pat și te faci că dormi. Haida. La muncă. Hopa sus și șo pe ei, tigrule.*

Așa că atunci când a spus-o Carl, Nate a fost cât pe ce să-l

pocnească dracului pe ticălosul bătrân în ceafă, dar și-a stăpânit pumnul și a continuat să urce pe trepte.

— La ce dracu' mă uit aici, Carl?

Peretele era, eufemistic vorbind, un Perete al Conspirațiilor Smintite. Și-a imaginat o reclamă răsunând: *Haideți la Peretele Conspirațiilor Smintite al lui Carl! Avem logouri de corporații! Avem măști sinistre, de clovni! Avem documente medicale misterioase! Și avem tot soiul de fire care să le lege între ele. Cui îi trebuie un panou? Noile noastre piuneze cu vârf de oțel se înfig drept în lambriurile de lemn de pe perete, țaca-paca.*

— Câteva dintre felurile în care s-a sfârșit lumea, a zis Carl, simplu.

— Ultima dată când am verificat, nu era decât o lume.

— Ultima dată când ai verificat, aveai un tată, pe Carl Graves, și nu eram eu acela. Ultima dată când ai verificat, trăiai într-o țară care nu era asta.

— Ce-i drept, a zis Nate, înghițind în sec. Explică-mi, dacă poți.

— Sigur. Cât de bine pot, bagă de seamă; unele dintre teoriile astea sunt doar bănuieli. Dar uitate cum stă treaba: există alte lumi în afară de a ta. Nu știu câte. Zeci. Poate sute. Poate că-i un număr infinit, poate că nu. Bănuiesc că sunt, cum le zice, dimensiuni alternative. Linii temporale sau cum le-o zice. Lucrurile sunt asemănătoare, însă și diferite.

În fiecare lume a venit un băiat, un băiat pe nume Jake, și din fiecare lume a luat... Și aici, vocea lui Carl s-a frânt un pic. Mie mi-a luat nepotul, pe Oliver, l-a dus în Ramble Rocks și fie l-a făcut să se

sinucidă, fie... fie l-a omorât, pur și simplu. Iar acest act, acest act cumplit, a făcut ceva. A deschis ceva în fiecare lume, dezlănțuind acolo sfârșitul. Și în fiecare lume, sfârșitul a venit în alt fel, nu Patru Călăreți, ci Paisprezece Călăreți, sau Patruzeci, sau o infinitate de Călăreți, fiecare aducând propriu-i Armagedon. Sfârșitul a venit în toate formele în care te-ai putea aștepta să se sfârșească lumea: epidemii, sau încălzire globală, sau vreun supervulcan care a erupt și a sufocat aerul cu funingine. Alteori a fost... mai rău. Mai ciudat. Calculatoare inteligente care lansează bombe nucleare, sau... sau monștri care ies din pământ, creaturi fără ochi, creaturi înaripate. Am auzit că într-una a trecut o cometă și că asta a fost sfârșitul morții – cei care muriseră s-au ridicat din nou, jinduind ca dulăii înfometați după orice carne, sânge, creieri puteau să găsească.

Privirea lui Nate a trecut peste peretele nebunesc cu imagini, articole și documente.

— De unde știi toate astea?

Carl privea mai degrabă prin Nate. Spre un punct îndepărtat, pierdut la infinit.

— Le-am pus laolaltă în ultimii ani. Cum ziceam, am întâlnit alți călători ca tine – refugiați, dacă vrei, din lumile lor prăbușite. Își spun povestea. Și uneori... atrocitățile sau ororile din acele alte locuri apar aici. Pentru că aici este acum acolo. Cum ziceam, lumile au căzut, și au căzut laolaltă. Ca podelele dintr-o clădire care se prăbușește, una peste alta. Așa că totul cade laolaltă, fiule.

— Nu-s fiul tău.

— Ai mai spus asta.

— Celelalte părți. Cum de știi de Jake și Oliver?

— Am văzut cu ochii mei ce s-a întâmplat aici. Cu nepotul meu. Însă alții au văzut și ei versiunile lor. Nu ești singurul călător, a zis, apoi vocea i s-a frânt iarăși. Așa cum ziceam.

Brusc, Nate a înțelese.

— Unii dintre acești călători nu erau oameni oarecare. Nu-i așa? Erau versiuni ale familiei tale.

— Așa-i, Nate. Așa-i.

Înapoi la parter, Carl i-a spus mai multe despre felul în care stăteau acum lucrurile în această lume. A zis că toate erau stricate, sau pe cale să se strice. Cele mai multe dintre gănganii dispăruseră, însă unele rămâneau: căpușe, muște, gândaci de bucătărie, țânțari. În unele locuri s-a înstăpânit mucegaiul. Plantele n-au mai crescut – nu puteai să cultivi ceva bun de mâncat –, însă mucegaiul o ducea ca-n sânul lui Avram. În alte locuri însă, nici asta nu mai era: materia moartă nu mai putrezea. Un copac căzut sau un cadavru zăcea doar acolo, se descompunea cu un ritm de zero virgulă unu la sută din cel normal, dacă mai intra măcar în descompunere. A zis că era mereu cald, uneori arșiță. Acum era februarie, nu că ar fi contat. A zis că uneori veneau furtuni, și când veneau, lăsau în urmă prăpăd. Treceau și doborau copaci, și a zis că acei copaci țipau, țipau la propriu, ca niște femei și copii uciși în chinuri. Uneori prefăceau apa din bălți în benzină – era bucuros că încă nu-i otrăviseră puțul. Uneori, furtuna întorcea toate animalele pe dos, iar măruntaiele rămâneau, aburind, pe afară, după ce trecea potopul. („De aceea,

când vine o furtună”, a zis Carl, „trebuie să ai grijă să fii înăuntru, nu pe afară. Dacă nu cumva îți place ca ceea ce ai înăuntru să ajungă afară.”)

Carl a continuat, zicând:

— Ești binevenit să stai aici, Nate. N-o să te dau afară. Te-am hrănit și adăpat și curățat cum m-am priceput mai bine și, cu toate că nu ești fiul meu, simt că ți se datorează un soi de despăgubire. Însă, dacă stai, o să-ți cer să ajuți pe aici. Trebuie să căutăm de-ale gurii prin gunoaie, și asta înseamnă să mergem la depărtare mai mare. Putem să mergem și în oraș și să facem troc cu cei câțiva oameni din fortul ridicat în centru. Am nevoie de ajutor ca să mă asigur că nu moare nimic în puț, să scot apă și așa mai departe. Și apoi mai e și implicarea în apărarea generală a casei. Am câteva puști, niște muniție. Cât despre lucrurile cum ar fi toaleta, poți să urinezi afară, desigur, însă pentru treaba cealaltă, e o latrină pe care am construit-o...

— Nu pot să rămân aici, a zis Nate. Trebuie să mă întorc.

— Să te întorci? La *ce*?

— Să plec înapoi... de unde și când am venit, Carl. Am familie.

— Poate că lumea lor o să se prăbușească într-a noastră și ai s-o revezi pe Maddie, a zis, apoi a mijit ochii. E Maddie în lumea ta, da? Nu mi-am închipuit că ar fi vreo abatere de la asta – am întâlnit deja câteva Maddie.

— E Maddie. Dar nu mă înțelegi. Lumea mea nu s-a prăbușit, Carl. Oliver e în viață. Jake e acolo, și băiatul meu e în primejdie. Trebuie să mă întorc acolo. Deja am... – a dat să explice, dar fălcile i s-au

încleștat – ... fost plecat prea mult timp.

— Cum te gândești să te întorci?

— Eu... nu știu.

Chiar nu știa. Și a izbucnit în plâns.

68

SĂ TE ASCUNZI ATÂRNÂND PESTE MARGINE

La cabană, timpul trecea. Zilele s-au prefăcut într-o săptămână, și acea săptămână a născut încă una. Oliver și Maddie, la marginea lumii.

Au făcut cumpărături. Micul magazin de la capătul aleii cu pietriș n-avea multă marfă, așa că s-au dus la un Walmart de lângă Honesdale. Au trebuit să fie cumpătați; mama a zis că, în cele din urmă, li se vor termina banii.

Cabana, la trei ore de mers cu mașina spre nord, nu era cine știe ce – rustică, dar nu atât de rustică, încât să pară doar o cutie în pădure. Avea canalizare, așa încât nu era nevoie să meargă la toaletă afară. Bucătăria era o chicinetă drăguță, iar soba veche avea culoarea fisticului, ca într-un decor din anii '50. Pe de altă parte, frigiderul avea culoarea pulpei de avocado – asta era din anii '60 sau '70. (Și înăuntru mirosea a câine ud.) Dormitorul avea un pat dublu, însă exista și o canapea extensibilă, iar acolo dormea Oliver în fiecare noapte. Sau, oricum, încerca să doarmă.

Când izbutea, își visa tatăl. Uneori erau vise frumoase, mai rele decât coșmarurile, din pricină că Oliver se trezea gândindu-se că tata e acolo, cu ei, că e viu, și nu mort. Alte vise, mult mai urâte, erau despre Jake – Jake, despre care Oliver știa că este el sau, oricum, o versiune a sa de pe altă lume, o sosie dintr-o realitate alternativă care, noapte după noapte, îl urmărea prin păduri de coșmar și printre raioane fantomatice din Walmart și prin galeriile șerpuitoare ale minelor; acele vise se terminau întotdeauna în același loc, la Ramble Rocks, în *felsenmeer*, pe altarul de piatră.

Mama îl ajuta să taie lemne ca să facă focul în cabană. Mergea greu – Oliver nu era tocmai potrivit pentru munca fizică. Iar faptul că mâna stângă îi era pe jumătate distrusă nu îmbunătățea situația. Cusăturile se trăgeau și îl dureau; mama îi spusese ca nici măcar să nu încerce să taie lemne, dar el era furios pe lume, furios pe sine, și a hotărât că-i place durerea. Sau, cel puțin, că o merită.

La început, abia reușea să înfigă toporul în lemn, și apoi mama trebuia să-l ridice și să-l trântască pentru a despica bușteanul.

— Te pricepi la asta, a zis el. Mai ales pentru o fată de la oraș.

Cuvintele au sunat mai înveninat decât avusese de gând.

Ea a dat ochii peste cap.

— Sunt fată de la oraș, dar să nu uităm nici că sunt o tipă dată naibii. Toporul a căzut iar, tăind o jumătate de buștean în sferturi. *Trrosc*. Tatăl tău a crescut la țară, dar eu pot face chestii pe care el nu le-a putut face niciodată. Știu să sudez. El știe să sudeze? Să lipească cu aliaj? Să sculpteze din copaci opere de artă?

— Nu-i vina tatei, a zis Oliver, în defensivă.

— Nu, știu – n-am vrut să zic... Maddie a oftat. La dracu’.

— Nu-i nimic.

El și-a supt buza de jos.

— Doar că mi-e dor de el.

Oliver a văzut cum înflorește brusc, înăuntrul ei, suferința. Ca sângele în apă curată, *fâșșș*. Ea a lăsat toporul în jos și s-a sprijinit de el – nu cu nepăsare, ci ca și cum ar fi avut nevoie s-o facă. O cârjă, ca să nu se prăbușească.

— Și mie mi-e dor de el.

— Am avut o viziune cu el. Era pe moarte. Mort.

Mama privea în depărtare, fără țintă.

— Nu știm dacă-i adevărat.

— Presupun că nu. Dar părea real, a zis băiatul, izbind cu piciorul în niște frunze moarte. Crezi că mai trăiește?

Maddie i-a dat lui Oliver toporul și a început să adune lemnele, pentru a le duce în casă.

— Haide, amice. Hai să intrăm. S-a făcut frig.

69

HOPA SUS ȘI ȘO PE EI, TIGRULE

La un moment dat, noaptea, Nate s-a trezit brusc, convins că auzise ceva, dar fiind prea buimac ca să-și dea seama ce a fost. Întunericul

din jur era de nepătruns, ca și tăcerea: i-a dat prin cap că în vechea sa viață, din vechea sa lume, exista pretutindeni acel zgomot de fond al vieții moderne. Zumzetul îndepărtat al cablurilor electrice și al circulației, zborul abia auzit al unui avion undeva departe, bâzâitul și bascularea unui aparat de aer condiționat sau radiator sau ventilator de tavan. Dar toate astea dispăruseră. Lumea asta era neclintită și întunecată și tăcută, făcându-l să se simtă cu atât mai singur. Pierdut în vid.

Apoi: sunetul. Undeva afară, un sunet omenesc. Ceva între râs și țipăt.

A durat o vreme, apoi s-a oprit brusc.

Pe când inima i-o luase la trap, gândul l-a purtat către bărbatul slab, bărbos, din pădure. Cel pe care îl văzuse de atâtea ori. Cel pe care îl urmărise până la casa lui Jed. S-a întrebat cine era. Un călător, ca el? Cineva care a căzut prin crăpăturile unei lumi în curs de distrugere, sau deja distrusă?

S-a dat jos din pat, încet, cu oasele trosnind-pârâind-pocnind, în vreme ce își alunga durerea. Nate cunoștea casa asta ca pe propriul buzunar, așa că atunci când a început să coboare cu grijă scările, a știut să pășească pe la marginea fiecărei trepte, ca să le înăbușe scârțâitul jalnic.

La poalele scării, l-a găsit pe bătrân iscodind prin geamul ușii.

Cu o pușcă ținută strâns în mână.

N-a tresărit când s-a apropiat Nate. A întors spre el fața scaldată în lumina blândă a lunii.

— Ai auzit și tu.

— Am auzit. Oare vreau să știu ce-a fost?

— Dacă aș ști, ți-aș spune. Cine știe ce arătări or fi pe acolo. Sau poate doar un animal.

— Nu cunosc nici un animal care să scoată asemenea sunete.

— Sigur, asta pentru că nici nu mai sunt animalele pe care le cunoști tu. Cele mai multe creaturi au pierit. Văd din când în când câte un oposum. Poate un raton. Însă alteori... apar animale care nu-s cum trebuie. Am văzut un cerb cu șase picioare. Am văzut o dată și un mistreț, iar din fată îi ieșeau viermi, care atârnavă ca niște spaghete negre.

— Crezi că ar putea să fie doar vreun animal?

— Nu. Probabil că nu.

— Poate că-s ticăloșii mascați care m-au atacat. Zerourile lui Reese.

— S-ar putea. Or fi ieșit din tunelul ăla din Ramble Rocks.

Tunelul. Ramble Rocks.

— Eu am venit din acel tunel. Tunelul Groazei. Cu toate că de acolo de unde vin eu, era un tunel feroviar. O zonă dintr-un parc.

— Mda. În lumea asta, era un pod acoperit.

— Deci se schimbă... pur și simplu? Devine altceva?

Carl a ridicat din umeri.

— Așa se pare. În ultima vreme, a fost parc de distracții. Înainte, era un vechi centru comercial. Unii dintre călătorii pe care i-am întâlnit au zis că a fost și o mină de cărbune, un parc obișnuit sau chiar o închisoare. Dar întotdeauna e un tunel acolo. Și un câmp de bolovani. Și întotdeauna, întotdeauna, locul se cheamă Ramble

Rocks.

— Iar în acel câmp de bolovani, presupun că e întotdeauna piatra aceea. Cea care arată ca o masă.

— E un altar. Acolo a murit Oliver. Sau moare. Iar și iar.

Nate a simțit că-i îngheață sângele-n vine.

— Așa o să mă duc înapoi.

— Cum anume? Piatra?

— Tunelul. Am venit prin tunel. Mă pot întoarce prin tunel. Unul dintre prietenii mei..., a început Nate, apoi s-a corectat. Un cunoscut mi-a zis că, acolo, peretele dintre lumi e subțire. Subțire ca pielea veche, și câtuși de puțin ca un perete.

— Nu. Locul ăla nu-i sigur.

— Nu am de ales.

— Poți să stai aici. Cu mine.

— Nu.

Am plecat înainte. Trebuie să plec din nou.

Carl a strâmbat din nas și a devenit brusc încordat.

— Ei bine, din partea mea n-o să capeți nici un ajutor. Ești pe cont propriu acolo, Nate.

— Da. Nici un ajutor din partea ta. Și iată-l pe tatăl meu, așa cum mi-l amintesc.

Bătrânul s-a întors, indignat.

— Ia mai du-te dracului. Ți-am salvat viața, dacă nu-ți amintești. Te-am hrănit, am băgat apă în tine, ți-am curățat rahatul și voma. Și, așa cum ai subliniat chiar tu, nici măcar nu ești fiul meu. Nu ești decât un... un călător. Un străin pentru mine, îți făceam o favoare,

dar acum gata cu favorurile. Vrei să dispari în întuneric? Hopa *sus și șo pe ei, tigrule*.

— Du-te dracului.

— Aha. Da. Să mă duc dracului, sigur.

Nate s-a furișat înapoi la etaj și a așteptat să se facă dimineață. N-a mai auzit râsul nebunesc din pădure. Și, cumva, asta era mai rău.

A doua zi, în fața lui se afla parcul de distracții Ramble Rocks. Sau el stătea în fața parcului – se simțea mic în prezența lui. Ca un țănc într-un muzeu, privind în sus la scheletul tiranozaurului. Sulițe din lumina zorilor străpungeau traversele și șinele din *montagnes russes*, ca și cum l-ar fi ținut de pământ.

Din loc în loc, atârnavă mușchi și plante agățătoare. Totul era descompus, haotic.

Însă n-a văzut pe nimeni. N-a auzit nici un urlet, nici un hohot de râs smintit.

Avea o armă: o bardă cu coadă lungă. Sperase să ia cu el o pușcă, dar se așteptase să nu primească nimic de la Carl. Și la început, așa a fost. Bătrânul nu era acolo când Nate a ieșit din casă. Era sus, în camera lui, cu ușa închisă. Însă Nate n-a apucat să meargă decât câțiva metri, când Carl l-a strigat. I-a dat barda, zicând:

— Am două. Ia-o. O să-ți trebuiască.

Și astea au fost toate vorbele de despărțire de care a avut parte.

Carl s-a întors în casă, Nate a pornit la drum.

Și acum, Nate era aici.

Nu-și făcuse vreun plan. Era greu să planuiești într-un univers

dement ca ăsta: nimic n-avea sens, așa că de ce să-ți faci vreun plan? Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să se ducă la tunel și să-l cerceteze. Să vadă ce era de văzut. Să intre adânc. Să se uite în jur.

Nate a început să străbată cu grijă parcul de distracții, și din nou privirea i s-a îndreptat spre mesajele scrise cu spray. Unul era mâzgălit pe o traversă din montagnes russes:

NU MÂNCATI MERELE NEGRE

Nu știa ce înseamnă și nici nu vedea vreun măr de mâncat.

Privirea i-a rătăcit absentă în sus, tot mai sus, și i-a trebuit un moment ca să-și dea seama că lucrul nelalocul lui de care a dat cu ochii era un cadavru. Atârna acolo de o funie – cu un laț în jurul gâtului. Era sus de tot, aproape pe șine. Trupul atârna complet nemișcat. Fața îi era o harababură de canalicule albe, cu crustă – trăsăturile nu se mai distingeau.

A mers grăbit mai departe.

Vidul larg căscat al Tunelului Groazei se profila amenințător în fața sa. Nate stătea la marginea luminii, și părea că stă mai degrabă pe buza unui versant abrupt. Bucăți din el se fărâmițau, amenințând să-l facă să se prăbușească-n gol și să moară. Urechile îi țiuiau. Inima-i bubuia în piept. Fiecare părticică din el îi țipa să se întoarcă, să fugă, s-o lase baltă. Dar și-a spus: *Asta și vrea. Vrea să dai bir cu fugiții. Așa că mergi mai departe.* Habar n-avea cum de știe asta. Sau dacă măcar știa – era absurd să creadă că locul ăsta era, cumva, viu.

Și totuși, dintr-odată, așa părea.

Era viu. Sau atât cât putea fi un loc.

La câțiva pași în tunel era un cadavru. Putrezit de mult, cu fața ca un dovleac uitat afară din octombrie până în februarie. Arăta ca un fermier: salopetă, bocanci de lucru, genunchi plini de noroi. Era real? Se temea că da. În mâna încovoiată ca o labă de maimuță a văzut licărind ceva...

O brichetă.

Nate a pășit în întuneric. S-a repezit și i-a furat cadavrului bricheta, pe jumătate convins că acesta o să se ridice brusc și o să se ia după el, împleticindu-se.

N-a făcut-o.

Simțea bricheta Zippo rece în mâna sa. A aprins-o și a apărut o flacără.

Tunelul, știa asta, ar fi trebuit să fie un circuit. Așa era în parcurile de distracții. Urcai în trenuleț. Te ducea peste tot și apoi coborai în același loc afurisit în care ai urcat. Însă Tunelul Groazei nu era așa. De fapt, n-avea sens, pentru că lui Nate i se părea că e o linie dreaptă, prin întuneric. Mergea și tot mergea, încotro? Nu știa. Dar în vreme ce înainta pe lângă șine, a observat că urmează o porțiune lină, la vale. O pantă de, poate, zece procente, la început.

Apoi un pic mai abruptă.

Lumina de la bricheta furată dansa pe pereți. Scotea în evidență zombi mecanici pe armături ca un burduf, gata să sară spre pasagerii trenulețului. A văzut difuzoare din care ieșea probabil o muzică stranie, sau înregistrări de țipete, și oglinzi deformate, vălurite, care îi băgau în sperieți pe cei din trenuleț, când se uitau și

se vedeau pe ei înșiși în versiuni mutante și schimonosite. Membre false, de cauciuc, atârnavă încă de tavan, pe lanțuri și sfori. Un picior, o mână, un cap...

A înghețat. Capul.

Nu era de un grotesc comic, ca piciorul și mâna, cu oasele ieșite la iveală, cu mușchiului lăsat la vedere și devenit, chipurile, de culoarea piersicii. Capul era mai mic. Zbârcit. Pielea era strânsă pe țeastă, sfărâmicioasă și uscată ca pastrama.

E un cap adevărat, și-a dat el seama. Lanțul care îl ținea se termina cu un harpon, și acel harpon era înfipt în tâmpla capului retezat.

În carnea seacă a frunții, în mijlocul unei perdele de păr fragil ca paiele uscate, era un număr:

19.

A trecut cu grijă pe alături, rămânând pe șine, ca să nu cadă în apa neclintită care mergea în paralel cu ele.

Flacăra brichetei lumina un tunel ce părea să n-aibă capăt. În față, niște forme erau lipite de zid – manechine-clovni încremenite și așezate în curba tunelului. Clovni siniștri, unul cu o macetă, altul cu un ochi atârându-i din cap.

Dincolo de ei, tunelul continua la nesfârșit.

S-a întors și a văzut că intrarea era acum departe. Să fi fost deja la vreo cinci sute de metri.

O umbră a trecut prin fața intrării. Ca un vultur zburând prin fața soarelui. Și apoi prin tunel a răsunat un huruit – prin tavan, în jos, până la șinele de sub tălpile lui. *Un tuncet*, și-a dat seama Nate.

O furtună.

Încă n-ajunsese aici. Dar... poate curând.

Carl spusese că uneori vin furtuni, și când veneau, aduceau cu ele iadul. *Prăpăd* a fost cuvântul pe care l-a folosit.

Alt huruit în depărtare, atât de puternic, că i-au clănțănit dinții-n gură.

Și acum, o alegere. Nate putea să plece. Putea încerca s-o ia înaintea furtunii, să se întoarcă la casa lui Carl – presupunând că bătrânul o să-l primească înapoi. Sau putea să rămână aici și să se adăpostească până trecea furtuna. Sau putea să se întoarcă iar și să meargă mai departe. Să vadă unde duce chestia asta. Dacă locul ăsta era cu adevărat cumva... tranzitiv, dacă îl putea duce în alt loc, poate înapoi acasă, atunci nu se înțelegea de la sine că ar trebui să meargă mai departe?

Cum era vorba?

Singura cale de ieșire e să treci prin asta.

Ceea ce l-a făcut să se hotărască. Avea să înainteze.

Dar înainte să apuce să se răsucescă pe călcâie și să se afunde în întuneric...

— *A fost odată ca niciodată*, cânta o voce acolo, în adânc. Un tânăr pe nume Eddie Reese s-a pomenit într-un tunel feroviar, furios din nou pentru că i se spusese „nu“ – „nu“ de către o fată, „nu“ de către un băiat: *Nu, Eddie, i-au spus, n-o să ies cu tine, n-o să te ating, n-o să mă uit la tine!*

Nate s-a răsucit pe călcâie, ca să înfrunte beznă. N-a văzut nimic acolo, deși umbrele păreau apăsătoare. S-a uitat la clovnii fioroși de pe perete, aproape așteptându-se să prindă viață – și să se repeadă la

el.

— Nu te apropia, a avertizat el bezna.

Însă vocea a continuat:

— Dar, în acea zi, tânărul, întreprinzătorul nostru Eddie – mare pasionat de numere, cum era – s-a pomenit în acel tunel numărând întâi de câte ori i se spusese „nu“, ceea ce, ca să se știe, era de douăzeci și una de ori, și apoi numărând cărămizile neregulate, diforme, din tunel. Care, ca să se știe, erau șapte. Însă Eddie a descoperit brusc că nu-i singur, așa cum tu nu ești acum singur. Acela a fost momentul în care Eddie s-a întâlnit cu demonul.

— Cară-te dracului! a strigat Nate.

— Demonul, Eligos Vassago, Diavolul. Deasupra și dedesubt, era el. Loial nu legiunilor Iadului și nici mizeriei Raiului. Și i-a spus lui Eddie că, dacă s-ar învoi să plece într-o misiune, o misiune măreață, ar putea să strice lumile și să devină zeu, și dacă ar face asta, nimeni nu i-ar mai spune vreodată „nu“.

Acum Nate vedea umbra lui Edmund Walker pășind prin întuneric. Un tăiș a lucit, în ciuda lipsei luminii.

— Nouăzeci și nouă de fete, a răsunat dinspre pereți o șoaptă, urmată de un chicotit.

Să fi venit de la unul dintre clovni?

— Nouăzeci și nouă pentru nouăzeci și nouă! a venit altă șoaptă, din partea opusă.

— Da, a zis Reese, cu o voce nu neapărat puternică, și totuși, cumva, omniprezentă – răspândindu-se ca niște șerpi care alunecă pe pereți în toate direcțiile. Ecoul era lent și calculat, o voce care se

țara. Eligos a zis să ucid nouăzeci și nouă de fete, de fete pure, tinere fecioare, încă nepângărite, și dacă le jertfesc pe ele, atunci, în punctul culminant, totul avea să se prăbușească.

— Însă tu ai dat greș, a strigat Nate. Nu-i așa? A cincea fată, Sissy Kalbacher. A scăpat. Mulțumită soției mele.

— Soției tale, a șuierat, cu mult venin și furie, acele două cuvinte. Păi, nu mă surprinde. Da. Am dat greș. Poate că a fost o amăgire să încerc măcar. Dar iată că am încercat și am fost răsplătit pentru efort. Am fost salvat de pe scaunul electric de trăsnet. Tras pe linie moartă, poate. Dar, oh, ce linie moartă mișto, Nate. Atâtea victime la îndemână. Și din când în când, o tânără nimerește în plasa mea. Deși, pentru moment, ești doar tu, nu-i așa?

Nate simțea cum se intensifică tensiunea. Făcea să freamăte aerul. Trebuia să plece de aici. Trebuia să plece. Dar voia al naibii de tare să-l omoare pe Edmund Walker Reese. Dacă era să nu mai ajungă acasă, cel puțin putea să-l ia cu el pe acest ucigaș...

Nu, și-a zis. Nu ești pregătit. Ești rănit, Nate. Încă.

— Totul e bine acum, a cântat Reese. Munca mea a fost reluată de un candidat mai priceput. Băiatul: Oliver. Oliver omorând alți Oliveri omorând alți Oliveri, piese de domino căzând unele peste altele, până când lumea moare. Și când moare, toți vin aici. Iar ultimele două cuvinte le-a rostit pe un ton gutural, cu un sunet neomenesc: *La mine.*

A izbucnit într-un râs ca un strigăt dement, sacadat.

Edmund Reese a țâșnit înainte, cu cuțitul despicând aerul, scânteind pe pereți. S-a avântat cu un răcnet, și părea că n-are două

brațe, ci patru și apoi șase – iar umbra lui a devenit mai mare, mai ciudată, și pe când fugea, nu se auzea doar zgomotul pașilor în întuneric, ci și sunetul cleios al unor creaturi șerpuitoare, ca un ghem de viermi infiniți care țâșnesc prin tunel. Și atunci clovnii de pe perete au început să râdă odată cu Reese...

Tunetul a bubuit, însă Nate n-avea de ales – s-a întors și a luat-o la fugă cât îl țineau picioarele înapoi spre intrare. Să înfrunte furtuna era o nebunie. Însă nebunia era preferabilă chestiei ăsteia. Nu-l putea învinge pe Reese. Nu aici. Nu acum. Trebuia să fugă.

Nate n-a îndrăznit să privească în spate, și-a ținut ochii ațintiți înainte. Semicercul de lumină care arăta ieșirea din Tunelul Groazei s-a întunecat. Cerul care mai înainte fusese albastru devenise acum de un verde gălbejit, straniu. Un cer bolnav, răscolit de furtuna care se apropia. Și așa...

Sunetul pașilor din spatele său a încetat.

Nu te uita. Nu te uita. Nu te uita.

S-a uitat.

Reese stătea în picioare, departe. Flancat acum de siluetele clovnilor, care se smulseseră de pe pereți și se legănau. Ceva ud licărea în spatele și în jurul lor – viermi care șerpuiau prin măruntaiele tunelului. Clovnii se opriseră la vreo sută de metri înapoi. Le vedea siluetele. Privind. Reese nu mai era cu ei. Se întorsese în întuneric. În tunel.

Nici măcar ei nu cutezau să iasă în furtună.

Bine.

El a fugit drept spre furtună.

Grindina şuiera în jur, pe când cerul devenea tot mai cenușiu și mai verde. Cădea peste parcul de distracții aflat în paragină, cu zgomotul disonant al unor bile de sticlă șiroind din cer – și îl și usturau la fel, bombardându-l cu durerea ascuțită a unor pietre aruncate în capul, gâtul, umerii și spatele său. Nate și-a ascuns capul în adăpostul neîndestulător al brațelor, fugind prin parc, pe lângă tarabele pentru mâncare și băutură și roata mare, arsă...

Fulgerul a sufocat cerul. Alb și strălucitor. Umplând totul. Iar când a dispărut, și Nate a rămas clipind ca să alunge fâșiile de lumină stelară din ochi, a văzut că e înconjurat.

De fiul său.

De o mulțime de versiuni ale fiului său.

— Oliver, a zis, iar glasul i s-a frânt.

Oliver, împușcat între ochi, cu părul lung și ud lipit pe obraji. Oliver, cu beregata despicată, ca un plic ținut în abur. Alt Oliver, cu încheieturile mâinilor tăiate, din care se prelingea sângele, ca o apă cu rugină. Un Oliver umflat ca un cadavru din râu, alt Oliver, cu pastile, pe jumătate dizolvate, lipite pe interiorul buzei inferioare, ca niște confetti de zahăr pe o brișă. Altul împușcat în piept. Unul căruia i se revărsau măruntaiele. Unii atât de descompuși, că abia mai puteau fi recunoscuți. Unii cu pielea trandafirie, morți de curând, alții cenușii, morți de săptămâni întregi, dar încă neputrezii. Toți cu gurile deschise la unison. Fredonând și bolborosind. Cu sânge revărsându-se din ei. Cu apă de râu revărsându-se din ei. O cascadă de fiere învolburată.

Fredonarea lor sinistră s-a rezumat apoi la un singur cuvânt...

— *Taaaaatăăăă.*

Ceva s-a izbit de el. Nate s-a răsucit rapid, cu barda ridicată...

Era Carl. Cu ochii cât cepele, în vreme ce se uita la toți acei Oliver din jurul lor.

— Doamne sfinte, a strigat Carl, acoperind şuieratul grindinei, apoi a făcut semn, cu pistolul din mână. Trebuie să mergem, Nate, haida. Haida!

Și a început să-l tragă pe Nate, iar acesta a fugit împreună cu bătrânul – a închis ochii când și-au croit drum prin mulțimea de versiuni cadaverice ale fiului său, știind că nu se poate uita iarăși la ele. Când a deschis ochii, dispăruseră, sau rămăseseră în urmă, și a avut destulă minte ca să nu se uite în spate.

Cei doi s-au grăbit împreună spre ieșirea din parc, care se vedea de-acum.

— Aproape am ajuns, a strigat Carl, peste zgomotul cascadei de grindină.

Fulgerul a luminat iar cerul. Și de data asta, trăsnetul a izbit ca un ciocan pământul – l-a dărâmat pe Nate, care l-a văzut pe Carl, sau silueta lui, prins în canalul vijelios de electricitate. Nate îi vedea pielea, oasele, toate înnegrindu-se și cojindu-se ca un pergament care arde.

Fulgerul a dispărut.

Și odată cu el, și Carl Graves.

SCULPTÂND PĂSĂRI

Ce mai ospăț pe cinste.

Maddie a privit festinul – scuzați, „festinul” – din fața lor.

Sos de merișoare din conservă: tradițional.

Cartofi dulci din conservă: în cei mai mulți ani, prefera să-i prepare ea însăși, dar, bine, mergeau și ăștia.

Chifle cu cartofi ieftine: înlocuitor de două parale al biscuiților, însă Maddie a făcut ce a putut, prăjindu-le pe soba cu lemne; acum fiecare avea crusta de cărbune a Inimii Diavolului²⁹.

Mezel de curcan în sos la borcan: *la pièce de résistance*.

Oliver împungea cu furculița, ducând mohorât la gură mâncarea mizerabilă și strâmbându-se la fiecare înghițitură. Pentru o clipă, a simțit că o săgetează ranchiuna și i-a venit să se rățoiască la el: *Știi, o mulțime de copii din țara asta au parte de ceva mult mai rău, și ai putea să apreciezi efortul pe care-l fac ca să ne putem oferi un soi de Zi a Recunoștinței în mijlocul furtunii ăsteia de rahat*. Dar și-a mușcat limba, pentru că știa că nu-i cinstit. Nu era vorba că lui Oliver nu-i plăcea mâncarea (cu toate că de ce i-ar fi plăcut, bleah). Era vorba de dispariția tatălui său. De faptul că viețile lor fuseseră date peste cap. Erau fugari, singuri, pe coclauri. El aproape că fusese ucis, și nu de un oarecare, ci se pare că de el însuși. În plus, lua antibiotice pentru rana de la mână – și asta îl deranja la stomac.

Puștiul avusese parte de niște experiențe foarte stresante.

La fel și tu, și-a zis Maddie.

Și acela a fost momentul în care Oliver a zis:

— Și până când o s-o ținem așa? Întrebarea a lovit-o în moalele capului.

— Poftim?

— Când încetăm cu toate astea? Jake e încă acolo. Nu-l vor găsi. El are magie. O să fugă, sau o să fie mai isteț decât ei, sau poate o să-i omoare. Și apoi o să vină după noi aici. Nu se uita la ea, ci prin ea, ca și cum ar fi străpuns-o cu privirea. Care e ultima etapă? Care-i planul, mamă? Tu faci întotdeauna planuri.

Se simțea căzând, ca și cum cineva ar fi tras de un levier și ar fi deschis o trapă sub scaunul ei. Îi era frig. Apoi o treceau căldurile. De-abia putea să răsuflă și și-a zis: *E menopauza, e un atac de cord, e un afurisit de anevrism?* Dar, firește, știa că e panică. Panica pură, cu colții însângerați, mușcând zdravăn din ea.

Sunt o persoană care-și face liste și își stabilește țeluri și planuri, care știe întotdeauna ce să facă, însă iat-o aici și n-avea nimic. Nici un răspuns. Nici o îndrumare. Se retrăsese, pur și simplu, din lume, ca și cum ar fi murit și ar fi ajuns în acest spațiu intermediar, în acest purgatoriu, în această cabană de la capătul lumii.

Care era sfârșitul?

Exista un sfârșit?

— Ești bine? a întrebat Oliver, care nu se mai uita în ochii ei, ci undeva mai jos.

Spre inima ei. Ce vede el?

— Da, a mințit ea. Apoi adevărul i-a scăpat pe negândite: Nu!

Doamne. Nu, fir-ar să fie. A scos brusc un suspin și a plâns tare vreo zece secunde – zece secunde aproape eterne. Apoi și-a șters ochii, și-a dres glasul și a zis: Cina asta-i mâncare de șobolani. E de rahat, m-am săturat de ea.

— Oh... N-am vrut să zic...

Ridicându-se brusc în picioare, Maddie a adăugat:

— Haide. Mergem să lucrăm ceva.

— Poftim? De ce? a întrebat-o, năucit, Oliver.

— Pentru că, băiete, atunci când vine vremea, când capul ți-e plin doar de..., a zis, gesticulând sălbatic, cu degetele parcă mâzgălind cuvinte pe orbita craniului ei. De aiureli, cel mai bun mod de a răzbi cu maceta prin buruieni și de a îneca paraziții sonori e să te apuci să creezi ceva. Prin urmare, asta o să facem. O să ne apucăm să creăm ceva. Pentru noi. Pentru lume. Noi creăm, asta facem.

Pentru prima dată după săptămâni întregi, și-a văzut băiatul zâmbind.

Asta a umplut-o de viață.

S-au așezat pe veranda îngustă a cabanei, în frigul care începea să-și arate colții, sub unica lumină a unui bec într-un borcan mare. Dincolo de lumina slabă, erau parcare cu făgașe noroioase din fața cabanei și o alee lungă, care trecea printr-un gard de pini întunecați, ce stăteau de strajă. Deasupra, cerul nopții era senin, înțesat de stele. Luna nu era decât o așchie de os alb.

Bucuria lui Oliver la gândul de a crea ceva era diminuată de dificultatea propriu-zisă a actului fizic – se străduia din răputeri să

țină lemnul în mâna vătămată și să sculpteze cu cealaltă. Mama trebuie să-i fi simțit frustrarea, așa că a început să sculpteze mai mult ea – lăsându-l pe el doar să hotărască cum va arăta sculptura.

Găsiseră un cuțit rudimentar în sertarul din bucătărie, și mama îl folosea ca să sculpteze bufnițe din bucăți de lemn cât o minge de *softball*. Maddie a scrâșnit din dinți și a cioplit vârfurile celor două urechi, apoi i-a dat bufnița lui Oliver. Pasărea pe care o ținea în mâini părea solidă – nu ușoară și aeriană, ci grea, într-un fel care părea aproape imposibil. A așezat-o pe balustrada de lemn a verandei, alături de celelalte două pe care le sculptase ea. Fiecare era un pic diferită de cea dinainte. Aproape că păreau să-l privească. Presupunea că asta era chestia grozavă la un artist: impresia că opera ta e mai mult decât ceea ce este. Ca și cum i-ai fi dat viață. Ca și cum i-ai fi insuflat spirit.

— Dă-mi bucata următoare, a zis ea, iar el a întins mâna spre grămada de lemne de foc pe care le tăiaseră.

Oliver a făcut ce îi ceruse, iar ea a zis:

— Hururez, de data asta? Buhă? Ce?

El a râs și a ridicat din umeri.

— Nu știu. Cum ar fi, ăăă, una dintre alea cu gură de broască?

— Alea nu-s chiar bufnițe, l-a corectat ea, gesticulând cu cuțitul.

— Cum de știi asta?

— Puștii nu-s singurii care pot să se uite pe YouTube, amice.

— Bine, bine. Tocmai am făcut o bufniță-cu-coarne, așa că, da, presupun că un huhurez?

— Bună alegere, puștiule. Găsește-mi una pe telefon, să avem o

fotografie de referință.

Oliver a încuviințat din cap și s-a apucat să caute.

— De ce bufnițe? a întrebat el.

Maddie a zâmbit.

— Păi, când eram mică, am avut o bufniță. Âăă... nu una adevărată, dar nici de jucărie. Era bibeloul ăla pe care mi l-a cumpărat tata dintr-o călătorie în nordul statului. Ceva de pus pe raft, un ornament. Era o bufniță, și era făcută din cărbune. Sculptată în cărbune. Nu cred că m-am gândit vreodată prea mult la ea, dar... stătea pe noptiera mea, noapte după noapte. Mă veghea.

— Poate că și bufnițele astea pot să ne vegheze.

— Poate că da, amice. Poate.

Pe când ea vorbea și lucra, Oliver a observat că durerea și furia mamei sale scădeau iar. Le văzuse atingând apogeul în timpul cinei – pe când vorbeau, un vârtej de frustrare urcase dansând în ea, ca o tornadă din deșert. O umpluse cu totul de un întuneric năvalnic, spintecător. Dar acum se mai atenuase. Ajunsese mic de tot și fremăta încet. Asta era bine? Așa părea. Însă Oliver se lupta iarăși cu întrebări despre natura durerii. Era mai bine ca durerea să fie micșorată, dar să i se îngăduie să rămână? Sau era ca o infecție care trebuia vindecată? Un dinte stricat care trebuia scos?

Aș putea să întind, pur și simplu, mâna și s-o scot din ea...

— Cât despre întrebarea ta dinainte, a zis ea brusc, nu știu.

— Care întrebare dinainte? a zis el, cu toate că știa.

— Care-i planul. Cât va dura asta. Totul. Maddie a răsucit cuțitul în mână, cu gândul în altă parte. Nu știu. N-am nici un răspuns.

— Și dacă el vine după noi?

N-a trebuit să spună cine.

— Nu știu, amice. Avem pistolul tatălui tău, și el m-a învățat acum mult timp cum să-l folosesc. Suntem departe de lume, în plină pustietate. E o poartă, și noi avem cheia de la ea. E destul de ușor de apărut și, în cel mai rău caz, putem să fugim în pădure. Autostrada e la numai câțiva kilometri spre nord.

— N-ar fi mai bine să fim... cumva, mai aproape de oameni?

— Nu, a zis ea, iar Oliver a văzut cum durerea din ea înflorește ca un fum negru. Nu putem avea încredere în alți oameni, Olly. Ai avut încredere în Jake – și uite ce s-a întâmplat. Și tatăl tău a avut încredere în Jed. Cel mai bine e să fim doar tu și cu mine.

— Știi unde e Jed, nu-i așa?

Mama a mijit ochii, bănuitoare.

— De ce întrebi?

— Ai zis că l-ai găsit. Și apoi l-ai lăsat să plece iar.

— Aha.

Oliver a simțit cum mama lui îl sfredelește cu privirea.

— Ce?

— Nu te face că nu știi. Ai căutat prin telefonul meu.

Hait.

— Păi... Ura minciunile. Efectiv, le ura. Bine! Mda, căutam jocuri, adică, orice, chiar și Candy Crush sau vreo altă aplicație veche, pentru că mă plictiseam și... apoi am văzut mesajul și...

Era un mesaj care zicea, cu majuscule, pentru că se pare că așa scriau bătrânii: SPER CA TU ȘI BĂIATUL SUNTEȚI BINE. DACĂ AI

NEVOIE DE ABSOLUT ORICE, TRIMITE MESAJ LA ACEST NUMĂR. SUNT SIGUR CĂ N-AI ÎNCREDERE ÎN MINE ȘI ÎNȚELEG ASTA, ÎNSĂ DACĂ EȘTI VREODATĂ LA ANANGHIE, SUNT AICI.

Dacă ești vreodată la ananghie...

Mama a ridicat din umeri.

— N-am vorbit prea mult. Nu știe unde suntem.

— Tu știi unde-i el?

— Nu.

— Și atunci, de ce mai vorbești?

Ea a oftat.

— Sunt doar câteva mesaje. Voia doar să vadă ce facem.

— Poate din cauză că încă lucrează pentru Jake.

— S-ar putea. Însă nu cred asta.

— De ce?

— Nu știu.

În voce i se furișase iritarea. Fumul negru se răscolea din nou în ea.

— Cred că l-am făcut să înțeleagă. Cred că am găsit o ușă în el și l-am condus prin ea. Are vreun sens? La dracu', probabil că nu. A coborât privirea spre bucata de lemn, care era viitoarea bufniță. E un om care a suferit mult, și acea suferință i-a forțat mâna. Nu-l iert. Nici vorbă. Și tatăl tău avea în el multă suferință, și niciodată n-a lăsat-o să-l călăuzească sau, cel puțin, nu s-a lăsat manipulat de ea, a zis, apoi, cu un geamăt, a izbit bucata de lemn de balustradă, *ca-bum*. Aș vrea ca tatăl tău să fie aici. Eu mă descurcam cu o mulțime de lucruri, Olly, dar asta? Tot haosul și toată nebunia? Tatăl tău a fost întotdeauna o stâncă în furtună – netulburat de crize, în stare să

dea dovadă de un calm și de o tărie de nestrămutat. Și mi-e al dracului de dor de el.

— Și mie. As vrea să fie aici.

— Și eu, puștiule. Și eu.

Au stat așa o vreme. Frigul de noiembrie i se furișa în oase lui Oliver, și băiatul s-a cutremurat.

— Cred că o să merg înăuntru.

— Du-te. Eu o să mai zăbovesc pe aici. Poate mai cioplesc o vreme.

— Noapte bună, mamă.

— Noapte bună, amice.

Maddie era la a treia bere și la a treisprezecea bufniță.

Bea o bere neagră rusească, deosebit de aspră, numită Old Rasputin. O luase de la un distribuitor de lângă magazinul Walmart din Honesdale. Nu-și mai simțea buzele, dar își simțea dinții. Amândouă erau semne că încă nu-i matolită de-a binelea, dar e pe calea cea bună.

Cât despre bufnițe, ei bine, la a cincea nu-i mai păsa de ce fel sunt, iar la a zecea poate că începuseră să arate cam aiurea, dar ei tot îi plăceau. *Micuța mea familie ciudată de bufnițe*, și-a zis. Paznici și vânători.

A împuns-o pe una cu cuțitul, și bufnița s-a clătinat pe balustradă.

— Haida, a îndemnat-o. Clipește. Dă din aripi. Huhurește la mine, a zis, tot împungând-o. Țipă! Zboară! Scoate-mi ochii cu ghearele! Treci dracului la treabă!

Tot nimic. Fiecare era doar o bucată de lemn mort.

— Ah, atunci cărați-vă dracului, s-a răstit ea și le-a măturat de pe balustradă.

Și din nou a fost sigură că-i scapă ceva. O parte din toate astea. O parte din sine.

Ce făcea aici? Ce spera să realizeze?

Avusese dreptate. Îi simțea lipsa lui Nate. Da, ea era cea care făcea planuri în interiorul planurilor în interiorul planurilor. Dar în acest gen de situație al dracului de specială, el ar fi știut ce să facă.

Iar mie mi-e al naibii de dor de el.

Și mie, a auzit în minte vocea fiului său.

Mi-aș dori să fie aici.

Și-a mușcat ușurel obrazul pe dinăuntru. A privit în jos spre cuțit. A privit în jos spre bufnițe. Gândul i-a fugit la momentul în care l-a făurit, fără să-și fi propus, pe Edmund Walker Reese – un automat dement, rău, trezit la viață, care a încercat s-o ucidă.

Își dorea ca Nate să fie aici.

Dar apoi s-a întrebat:

Dacă ar putea să fie?

Dacă ea l-ar putea aduce pe Nate aici?

Maddie a început să plănuiască.

Nate s-a ridicat legănându-se în capul oaselor, clipind ca să alunge valul alb din fața ochilor. Încet, zidul de lumină a început să se dezintegreze în bule precum cele din lămpile decorative cu lavă. S-a ridicat, înțepat de grindină, uitându-se la pământul pârjolit pe care stătuse Carl cu doar câteva clipe înainte, când trăsnetul... l-a luat? L-a ars? Urma aia carbonizată era el?

— Carl! a strigat Nate.

A înghițit în sec, întrebându-se ce să facă. Să se întoarcă în casă? Să fugă înapoi în parc? Se simțea amețit.

Apoi toate firișoarele de păr de pe gât i s-au zbârlit. La fel și cele de pe brațe. Furnicături peste tot – aerul părea viu, ca niște furnici care ard.

Și apoi a fost ca un tunet neauzit: un șuierat, o pală de vânt. Carl a apărut în fața lui, nemișcat, privind în gol. Apoi a dispărut iar, ca să apară din nou peste o fracțiune de secundă. Ca și cum ar fi fost o eroare, o imagine sărită. A doua oară s-a bâlbâit:

— Ate... sunt... înă... înd...

Nate s-a repezit la el, l-a prins de mână și l-a tras deoparte. O descărcare electrică dintre ei a scos un pocnet puternic: a fost ca și cum te-ar fi înțepat cineva cu o piuneză. Dar atunci Carl, zguduit, a părut să rămână pironit în loc.

Și a fost rîndul lui Nate să zică:

— Trebuie să mergem, Carl. Hai. *Trebuie să ieșim dracului de aici, acum.*

Până să intre înapoi în casă, epuizați și cu privirea rătăcită, furtuna

trecuse deja. Ziua a devenit cum fusese înainte: umedă și caldă, cu aerul îmbâcsit acum de nori de țânțari și alte gănganii înțepătoare.

Ajunși înăuntru, s-au așezat greoi la masa din sufragerie.

O vreme, nici unul nu s-a uitat la celălalt. Nici unul n-a făcut nimic. Stăteau acolo, amorțiți. Siderați.

În cele din urmă, Nate a zis:

— Mulțumesc că ai venit după mine.

Carl și-a mutat privirea spre Nate.

— Sigur. Nu ești fiul meu, dar...

Cuvintele i s-au stins pe buze.

— Trăsnetul, a zis Nate. L-am mai văzut. Te-a dus cu el. Altundeva. Nu-i așa?

— M-am văzut murind.

Nate a tăcut o vreme.

— Bine.

— Pentru o clipă am crezut că mor. Că am un soi de... cum îi zice, chestia aia cu decorporalizarea. Stăteam în colțul dormitorului meu, uitându-mă la altă versiune a mea, care era în pat. Versiunea aia a mea arăta ca dracu'. Pielea ca hârtia. Galbenă ca puroiul. Eram pe moarte. Poate chiar mort. Și tu erai acolo, sau una din versiunile tale...

În vreme ce Carl vorbea, înțelegerea se așeza în Nate.

— Ai trecut în partea cealaltă, a zis Nate.

— Ce? Ca în spectacolul ăla vechi, *Angel of the Night*?

— Nu știu ce este. Ce vreau să zic e că ai fost un călător, Carl. Te-ai dus în lumea mea. Ai văzut... m-ai văzut pe mine. Și pe tatăl meu,

versiunea ta de care am avut eu parte. Cuvintele erau greu de rostit, dar a reușit să vorbească mai departe. Carl, tatăl meu a murit de cancer. Eram acolo când s-a întâmplat. Îl uram. Nu eram acolo ca să-i aduc... alinare sau vorbe frumoase. Nu căutam împăcarea. Nu voiam decât să-l văd murind. Și l-am văzut. Dar apoi am văzut... te-am văzut acolo pe tine. Stând în colț. Cu pistolul în mâna stângă. În acel moment m-am gândit că ești stafia lui, însă... S-a frecat la ochi cu podul palmelor. Erai tu. Nu o stafie. Erai real, presupun.

— Hm, mi-e tare greu să pricep toate astea.

— Nu ești singurul, Carl.

Carl l-a bătut pe braț.

— Du-te să te speli, fiule. O să scot sticla de whisky. Fiin'că am nevoie de un pahar sau de vreo trei, și mă gândesc că și tu ai.

Whiskyul nu era cine știe ce. Royal Crown Canadian – Nate a subliniat că în lumea sa era Crown Royal, nu Royal Crown, dar altfel, ambalajul și eticheta erau la fel. În plus, și tatăl lui bea chestia aia. După vreo oră, erau abțiguiți bine. Nu cât să se-ntindă pe jos și să se umple de vomă, dar pe Nate nu-l mai dureau nimic, totul părea o baie caldă, cu săruri. Carl spunea o poveste despre un „flăcău cu care muncea” la uzina de mase plastice în care a lucrat cea mai mare parte a vieții, un tip pe nume Keith. Keith, a zis el, juca tot timpul la loterie. În fiecare zi, în fiecare săptămână, fiecare bilet de răzuit, fiecare extragere. Lui Keith îi plăcea să spună: *Dumnezeu îi ajută pe aceia care se ajută singuri, asta-i din Biblie. Trebuie să faci tu jumătate din drum, și El o să facă cealaltă jumătate.*

Nu poți să câștigi dacă nu joci, Carl, nu, pe cinstea mea, nu poți. Așa că, într-o zi, a continuat Carl, ținând în mână cana de cafea plină cu whisky, țăcănită ăla și-a lăsat pe birou biletul de la loteria lu' pește. Și vorbim de loteria națională, câștigul baban – de atunci a devenit și mai mare, dar atunci era cea mai mare sumă pe care o aveau, câteva sute de milioane de dolari, cam așa ceva. Și Keith, în fiecare zi, era ca întors cu cheia, se ducea la toaletă să se ușureze, umplea de putoare tot locul ăla nenorocit, așa că m-am furișat la biroul lui și, la iuțeală... — a zis Carl, mimând acțiunea – am copiat numerele pe care le alesese. Apoi m-am întors la biroul meu și m-am tolănit pe scaun cu ziarul în mână, fluierând un cântec de-al lui Willie Nelson. Acuma, cum ziceam, Keith era ca întors cu cheia. Extragerea la loterie se făcea în fiecare seară la ora unsprezece, dar Keith nu putea să stea treaz până atunci – trebuia să fim la lucru la cinci dimineața, nu? Sigur. Așa că venea, își punea prânzul în frigider, făcea drumul obișnuit, apoi ieșea, căuta ziarul și verifica numerele. În fiecare zi. Dar în ziua aceea eu am luat primul ziarul, așa că el a ieșit de la toaletă mirosind a dezodorizantul pe care îl folosise, de parcă ar fi fost apă de colonie – și, apropo, dezodorizantele alea pentru toalete nu funcționează, fie vorba între noi...

Nate a răs.

— Tot ce fac e să-i dea toaletei miros de rahat și vanilie, în loc să fie doar de rahat.

— Așa-i! Așa-i, asta fac. Așa că iese el de acolo mirosind a... mă rog, nu știu dacă era rahat și vanilie, dar poate rahat și gălbenele sau așa ceva, și se uită după ziar – dar apoi vede că e la mine. Și mi-

l cere, iar eu zic: Uite, îți citesc eu numerele, și între timp îl împung un pic, îi zic: Keith, nu câștigi tu cât îi hăul. Nu câștigi tu cât îi hăul! Nu mai juca, pentru numele lui Dumnezeu, și el îi tot dă cu Dumnezeu *îi ajută pe aceia, trebuie să faci tu jumătate de drum, nu poți să câștigi dacă nu joci și toate idioteeniile alea*. Dar vezi tu, eu îi știam numerele. Așa că i le citesc, foarte rar, ca și cum aș citi numerele reale, de pe bilețelul pe care le notasem, vezi tu? Așa că i le citesc unul câte unul, și în vremea asta ochii lui se cască tot mai tare. Iar la sfârșit crede că a câștigat! Crede că a câștigat cinci sute de milioane de dolari.

— Ce a făcut? a întrebat Nate, râzând.

— Oh, ce a făcut? Nate, o să-ți spun. A cheltuit banii ăia din primele treizeci de secunde. O să cumpere un jacuzzi. O să cumpere un Ford F-350. O să cumpere o casă în Florida Keys și o să-l pună pe Jimmy Buffet însuși să vină să-i compună un cântec despre, naiba mai știe, o aiureală cu papagali și pirați și cheeseburgeri, sau ce-o mai fi. Și n-are de gând să împartă banii cu noi, ohh, nu. Nu cu noi, nu donații, nimic. Și cum rămâne cu Dumnezeu? l-am întrebat. N-ar vrea Dumnezeu ca el să ajute copiii care mor de foame? Și a zis, îți jur că așa a zis: *Dumnezeu îi ajută pe aceia care se ajută singuri, Carl*. Și numai ce ne pomenim cu el că începe deja să-și exerseze discursul de rămas-bun – avea de gând să-și dea demisia chiar în ziua aceea! Să meargă direct în biroul șefului și să-i spună să se ducă dracului, toate astea: *Acuma-s bogat, te-am salutat din mers, javră*. Așa că a pornit spre biroul șefului, și noi l-am lăsat să ajungă până la ușă înainte să-l oprim și să-i spunem adevărul. Oho, frate. Mamă, ce s-a

mai înfuriat! Scotea fum pe nări. S-a înroșit la față ca o sfeclă și... Carl a început să râdă așa de tare, că găfâia. Oh, a fost mare panaramă. Prostovanul naibii.

Cei doi bărbați au râs până au răgușit, apoi Carl a mai turnat whisky pentru amândoi.

— Tu ai făcut vreodată, ahh, ai făcut vreodată asta cu tatăl tău? Să ședeți și să beți și să pălăvrăgiți, vreau să zic, a zis Carl, dar umorul îi pierise din voce.

— Nu, a zis Nate, brusc încordat. Cu siguranță nu.

— Tatăl tău a fost cu adevărat o jigodie, ha?

— Un nenorocit, Carl. Un nenorocit.

— Te superi dacă întreb...

— Vrei să știi cât de rău a fost el.

Carl n-a răspuns, însă expresia lui era destul de limpede.

— Bine, a zis Nate. Nu prea vorbesc despre asta, însă tata, tatăl meu, Carl Graves al meu, mă rupea în bătaie. O bătea mereu pe mama. Nu știu. Sună... gol când o spun așa, ca și cum ar fi ceva banal, dar nu pot să-ți explic cum a fost să cresc într-o astfel de casă. Nu era nici măcar faptul că mă bătea în mod regulat – în unele zile părea că vrea să compenseze, ca și cum ar fi încercat să fie mai bun, dar, cumva, asta era și mai rău. Pentru că era... ei bine, ca ziua de azi. O zi însorită, care ascunde o furtună iscată din senin. De la calm la haos. Nu mai aveam încredere în nici o clipă. Acum râdea la o emisiune sau se uita la un film cu cowboy, și în clipa următoare se repezea la mine sau la mama, din pricina vreunui lucru mărunț sau stupid, ori poate chiar din nimic. Poate din pricina a ceva ce-și

imaginase. Bea. Fuma. Ne bătea.

Carl a tăcut o vreme.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Mda. Mă rog. Ce-a fost a fost.

Acum Nate îl țintuia cu o privire pătrunzătoare pe bătrân. Vocea îi era glacială când a zis:

— Cum e cu tine, Carl? Ți-ai bătut băiatul? Pe Nathan?

— Nu.

— Ești sigur?

Carl a oftat zgomotos și a încuviințat alene din cap.

— Sunt sigur. Asta nu face totuși din mine tatăl anului. Nu am fost prin preajmă, Nate. Nu stăteam pe acasă. Eram la lucru, iar după lucru eram la crășmă, iar după aia probabil mi-o trăgeam cu vreo chelneriță sau ce-o fi fost.

— Și Nathan? Cum l-a afectat asta?

— Lanțul mai are vreo două zale în plus, Nate. Faptul că nu eram acolo a fost rău pentru nevastă-mea, Susan. Susan era... alcoolică. Aici, Carl s-a holbat la whiskyul din cana sa, ca și cum ar fi fost un oracol. Ea avea probleme și, în loc s-o ajut, doar am fugit, iar în lipsa mea, durerea și nefericirea ei au crescut, la fel și cantitatea de alcool. Ea îl bătea pe fiul nostru. Și cred că-i mai rău când o mamă își bate fiul, pentru că tații, bărbați fiind, sunt, pur și simplu... mânioși, tornade de suferință, însă femeile sunt cele care oferă grijă, sau așa se presupune. Ele sunt cele care te îmbrățișează ca să-ți treacă durerea...

— Nu face asta. Nu spune că e în ordine ca bărbații să fie monștri.

Dacă suntem, trebuie să ne asumăm asta. Nu-i mai bine sau mai rău când unul dintre părinții tăi te maltratează, și celălalt nu, Carl. E îngrozitor, oricum ar fi.

A încercat să și-o imagineze pe mamă ca pe monstrul din acea familie. Ce-i drept, Nate o învinovățea un pic pentru ceea ce i se întâmplase lui. Nu îl apăraseră. Nu se apăraseră nici pe ea. Toată viața, chiar și acum, în sinea lui s-a dat o luptă între părerea de rău pentru ea și supărarea *pe* ea. Știa că ea e o victimă, la fel ca și el, însă el era pe atunci doar un copilăș, iar ea era un om în toată firea. Ar fi putut să-l ia de acolo. Nu-i așa?

A curs mult sânge pe gârlă de atunci, presupunea.

— Ai dreptate, a zis Carl. Chestia e că mi-am abandonat familia, și ea nu avea pe nimeni care s-o ajute să meargă pe calea cea dreaptă, așa că și-a vărsat amarul pe Nathan. Iar Nathan a crescut... știi tu, era un ghem de nervi copilul ăla. Mereu intra în belele. Se încăiera. În liceu s-a apucat de droguri, dar a reușit cumva să termine școala. Era varză. Uneori începea să îndrepte corabia, după care alt vânt năprasnic îl arunca iar în derivă, apoi a venit Maddie, și Oliver – un accident, puștiul ăla, însă atunci nevasta mea deja murise de ciroză, iar eu mă liniștisem, așa că Oliver a locuit la mine la fel de multe zile cât a locuit la ei. Apoi, ahh...

Aici s-a oprit un moment. Privind din nou țintă în adâncul tulpure al whiskyului de duzină. A adulmecat, ca și cum ar fi încercat să se hotărască, și a trântit la loc cana.

— Apoi, într-o noapte, Nathan a luat o supradoză. A lăsat un bilet. Prin urmare. Maddie și Oliver au devenit o parte mai importantă a

vieții mele, și am încercat să fac în așa fel încât să le fie bine, însă... în Oliver trăia fantoma fiului meu. Și apoi a venit băiatul ăla, Jake, și... cu asta, basta. Doar un tren care se hurducăie pe șine proaste, stricate. Accidentul era inevitabil, presupun. Atâta distrugere pe drum...

Distrugere. Acel cuvânt i s-a înfipt în cap lui Nate. *Atâta distrugere pe drum.*

— Îmi pare rău, a zis Nate. Nu știu dacă ajută la ceva.

— Ajută. Nu rezolvă totul, însă o parte da, a zis Carl, clipind, ca să-și alunge o sclipire din ochi. Dă-mi voie să te întreb: cum reușești tu?

— Ce să reușesc?

— Să fii sănătos la cap. Nathan al meu era dat peste cap de tot ce i-am făcut eu și nevastă-mea. Iar noi eram... presupun că eram dați peste cap de ceea ce ni se făcuse nouă. Tatăl meu mă tăbăcea tot timpul. Mama ei era bețivă. Așchia nu cade departe de trunchi, cum se zice. Însă tu – dacă nu cumva joci teatru, tu ai rămas sănătos la cap. Cum?

Nate a chicotit ușurel.

— Pur și simplu, am făcut-o. Pur și simplu, mi-am păstrat mințile la un loc. Nici măcar la un loc – am ținut totul în spatele a ceea ce eu numesc digul meu. Ca un ocean răscolit de furtună, ținut în frâu de un zid emoțional foarte puternic.

— Nu-ți faci niciodată griji că un lucru ca ăsta, ceva așa de rău, n-o să rămână dincolo de zid? Un uragan ar putea să-l ridice și să-l aducă dincoace.

— Ba-mi fac. Sau, oricum, mi-am făcut. M-am îngrijorat că digul o să cedeze. Sau că oceanul o să se înalțe prea mult, prea repede. Și m-am temut că într-o zi o să mă frâng. Că o să ajung să beau prea mult. Ori că o să-mi sugrum fiul sau să-mi lovesc soția. Știam, în adâncul sufletului, că n-aș face-o, însă uneori îți intră în cap un gând și nu te mai poți descotorosi de el, oricât de mult încerci, a zis, cu un oftat. Pe Oliver al meu l-am dus la terapie. Eu ar fi trebuit să merg, nu el. Aproape că-l invidiam, dar nu mi-am dat seama cu adevărat în acel moment. Doar să ai pe cineva de acest fel cu care să vorbești... să te ajute, știu și eu, să dai totul la iveală.

— Știi cum se zice, că oxigenul e cel mai bun antiseptic?

— Dacă e să mă iau după tine, aș fi zis că e înălbitorul.

Nate a așteptat, apoi pe față i s-a înfiripat un zâmbet.

Carl a râs iar, un hohot mare, brusc. Apoi s-au pus iar pe băut, până ce sticla s-a golit și s-a lăsat noaptea.

Somnul din noaptea aceea a fost ca o umbră agitată care se vânzolea printre morminte. La început, whiskyul l-a ajutat să adoarmă, însă după o vreme, s-a trezit iar, neliniștit, în întuneric. Cu impresia că-l poate auzi pe Reese afară, șoptind despre demoni și numere.

Dumnezeule, ce demente erau toate astea.

Demente și ireale.

Poate că nu erau reale. S-a încurajat cu gândul ăsta. Poate că totul nu era decât o viziune smintită – intrase în comă, sau era pe moarte, și asta îi umbla prin minte în ultimele clipe de viață. Sau totul era

un soi de... simulare la nivel de matrice care se defectase așa de rău, că deraiase, iar sfârșitul lumii nu era decât degradarea datelor, o pană în funcționarea sistemelor, o cascadă de accidente regretabile.

Așa cum Carl iese din existență dintr-o eroare.

Bzzt, și apoi s-a dus altundeva. Și altcândva. Trăsnet. În același fel în care Reese venea și pleca.

La dracu’.

Nate s-a ridicat în capul oaselor în întuneric.

Carl s-a dus în lumea lui Nate. L-a părăsit pe Nate – și totuși, a ajuns înapoi la Nate. Și nesincronizat – a apărut înainte chiar ca Nate să fi cumpărat casa. Lumea lui prăbușită, care cuprindea toate cronologiile distruse, nu se potrivea cu cea rămasă – cea din care venise Nate. În tot acest timp avusese impresia că e într-o cursă împotriva cronometrului, ca și cum dacă nu s-ar grăbi să se întoarcă, nu l-ar putea salva pe Oliver. Ca și cum s-ar fi întrecut cu Jake pentru viața fiului său – și pentru a împiedica sfârșitul lumii sale.

Însă cronologiile nu mergeau în același pas...

Ar putea să se întoarcă. Ar putea să îndrepte lucrurile.

Carl s-a întors.

Chiar dacă doar pentru o clipă.

Poate că asta era calea. Furtuna. Trăsnetul.

Poate că asta era calea.

— Trebuie să merg undeva, i-a spus Maddie lui Oliver a doua zi dimineață. Cafeaua fierbea deja într-un mic filtru Moka, și a turnat-o iute într-un termos ca s-o ia cu ea. (Și, uf, avea mare nevoie; Old Rasputin de aseară înviase din morți și-i bântuia prin creier sub forma unei mahmureli încăpățânată, chiar dacă destul de ușoare.) Scoală-te. Ia-ți canadiana. Încălțările. O să luăm micul-dejun pe drum – sendvișuri de la Wawa sau ceva de genul ăsta.

— Suntem în ținutul buticurilor. Nu-i nimic pe aici, amintește-ți.

— Îîh. La dracu'. Buticuri. Bine. Hai să mergem.

— Unde mergem?

— Nu știu. La Walmart, probabil, dar... dăm o tură cu mașina. Am nevoie de niște chestii.

— Ce fel de chestii?

— Știi tu. Chestii.

Se părea că e rândul lui să se arate bănuitor.

— Te porți ciudat.

— Am un proiect la care vreau să lucrez.

S-a gândit să-i spună, însă lui Oliver îi era destul de greu și fără ca mama sa să-i arunce în brațe chestia asta. *Hei, amice, nu ți-am spus că uneori lucrurile pe care le făuresc prind viață? Am puteri magice, ca prietenul tău Jake! Mișto, nu?* Părea o trădare să nu-i spună, dar n-ar fi mai bine să-i arate?

— Eu... nu vreau. A clipit spre ea, cu ochii încetoșați și obosiți. Cu părul într-o claie încâlcită, pe jumătate înghețată. Nu poți să mergi doar tu?

— Ce vrei să zici? Nu ne dezlipim unul de altul.

— Dar eu... nu știu, abia m-am trezit. Sunt obosit. Și în ultima săptămână, noi doi, cum să zic, ne-am văzut foarte des și...

— Vrei să fii singur o vreme.

Băiatul n-a răspuns, însă ea o vedea pe fața lui. Și sigur că asta voia. Era un adolescent închis împreună cu mama sa într-o cabană.

— Olly, nu știu ce să zic.

— O să fii bine.

— Dacă vine Jake...

— Ar putea să se înființeze și când ești aici.

— Însă dacă sunt plecată..., a început ea, dar s-a oprit înainte să zică: Nu te *pot apăra*. Vreau să mă asigur că ești în siguranță.

— E un telefon.

— Fig a zis că linia e cu întreruperi. Și vine vreme rea...

— Atunci, lasă-mi telefonul tău.

Oliver nu mai avea telefon, de când Jake înfipsese târnăcopul în el.

— Dacă se întâmplă ceva, îl sun pe Fig.

— Fig n-o să poată ajunge aici. E la câteva ore depărtare.

— Atunci la Urgențe.

Maddie umbla de colo-colo. *Puștiul are nevoie să fie singur. A trecut prin multe.*

— Bine, a zis, în cele din urmă.

El s-a trântit la loc în pat.

— Mulțumesc.

— O să fii bine? l-a întrebat ea.

— Da, mamă.

— Juri?

— Jur.

Maddie a plecat, în automobilul ei Subaru.

Atunci au început să cadă primii fulgi de zăpadă.

Nu-i decât o fulguială, și-a zis Oliver. A mâncat curcan rece rămas de cu seară, privind pe fereastra pătată a cabanei. Mama zisese că vine „vreme rea“, deși era prognozată abia pentru seară. Era iarnă – mă rog, aproape așa că se puteau aștepta la niscaiva fulguială din când în când. Era normal. Nici o problemă.

S-a plimbat o vreme, hoinărind prin pădure. Deasupra, cerul cenușiu ca gresia, în jur, vârtejuri de fulgi. Oliver a încercat să taie lemne, însă mâna stângă îl durea prea tare – frigul era înfipt acolo ca o țandără de gheață, așa că a dat-o naibii de treabă și și-a zis c-o să se întoarcă la cabană, poate să mai citească din cartea lui Robin Hobb, pe care o luase cu el.

Însă când s-a apropiat, a văzut ceva în fereastră. O pâlpâire de lumină și umbră.

Mișcare, și-a zis, și dintr-odată s-a înjurat singur în gând, căci și-a dat seama că telefonul era încă acolo.

Oh, nu. Nu, nu, nu.

Fir-ar să fie de Walmart.

Maddie era snoabă. O știa. O simțea până-n măduva oaselor. Ar fi preferat să fie oriunde altundeva decât într-un Walmart – părea în aceeași măsură distopic și apocaliptic, ca și cum ar fi fost ultimul mare magazin universal care mai funcționa înaintea Judecății de

Apoi. Clienții care bântuiau printre raioane și rafturi erau o ceată pestriță; țiți care se pregăteau pentru sfârșitul lumii, în haine de camuflaj, cu pantalonii căzuți și fesele la vedere; albi bătrâni cu pălării de cowboy, pentru că se părea că asta era încă în vogă în nordul Pennsylvaniei; fete bondoace, în colanți sclipicioși și mult prea strâmți, înghițiți de bucle flămânde, flămânde, cu părul tapat mai înalt ca Turnul Babei; gospodine care își târșăiau picioarele, bântuite de fantomele regretelor, adolescenți cu urme de vărsat pe obraji, în veste cu logoul magazinului, dând cu mopul ca să șteargă câte un lichid misterios care se vărsase. Lămpile fluorescente zumzăiau și pocneau deasupra. Pe undeva urla un bebeluș.

Dar asta era situația, iar acesta era singurul loc afurisit din împrejurimi unde putea găsi ceva cât de cât apropiat de ceea ce-i trebuia ei.

Maddie era o femeie disperată și, cu toate că ar fi preferat să se apuce de crearea unui soț cu unelte, piesele și reactivii necesari de cea mai bună calitate, n-avea acces la acele lucruri.

Însă la Walmart aveau plasă de sârmă.

Ceea ce însemna că ea avea plasă de sârmă.

A cumpărat plasă, foarfecă pentru sârmă, clește cu vârf ascuțit, niște sârmă pentru grădinărit, o pereche de mănuși cu striatii, pentru o priză bună, și două role de bandă adezivă. Pentru că banda adezivă este o chestie cu adevărat magică.

Dacă tot era acolo, a completat și unele provizii: hrană, apă îmbuteliată, niște haine, produse de curățenie.

Maddie a plătit și a ieșit...

Ca să constate că începuse să ningă cu înverșunare. *Poate-i doar un pic de viscol*, și-a zis – vântul sufla acum într-o direcție, și peste un minut sufla năprasnic în cealaltă. Nu se spusese nimic despre asta la buletinul meteo. Iar i s-a făcut stomacul ghem, cu gândul la furtuna dementă care îi asediase casa nu mai departe de luna trecută. Ciudată vreme.

Ei bine, își închipuia că automobilul ei Subaru o să-i facă față. Foresterul era dat naibii, avea tracțiune pe patru roți și se descurca de minune pe orice vreme. A urcat în mașină și a pornit pe Route 6, ca să se întoarcă la cabană. O să fie bine, și-a zis, în vreme ce ninsoarea cădea ca o pedeapsă de la un zeu răzbunător.

Oliver a deschis încet, fără zgomot, ușa cabanei.

În cealaltă parte a încăperii, dincolo de canapeaua extensibilă, a văzut televizorul pornit. Paraziții alb-negri șuierau.

Se reflectau în sticla ferestrei.

N-a fost decât asta, și-a zis, scoțând un oftat de ușurare. Nici o mișcare în afară de jocul de lumini și umbre.

Dar apoi adevărata întrebare și-a înfipt ghearele în el:

De ce era pornit televizorul? El nu-l pornise. Nu prindeau mai nimic aici. Și nu voia să se uite la PBS³⁰.

Oliver a pășit în cameră, și-a scuturat zăpada de pe încălțări și a închis ușa.

Apoi: cșșșșș, foșnetul paraziților a crescut până s-a transformat într-un soi de vuiet. Și-a acoperit urechile cu mâinile înmănușate...

Tocmai când paraziții au devenit negri, întunecând cu totul

ecranul.

Și, pe fundalul negru, a apărut un chip.

Niște ochi roșii de demon priveau țintă prin cortina albă. Așa arătau toate luminile de frână înșirate în fața ei. Maddie a trântit piciorul pe pedală și a oprit scurt mașina, care a derapat – *Nu, nu, nu!* – și s-a oprit milimetric în dreptul barei de protecție din spate a unei camionete Chevy rablagite. N-a fost nici o tamponare, *uuufff*, dar în față a văzut, prin viscol, o formă fantomatică: un tir îndoit ca un briceag de-a curmezișul tuturor afurisitelor de benzi. A întors iute capul, băgând mașina în marșarier – și deja urechile i-au surprins șuieratul roților frânate care alunecau prin zloată, în vreme ce niște mașini derapau spre ea.

S-a pregătit de impact și...

Tot nimic. Le mulțumea tuturor zeilor din ceruri, atâta doar că deja erau mașini în urma ei, și alte mașini în urma lor, și deja începea să se creeze un ambuteiaj. N-avea spațiu de manevră, n-avea pe unde să dea înapoi. Și n-avea cum să înainteze. Maddie a întins mâna după telefon...

Pe care, desigur, nu-l avea.

Era la Olly.

Olly avea blestematul de telefon.

Și-a domolit răsuflarea. Era în ordine. Situația asta n-avea să dureze la infinit. Urmau să dea la o parte din drum tirul și, în mai puțin de o oră, avea să ajungă înapoi la cabană. Maddie era sigură de asta.

La televizor, întunericul s-a prefăcut într-o față pe care Oliver a recunoscut-o pentru un moment ca fiind a sa – adică, înainte ca jetul de pixeli să continue să se limpezească și să capete chipul granulat, rânjit, al lui Jake.

— Oh, a zis Jake, aproape jucăuș. Nu te-am văzut acolo.

Oliver a rămas neclintit. *Am adormit, și ăsta-i coșmarul meu*, dar nu, era real.

— Te urăsc, futu-i, a spumegat Oliver, stând în picioare, în spatele canapelei.

— Atunci nu te urăști, de fapt, pe tine?

— Nu suntem la fel.

— Știu, a zis Jake, și unda de dezamăgire amară a sunat ca o notă falsă. Aici m-am înșelat. Credeam că ne-am înțeles unul pe altul. Am crezut în adâncul sufletului meu că ai destul de mult din mine – și eu din tine – ca să te fac să înțelegi. Însă, uneori, un cui are nevoie de ciocan.

Oliver a icnit și s-a lăsat să alunece în spatele canapelei.

— Poți să te ascuuuunzi, a zis Jake, cu glas cântat. E în ordine. Eu pot să vorbesc și așa. Și tu tot o să asculți, pentru că ești un puști rezonabil, Olly.

Asta vrea el. Nu asculta.

S-a gândit să dea fuga la ușă – s-o trântască de perete și să evadeze în frig, în zăpadă. Și totuși, s-a pomenit că stă pironit în loc. Chiar dacă le porunceă picioarelor să-l ridice, tălpilor să-l ducă pe ușă afară...

Totuși, a rămas acolo.

— A reieșit că am greșit rău prezentarea promoțională, a zis Jake. Credeam că tu, cu empatia ta nesfârșită și cu faptul că ești o antenă ce captează întreaga durere a lumii, o să vrei să dregi lucrurile. O să vrei să pui capăt tuturor atacurilor armate din școli, să inversezi schimbarea climatică, să oprești, pur și simplu, tot caruselul, ca să-l putem reface. Că o să crezi într-o viziune mai bună asupra viitorului. Și apoi, odată ce l-am mătrășit pe tati – afurisitul de Nate –, am crezut că am dat lovitura. Când i-am omorât pe Graham Lyons și pe ticălosul ăla de taică-su, mi-am închipuit că asta a definitivat lucrurile. Gata! S-a terminat partida, am învins. Aproape că te-am învins, nu-i așa? Gâdilă-mi orgoliul, Olly. Spune-mi că am fost cel puțin pe aproape.

— N-ai fost niciodată pe aproape, a mințit Oliver.

— Dacă asta te face să dormi mai bine, puștiule.

— Poate că ar trebui, pur și simplu, să renunți. Poate că lumea asta e cea care merită să fie salvată, nu distrusă, nenorocitul.

La asta, Jake a scos un *hmmm*. Când a vorbit, paraziții i s-au strecurat în voce, sâsâind în spatele fiecărei silabe.

— Acum e prea târziu, Oliver. Restul lumilor căzute apasă greu pe asta. Strivind-o. Erodând-o. Lucruri din acele lumi vor veni aici. Au venit deja. Mașinăria de aici a început deja să se defecteze. Acum suntem pe spirala morții. Și e vremea ca eu să-i pun capăt. Mi-am dat seama cum să te conving.

Oliver și-a scos gheata, a luat-o în mână și s-a ridicat, gata s-o azvârle. Avea să spargă ecranul și să trimită imaginea lui Jake

înapoi în întunericul unui tub catodic spart.

Însă mâna i-a încremenit.

Acolo, pe ecran, era Caleb.

Caleb, legat de un scaun. Cu o bucată de bandă adezivă lipită strâmb peste gură și mânjită cu sânge întunecat. Sângele i se prelingea din nas și de pe frunte. Chiar și de aici, Oliver putea să-i simtă durerea – o durere reală, fizică, învolburându-se ca apa clocotită.

Fața lui Jake a apărut iar, când a pocnit din degete.

— Ți-am atras atenția, nu? a întrebat Jake.

— Te rog..., a zis Oliver, simțind cum i se încleștează gâtul.

— Îți pasă de oameni. De oamenii mărunți. De fiecare persoană în parte. Nu-ți pasă de omenire... Acel ultim cuvânt Jake l-a rostit pe un ton teatral, grandios și sonor, o operă în șapte litere. Îți pasă de oameni. Și m-am gândit: ei, drăcie! Am chiar aici un om de care știu că-ți pasă. Așa că târgul pe care ți-l propun e simplu: ori vii aici, la altarul de piatră, în seara asta, înainte de miezul nopții, ori încep să tai bucăți din el. O să-l golesc de sânge. Îl fac fărâmițe. Și în cele din urmă o să moară, Oliver, pentru că, așa cum sunt sigur că știi, oamenii nu pot să îndure decât o cantitate limitată de durere. Dar vestea bună e că tu poți să oprești asta.

Oliver a înghițit în sec, de spaimă și furie. Cumva, logica persista, și și-a împins bărbia în față, sfidător.

— Dar tu zici că totul trebuie să se termine, oricum. Dacă vin acolo, mor pe piatră, și după aia? Caleb tot moare.

— Însă dacă nu vii, vei ști c-am să-i fac rău. Nici măcar n-o să-l

omor, pentru că moartea ar fi o ușurare. Durerea pe care o să i-o produc prietenului tău o să radieze din el și o să te ajungă acolo, în căbănuța aia în care te ascunzi. Detectând șocul și tăcerea lui Oliver, Jake a țâțâit. Sigur că știu unde ești. Aș putea să vin să te iau? Sigur. Dar așa e mai puțină muncă pentru mine.

— Să nu-l rănești pe Caleb mai mult decât ai făcut-o deja.

Jake a zâmbit.

— Îl iubești? Adică, ți-a căzut cu tronc? Se pare că-ți plac și băieții, și fetele. Un pic de Caleb, un pic de Hina. Poate că după Caleb o s-o gălesc și pe ea. O să-i produc și ei durere. S-o doară așa de tare.

— Ticălos nenorocit...

— Și după ce-i omor, lăsându-le cadavrele în urmă, într-un siaj de sânge, dacă tot nu vii, venim noi după tine. O să-ți hăituim mama prin pădure ca pe un câine. Ei o să-i provoc durere pentru ce mi-a făcut mie, Oliver. O să-i retez degetele de la mâini și de la picioare și sfârcurile; o să-i vâr viermi înfomețați în toate crăpăturile și locurile ascunse. O s-o îndop cu atâta durere, Oliver, până când, în cele din urmă, o să-și dea duhul. Cât despre tine, o să încasezi Taserul sau droguri, și o să te punem să privești. O să privești totul. Și undeva acolo, în întunericul ochilor tăi închiși, o să-ți pice fisa. O să vezi că totul e rău și totul e stricat, și n-o să vrei să scapi doar tu de acea durere specială. O să vrei ca toți să scape de toată durerea, și o să vrei să iei cu tine întreaga lume. Pentru mama ta și pentru prietenii tăi morți și pentru tatăl tău plecat din lume – o să vrei să ajuți toate lumile, toate liniile temporale, să-și găsească pacea.

Oliver a înghițit în sec.

— Asta ți s-a întâmplat ție? Ai vrut doar să scapi de toată durerea?
N-ai mai fost în stare să-i faci față?
— Sunt în stare să fac față la mai mult decât tine, poți să fii sigur.
— Te urăsc.
— Sentimentul e reciproc, puștiule.
Și apoi televizorul s-a întunecat.

O oră deja. O oră de când stătea aici, în automobilul ei Subaru. Maddie lăsa motorul în ralanti destul timp ca să se încălzească, apoi îl oprea iar, ca să economisească benzina. Din când în când vedea oameni mișunând pe afară, când ninsoarea se rărea. Rafalele veneau și plecau – uneori era doar o fulguială, puncte albe pe fond cenușiu; alteori totul devenea alb, înghițind lumea deplin.

În cele din urmă a ieșit, când a văzut niște tipi trecând pe acolo. A stat la povești cu un tip dolofan, fâlcos, cu o vestă roșie ca a lui Marty McFly³¹ și caschetă cu logoul John Deere, aflat lângă un automobil de teren Chevy Blazer, de la sfârșitul anilor '90. Pe spatele mașinii era un autocolant al Marinei militare, alături de un steag Gadsden³² pe care scria: NU CĂLCA PE MINE.

— Salut, scuză-mă, a zis ea.
— Bună, a zis el. Nasoală treabă, a adăugat, făcând semn în sus și în jur, ca să arate că se referă la vreme.
— Mda. E aiurea rău acolo.
— Acolo, aici, peste tot.
— Știi ce s-a întâmplat în față?
— Șoferul a pierdut controlul – carosabilul era destul de alunecos –

și tirul a derapat. Apoi vreo două mașini din partea cealaltă s-au ciocnit de el, a pierdut o parte din încărcătură, presupun – nimic interesant, din păcate, doar materiale de construcție. Rigips, cred. Ce să-ți spun, o dată am văzut un tir care și-a pierdut încărcătura pe I-80, s-a răsturnat cu totul, și știi ce s-a vărsat din el? Portocale. Un morman de portocale, toate s-au rostogolit afară. Și încă gustoase, mă bucur să spun.

— Asta da... e amuzant. Pot să-ți cer o favoare?

Bărbatul a ridicat din umeri și a zâmbit.

— Nu strică niciodată să întrebi, însă dacă ai nevoie de ceva în care să faci pipi, mi s-au terminat sticlele goale.

La asta, ea a izbucnit de-a binelea în râs.

— Nu cred că aş face pipi într-o sticlă, în afară de cazul în care ar avea și o pâlnie mărișoară. Nu, aş avea nevoie să împrumut un telefon – al meu e descărcat și trebuie să-mi sun copilul, să-i spun de ce întârzii.

El a cântărit-o din priviri.

— Sigur. Că doară unde te-ai putea duce cu el?

A scos din blugi un telefon cu clapetă, pentru că se pare că încă se fabricau, și i l-a înmânat.

Ea i-a mulțumit, s-a îndepărtat cu câțiva pași – nu prea mult, ca el să nu se îngrijoreze – și l-a sunat pe Oliver. A sunat și a tot sunat.

Haide, puștiule. Unde ești?

În cele din urmă, el a răspuns.

— Bună, mamă, a zis.

Cu vocea un pic schimbată.

— Olly, amice, pe aici ninge, nu glumă. Se pare că vremea aia rea n-a mai așteptat până diseară. Sunt blocată pe drum – un tir a derapat, și nu știu când ajung acasă.

— Bine.

Ea i-a auzit îngrijorarea din voce.

— O să fie bine. Ești în siguranță acolo. Ai telefonul meu, ai pistolul, lemne pentru sobă, mâncare în frigider, chiar dacă frigiderul miroase ca niște bășini umede de stafii... Se aștepta la un hohot de râs, dar n-a auzit nimic. O să fie bine.

— Știu.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Îmi pare rău, mamă.

— Pentru ce-ți pare rău? Nu-i vina ta că sunt aici.

— Știu. Atâta doar că... îmi pare rău.

— Pe curând, amice.

I-a înapoiat telefonul lui John Deere cel Fălcos.

— Mulțam, a zis.

— Copilul e bine?

— E... în ordine. A avut o perioadă grea.

Și asta, și-a zis, a fost eufemismul anului.

— Ia să ghicesc, adolescent?

— Mda.

— Am una și eu. Are nouăsprezece ani. Nasoale vremuri pentru copii. Am risipit tot ce era bun și i-am lăsat cu sacul gol. Dar puștiul tău o să fie bine – e clar că ții la el. Ești gata să faci tot ce trebuie. Asta înseamnă să fii părinte, un părinte bun. Asta, și să ai încredere

în ei. Ai destulă încredere în fiul tău ca să-l lași singur, dar în același timp ai face orice ar fi nevoie ca să te întorci la el. Așa-i?

— Cam așa ceva, a zis ea.

— Păi, asta-i tot ce-ți trebuie. Încredere și multă muncă.

Și-au strâns mâinile, și ea i-a mulțumit încă o dată.

— Fred, s-a prezentat el.

— Maddie, a zis ea.

Și apoi, ca prin farmec: viscolul s-a îmblânzit iarăși până n-a mai rămas decât o simplă fulguială, și Maddie a văzut în față girofarul roșu și albastru al unei mașini de poliție. Aerul s-a umplut de scrâșnetul frânelor hidraulice, când tirul care bloca drumul a început să se miște.

A durat destul.

S-a tot învârtit prin încăpere, s-a tot gândit.

Oliver s-a asigurat în sinea lui că n-o să facă ceea ce n-avea de gând să facă. Și-a spus că nu putea să cedeze cerinței lui Jake. Dar s-a întrebat și dacă avea cu adevărat de ales. Jake avea să-și pună-n practică amenințările. Era hotărât. Avea să-l facă să sufere pe Caleb, să-l facă să sufere rău de tot, și apoi să-l omoare. Apoi avea s-o prindă și pe Hina. Probabil și pe mama, să facă toate lucrurile îngrozitoare pe care spunea că avea să le facă. În cele din urmă, ce-i rămânea lui Oliver de făcut?

A luat telefonul mamei, a căutat în agendă și a sunat. Oliver nu știa cât timp va mai lipsi ea, însă trebuia să facă asta înainte să se întoarcă – și înainte ca vremea să se înrăutățească.

A scris în grabă un bilet.

A luat telefonul.

A luat pistolul.

Apoi Oliver a ieșit din cabană, a trecut pe lângă cele treisprezece bufnițe împrăștiate pe jos (fiecare acoperită acum cu o grămăjoară de puf alb). Băiatul a pornit-o pe alee, prin zăpadă, până la capăt.

73

AI FACE BINE SĂ ȚII MINTE CĂ TRĂSNETUL NU LOVEȘTE DE DOUĂ ORI ÎN ACELAȘI LOC

Nate i-a spus lui Carl a doua zi, și Carl a crezut că-i dus naibii cu pluta și i-a spus-o. Dar a mai spus și că o să-l ajute. Așa că s-au apucat să construiască un paratrăsnet. Carl cunoștea principiul, a zis că au avut unul la fabrica de mase plastice la care lucrase. Un paratrăsnet era doar o tijă lungă de metal, în mod ideal din cupru, montată în vârful unei clădiri, cu un fir care ducea de la tijă la pământ – așa încât trăsnetul să lovească tija și apoi să se scurgă în pământ, lăsând clădirea nevătămată.

În acest caz însă, firul nu trebuia neapărat să ducă la pământ...

Putea să ducă la Nate.

— Ceea ce, desigur, o să-ți prăjească fundu' și o să mori, a zis Carl.

— Da, în orice alt univers. Dar tu...

— Ce mi s-a întâmplat mie e o nebunie, Nate. Furtunile astea nu-s

previzibile. Și, ca atare, bag mâna-n foc că nici rezultatele lor nu-s.

Nate a ridicat din umeri.

— N-am alte idei. Tu ai?

— N-am.

— Atunci mergem pe varianta asta.

Carl avea țevi de cupru în pereți. Instalația din casă se baza pe un puț cu pompă – care avea nevoie de electricitate așa că țevile nu prea erau de nici un folos. El și Nate au smuls câteva și au făcut din ele o tijă. Au înfășurat niște sârmă din pivniță în jurul tijei, apoi au luat scara ca să urce pe acoperiș. Nate a zis că merge el, și Carl a zis că e în stare să facă afurisita aia de treabă, pentru numele lui Dumnezeu, și i-a spus lui Nate să rămână jos, cu pușca. Pentru orice eventualitate.

Pe când bătrânul se cățara, o parte din țiglele de gresie au crăpat și s-au spart – bucăți din ele au alunecat și s-au sfărâmat pe pământ. Nate s-a ferit de câteva cioburi.

— Ești bine acolo, sus? a întrebat Nate.

— Sunt bine și nu mai întreba. Oi fi eu bătrân, dar nici chiar așa de bătrân nu sunt, a lătrat Carl.

Nate nu vedea mare lucru. Doar auzea multe bocăneli și zdrăngăneli și cioburi de gresie care alunecau în jos. Deodată, Carl a zbierat:

— Futu-i!

Punându-și cureaua puștii pe umăr, Nate a urcat în grabă scara...

S-a uitat peste scocul strâmb și ruginit. Acum îl vedea pe Carl călare pe coama acoperișului, ca pe un cal. Sângele i-a șiroit din

mână când a scuturat-o.

— La naiba, Carl, ești bine?

— Bine, bine, numai că... mi-am tăiat palma în jgheabul ăsta. Mizerie de tablă ascuțită.

Și-a dezbrăcat cămașa și a înfășurat-o pe mâna care sângera. Sângele a răzbătut numaidecât prin ea.

Nate a zis că urcă el să termine, însă Carl s-a răstit la el.

— Nu, fir-ar să fie, am terminat deja. Doar aranjam un pic tabla în jurul hornului, ca să nu treacă ploaia. Am isprăvit, am isprăvit, tu dă-te doar jos și fă-mi un pic de loc.

Amintindu-și de încăpățânarea tatălui său, Nate a avut destulă minte cât să nu se împotrivească stejarului ăstuia bătrân. Așa că s-a dat jos de pe scară și a făcut un pic de loc. Carl s-a tras peste streășină...

Și fundul i-a alunecat, s-a izbit de scoc – care s-a desprins, iar Carl s-a rostogolit prin aer...

Nate a strigat...

Și apoi s-a simțit un val de aer, un miros de ozon...

Carl a dispărut pur și simplu în aer.

— Oh, la dracu', a zis Nate.

Știa cât de repede se întorsese bătrânul data trecută, așa că s-a grăbit să ajungă în locul în care căzuse Carl, încercând să-i ghicească traiectoria. Și-a înfipt călcâiul în pământ ca să se proptească, desfăcând brațele...

Tocmai când s-a iscat alt val de aer. Carl a apărut, și de data asta Nate l-a prins. Sau, mai degrabă, l-a „încasat” – pentru că a fost

răsturnat pe spate, dând cu noada de pământ, și dintr-odată s-au trezit amândoi lățiți pe peluza neîngrijită. Au gemut și s-au rostogolit de durere, însă nu erau răniți prea rău. În cele din urmă, Carl s-a ridicat în capul oaselor, ținându-și la subsuoară mâna tăiată.

— Asta cu siguranță a fost o chestie tare, a zis, în cele din urmă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Ai văzut ce s-a întâmplat. Iar am plecat.

— Unde? Și când?

— Eu... păi, nu știu când, Nate, nu știu decât că dintr-odată eram în picioare. Uitându-mă pe fereastra din podul casei ăsteia. Și te priveam... pe tine, cred. Pe tine și pe băiatul tău. Pe alee. Băiatul cu o bicicletă paradită, după cum arăta.

Nate a încuviințat din cap.

— Îmi amintesc. Îmi amintesc că te-am văzut acolo, sus.

— Iisuse. Mare grozăvie, nu-i așa?

— Sigur, Carl. Sigur că așa-i.

Carl s-a ridicat în picioare, clătinându-se, cu genunchii trosnind.

— Da' o să-ți zic ceva, Nate. Știu că nu era propriu-zis nepotul meu, dar m-am bucurat să-l văd iar pe Oliver. Mi-a făcut mare plăcere.

Îmi închipui, și-a zis Nate. Și asta era tot ce putea să facă. Să-și închipuie.

Primul semn că ceva nu era în ordine cu Carl a venit peste câteva nopți. Nate s-a trezit și l-a văzut stând în picioare, cu razele de lună care pătrundeau printre scândurile de pe ferestrele camerei

zăbreindu-l în fâșii de lumină și umbră.

Avea pușca în mână. A ațintit-o spre Nate.

— Identifică-te! a șuierat Carl. Trezește-te, nemernicule. Nu poți să te instalezi aici ilegal. Cine ești? De unde vii?

— Carl, a zis Nate, cu o voce calmă ca un lac netulburat. Carl, sunt eu. Nate.

— Asta a fost camera fiului meu. O să întorcă. Nu poți să dormi aici.

— Sigur că o să se întorcă, Carl. Pot să dorm la parter, dacă preferi.

Bătrânul a părut confuz.

— Bine, a zis în cele din urmă.

Apoi a ieșit șovăielnic. Undeva pe coridor, s-a trântit o ușă. Și asta a fost tot. Nate și-a închipuit că nu a fost decât o criză de somnambulism a bătrânului, sau că suferea de toanele vârstei. Pentru orice eventualitate, s-a dus la parter și s-a culcat pe canapea.

Spera că asta a fost tot, dar în realitate nu era decât începutul.

Zilele au trecut, și Carl n-a pomenit nimic despre întâmplarea cu pricina. Nici Nate, de altfel. Singura schimbare reală a bătrânului era că părea un pic mai lent, un pic neatent. A zis că s-ar putea să-l fi prins o răceală.

— Mă cam dor toate azi, a spus. Dar e în ordine, a adăugat.

Și viața a părut să reintre pe făgașul normal.

Vânau, căutau prin gunoaie lucruri ce le puteau fi de folos, se așteptau la o furtună năprasnică, dar nu a venit. De-abia o

săptămână mai târziu – șapte creștături pe răboj –, s-a dus totul de râpă.

Nate stătea afară, cu pușca în poală. Începuse să pună bucățele de hrană stricată pentru veverițe, pentru că veverițele erau proaste ca noaptea și se repezeau la un bob de porumb mușegăit la fel de iute ca la unul proaspăt. O împușcătură bine ținută în cap și gata. Veverițele mai erau și ușor de jupuit – Carl i-a arătat că nu trebuie decât să ridici coada, să faci o creșătură „chiar deasupra găoazei” (vorbele lui), apoi peste picioare, apoi să calci pe coadă, să prinzi labele și să tragi. Pielea se desprindea imediat. Poate că mai trebuia să folosești cuțitul ca să mai tai niște bucățele, dar asta era tot.

După aceea era obligatoriu să bagi iute veverița în oală și s-o pui pe foc. Carl zicea că mai demult, în „zilele bune”, aveai la dispoziție câteva ore și mai câștigai niște timp și folosindu-te de gheață. Acum putrezeau foarte repede. Rânceau în mai puțin de o oră. („Întreaga lume s-o nenorocit”, începuse Carl să zică, și Nate tresărea de câte ori auzea asta.)

Nate stătea acolo, așteptând. Pâdea veverițe la fel cum pâdea furtunile. Stătea, pur și simplu, la pândă. Pe dinafară era liniștit și nemișcat. Pe dinăuntru era un vârtej de îngrijorare și nerăbdare. *Nu vreau decât să merg acasă*, și-a zis, înainte ca din tufe să se audă un trosnet și iarba și buruienile să înceapă să se miște. Peluza din fața casei se sălbăticiise vizibil, devenind o pajiște întinsă și jerpelită – însă în locurile în care pusese porumbul mușegăit strivise cu picioarele ierburile, ca să aibă vizibilitate mai bună.

O veveriță a apărut țopăind. Slăbănoagă, dar toate erau așa. Însă

părea sănătoasă. N-avea multă carne pe ea, dar era de ajuns cât să dea gust tocanei. Nate a dus pușca la umăr, apăsându-și ochiul de lunetă. A prins veverița exact în vizor...

Dar chiar atunci, o ușă s-a trântit, și veverița a țâșnit de acolo.

— Rahat, a zis Nate, apoi s-a întors și l-a văzut pe Carl ieșind din casă.

Bătrânul se împleticea de parcă ar fi dat pe gât nu se știe câte pahare. În gură avea o țigară neaprinsă.

— S-o nenorocit, a zis Carl.

Țigara i-a căzut dintre buze.

— Carl, ce mama dracului, aveam prada în bătaia puștii...

Apoi a văzut: Carl ținea pistolul. Cel de calibrul 45. Era alunecos. De pe țeavă picura uleiul pentru arme. Fiecare strop se lovea de pământ cu un picur ușor.

— Carl, a zis Nate, mai prudent de data asta. Lasă jos pistolul.

Încet, Carl a întors capul spre Nate.

— Nathan, tu ești? a întrebat bătrânul.

N-a știut cum să-i răspundă. Auzise de la prieteni povești despre câte o rudă care suferea de demență sau Alzheimer, și se părea că întotdeauna îi spuneau adevărul, ca să încerce să-l îndrume pe respectivul spre realitate – dar în acele povești, ruda n-avea niciodată în mână un pistol.

— Sigur, eu sunt.

O umbră de nesiguranță a trecut pe chipul bărbatului.

— Nu. Tu ești? S-o nenorocit, fiule. Lumea-i stricată. Totul e-n primejdie. E Oliver. Vezi? Unde-i Oliver?

Apoi a ațintit pistolul spre Nate.

— Carl... ăăă, tată...

— Ce i-ai făcut lui Oli...

A dispărut.

Acum, Carl era acolo. O secundă mai târziu, nici urmă de el. Cu asta a venit un mic freamăt al aerului, și o duhoare ca de înălbitor și drumuri udate de ploaie.

Nate și-a dat seama unde s-a dus bătrânul: Carl ivindu-se în spatele lui acasă, în noaptea furtunii de acolo. L-a pocnit cu pistolul. I-a spus Nathan. I-a spus că lumea e distrusă și nenorocită, că vine primejdia...

Și apoi, ca din senin, Carl a apărut iarăși. Bătrânul se clătina, scăldat în sudoare și amețit. Nate s-a întins spre el ca să-l sprijine – și să-i smulgă din mână pistolul. Bătrânul s-a înduplecat ușor. S-a împleticit năuc spre scaunul pe care șezuse Nate, așteptând o veveriță. S-a lăsat să cadă pe el, cu picioarele rășchirate. Un moment a părut pierdut, holbându-se la iarbă.

— Iar am plecat undeva.

— Știu. Știu unde ai fost.

Carl s-a lins pe buze.

— Cred că... te-am lovit. Cu aia, a zis, făcând semn din cap spre pistolul din mână lui Nate.

— Nu te necăji prea tare, s-a vindecat fără probleme.

— N-am fost plecat doar... fizic. Am fost plecat și aici, sus, a zis Carl, bătându-se cu degetul în frunte.

— Știu și asta.

— Îmi pare rău, Nathan. Nate, a șuiertat printre dinți, ca și cum ar fi fost supărat pe sine.

— E în ordine. Nu-i nimic, nu-ți mai face muștrări de conștiință.

— Pot să te rog să-mi aduci un strop de whisky? Am un gust ca atunci... ca atunci când îți curge sânge din nas. Ai pățit vreodată așa ceva?

Nate nu credea că whiskyul e cel mai bun medicament, însă, dat fiind că n-aveau nici un medicament, ce putea să strice? A încuviințat din cap și a intrat în casă să aducă una dintre sticlele pe care bătrânul le ținea sub chiuvetă. Singura problemă era că păreau să se fi terminat. A găsit o sticlă cu ceva care se numea „Ginul lui Oberon” – avea o etichetă cu un ogar irlandez zburlit – și și-a zis că merge. Tatăl său zicea despre gin: *Are gust de Crăciun*, și nu mai era nimic altceva de spus. (La asta, Nate a simțit că i se strânge stomacul. Nu era aproape Crăciunul pe aici? Sau pe acolo? Sau pe undeva? Deja trecuse Ziua Recunoștinței, nu? Dacă s-ar putea întoarce acolo... Nu. Asta era un lucru pentru care să-și facă griji mai târziu. În clipa asta? Carl.)

A luat sticla de Oberon și a răsucit capacul. În drum spre ușă, a înhățat două căni de cafea, trecându-și câte un deget prin toartele de ceramică, în vreme ce ieșea pe ușă, cănila clincheteau și zăngăneau...

Și l-a văzut pe Carl rătăcind prin iarbă. Era cu spatele la Nate. Avea capul aplecat. Brațele îi atârnavă moi.

— Carl! Hei. Nu mai e whisky, dar am găsit gin...

Bătrânul s-a prăvălit cu fața în jos în iarbă.

Rahat!

Nate a lăsat din mână sticla și cănile și s-a năpustit spre el. L-a cuprins cu brațul pe după mijloc și l-a tras în sus.

Fața lui Carl era un dezastru. Cârcei negri, uzi, atârnavau din ea ca niște vițe putrede. Viermi negri-roșcați îi ieșeau din nări, i se legănavu de pe buze; unul ieșea chiar din colțul ochiului stâng. Carl a scos din piept un sunet gâlgâit și apoi s-a opintit. Nate s-a tras înapoi, în vreme ce Carl vomita, scoțând pe gură un jet de fire negre, într-o spumă de fiere galbenă. Viermii au împrășcat pământul. Încă vii, s-au adunat într-un morman.

Carl și-a încheștat brațele și s-a opintit din nou, scoțând mai puțini viermi – doar câțiva acum. Nate a întins mâna și l-a ajutat să tragă unii de pe față, cu grijă să nu-i rupă. Și-a scos cămașa și a șters cu ea fața și gura bătrânului, apoi l-a ajutat repede să se ridice și să lase în urmă mizeria zvârcolitoare din iarbă.

— Iisuse, a zis Carl, apoi a scos un geamăt disperat. Dumnezeu mare...

— Ești bine. Ești bine. Haide. Am ceva care să te ajute... ăăă, să-ți clătești gura. S-o și dezinfecteze, a zis, apoi a pășit înaintea lui Carl, a luat sticla și i-a dat-o. Poftim. Dă-i drumu’.

Carl a prins-o lacom cu amândouă mâinile, ca un țânc care înșfacă o cană cu suc. A dus-o la buze și a băut. Prima tură a plimbat-o prin gură și a scuipat-o. A doua tură a dat-o pe gât. Trei înghițituri zdravene.

— Poftim, a zis Nate. Ești bine.

Însă Carl a clătinat din cap.

— Nu-s bine.

— Nu știi asta.

— O știi. O știi așa cum știi că plouă când plouă. Asta... ceea ce tocmai s-a întâmplat, n-a fost bine. Ția, viermii, îs în mine. Am mai văzut asta, Nate. Ouă, chisturi, viermi, nu știi, dar sunt sigur că îi simt înăuntru, fiule.

Nate era pe cale să-l liniștească încă o dată, dar atunci a băgat de seamă cum ceva se mișca prin ochiul lui Carl. Un vierme negru. Mic, poate un pui de vierme. Coada îi zvâcnea ca un bici și a înotat pe suprafața ochiului, de la un colț la celălalt, apoi a dispărut.

— Ce-i? a întrebat Carl.

— Eu...

— N-o să fiu bine.

Nate a clătinat din cap, simțind cum pălește.

— Cred că ai dreptate, Carl. Îmi pare rău.

Bătrânul a spus limpede ce își dorește. A zis că nu vrea să moară aici, ci vrea să moară acolo unde a murit Oliver. Vrea să-și întâlnească Creatorul pe altarul de piatră. Pentru că și el era, într-un fel, o jertfă. Nate i-a spus că el nu poate s-o facă, n-o s-o facă, însă Carl s-a împotrivit, a zis:

— Trebuie s-o faci, Nate. Așa arată compasiunea. Nu vreau să-mi pierd cu totul mințile – creierul – din pricina chestiilor ăstora. Pune-mi capăt zilelor acum. Înainte să nu mai fiu eu însumi.

Lui Nate nu-i scăpa ironia sumbră a acestui lucru, înainte, tot ce-și dorise era să-și vadă tatăl murind. Iar în adâncul cel mai întunecat

al inimii, voia să fie el cel care îl ucide. Să-l vadă murind de cancer era pe locul al doilea, medalia de argint, nu de aur. Și, cu toate că acest bărbat nu era tatăl său, în același timp era. Sau, cel puțin, devenise.

Carl, acest Carl, îl salvase pe Nate. Îl ajutase. Îl învățase niște lucruri. Așa cum face un tată. Iar acum, ultimul lucru pe care și-l dorea Nate era să-l vadă că moare.

Mai rău, să-l ajute să moară.

Dorise să ucidă o versiune a lui Carl Graves, și n-a putut.

Pe acest Carl Graves voia să-l salveze, și nu putea.

Asta e, n-ai ce-i face.

A luat pistolul și s-au dus împreună la câmpul de bolovani.

Când s-a terminat, după ce Nate i-a spus bătrânului cât de recunoscător îi este pentru că l-a ajutat, după ce Nate i-a spus că e bucuros că l-a întâlnit – o versiune mai bună a lui, oricum – și după ce Nate și Carl au plâns împreună înainte ca el să ațintească pistolul și să apese pe trăgaci, Nate s-a așezat pe un bolovan spart, cu spatele la altarul de piatră pe care zăcea trupul lui Carl. Se uita la ceea ce fusese cândva parcul de distracții Ramble Rocks, dar acum nu mai erau decât copaci. Nu știa ce devenise Ramble Rocks. Un parc, o mină, o carieră. De aici nu se vedeau decât copaci. A coborât privirea la pistolul din mână. Duhnea a ouă clocite – mirosul prafului de pușcă, al glonțului ce pusese capăt vieții acelui bărbat care nu era tatăl său, dar în același timp era. A lăsat pistolul alături.

Tocmai când cerul a huruit în depărtare.

Venea o furtună.

74

BUCURĂ-TE DE MORMÂNTUL TĂU HIBERNAL

Maddie era sfâșiată între oboseală și agitație, neliniște și energie. Era stoarsă ca dracu' de puteri de la ceea ce, de dimineață, sperase că avea să fie o călătorie ușoară. Tirului ăluia îi trebuise încă o jumătate de oră ca să-și miște fundul înapoi pe autostradă – și apoi zăpada și traficul intens lungiseră până la o oră drumul ei de zece minute cu mașina până acasă. Însă acum era aici, și un fior delicios i-a alungat epuizarea: avea un plan. Un plan nebunesc, sărit de pe fix, demn de casa de nebuni, dar un plan.

A intrat, și-a scuturat zăpada de pe încălțări și a lăsat jos vălătucul de plasă de sârmă. Pe drum spre casă a mai luat o hotărâre, care trebuia să facă parte din plan: să-i mărturisească fiului său. Trebuia să-i spună lui Oliver cine este ea și ce putea să făurească uneori. Era greșit din partea ei să-i ascundă adevărul, să nu-i ofere întreaga poveste. Fiecare avea rolul lui, și dacă era ca ea să facă asta, voia ca el să fie acolo. Să vadă.

— Olly? a strigat.

Dar deja îi simțea absența. Pustietatea cabanei avea propria greutate, propria prezență. Televizorul era pornit. Pe ecran se vedeau paraziți.

— Puștiule? Amice?

Nimic.

Ha.

S-a răsucit pe călcâie, a ieșit iar. Acum viscolul vuia de-a binelea, iar zăpada cobora ca paraziții din televizorul ăla. L-a strigat și de afară.

— Oliver! Oliver.

Maddie s-a uitat pe jos după urme.

Nimic proaspăt...

Însă a găsit niște găuri abia vizibile. Mici adâncituri în zăpadă, pe unde ar fi călcat el. Una după alta. Plecând de la cabană și mergând în josul aleii – sau invers, întorcându-se?

Paralizia luării unei hotărâri a pironit-o în loc, ca pe un cui într-o scândură. Să meargă după el afară sau să verifice înapoi, înăuntru? Era vreo șansă ca el să... doarmă, și atât?

Maddie s-a uitat la pinii întunecați de dincolo de valurile albe, dar n-a văzut nimic și pe nimeni. S-a repezit înapoi în casă, încă strigându-l, și nu s-a ostenit să se descalțe – a împrăștiat zăpada peste tot prin casă, în timp ce-l căuta. Nu că locul ar fi fost uriaș, nu că el ar fi avut măcar unde să se ascundă. Oare exista un subsol? Un pod? O amintire smintită i-a venit în cap, i-a gădilat creierul, amintirea unei case ciudate și a unei pivnițe...

Acolo. Pe perna de pe patul ei, un bilet.

Nu, zău așa, Olly...

L-a înșfăcat. Biletul era simplu:

Mamă, îmi pare rău. Nu știu ce altceva să fac. Jake l-a prins pe Caleb. O să-l omoare, și pe el, și pe Hina, și în cele din urmă și pe tine. Așa că o să-l omor eu mai întâi. Am telefonul tău și pistolul. Te rog să nu vii după mine, nu vreau să pățești ceva. Te iubesc mult de tot. Încă o dată, îmi pare rău.

Olly

Înainte să aibă măcar timp să asimileze scrisoarea, Maddie a intrat imediat în modul de criză. Oliver trebuia să facă rost de o mașină. Pentru că nu se ducea pe jos, nu? Cât timp putuse să treacă de atunci? O oră, poate o oră și jumătate. Și asta, pe viscol... S-a repezit înapoi afară, cu cheile deja în mână.

Mașină. Cheie. Aprindere. Cauciucuri care se învârt în gol pe zăpadă, dar apoi s-a muștrat în sinea ei: *Potolește-te odată, Maddie. Trebuie să fii echilibrată, ia un pic piciorul de pe pedală*, așa că asta a făcut. A avut nevoie de toată tăria de caracter ca să se poarte blând cu pedala – însă cu o apăsare ușoară, automobilul ei Subaru s-a avântat prin zăpadă și a străbătut aleea.

Prin parbriz, vedea cum viscolul se întetea iar. Oliver și-a zis că parcă ar călători prin hiperspațiu – ninsoarea alcătuia dungi de alb stelar. Mergeau spre vest pe autostradă, înainte s-o ia spre sud, pe la Carbondale. Se înainta încet, însă SUV-ul Lexus părea să se descurce bine. Jed a zis că are lanțuri pe roți și o să fie în ordine.

— Ce bine că mama ta avea numărul meu, a zis Jed.

— Da, a zis Oliver.

Vinovăția nu-i dădea deloc pace. Mama... O părăsise. Îi luase telefonul. Pistolul. El era pe cont propriu. Dar asta însemna și că ea era pe cont propriu. Și iată-l aici, în mașină cu bărbatul care provocase dispariția tatălui său. Îl îmbrâncise din acest univers în altul.

Jed trebuie să fi văzut cum umbrele îndoiieli îi înnorează fața.

— Ai încredere în mine?

— Nu știu. Nu cred.

Jed a încuviințat din cap.

— Nu te învinovățesc. Nici eu n-aș avea încredere în mine. Vreau doar să știi că m-am lăsat influențat de el. De Jake. N-o să-i zic Oliver, pentru că poate să fie o versiune a ta din altă lume, însă nu seamănă deloc cu tine, nu-i așa?

Sper că nu, și-a zis Oliver.

Jed a continuat.

— Mi-am pierdut soția și fiica din cauză că am făcut o greșeală și, în loc să încerc să o accept și să-mi găsesc liniștea, el mi-a oferit o cale de a anula ceea ce făcusem. Vocea i s-a frânt un pic, și Oliver a fost silit să se uite la acest bărbat și la durerea pe care o purta cu sine: un ocean întunecat, cu marea puternică care izbea țărmul. Pe când vorbea, valurile se ridicau tot mai mult. Însă asta nu-i corect, nu? Nu putem să lipim deasupra alt tapet, pur și simplu. Trebuie să trăim cu ceea ce am făcut, trebuie să ne ducem povara. Ca în cartea aceea, *The Things They Carried*. Probabil că n-ai citit-o, dar... mă rog. Hai să zicem doar că este despre oameni la război, care duceau cu ei mai multe decât aveau în mâini și în spinare. Despre ce era în

mințile și în inimile lor, cu bune și rele.

Valurile întunecate din el se înălțau și coborau. Umbre de maree, urlând. Oliver s-a gândit, din nou: *Ce-ar fi dacă aș scoate asta din el?* Omul era ca o corabie care ia prea multă apă. Ce-ar fi ca Oliver să aleagă să-l salveze?

— Dacă nu ești sigur, a zis Jed, te pot duce înapoi.

— Nu. Trebuie să mergem mai departe. Nu știu ce altceva să fac.

Jed a încuviințat din cap și și-a încleștat mâinile pe volan.

— Când ai ajuns la fund, nu poți decât să rămâi acolo sau să te ridici înapoi la lumină.

— Nu știu încotro mă îndrept. În jos sau în sus. Întuneric sau lumină.

— N-aș putea zice nici eu că știu. Însă cred că faci ceea ce se cuvine.

— Mulțumesc că ai venit să mă iei.

— Sigur, fiule. Îi sunt dator lui Nate pentru ceea ce i-am făcut. Însă tatăl tău s-a dus. Așa ca acum îți sunt dator ție.

Lumini care fulgerau în față. Galbene, nu roșii și albastre. Maddie a smucit portiera și a dat năvală spre polițistul al cărui SUV era parcat de-a curmezișul intrării pe autostradă. Era aplecat, cu haina deja presărată cu mătreăta albă și rece a cerului, punând conuri de trafic lângă bariera de urgență.

— Ce naiba-i asta? a întrebat Maddie.

Departamentul Transporturilor din Pennsylvania închide drumurile. Și autostrada Turnpike.

— De ce?

În lumina farurilor, l-a văzut că schițează o grimasă de nedumerire.

— Nu știu dacă ai observat, cucoană, dar cerul vomită zăpadă.

— Așa-i, dar trebuie să ajung pe autostrada aia...

El a ridicat, demonstrativ, o cizmă. Zăpada se adunase deja pe bombeu, și și-a scuturat-o.

— Asta-i doar de când am ajuns aici. Avem trei sau șase centimetri pe oră. Chestia asta a venit repede, și sunt deja accidente peste tot. Așa că s-a luat o hotărâre, și aia e.

— Fiul meu. E acolo pe undeva. E un copil – n-are decât cincisprezece ani...

— Și conduce pe vremea asta, fără permis?

— Ce? Nu. Nu. E... nu știu cu cine e...

— Atunci de unde știi dumneata că-i pe acolo? Probabil că ar trebui să știi cu cine ți-e fiul, doamnă.

— Nu-mi spune tu cum să-mi cresc copilul.

Polițistul a scos o mârâitură, în timp ce se întindea spre ultimul con.

— Doamnă, îmi pare rău, zău. Însă nu te pot ajuta. Dacă fiul dumitale a dispărut într-adevăr, trebuie să suni la Urgențe sau să te duci la o secție de poliție ca să completezi un raport.

— Și dacă pornesc, pur și simplu? Dacă țâșnesc pe lângă tine, trec peste conurile alea și intru pe autostradă?

El a scos un hohot de râs ca un lătrat.

— N-ai decât. Sunt accidente pe toată porțiunea asta. Apoi o să fii oprită din nou când o să încerci să intri pe 476. Iar aia? E închisă de

tot, pentru că sunt blocate stațiile de taxare.

— Mai e o cale. Pe 191 – aş putea s-o iau pe acolo spre sud...

— Vestea bună e că aia nu-i închisă, dar vestea proastă e că nu prea e autostradă. Are două benzi și nu vor ajunge pe acolo plugurile de zăpadă, nici acum, nici mai târziu. Dacă rămâi blocată, madam, ai îmbulinat-o. Și sunt și acolo accidente.

— Futu-i.

— Mda, futu-i. Cucoană, du-te acasă.

— Nu pot. Fiul meu.

— Du-te acasă. Sună la Urgențe. Nu-l ajuți cu nimic dacă te înțepenești în vreun troian și mori degerată.

— Tot trebuie să încerc.

— Bucură-te de mormântul tău hibernal! a strigat după ea polițistul, însă ea era deja în mașină și întorcea.

Pe autostrada 191 se circula încet. Însă nu era polei, nu aluneca, și Foresterul ei era un adevărat cal de povară. *Mergi, mașină, mergi.* Și înainta prin valurile de alb și zidul de ninsoare. *Te rog, Olly, fii bine, fii bine.* Deja pierduse așa de mult timp până să pornească în expediția asta. Și își dorea cu disperare să fi avut telefonul. Totuși, o încerca speranța: acum era pe drum, și poate că Oliver era blocat în trafic sau dăduse și el de vreun accident pe șosea – fir-ar să fie, ar fi acceptabil chiar și ca el să aibă un accident, câtă vreme supraviețuiește. Un braț rupt era un preț mic de plătit pentru ca el să nu aibă un soi de înfruntare nehibzuită cu puștiul ăla monstruos, Jake.

Apoi și-a zis: cât de aiurea e asta? Să-și dorească să aibă un accident? Simțea că-i vâjâie creierii.

Și auzea o voce mică repetând vorbele bărbatului pe care îl întâlnise mai devreme în acea zi: *Ești gata să faci tot ce trebuie. Asta înseamnă să fii părinte, un părinte bun. Asta, și să ai încredere în ei.*

Încredere. Băiatul n-avea nici măcar șaisprezece ani. Avea destulă încredere în el, dar nu în această privință. Era o greșeală că a plecat. N-ar supraviețui confruntării cu Jake – băiatul ăla era un șarpe, un scorpion, un mucos nemernic și mincinos. Îi omorâse soțul. Voia să-i jertfească fiul.

Nu, și-a zis. *Mergi mai departe, mergi mai departe, o să reușești, o să-ți salvezi fiul...*

Dar chiar când simțea un val de speranță, a văzut în față ceva, ceva care a început să-i strivească inima ca într-o menghină. Nu se putea...

A apăsât pe frână, oprind încet mașina, în vreme ce o podideau lacrimile.

Farurile au luminat ca niște sulițe un copac căzut pe drum. Un pin mare, prăbușit peste ambele benzi. Chiar și în întunericul care cobora, putea să vadă rădăcinile uriașe smulse din pământ, lăsând în urmă un crater umplut de zăpadă. Maddie a ieșit din mașină, tropotind prin omătul care îi ajungea deja la jumătatea gambelor. A ajuns la copac, a încercat să-și imagineze că trece cu mașina peste el, dar era prea gros. I-a trecut prin cap gândul absurd să intre sub el și să-l ridice, ca și cum ar fi fost brusc înzestrată cu un soi de forță maternă magică – însă era uriaș, un molid canadian matur, înalt de

vreo treizeci de metri. Și nici n-avea pe unde să-l ocolească. Și cu asta, Maddie a simțit cum se ofilește în ea speranța, cum devine ceva muribund. A căzut în genunchi. Și-a îngropat capul în mânuși și a urlat.

Merseseră destul de mult spre sud, iar pe aici ninge doar cu fulgi grași care nu se lipeau de nimic în afară de iarbă – drumurile și parcurile erau ude, dar neacoperite de zăpadă. Oliver și Jed stăteau în parcare de lângă un magazin Wawa, după un scurt drum până la toaletă.

— Zici că o vezi? a întrebat Jed.

Oliver și-a mușcat buza și a încuviințat din cap.

— Da.

— Cum arată?

Băiatul a încercat s-o descrie.

— Cred că-i atât diferită, cât și aceeași la toată lumea. A ta arată ca un ocean. Ca o mare furioasă.

— Ca pe furtună.

— Poate. Numai că nu-i apă. E otravă.

Începuseră să vorbească mai devreme, și Oliver i-a spus lui Jed ce putea să vadă și ce își dădea seama acum că poate să facă – nu doar să vadă durerea din oameni, ci și s-o scoată din ei. Nici măcar n-a trebuit să-i propună lui Jed: Jed voia asta. I-a explicat lui Oliver: *Având în vedere ce avem de gând să facem, nu vreau să duc cu mine nimic, nici o povară, nimic, nici o durere de care el să se agățe și s-o folosească. Poate că Jake n-o știe, Oliver, însă el se pricepe tare bine să dibuiască durerea, la fel ca tine – însă el n-o trage afară. O înnoadă.*

Folosește nodurile ca pe sforile unei marionete. Oliver a zis că știe. Că, în felul ăsta, Jake aproape c-a izbutit o dată să-l facă să moară pe altarul de piatră.

Prin urmare, când Jed a întrebat dacă poate să-i ia durerea...

Oliver a zis că da.

Și acum iată-i aici. Într-o parcare. Gata s-o facă.

— Așadar, am în mine un ocean de otravă.

— Așa pare.

— Și tu o să-l seci?

Oliver a ridicat din umeri.

— Cred că da. Am mai făcut asta, cu Graham Lyons. Am crezut că eu l-am făcut să-și omoare tatăl și apoi să se sinucidă, dar am aflat apoi că Jake a făcut asta. Așadar, poate că l-am ajutat cu adevărat. Și poate că am să reușesc să te ajut și pe tine.

Și apoi, dacă scap cu viață din asta, poate că am să o ajut și pe mama.

Ce bine ar fi fost dacă l-ar fi putut ajuta și pe tatăl lui!

Dar avea să scape cu viață?

Nu știa.

Cu o bătaie din palme și doi pași de dans voios, Jed a încuviințat din cap.

— Atunci hai s-o facem, fiule. Am văzut în viața asta niște chestii cu adevărat ciudate, așa că merg înainte cu toată încrederea. Și, a zis el cu o undă de disperare, abia aștept să scap de asta. Privirea i-a devenit absentă și, cu o voce șovăielnică, pițigăiată, a întrebat: Dar n-o să le alunge și pe ele, nu? Pe Zelda mea? Pe Mitzi a mea?

— Nu. Cel puțin, nu cred.

— Ei bine. Atunci hai să-i dăm bătaie, băiete. Hai să acționăm cu lumină și cu iubire și cu speranța că putem să lăsăm în urma noastră toată această suferință.

O oră mai târziu, Maddie s-a pomenit înapoi în cabană. O durea gâtul de cât uriașe și avea ochii roșii și umflați de plâns. Fără șovăială, s-a repezit la telefon și a înălțat către toți zeii care ar fi putut să asculte mica-i rugăciune că are nevoie doar de tonul de apel.

A ridicat receptorul, așteptându-se ca furtuna să-i fi răpit încă o posibilitate...

Dar apoi a auzit tonul.

A format repede numărul lui Fig. A răspuns soția lui. Zoe.

— Zoe, sunt Maddie.

— Maddie, oh, Dumnezeuule. Ești...

— Sunt bine, da, dar nu știu dacă și Oliver e bine. Am nevoie de ajutorul lui Fig. Poți să...

— Ți-l dau la telefon.

— Mulțumesc, Zoe.

Un foșnet în telefon. Mormăieli. Apoi vocea lui:

— Maddie.

— Fig.

— Unde ești? La cabană?

— Da. Am nevoie să vii să mă iei.

— Maddie, nu sunteți acolo în toiul unui viscol?

— Da. La voi nu e?

— Ne-a ocolit în cea mai mare parte. Avem un amestec de ploaie, lapoviță, zăpadă, însă nu s-a depus nimic. Dar nu asta-i problema – Maddie, care-i necazul? De ce trebuie să vin să te iau?

Ea i-a spus. I-a spus tot ce a putut: Oliver plecase, luase cu el pistolul, și acum ea era blocată în viscolul ăsta.

— Cred că se duce acasă. O să... se confrunte cu Jake.

Fig a tras adânc aer în piept și a tăcut o vreme. În cele din urmă, a zis:

— Maddie, vreau să stai cât mai departe cu putință de treaba asta. Ne ocupăm noi de ea.

— Noi? Care noi?

— Poliția.

— Tu nu ești polițist.

— Da, știu, dar poți să ai încredere că rezolvă ei.

— N-am nici cea mai mică încredere în ei, Fig. Am încredere în mine. Am încredere în tine. Așa că du-te la mașină și vino să mă iei.

— Maddie. Ascultă-mă. Ești la depărtare de câteva ore în nord, pe viscol. N-o să ajung la timp, asta în caz că ajung. Nu-ți face griji, o să-l găsim pe Oliver. Putem să-l interceptăm înainte să dea de belele. Crezi că se duce... unde?

— Nu știu! Nu știu. Acasă la Jake. La noi. La Jed. Nu știu. Dar știu unde vor ajunge. La Ramble Rocks. Pe câmpul de bolovani. Unde le-a omorât Reese pe fetele alea.

— Stai acolo, Maddie. Lasă-mă să merg și să-mi văd de treabă.

— Fig. Fig...

— Maddie, ai încredere în mine?

— Fig, da, sigur, tocmai am zis că am încredere în tine, fir-ar să fie. Asta n-are de-a face cu încrederea. Asta are de-a face..., a zis Maddie, apoi a scos un mârâit de frustrare. Are de-a face cu instinctul matern! Știu că mi-e copilul în pericol. Pericol fizic. Pericol emoțional, moral, cosmic, fir-ar să fie. Și în nici un caz n-o să... îți pasez, pur și simplu, ție acea responsabilitate. A tăcut un pic, cu răsuflarea întretăiată, sacadată. Nu pot. Nu după toate astea. Nu pot să-l pierd și pe el, Fig. Nu pe Oliver.

— Dacă Oliver ar avea nevoie de o operație, n-ai lua tu bisturiul în mână, nu?

— Ba l-as lua dracului.

— Maddie.

— Rahat!

Maddie a îndepărtat telefonul de ureche și l-a apăsât pe frunte. Ca și cum ar fi fost un obiect de venerație. Relicva unui sfânt. A tras adânc aer în piept, ca să-și limpezească mintea. Fig avea dreptate. Dacă venea aici, însemna că nu se află acolo. Și până atunci ar putea să fie mult prea târziu.

A dus telefonul înapoi la ureche.

— În regulă. Bine.

— O să-l apăr. Și trimitem pe cineva după tine cât de repede putem.

— Găsește-l și nu-l scăpa din ochi, Fig. Să nu îndrăznești.

— Îți jur, Maddie. Îți jur. Tu fă-ți doar un plan, să stai acolo, să rămâi lângă telefon, și eu o să te sun.

Maddie a închis. S-a așezat pe marginea patului și a plâns până ce

i-au secat lacrimile.

Și apoi, după ce au secat, nu i-a mai rămas decât un soi de limpezime rece, nebunească. Ce zisese Fig adineauri? *Tu fă-ți doar un plan.*

Plan.

Avusese un plan de dimineață, dar totul o luase razna. S-a uitat din nou la vălătucul de plasă de sârmă de pe jos și la punga de lângă el – clește, foarfecă pentru sârmă și celelalte. Lui Maddie nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut, așa că s-a târât spre ele, și-a pus mânușile și a început să desfacă sârma, să taie legăturile, s-o modeleze cu smucituri și împingeri puternice, folosindu-și capul ca model pentru capul lui Nate, și, în vreme ce cu foarfecă tăia sârma, iar cu cleștele modela trăsăturile, se tot gândea: *O să se întâmple din clipă-n clipă – o să intru în starea de amnezie, o să alunec în leșin în vreme ce actul de creație mă ia în stăpânire, și când o să-mi revin, el o să fie aici – Nate o să fie aici cu mine și totul o să fie mai bine*, dar tot nu se întâmpla, și a scrâșnit din dinți și a lucrat cu și mai multă înverșunare, a făcut un braț, apoi o parte din mână, și s-a străduit tot mai tare, zicându-și: *Trebuie să vină, din clipă-n clipă*, însă nu venea, fir-ar să fie, nu se întâmpla deloc, și era ca atunci când te gândești la somn încercând să adormi, ca atunci când te gândești să respiri încercând să respiri și nu izbutești decât să simți că te sufoci, că ești într-un aer prea rarefiat ca să-ți umple pieptul, și acum inima îi bubuia și își auzea sângele zvâcnindu-i în urechi și *haide, haide, haide, cățea nenorocită*, și își făcea griji că n-o să audă telefonul în vreme ce e în starea de amnezie și nu funcționează, întocmai ca

bufnițele de afară, din zăpadă, și *te rog, Nate, vino la mine și te rog, Oliver, fii bine* și încă o dată a știut că-i lipsește ceva, o amintire, o parte din sine, *gândește, cățea proastă, încearcă să-ți folosești creierul*, însă n-a venit nimic, NIMIC, și a scos iar un urlet care i-a ars gâtulejul, ca acidul gastric, apoi a trântit un pumn în mutra creaturii de sârmă și a izbit-o de perete în vreme ce tunetul bubuia afară și fulgerul se aprindea.

Nu se întâmpla.

Nu funcționa.

Pierduse. Eșuase. Și-a scos mănușile cu dinții, a descoperit că o sârmă o străpunsese pe una din ele, făcându-i palma să sângereze.

Nici măcar vărsarea de sânge nu dăduse roade. Se terminase.

Maddie s-a ridicat în picioare, și atunci a văzut la fereastră fața bărbatului.

75

PĂI, DU-MĂ DE AICI, NICI CĂ-MI PASĂ

Era o chestie grozavă să fii lovit de trăsnet. Până și încercarea de a te lăsa lovit era ceva nebunesc. Nate s-a gândit să se întoarcă repede în casă și să-și înfășoare firul pe mână. Însă aceste furtuni erau capricioase. Ultima n-a ajuns până la casă. A rămas aici. Peste acest loc.

Așa că a mers mai departe, înapoi în Ramble Rocks.

Se schimbase. Nu mai era parc de distracții, era un câmp năpădit de vegetație, cu copaci căzuți. Erau buruieni și încâlceli de mărăciniș și, pe alocuri, tufe cu flori parfumate care, când își croia drum prin ele, umpleau aerul cu un miros nu prea deosebit de cel al răchitei. Furtuna a venit iute, zugrăvind cerul cu o flegmă neagră. Ploaia care s-a dezlănțuit curând izbea pământul, îngreunându-i pașii, ca și cum i s-ar fi împotrivit lui Nate, încercând să-l împingă înapoi.

Însă el a mers mai departe. A găsit tunelul încadrat de bușteni albi înfiți în pământ, fiecare înfășurat strâns de vită, așa cum ai înfășura sârmă ghimpată pe stâlpul unui gard. Deasupra era o pancartă: RAMBLE ROCKS NUMĂRUL OPT. Era o mină de cărbune? Asta părea să fie.

Chiar și de aici i se părea că vede ceva stând acolo, în întuneric. Ud și sclipind. O siluetă umană.

Edmund Walker Reese.

Așteptându-l pe el.

A luat pistolul în mână și l-a ațintit spre acea siluetă. Știa că poate să meargă acolo. Chiar ar trebui. Și ar putea să-l nimicească pe acel bărbat o dată pentru totdeauna.

Însă nu asta, și-a reamintit, era misiunea lui aici. Reese era retras din activitate. Asta era lumea lui, și moartea lui Reese i-ar prinde bine. Însă Nate avea de salvat altă lume. A sa.

Ne mai vedem, Reese, și-a zis.

Apoi Nate s-a întors și a privit în sus, în vreme ce fulgerul încheia corsetul cerului. Ploaia s-a întetit. Se simțea ca un curcan care

privește în sus la furtună. Nu se spunea că asta fac curcanii? Se uită în sus la ploaie, cu ciocul deschis, și se îneacă? Probabil era doar o născocire, dar așa se simțea. Ca un curcan prost care se îneacă în ploaie.

Și apoi vântul s-a pornit zdravăn, îmbrâncindu-l puternic înainte. S-a clătinat, aproape s-a dezechilibrat și...

Totul s-a umplut de lumină albă.

În jurul lui, lumea s-a prefăcut în cenușă.

Nu știa unde se află. Era întuneric. Nu vedea nimic. A început să meargă, aproape s-a împiedicat de ceva. Ghimpi i-au zgâriat fața. Avea cămașa udă și rece; și-a scos-o peste cap și a aruncat-o. Nate a văzut lumini. Luminile unei case – slabe, dar prezente, ca și cum casa ar fi fost un pic vie, un pic trează, așa că s-a dus spre ea, convins că ceea ce i se întâmplase lui Carl era doar un vis. Un coșmar. Acum știa că înăuntru o să fie Carl, așteptându-l. Teafăr și nevătămat.

Licuricii s-au învârtit în jurul lui. Și-a desfăcut brațele, iar ei au venit la el. Rotindu-se și plonjând prin aer în fața lui. Erau înaintea lui pe când mergea. Câțiva i-au poposit pe umeri, pe față, în barbă. Păreau să strălucească mai tare când făceau asta.

Nate s-a dus la ușă, s-a uitat înăuntru și l-a văzut pe Carl privindul...

Însă nu era Carl.

Era el însuși.

Un Nate bărbierit cu mai multă grijă, dintr-o lume care nu se

prăbușise, dinainte ca totul să se ducă de râpă. Dinainte să-l fi întâlnit cu toții pe Jake.

A mers. Sunt aici. Trăsnetul m-a luat cu el.

Și apoi, încă un gând...

Și sunt ciudatul ăla bărbos de pe peluza mea afurisită.

Și apoi s-a pomenit că se vede pe el însuși venind după sine.

Nate – Primul Nate, Nate Original – se năpustea spre el, și el nu voia asta. Nu voia să-și întâlnească șinele dinainte. Ce ar însemna asta? Ce s-ar întâmpla? O mică parte din el se întreba dacă nu și-ar putea spune lui însuși ce urma să se întâmple, dar dacă asta ar strica totul? Dacă asta ar înrăutăți lucrurile, în loc să le îmbunătățească? Și-a amintit ce se petrecuse, și dintr-odată el a fost cel care a făcut lucrurile să se petreacă astfel – s-a răsucit pe călcâie și s-a repezit în pădure, și s-a întâmplat întocmai așa cum își amintea. A ajuns pe peluza lui Jed. Nate venea. Pistolul era ridicat. Muște grase îl înconjurau – ce anume le atrăsese, nu știa. Poate că veneau la fel ca licuricii. Sau poate că erau atrase doar de mirosul acru al transpirației lui și de rănille apărute dintr-odată pe brațe și pe piept. Erau pe el, pe fața lui, acoperindu-i-o ca o mască...

Apoi lumea a devenit albă și a fost smuls iarăși de acolo.

A venit senzația de deplasare, de călătorie, ca și cum ar fi fost o scânteie sfârâitoare gonind pe o buclă mare de fitil care duce la dinamită. Știa instinctiv unde îl ducea asta – avea să explodeze, iar el avea să fie azvârlit iarăși în furtuna din lumile prăbușite. Însă asta nu era o opțiune. Nu voia să se întoarcă. Avea lucruri de făcut aici,

așa că s-a concentrat spre interior, adunându-și fiecare fărâmbă de furie împotriva lui Jake și iubirea pentru familia sa într-o sferă albă incandescentă dinăuntru, și a folosit acea energie ca să sară într-o parte, ca una dintre mașinuțele de curse vechi ale lui Oliver, care sare de pe traseu după ce a luat viteză prea mare.

Și apoi...

Se privea pe sine. Pe peluza din fața casei. Împleticindu-se prin furtună din cauza lui Carl, care a apărut brusc cu pistolul și l-a lovit în cap. Și apoi, desigur, a apărut Jed. Vecinul lui, trădătorul ăla, a ieșit pe ușa din față și ochii i s-au oprit mai întâi pe lupta dintre Nate și bătrân – dar apoi ochii i s-au dus la celălalt Nate, cel care privea din pădure cum se petrec toate astea, cel cu ochii tulburați și barba vâlvoi – Nate călătorul.

Nate a văzut licărul de recunoaștere în ochii lui Jed.

Jed știa cine e el.

Știa că el e Nate, chiar dacă îl vedea pe celălalt Nate, acum la pământ.

Ticălo...

Din nou, lumina albă. Din nou, era smuls de acolo. Din nou, se împotriva. Se zbătea, se zvârcolea, se lupta îndrăcit să nu se întoarcă acolo.

Soția mea, și-a zis. Trebuie s-o văd pe Maddie. Sau pe Oliver. Trebuie să le spun ce se va întâmpla...

Uuuușș. Curentul de aer. Un tunet micuț.

Nu, nu, nu...

Îl voia înapoi...

Înapoi la altarul de piatră...

Înapoi la lumile prăbușite...

Le vedea acum, pietroaiele sparte de pe câmpul de bolovani, ploaia torențială, gura minei de cărbune, casa, oceanul, diamantul negru rotindu-se încetișor pe cer și trupul lui Carl zăcând pe altarul de piatră, ca o păpușă de cârpe aruncată neglijent pe noptiera unui copil...

Nu!

O odaie cu pereți trandafirii. O comodă cu un ponei de jucărie pe ea. Și încă un obiect din lut – ca o cană, dar făcută de un copil; era înclinată într-o parte, ca un bețiv. Și în fața tuturor era o bufniță sculptată în cărbune, cu privirea prudentă ațintită spre patul frumos aranjat, mereu vigilentă.

Noaptea pândea la geamuri.

O copiliță ședea pe dușumea, cu o foarfecă și o cariocă neagră alături. A privit-o cum decupează o cutie mare de carton. Foarfecă făcea tăieturi scurte, lipsite de precizie.

Fata a tresărit când l-a văzut.

— Oh, a zis ea, cu ochii trecând de la privirea absentă la una foarte atentă și măsurându-l din cap până-n picioare.

A deschis gura ca și când s-ar fi pregătit să țipe...

Nate și-a dus degetul la buze, ca s-o facă să tacă.

— Maddie. Sunt eu.

— Nu te cunosc, a zis ea. Ești un străin.

— Doar un călător, a zis el, apoi s-a așezat pe pat. Și eu te cunosc. Faci un Bărbat-Cutie, nu-i așa?

— Așa cred. Nu știu.

— Faci asta ca s-o ajuți pe fetița aceea care a dispărut.

Copila a șovăit.

— Da. Apoi, cu o voce pe care Nate a recunoscut-o ca fiind cu siguranță a lui Maddie – căpătând un ton mai înalt atunci când era frustrată, mai ales de un proiect artistic: Dar nu știu cum să-l duc pe Bărbatul-Cutie acolo ca s-o ajut. El e un erou, dar e aici. Nu acolo, cu ea.

— Tu poți făuri lucruri, Maddie. Ești o făuritoare, nu-i așa?

Ea a ridicat din umeri.

— Eu cred că ești. Pariez că poți să făurești uși.

Micuța Maddie i-a aruncat o privire întrebătoare.

— Dar cum?

— Nu știu. Tot ce știu e: două balamale și o clanță. Asta-i tot ce-ți trebuie ca să faci o ușă. Așa mi-ai spus când ne-am mutat în casa noastră. Sau... presupun că o să-mi spui într-o bună zi.

Așezată pe podea, ea a privit în altă parte, ca și cum s-ar fi gândit foarte intens la asta. S-a uitat la fereastră, apoi la perete, apoi la lucrurile de pe comodă. A început să spună ceva, dar Nate n-a auzit...

Și apoi lumea a început să freamăte în jurul lui. Firișoarele de păr de pe ceafă i s-au zburlit, vârfurile degetelor îl ardeau și...

Bzzzt.

O fereastră murdară. Plină de pânzele păianjenilor din pivniță. S-a uitat prin ea. A văzut o bucătărie murdară, cu mâncare pe podea și muște pe blat, munți de oale și cratițe. Dincolo de ele, a văzut două fetițe.

Maddie și Sissy Kalbacher.

În spate, în zid, era o ușă de înălțimea lor – strâmbă și ciudată, ca desenată stângaci cu creta. Clanța era chiar poneiul de jucărie. Balamalele erau fâșii de bandă adezivă. Fetele s-au uitat la el.

Și-au fluturat mânuțele.

El le-a întors gestul.

Ele au trecut prin ușă, în vreme ce trăsnetul îl răpea încă o dată.

El a închis ochii în fața luminii albe, arzătoare, iar cu ochii minții a vizualizat-o pe Maddie, Maddie, Maddie – a încercat să facă trăsnetul să-l ducă la ea, să-l lase să fie acolo, să-l lase să stea.

76

O FAȚĂ LA GEAM, UN MESAJ PE ZĂPADĂ

— Nate, a zis Maddie, cu glas aproape șoptit.

Fața de la fereastră era a soțului său – era sigură de asta. Buimăcit, epuizat și palid. Cu privirea bântuită. Buzele i s-au mișcat ca și când ar fi încercat să vorbească – *trebuie să-l ajut* –, așa că a sărit de pe podea și aproape că și-a frânt gâtul când a smucit ușa și a năvălit afară în zăpadă, zăpadă care acum era până la genunchi. Și-a croit

drum prin ea, frământând-o cu picioarele, neputând să alerge propriu-zis. Maddie l-a strigat, i-a rostit numele iar și iar, cu vocea care amenința să i se frângă din clipă-n clipă. Colțul cabanei nu era departe, și când l-a ocolit, în cele din urmă, l-a văzut îngenuncheat acolo, în zăpada până la brâu, cu mâna întinsă, cu degetul ațintit ca și cum ar fi arătat spre ceva...

Nate! și-a zis, și lumea ei a revenit la viață...

Apoi a simțit un miros ca de cabluri arse. Firele de păr de pe ceafă i s-au ridicat, precum morții fără tihnă, și...

Trăsnetul a umplut aerul. Alb și fierbinte, urmat repede de un tunet. Ea a țipat și a mers mai departe, deși i se ștersese totul din fața ochilor. Încet, lumea reală s-a scurs înapoi, dând buzna în petele de lumină ca niște stele din ochii ei. Dar în vreme ce o făcea, un șuvoi de noi amintiri a curs înapoi, ca și cum trăsnetul ar fi făcut mai mult decât să lovească pământul; era ca și cum ar fi lovit ceva din adâncul ei, un șoc electric și o lance piroclastică topind toate lacătele care îi țineau bine ferecate amintirile.

Și-a amintit că era în camera sa, acasă, când era mică.

Că a auzit de fetele dispărute.

Că voia să le găsească.

Pereți trandafirii. Poneiul de jucărie. Bufnița de cărbune. Vise urâte. Apoi o izbucnire de lumină, și el era acolo. Pe atunci un străin. Acum soțul ei. I-a arătat cum să facă, și atunci ea și-a amintit că a fost în casa lui Edmund Walker Reese și a ajutat-o pe Sissy Kalbacher, și apoi și-a amintit cum a făcut asta, cum a ajuns acolo, cum a salvat-o pe sărmana fetiță pierdută, fetița răpită, fetița

marcată la propriu cu o cifră pe obraz, ca să fie ucisă.

Și când s-a întors în acest loc, în prezentul din afara cabanei, a văzut că Nate dispăruse iar. Dar fusese acolo. Zăpada era răscolită acolo unde stătuse el și unde îngenunchease. Și acolo, în zăpadă, mai era ceva: un mesaj, scris de el, cu degetul.

DOUĂ BALAMALE

O CLANȚĂ

FAC O UȘĂ

Tu poți să făurești lucruri, Maddie.

Ești o făuritoare, nu-i așa?

Eu cred că ești.

Pun pariu că poți să făurești uși.

— Sunt o făuritoare, a zis ea cu glas tare, în întunericul nopții. Făuresc lucruri. Și pot să făuresc o ușă.

Atunci a ridicat privirea și a mai văzut ceva: treisprezece bufnițe, bufnițe de lemn, sculptate rudimentar, înșirate pe crengile de molid împovărate de zăpadă din jur. Au clipit spre ea și s-au foit, nerăbdătoare să se apuce de lucru.

PARTEA A ȘAPTEA

JERTFE

„Un farmec adevărat n-ai să-l poți face niciodată târguindu-te cu ficatul altuia. Trebuie să ți-l smulgi din tine chiar pe al tău, și să nu te aștepți să-l mai vezi îndărăt.”^{[33](#)}

Peter S. Beagle, *Ultima licornă*

PROMISIUNEA

— Nu poți să faci asta, i-a zis Zoe.

Însă Fig i-a spus că trebuie.

— Zoe, nu pot să-i las baltă pe oamenii ăștia. Au trecut prin furcile Iadului. Li se întâmplă niște lucruri pe care eu abia dacă încep să le înțeleg.

Ea l-a prins de mână, apoi de încheietură, și l-a strâns puternic – o mișcare învățată, zicea Zoe, de la bunica sa, o femeie care atunci când avea nevoie ca lucrurile să meargă așa cum voia ea, aplica un soi de strânsoare de fier, cu degete de vrăjitoare, în spațiul moale dintre cele două oase ale încheieturii. Zoe zicea întotdeauna: *Cu acea strânsoare pe încheietură, Mama-Mare putea să te facă să treci pe numele ei economiile de-o viață, să dai cu bocancul într-un cățeluș și să faci pipi în pantaloni – adică să-i uzi de tot – în public. Totul dintr-o mișcare.*

— Fig, a zis, cu vocea fermă și încleștându-și tot mai tare mâna pe încheietura lui. Fig a simțit că i se taie genunchii. Sunt însărcinată. În cinci luni de-acum. Am nevoie să fii în preajmă pentru fiica ta.

El a înghițit în sec și a încuviințat din cap.

— Înțeleg asta, Zo. Dar mai trebuie și să fiu în stare s-o privesc în

ochi pe fetița mea și să-i spun: *Am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru oamenii care aveau nevoie de mine și nu le-am întors spatele.* Pentru că așa sunt. Dacă nu sunt un asemenea om, atunci ce fel de tată pot fi pentru fiica noastră?

Două lacrimi s-au scurs în același timp pe obrazul lui Zoe. Și-a luat mâna de pe încheietura lui.

— Bine, a zis.

El a sărutat-o.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

— Apropo, strânsoarea aia de menghină ar fi făcut-o pe Mama-Mare să fie tare mândră de tine.

Zoe a zâmbit larg.

— Asta așa e.

Seara. Aproape de ora zece. Vremea rămânea perfect mizerabilă – umedă și friguroasă, scuipește peste ei un amestec dizgrațios de ploaie, gheață și zăpadă. Poliția din Quaker Bridge își făcuse un sediu temporar în niște corturi, pe terenul viran din fața lacului Holicong, ce aparținuse unui constructor de șoproane anabaptist local, care dăduse faliment în recesiunea din 2008. Comisarul-șef Roger Garstock a făcut instructajul, explicând că vor supraveghea în principal parcul și vor trimite unități să staționeze lângă alte locuri: vechea casă a lui Jake, părăsită de atunci; casa lui Jed, și ea părăsită; casa lui Alex Amati, de asemenea, cu toate că băiatul nu era de găsit. În plus, polițiștii statali îl căutau pe băiatul lui Graves, Oliver, și ideal era să-l intercepteze înainte să se poată apropia. Cu

toate că Fig știa că o să fie greu – habar n-aveau nici măcar cum putea să ajungă acolo, sau din ce direcție, sau măcar când.

Când s-a terminat instructajul, Fig s-a înghesuit prin mulțimea de polițiști, care se împrăștia ca să ajungă la Garstock.

— Șefu'. Șefu'!

Însă cineva i s-a pus în cale: comandantul adjunct John Contrino jr.

A întins o mână și a proptit-o în pieptul lui Fig.

— Hei, hei, hei, Figueroa, unde dracu' crezi că mergi?

— Vreau să vorbesc cu șeful. Șeful tău.

— Nu se poate. E ocupat. Contrino și-a coborât vocea. Și apoi, nu crezi c-ai făcut destul? Poate că tu l-ai îndrumat greșit pe amicul tău, pe Nate, ha? Poate că ai ajutat la uciderea lui.

— Hei, du-te dracului, Contrino. Și Nate încă nu-i mort. N-avem un cadavru, dacă-ți amintești.

— Sunt Contrino, domnul comandant adjunct, să-ți intre bine în cap. Care ziceai că-i funcția ta? A, așa-i, așa-i, ești de la Departamentul de Vânătoare și Pescuit, nu băiat în albastru ca mine. Contrino a rânjit și apoi a scos un mic hohot de râs, absolut jenant. Doar te tachinez, Figueroa. Șefu' vrea să te implici, numai că nu cu totul, pricepi ce zic? Te-a repartizat la casa familiei Graves.

— Vreau să fiu în Ramble Rocks.

— Și oamenii din Iad vor înghețată pe băț.

— Cum ziceai: sunt de la Vânătoare și Pescuit. Am pistol. Mă pricep la asta. Lăsați-mă să ajut cu adevărat.

Contrino a fluierat.

— Ia te uită. Marele bărbat cu pistol. Hei, nu eu ți-am dat sarcina – dacă ar fi după mine, n-ai avea nici o treabă cu chestia asta. Însă șeful a zis că Figueroa cunoaște familia, cunoaște casa. Așa că te duci acolo. Aștepți, în cazul în care apare copilul. Are încredere în tine, da?

— Da. Cu siguranță.

— Ta-daaa!

Fig știa că au dreptate.

Nu era polițist.

În plus, îl cunoștea pe Oliver și cunoștea și casa.

— Rahat, a zis, apoi a încuviințat din cap. Bine.

— Vezi, am știut că poți să fii rezonabil, Figueroa. Contrino l-a plesnit tare – prea tare – pe spinare și a dat din cap aprobator. Acum mișcă-ți fundu' de aici.

Totul rămânea cufundat în tăcere. Era un clișeu, însă lui Fig i se părea prea adâncă tăcerea. Rătăcea prin casă – casa familiei prietenului său – și totul părea straniu de nemișcat. Faptul că Nate și familia lui lipseau părea în aceeași măsură o prezență și o absență, ca și cum tăcerea și nemișcarea ar fi adăugat o tensiune neplăcută. Aerul era mai greu, și simțea un zumzet de muște în adâncul urechilor.

A încercat să-și facă de lucru. A ascultat banda de frecvență a poliției, ca să afle dacă văzuse cineva ceva. Dădeau raportul din oră-n oră; nimeni nu văzuse nimic. (Nu-i ceruseră și lui să dea raportul. Dar o făcea, oricum. *Iau și eu parte la misiune, fir-ar să fie.*)

Și asta-l deranja cel mai tare. Nu era cu adevărat polițist. Nu-și șlefuisese instinctul pentru acest soi de lucruri, și tocmai de aceea știa că e un idiot paranoic. Însă faptul că nu se întâmpla absolut nimic părea să sublinieze tocmai că se întâmplă ceva. Maddie păruse așa de îngrijorată. Oliver dispăruse. Însemna că exista un indiciu care le scăpase tuturor – indiferent care ar fi fost acela, nu-l vedeau. Poate că Jake nici nu era aici. Poate că Oliver nu venea. Puteau să fie altundeva. Teama lui era că sunt cu ochii în direcția greșită, că-l vor găsi pe Oliver mort la o sută de kilometri distanță, într-un loc pe care nu și-l imaginaseră, într-o situație pe care n-o înțeleseseră.

A sunat-o pe Zo. I-a spus că e bine. Se obișnuise ca, atunci când se făcea verificarea, o dată pe oră, să facă și el o verificare proprie. Zo a zis că și ea e bine. Avea niște arsuri la stomac de i se părea că înghițise o cutie cu chibrituri. Avea poftă de fursecuri și milkshake cu frișcă.

A încercat să vorbească și cu Maddie, s-o țină la curent...

Însă telefonul suna și tot suna. Asta l-a făcut să se îngrijoreze că ea e acolo, înzăpezită în munți, încercând să ajungă aici. Nu putea să controleze decât această situație. Trebuia să-și amintească asta. Era ca atunci când i-a mărturisit lui Nate grijile despre lume – iar Nate i-a amintit că trebuie să vegheze asupra propriului copil, nu asupra întregii lumi, fir-ar să fie. *Câte un lucru pe rând, Fig.*

Câte o oră pe rând.

O oră, apoi trei, apoi cinci.

S-a făcut miezul nopții, apoi ora unu, apoi două, iar acum se apropia de ora trei dimineața.

A auzit ceva la parter.

Nu – nu în casă. Afară.

Și-a scos pistolul și i-a anunțat pe ceilalți prin stație.

— Sunt Figueroa. Am o situație aici, în casa familiei Graves. Se aude ceva afară. Probabil că nu-i nimic, dar mă duc să verific.
Terminat.

Pe când se furișa pe trepte în jos, a așteptat răspunsul lor.

Însă nu se auzea nimic.

Simțea fiori ca niște păianjeni mișunând pe el. Afară, zgomotul – ca niște pași greoi – se apropia. S-a dus la ușa casei și a spus din nou în stație, de data asta într-o șoaptă insistentă:

— Repet: sunt Figueroa. Aud ceva afară. Pași. Sunteți pe recepție?
Terminat.

Nimeni n-a confirmat. Din stație nu s-a auzit decât un șuierat slab.

Apoi, o bufnitură în ușă.

Fig a luat poziția de tragere. Inima-i bătea nebunește.

Altă bufnitură în ușă, care s-a zguduit puternic.

Apoi, o voce a răzbit prin ușă.

— Fig! Fig.

O voce care suna cunoscut. O auzise de curând...

— Figueroa, ești acolo? Am nevoie de ajutor. Ajutor.

Era comandantul adjunct Contrino.

— Bine, fir-ar, stai așa, a strigat Fig, apoi a vârât pistolul în toc și s-a dus repede la ușă.

De cum a deschis-o, Contrino aproape că s-a rostogolit înăuntru, ca și cum s-ar fi rezemat cu tot trupul de ușă. Fig l-a prins și l-a pus pe

picioare.

Și a văzut că-i plin de sânge. Din creștet până-n tălpi.

— Iisuse, a icnit el, gemând, în vreme ce îl ținea pe Contrino să nu se prăvălească pe podea. John. Fir-ar să fie. Ești bine? Ce s-a întâmplat? Ești rănit?

Contrino și-a rezemat capul de pieptul lui Fig.

— Ceilalți. Nu-s bine, Fig, eu...

— Liniștește-te. E-n ordine, Contrino. Sângele... Ești rănit?

Celălalt bărbat a ridicat privirea spre el. Sângele îi șiroia pe obraji. A clipit prin el.

— Sângele? Nu-i al meu.

— Ce?

Contrino a rânjit.

Apoi a înfipt un cuțit în burta lui Fig.

Ce avea să-și amintească cel mai bine Fig despre cuțitul vârât în măruntaiele sale: lama părea mai lungă și mai rece decât ar fi putut să fie. Nu durerea l-a izbit mai întâi, ci împlântarea aceea salină, glacială, ca și cum ar fi fost înjunghiat cu un țurțur. Aproape că se aștepta ca lama să iasă pe partea cealaltă, despicându-l ca pe un sac de porumb. Însă când s-a împleticit în spate și cuțitul a ieșit din el, a fost surprins cât de mică era gaura. Contrino stătea acolo, cu sângele picurând de pe cuțitul său de vânătoare.

Fig a întins mâna spre pistol.

Dar se mișca încet. Avea impresia că acționează ca într-un coșmar – așa cum fugi uneori, dar prin ciment ud. Pistolul era în mână, însă când îl ridica, părea că e un baros – și până să-l ridice de tot,

Contrino era deja lângă el, pocnindu-l cu dosul palmei și smulgându-i pistolul în aceeași mișcare.

Fig a căzut pe spate. Și-a încleștat mâinile pe burtă. Roșul se răspândea peste tot în jur.

— Nu-ți face griji, ai timp, a zis Contrino. Un cuțit în mațe nu te omoară, nu pe loc. Iar puștiul te vrea viu.

— Puștiul... Jake...

— Așa-i.

— De... de ce?

Contrino s-a lins pe buze – un gest sinistru, dat fiind că era plin de sânge.

— El a văzut cine sunt. M-a văzut pe deplin, Figueroa. Are un plan, și eu sunt omul potrivit.

78

ALTARUL DE PIATRĂ

Oliver știa că acesta e sfârșitul. Ce anume însemna nu era chiar limpede, nu încă. Dar știa, când el și Jed au ajuns la câmpul de bolovani, în ploaia rece care șuiera, că asta era punctul culminant. Mai era și amintirea faptului că asta era punctul culminant al tuturor lucrurilor, că o mare povară cosmică apăsa greu pe umerii săi, deoarece, dacă ceea ce spusese Jake era adevărat, putea să fie sfârșitul acestei lumi. Iar sfârșitul acestei lumi însemna sfârșitul

tuturor lumilor. Bușteanul adus de valuri, de care se țineau celelalte lumi, avea să se rupă și să se scufunde și întreaga realitate – realitatea tuturor realităților – avea să dispară în haos. În vid. În neant.

Și apoi, după spusele lui Jake, totul avea să revină.

O mare reinițializare. Un buton de resetare cosmic, psihospiritual. Dacă avea dreptate.

Însă Oliver nu credea că are.

Mai mult, nu-i păsa. Pentru că n-avea de gând să lase lumea asta să dispară. Erau în ea prea multe lucruri pe care le iubea. Oricât de stricăță o fi fost mașinăria, era mașinăria sa, iar în ea erau mama sa și prietenii săi și mamele și tatii lor și toți oamenii buni și oamenii distruși, care aveau nevoie să fie reparați, și oamenii răi, care puteau fi ajutați să devină mai buni.

Lui Oliver nu-i păsa de bătălia cosmică.

Îi păsa doar de toți oamenii siliți să lupte în ea.

Oliver și Jed stăteau la marginea *felsenmeer*-ului. Luna și stelele dispăruseră, ascunse de o perdea zdrențuită de nori. Ploaia se rărise, și acum era mai degrabă o burniță rece. Oliver și-a încleștat instinctiv mâna stângă, simțind durerea cum zvâcnea pe sub tifon, dedesubtul cusăturilor. Ca și cum și-ar fi amintit ce s-a petrecut aici ultima dată când a venit la altarul de piatră. Durerea era un avertisment.

În ciuda întunericului, vedeau de aici altarul. Pentru că pe el era un mic felinar electric, cu lumină galbenă, difuză în ceață. Și nu era

singurul felinar – în jurul lui erau așezate în cerc altele. Dincolo de cercul cu pricina, Oliver a văzut oameni care stăteau în picioare. De acolo, păreau doar umbre. Cel puțin trei.

O voce a răsunat peste bolovani.

— Oliver!

Vocea lui Jake.

Una dintre umbre a făcut, aproape prietenește, cu mâna.

— Mă bucur să te văd, a strigat Jake. E cineva cu tine? E în ordine. Cu cât mai mulți, cu atât mai mare veselia! Haide. Apropie-te acum.

— Ești pregătit pentru asta? a zis Jed încet.

— Nu.

— Bănuiesc că-i normal.

— Tu ești? a întrebat Oliver.

— Sunt. Acum. Mă simt limpede. Mă simt... A inspirat adânc și și-a dus mâinile la inimă. Despovărat.

— Mă bucur.

Să-i ia durerea lui Jed a fost chiar mai greu decât în cazul lui Graham. A fost ca și când ai prinde cu mâinile goale un ocean, un ocean ale cărui ape acide îți ard pielea. Dar apoi a reușit să găsească scurgerea, și după asta, toată acea apă întunecată s-a golit singură. Ca și cum ar fi vrut să plece. Ca și cum Jed își dorea cu adevărat să fie liber.

Cu vocea și mai joasă, Jed a zis:

— Mai ai pistolul, da?

Oliver a șovăit.

— Ăăă...

— Oliver, a zis iar Jed.

Aproape ca un avertisment părintesc – o amintire a faptului că Jed fusese și el cândva părinte. Până când fiica lui murise într-un accident provocat de el la beție. Dar ceva din asta părea să fi rămas.

— Eu... nu-l am. L-am aruncat când am ajuns în parc. Dintr-un impuls, într-un fel. Ai zis că trebuie să procedăm cu lumină și iubire. Și o armă n-avea cum să facă așa ceva.

Se gândise la asta pe tot drumul cu mașina. Pistolul. Violența. Otrava din oameni. S-a gândit acum, ca și atunci, la vorbele tatălui său despre agresori. Și despre putere. Cine o are, cine n-o are. Cine o folosește pentru a face bine și cine o folosește pentru a face rău. Că unii oameni sunt găuriți pe dinăuntru. O armă de foc înseamnă putere, dar în sens negativ. O armă de foc provoacă durere. Face găuri – găuri de glonț, da, însă și emoționale.

Iar agresorii dau naștere altor agresori...

Jed a chicotit.

— În ordine. Chiar ești plin de surprize. Ceea ce nu-i surprinzător, presupun. Ești copilul tatălui tău.

— Sper că da. Nu ești supărat?

— Am încredere în tine, asta-i tot.

Oliver a încuviințat din cap.

S-a auzit iarăși glasul lui Jake, din partea cealaltă a câmpului de bolovani.

— Doar nu te-ai răzgândit, nu-i așa, Olly? Hai odată. Pierdem timpul, puștiule.

— Dar ai un plan? a întrebat Jed.

— Poate. Parțial.

Nu era o minciună. Nu tocmai.

Alt chicotit.

— Mai bine decât nimic, presupun. Mergem, fiule?

— Mda. Bine.

Au traversat împreună *felsenmeer*-ul.

Când au intrat în cercul de lumină al felinarelor, Oliver a văzut cine îl aștepta la altarul de piatră. Jake stătea mândru în spatele altarului, cu pieptul umflat, cu un rânjel de vulpoi pe fața lui prelungă. Acel ochi părea că radiază propria lumină stranie, o lumină care înota și se schimba ca și cum ar fi fost în apa unui heleșteu, prin luciul sălcii și înflorirea de alge. La stânga lui era Alex Amati. Arăta palid și păstos – aproape ca și cum ar fi fost bolnav, ca și cum l-ar fi prins o gripă, dându-i un aer macabru. Brațele îi erau umflate. În mână îi tremura un pistol. Lumina se reflecta de jos, schimonosindu-i trăsăturile și prefăcându-i încruntarea într-o expresie asemănătoare unei măști de Halloween. Sau poate că era furia: îl contorsiona dinăuntru, proiectându-se la exterior. Oliver era și nu era șocat să-l vadă. Jake trebuie să-l fi convins – i-a promis că prin toate astea va putea să se răzbune pe Oliver și să-l aducă înapoi pe Graham.

(Se întreba dacă Alex îl iubea pe Graham. Era ceva ce ținea ascuns, un sentiment pe care și-l reprima? Pe care fusese obligat să și-l reprime?)

La dreapta era cineva pe care Oliver nu l-a recunoscut: un bărbat

în uniformă de polițist, acoperit de...

Sânge, și-a dat seama Oliver.

Altcineva zăcea pe pământ, rezemat de un bolovan.

— Fig, a zis Oliver, pornind brusc spre el printre pietre.

Însă polițistul a scos un cuțit de vânătoare, apoi l-a înșfăcat pe Fig de guler și l-a smucit în sus, spre lamă.

— Nu, a zis polițistul. Stai acolo, puștiule. Altfel, îi înfig asta în gât.

— Te rog, a implorat Oliver. Nu.

Jake a ridicat amândouă mâinile.

— Olly. Nu-ți face griji. Fig o să fie bine. E o poliță de asigurare. Întocmai ca prietenul tău de aici.

Și cu asta, Jake s-a dat deoparte.

Acolo ședea Caleb. Avea capul aplecat mult, bărbia înfiptă în piept. Lumina felinarului se reflecta într-un fir de salivă însângerată care îi atârna de buză. Jake l-a plesnit peste obraz, și băiatul a fornăit și s-a trezit, cu o tresărire.

— Spune-i că ești bine, a zis Jake. Haide, Caleb.

— Olly, frate, a zis Caleb, cu ochii mari, cu vorbele bălmăjite. Fugi. Trebuie să fugi, pleacă dracului de a...

Însă Jake deja desfăcea o bucată de bandă adezivă, *vbbbbbt*, cu care i-a astupat stângaci gura lui Caleb.

— Șșșt, pușor. Ai zis destule. Apoi, cu brațele desfăcute larg, i-a spus lui Olly: Dacă-ți faci partea ta, toate astea se pot încheia azi.

Oliver a înghițit în sec.

— Și dacă se termină azi, mai contează măcar maimuțărelile tale?

— Altfel ai fi venit?

— Nu.

— Atunci, asta e, Olly. Ciocanul și cuiul.

A fost rândul lui Jed să vorbească.

— Văd că ți-ai făcut noi prieteni.

— Alex nu vrea decât să-și recapete prietenul, nu-i o chestie adorabilă? Ai putea să înveți de la el, Olly. Iar polițistul Contrino – scuze, comisarul adjunct Contrino – e cineva pe care îl țin în cârlig de o vreme, pentru cazul în care aş avea nevoie de el. Nu-i așa?

Contrino a ridicat din umeri.

— Am văzut lumina. Ce pot să zic?

— Ce a văzut el e o lume care se schimbă, și nu i-a plăcut asta. I-am oferit o cale de a o schimba la loc, a zis Jake, apoi s-a întors spre Jed. Ți-am oferit și ție o cale, John Edward, bețivan bătrân. Dar te-ai întors împotriva mea, nu-i așa? Însă nu înainte să-l expediezi pe Nate. Nu te deranjează asta, puștiule? Să te asociezi cu bărbatul care i-a făcut tatălui tău o figură așa de urâtă?

— Și-a revenit, a zis Oliver.

— Și nu mai beau, a zis Jed.

— Oh, asta-i drăguț. Înduioșător. Sunt sigur că nevastă-ta și fiică-ta își doresc să fi făcut schimbarea asta când erau în viață, nu moarte dracului într-un accident de mașină provocat de tine, țăp bătrân, dar, hei, când privești înapoi, vezi lucrurile limpede, nu? Oricum, mulțumesc că mi l-ai adus pe puști.

— Nu eu l-am adus pe el. El m-a adus pe mine.

— Tot aia e. Trecem la treabă, Olly?

Oliver a încuviințat din cap.

— Cu o condiție.

— S-o auzim.

— Fig, Jed și Caleb pleacă de aici în viață. Și îmi lași în pace prietenii și pe mama. Toți să fie liberi.

Jake a izbucnit brusc în râs.

— Măi să fie, Olly, parcă ai avea urechile pline de rahat. Sau mai rău, n-ai încredere în mine. Pentru că, dacă tu mori pe acest altar, toți o să fim liberi, a zis, desfăcând larg brațele, cu un zâmbet larg.

— Hai să zicem că te înșeli. Tot trebuie să-i lași în pace.

Zâmbetul lui Jake nu s-a stins, dar s-a crispat – părea acum mai degrabă rictusul unui craniu decât un zâmbet izvorât dintr-o plăcere autentică.

— Nu mă înșel, a scrâșnit printre dinți, în vreme ce își încleșta pumnii chinuiți. Dar bine. Bine! Bine. Dacă, din cine știe ce pricină, treaba nu merge, magia nu dă roade, mașinăria continuă să înainteze pufăind... ei vor fi liberi. Ai cuvântul meu.

Oliver a înghițit în sec.

— Bine.

Asta e.

A înaintat spre altarul de piatră, iar Jake s-a sprijinit de marginea acestuia, privindu-l cu un aer malițios. Acum Oliver a văzut că o frânghie fusese înfășurată pe după două pietre de alături, fixată sub margini. Când Oliver s-a apropiat, Jake a prins capătul uneia dintre frânghii și l-a adus la marginea altarului.

— Frânghii, a zis Jake. În cazul în care te apuci să te zvârcolești.

Ceva ca să-ți țină mâinile și picioarele fixate înăuntrul vehiculului.

— N-o să mă mișc. Nu-i nevoie să mă legi.

— Eh. Dar vreau s-o fac. Și apoi, asta chiar dă acea ambianță de jertfă de modă veche, nu? O prostie d-aia de rugă fierbinte către zei. Sau un pact cu diavolul.

N-o face. Frica îl răscolea pe Oliver. Nu, nu era doar frică. Panică. Panică existențială. Ca acel moment când ajungi în vârful unui montagnes russes, înainte s-o ia la vale prima oară, numai că de o mie de ori mai mare. De un milion de ori mai mare. De o infinitate de ori mai mare. Fiecare moleculă din el voia s-o ia la goană. Și totuși, a mers mai departe neabătut. Și-a domolit respirația. S-a gândit din nou la părinții săi.

Mi-e dor de tine, tată.

Îmi pare rău, mamă.

Oliver s-a urcat pe altar.

Jake a înfășurat strâns a doua frânghie pe încheietura mâinii lui Oliver – stânga, cea vătămată.

— Prea strâns?

— Doare, a zis Oliver.

Nu era o minciună. Simțea că îi roade pielea. Aerul rece îi înțepa amândouă încheieturile, cum zăcea întins acolo, pe altar. Cu inima chiar deasupra adânciturii din piatră unde Jake înfipsea cândva târnăcopul.

— Îmi pare rău.

Oliver a râs – un mic hohot amar.

— Aha.

— Aha, ce?

— Chiar ai vorbit serios.

— Ce anume?

— Când ai zis că-ți pare rău. Cred că îți părea cu adevărat.

Jake s-a oprit să cugete.

— Cred că da.

— De ce? Mă urăști. Vrei să sufăr. N-ar trebui să-ți pară rău.

Dintr-o parte, Alex Amati a lătrat:

— Nu-l asculta, Jake. Omoară-l dracului și gata. Doar te întărește.
Omoară-l. Omoară-l.

Însă Jake l-a redus la tăcere cu un sâsâit respingător. Apoi a revenit la Oliver:

— Nu te urăsc. Spun asta, dar nu-i așa. Asta-i doar... doar o parte din mine care vorbește. Însă nu te urăsc, Olly. Tu și cu mine suntem la fel, chiar dacă suntem diferiți. Eu sunt ca o... versiune mai evoluată a ta. Mai în vârstă. Mai înțeleaptă. Poate că, pe de o parte, sunt furios pe tine pentru cum ești acum, fiindcă așa am fost și eu cândva. Știi ce zic? Un om care nu cunoștea miza. Și poate că te urăsc un picuț, pentru că ai avut o viață mult mai bună decât a mea.

— Ești plin de suferință, nu-i așa?

Jake a șovăit. În lumina felinarului – așezat acum între genunchii lui Oliver –, era ușor de văzut că băiatul mai înalt se luptă cu gândul ăsta. Falca i se mișca de parcă ar fi încercat să desprindă o sămânță înțepenită între dinți.

— Da, sunt, a zis, și vocea i s-a frânt.

— Și nu-ți dorești decât să se termine totul. Asta e. Îi ucizi pe toți

și toate, ca să ucizi acea durere din tine.

Jake a pufnit într-un râs disprețuitor.

— Și ce dacă? Oricum, ce știi tu despre suferință, Olly? Cum ziceam, viața ta? Nu-i nimic în comparație cu ce am suferit eu. Dar am învățat ce să fac în privința asta, acolo, jos, în întunericul vechii mine de cărbune. Mi-a fost arătat drumul. Mi s-a dat o cale. Suferința mi-a dat limpezime.

— Și eu sufăr. E suferința pe care mi-ai dat-o tu.

— Ți-a dat și ție limpezime?

Oliver a înghițit în sec.

— Așa cred.

— Bine. Atunci hai să punem împreună capăt suferinței noastre.

Și cu asta, Jake a pocnit din degete și și-a răsucit încheietura mâinii...

De când își întâlnise sosia mai mare, Oliver ajunsese să creadă că motivul pentru care nu putea să vadă durerea lui Jake era că Jake și acea durere sunt unul și același lucru. Oliver nu știa cum arată propria durere și propria frică, și atunci de ce ar fi fost în stare să le vadă pe ale lui Jake? Dar apoi, de câte ori Jake scotea ceva din tărâmul acela, din locul acela interstițial, numit La-Mijloc, Oliver vedea ceva.

Doar o scăpărare. O frântură de întuneric, care se prelingea afară.

O străfulgerare de frică, licărul a ceva mai rău.

Durere.

Durere care nu putea fi reținută.

Jake își ținea durerea ascunsă, nu la vedere, ca tatăl lui, nu. Acea durere era ținută în același loc în care Jake își ținea ascunse toate lucrurile...

În acel loc interstițial, numit La-Mijloc.

Fie își dorea atât de tare să-și păstreze durerea, fie se temea atât de mult de ea, încât o izgonise cu totul altundeva.

Și așa, când a pocnit din degete și și-a răsucit încheietura ca să aducă unealta jertfirii – din nou, târnăcopul –, Oliver a văzut acea fulgerare de durere. Atunci Oliver a făcut ce făcuse cu Graham Lyons și ce făcuse, cu doar câteva ore mai devreme, cu Jed Homackie.

S-a întins spre ea, nu cu mâinile, ci cu mintea.

A înșfăcat acea durere.

Și a tras dracului de ea.

Târnăcopul a apărut în mâna lui Jake, însă odată cu el a mai venit ceva. Întotdeauna când scotea ceva din La-Mijloc, simțea un mic iureș ciudat, deopotrivă plăcut și teribil, și la fel s-a întâmplat și acum – însă de data asta, senzația a rămas. Era lipită de el ca uleiul ori sudoarea. Și s-a adâncit, s-a îngroșat, s-a extins, l-a umplut, l-a îmbibat cu totul. Odată cu ea au venit amintirile, și pierderile, și durerea. Atâta durere. Amintiri despre mama sa care plângea. Tatăl său care îl bătea. Tatăl său care îl îmbrățișa după aceea. Tropicul picioarelor bătrânului. Fuga mamei în sus pe trepte, în vreme ce bătrânul o urmărea cu un polonic de metal. În aceste amintiri, Jake nu era Jake. Era Oliver. Acel Oliver. Oliver al său.

Nu, nu, nu, nu...

Nu voia nimic din toate astea.

Pune totul înapoi.

Ia-le de aici.

Acele gânduri erau rugăciuni trimise în eter, către Eli, demonul Eligos Vassago, creatura neagră, strălucitoare din mină. În ziua aceea, demonul i-a brăzdat fața, i-a luat ochiul, l-a umplut și apoi a dispărut.

Însă n-a dispărut cu adevărat, o știa prea bine. Îi vorbea prin carte, nu-i așa? *Cartea accidentelor*: un vas, o carte de imnuri, pe limba demonului.

Iar acum putea să guste paginile cărții – hârtie și vomă, gustul amar al cernelii și duhoarea ca de cupru a sângelui.

De ce se întâmplă asta? a țipat în capul său – târnăcopul era aspru în palmă, și rece. A încercat să-l înfigă în inima lui Oliver, dar brațul îi era moale ca tăieței. Nu voia să se miște. Târnăcopul ar fi trebuit să pară puternic și maiestuos, însă părea rece și greu, o povară grotescă. Degetele voiau să se destindă. Să-i dea drumul. Și-a imaginat târnăcopul căzându-i din mână, zdrăngănind pe pietre și...

S-a concentrat pe fața lui Oliver. Oliver, cu ochii închiși. Cu bărbia împinsă înainte. Cu un aer de strădanie pe chip, ca și când ar fi făcut ceva – cu toate că era legat de piatra aia, făcea ceva.

Dar ce?

Dintr-odată, Jake a înțeles.

Afurisitul de mucos trăgea afară din el chestia asta. Așa cum făcuse

cu Graham Lyons în seara aceea, pe drum.

Crispându-se, răcnind, *Jake – Eu sunt Jake, nu Oliver, molâul ăla, eu sunt Jake* – a ridicat târnăcopul, în vreme ce încerca să recheme sentimentele în întuneric, acolo unde le era locul...

A năpustit târnăcopul.

În jos, drept în pieptul lui Oliver.

Prin inimă.

Numai că.

Numai că.

Târnăcopul s-a îngropat în despicătura din altar. N-a dat de piele, sau os, sau carne. Vârful n-a dat decât de piatră dură. *Tinc.*

Oliver dispăruse.

Jed nu ştia ce tocmai se întâmplase. Stătea acolo, privind chinuit cum Oliver s-a pus într-o poziție de maximă vulnerabilitate – legat pe un altar, în fața unei versiuni mai vârstnice a sa. Prezентându-se de bunăvoie ca jertfă. Și totuși, chiar când o făcea, Jed avea impresia vagă că toate astea sunt în plan. Că totul o să fie bine.

Și apoi – *pufff* – Oliver a dispărut.

Ca și cum n-ar fi fost niciodată acolo. Frânghiile au căzut, alunecând de pe marginea altarului. Jake părea uluit și fără suflare, aproape ca și cum ar fi fost pălmuit peste față. Monstrul rămăsese acolo, holbându-se cu oroare la altar.

La fel și toți ceilalți.

Celălalt băiat, cel cu pistolul.

Polițistul cu cuțitul.

Caleb, legat pe scaun printre bolovanii zimțați.

Toți ochii îndreptați spre altar.

Acum e șansa mea, și-a zis Jed.

Băiatul cu pistolul era cel mai periculos...

Așa că acolo s-a dus.

Jed s-a repezit la băiatul pe nume Alex Amati și l-a placat. Idiotul ăla mare și greoi avea centrul de greutate sus și s-a năruit printre bolovani. Pistolul din mână s-a rostogolit departe.

Jed a râs.

Te-am prins, matahală, și-a zis, nebunește. Totul face parte din plan.

Asta nu face parte din plan, și-a zis Oliver.

Nu mai era pe altar.

Nu mai era în câmpul de bolovani, sau în parc, sau în Pennsylvania, poate că nici măcar pe planetă.

Era discutabil dacă mai era măcar în realitate.

Cunoștea acest loc. Era vidul: tărâmul contuziei, învinețit și nesfârșit, întunecat ca vânătaile, cu stele sparte, și pietre, și dinți.

Peste tot în jur, acest mare vid umplea o întindere aparent infinită. Stele – mânjite și ciudate, ca și cum ar fi fost văzute printr-o fereastră unsă cu vaselină – atârnavă pe margini. Dansau acolo și culori, în jurul acelor stele și printre ele. Culori, dar și umbre. Umbre ca umbrele pe care le vedea înăuntrul oamenilor: lichide și elastice, curgând pe alocuri. Umbre ca durerea.

Ceva a plutit pe lângă el: o sticlă. Un lichid cafeniu plescăia în ea. Pe etichetă scria JACK KENNY Whisky. S-a răsucit ușurel prin aer –

sau „aer“ –, trecând de el. Apoi, altceva: o carte, ca un carnet de însemnări vechi, ferfenițit. Oliver a înhățat-o din zbor și a știut pe loc ce are în mână. Era aceeași carte pe care o avusese Jake. Registrul. Volumul ăla eretic.

Totodată, cartea lui de vrăji.

Cartea accidentelor.

Oliver nu s-a oprit s-o citească. În schimb, s-a apucat să-i smulgă paginile, tot mai furios cu fiecare sfâșiere – paginile se îndepărtau de el rotindu-se ușor în spirală, încet, ca și cum ar fi fost sub apă.

Vidul din jurul său s-a vălurit.

Ceva din adâncuri s-a mișcat. O umbră mare a trecut prin fața unui pâlc de stele, ștergându-le din mers.

Nu-s singur în locul ăsta, și-a dat seama Oliver, îngrozit.

— Ticălosul, a șuierat Contrino.

A rotit cu furie cuțitul de vânătoare în mână, uitându-se la bătrânul care îl placase pe celălalt puști.

— Tu să stai aici, i-a zis lui Fig, lovindu-l ușurel peste cap cu latul cuțitului.

Fig a simțit moartea în spatele său. Ca o mare umbră cenușie, așteptând. S-a întrebat, absent, dacă așa te simțeai stând în calea unui tsunami care vine – un val răscolit de culoarea vinului întunecat, care se ridică și apoi așteaptă un pic înainte să se strivească peste tine, ținându-te pe plajă și prefăcându-ți toate oasele în cioburi de ceramică, înainte să te târască înapoi în marea flămândă. Însă valul, umbra, încă nu se prăvălise peste el.

Mai avea ceva rezerve.

Așa că, atunci când Contrino a început să se îndepărteze cu pași mari...

A făcut cel mai simplu, cel mai prostesc lucru care i-a dat prin cap.

I-a pus piedică nemernicului. A întins mâna, l-a prins de picior și l-a tras spre el cât de tare a putut. Contrino a scos un țipăt pe când se prăbușea înainte și s-a izbit tare de piatra din fața sa. S-a văitat de durere. Asta nu l-a făcut pe Fig să dea înapoi, ba, de fapt, l-a umplut brusc de o hotărâre profundă.

Fig a răcnit, s-a cățărat pe Contrino înainte ca acesta să apuce să se ridice și a început să-l snopească în bătaie, cu toate că rana din pântec îi sângera iar. Contrino se zvârcolea sub el, îl împingea în spate cu umărul, și s-au răsturnat amândoi printre niște pietre. Cuțitul s-a înfipt în bicepsul lui Fig o dată, de două ori, apoi a treia oară în antebraț și a patra oară în coaste. A simțit cum rămâne fără aer. Dar, ca ultimă mișcare...

A întins mâna, l-a prins pe ticălos de ureche...

Și i-a izbit capul de o piatră.

Contrino a tresărit o dată, apoi nu s-a mai mișcat.

Fig a auzit un șuier gălgâit venind dinspre coastele sale, când a încercat să tragă aer în piept. Însă respirațiile îi erau superficiale, doar înghițituri goale din ce ar fi trebuit să fie. Și-a lăsat capul înapoi pe pământul rece, ud. Acel mare val cenușiu s-a ridicat, a șters cerul, a luat cu el ploaia și i-a furat răsuflarea înainte ca, în cele din urmă, să se prăbușească greu peste el.

Prefăcută în pagini răzlețite și fâșii, *Cartea accidentelor* era acum serpentine și confetti. Și cu asta, vidul a bubuit și s-a înnegrit.

Întinericul s-a întins ca cerneala pe pergament.

Umbra s-a înălțat în fața lui, un stol de mierle, apoi un val de șerpi, apoi viermi, acum picioare de păianjeni. Trupul îi era mai întunecat ca toate, dar și mai strălucitor – lumina juca pe suprafețele sale ca o făptură vie. A înotat în fața lui Oliver, și vocea îi înota alături, furișându-i-se în cap, ca rădăcina pivotantă a unei buruieni invazive.

Nu-i locul tău aici, băiete, a zis.

— Nici al tău, a zis Oliver.

Era speriat. Și făptura a urlat la el – toți cârceii și membrele i s-au îngroșat și umflat, arătând spre el, înconjurându-l. Aerul s-a umplut de sunetul *furiei* pure dezlănțuite. Peste toate, Oliver a strigat:

— Nu mă poți răni. Nu mă poți speria. Ai nevoie de mine. Ai nevoie să mor acolo, nu-i așa? Pe piatra aia!

Făptura s-a tras înapoi. A devenit iar o masă amorfă, șerpuitoare, zvârcolitoare.

Nu înțelegi. Roata trebuie să fie stricăță. Osia să fie frântă. Dumnezeu a făcut locul ăsta să fie stricat. O să-ți arăt. Și apoi capul lui Oliver s-a umplut de imagini oribile: atrocități și crime și sinucideri și gropi comune, însă Oliver s-a ținut tare și și-a mușcat obrajii pe dinăuntru până ce a simțit gust de sânge, și s-a împotrivit cu propriile-i imagini: mama și tatăl, prietenii săi, copii care se joacă, toate stelele în jurul unei luni pline, cutezătoare; și și-a mai amintit și de toate faptele bune pe care oamenii le făceau unul pentru altul: cineva care îl ajută pe un om al străzii să se ridice și să capete hrană și adăpost; o paradă Pride la televizor; flori pentru cei din azilele de bătrâni, așa cum obișnuia să ducă mama sa.

O să refac lumea! a urlat făptura. *O să dreg ce a stricat Dumnezeu. N-o să mă oprești, microb smintit, neînsemnat.*

S-a repezit iar, prinzându-l pe Oliver în cârcei de umbră care se strângeau.

A urmat un moment absurd, când ceva a plutit printre ei. O întrerupere bizară, aproape amuzantă, când un ochi omenesc – cu nervul optic și carnea aferentă târându-se după el – a plutit săltând ușurel de la stânga la dreapta.

Și acela a fost momentul în care Oliver a înțeles.

Cu acel unic lucru stupid, absurd, el a înțeles totul.

— Aici nu-i nici un interstițiu, i-a zis tare demonului. Sunt înăuntrul lui, nu-i așa? Țsta nu-i un vid. Țsta-i locul în care își tine el toată durerea. Toată, inclusiv pe tine.

PLOȘNIȚĂ ce ești. FIR de PRAF ce ești. Nu înțelegi NIMIC.

— Pricep acum. Ești un parazit. O infecție, a zis Oliver, amețit. Tu și durerea sunteți unul și același lucru.

Marea fiară a umplut din nou vidul.

S-a repezit la Oliver, cu toate membrele prefăcute în tășuri, fără să-i mai pese dacă el moare acolo, dornică și nerăbdătoare să-l vadă murind aici.

Un pumn a lovit în rinichii lui Jed, ca și cum luna s-ar fi smuls de pe cer și l-ar fi izbit. Alex Amati s-a înălțat dominator deasupra lui Jed, care cădea.

— N-am nevoie de pistol, a mârâit Alex.

L-a înșfăcat pe Jed, l-a săltat și l-a bușit de un bolovan. Coastele lui

Jed au cedat. Își simțea pieptul plin de cioburi de sticlă. Fiecare respirație era ca o lovitură de cuțit. Mâinile i-au bâjbâit pe pământ, căutând ceva de care să se tină...

Alex l-a înșfăcat iar, și din nou l-a ridicat, mai sus decât data trecută. L-a răsucit și i-a arătat lui Jed o față schimonosită, dementă: tendoanele gâtului erau încordate ca niște rădăcini de copac. Falca îi era atât de încleștată, încât părea că dinții i se vor sfărâma ca boabele de porumb.

Cât despre Jed...

Ei bine, Jed a izbucnit în râs.

Ochii lui Alex s-au căscat și mai tare.

— Ce-i așa de amuzant?

— Ți-ai pierdut pistolul, a zis Jed, încă râzând, și cu fiecare hohot veneau o sută de împunsături ale blestematei de agonii.

— Și ce-i cu asta?

— L-am găsit!

Apoi a apăsât pe trăgaci. Nu doar o dată, ci de câte ori a putut, și la fiecare glonț, Alex se cutremura ca și cum un pumn l-ar fi izbit în piept.

Și apoi uriașul a căzut, trăgându-l pe Jed după el. Un copac care se prăbușește: *vuuum*.

Jed zăcea acolo, încă râzând un pic, dar și plângând un pic. Însă triumful lui n-a durat prea mult.

A simțit prezența în spate. Băiatul. Fostul său... stăpân. Revăzându-și relația cu Jake prin prisma literaturii, și-a dat seama că fusese precum Renfield pentru Dracula, nu-i așa? Ciudatul ăla

care mânca gânganii, cu atât mai penibil și jalnic decât monstrul, căci cel puțin monstrul făcea ce trebuie să facă un monstru. Însă Jed crezuse întotdeauna că Renfield e mult mai rău decât Dracula. Și asta era ceea ce devenise. Jake văzuse în el ceva, îi văzuse slăbiciunea. O cunoscuse din vârful botului până-n vârful cozii. Și o folosisese ca să-l prefacă pe Jed în ceva de nerecunoscut.

Nu mai era așa. Durerea îi dispăruse. Se simțea eliberat.

Jed s-a ridicat, ostenit, gemând. S-a întors spre Jake.

Băiatul cu ochiul ciudat tremura. Ca și cum i-ar fi fost frig. Bolnav și cuprins de frisoane, ca și cum s-ar fi luptat cu o febră sau o criză de epilepsie. Târnăcopul i se tot răsucea în mână.

— Jake, a zis Jed. Sau trebuie să-ți zic Oliver?

— Sunt Jake. Când a spus asta, s-a auzit cum îi clănțăne dinții. Jed a văzut apoi că ochiul multicolor i-a rămas la o singură culoare: roșu. Din el a țâșnit o lumină stacojie. Jake!

— Ei bine, oricine ai fi, nu-ți mai aparțin. Oliver m-a salvat. Orice mi-ai face acum, n-are importanță. El m-a salvat.

— A salvat pe dracu'. Ești slab rău, bătrâne. Un ucigaș nemernic și smochinit. Un ratat.

— Se pare că tu ești cel care a dat greș, băiete. Poate că nu crezi că ești Oliver, dar ești. E înăuntrul tău, pe undeva. Nu-i așa?

Jake a ridicat târnăcopul.

Jed a închis ochii.

Și apoi – nimic.

În cele din urmă, Jake a vorbit.

— Ai dreptate. Pe cinstea mea, bătrâne, ai dreptate.

A zâmbit larg. Și atunci Jed a știut că ceva nu-i în regulă.

Cuțitele veneau spre el. Oliver știa că îl pot face bucăți. Demonul ăsta, parazitul care trăia în capul lui Jake, își ieșise din minți. El era cel care îl învățase pe Jake cum să distrugă lumea, Oliver știa asta, însă furia pusese stăpânire pe el și acum avea să-l ucidă. Nu voia să moară, desigur. Dar cel puțin știa că moartea sa va pune capăt uneltirilor lui Jake și creaturii ăsteia. Anula apocalipsa. Pentru că Oliver avea să moară aici, nu pe altarul de piatră.

Și apoi, pe când fiara se năpustea, repezindu-se prin vid cu o mie de cuțite îndreptate spre el...

Din senin a apărut o mână. L-a înșfăcat pe Oliver de beregată și...

L-a tras.

Revenirea bruscă în lume a fost derutantă. Dispariția din vid l-a lăsat pe Oliver tulburat, cu vederea încetoșată, cu măruntaiele încolăcindu-se și descolăcindu-se. Jake își ținea mâna încheștată pe beregata lui. Traheea i s-a strâns pe când se lupta să respire. Izbea cu picioarele, în vreme ce Jake îl ridica...

Și l-a trântit pe altar. A văzut stele verzi. Jake l-a ținut acolo, cu o mână pe gât, iar în cealaltă ținând târnăcopul.

Oliver a auzit strigătul lui Jed, a văzut o dâră încetoșată în vreme ce bătrânul se repezea spre Jake – dar, adunând tot aerul pe care l-a putut trage în piept, Oliver a strigat:

— Jed, nu!

Asta-i treaba mea, și-a zis.

Știu ce să fac.

Târnăcopul s-a înălțat iarăși. Vârful ascuțit lucea în lumina felinarului.

Mâna lui Oliver a țâșnit, cu degetele prefăcute în gheare.

A înhățat ochiul lui Jake.

Numai că nu era câtuși de puțin ochiul lui Jake, nu-i așa? Asta, și-a dat acum seama Oliver, era trucul. Fiecare magician are trucurile sale, și fiecare truc are în miezul lui abaterea atenției spectatorilor, căci despre asta era vorba. Când degetele i s-au afundat în cicatricea umflată din jurul pupilei cameleonice, a știut că ceea ce prindea nu era ochiul lui Jake. Pentru că... ochiul lui Jake? Era în vid. Era acolo, în acel spațiu dinăuntru lui. Dacă ochiul era acolo, ce era pe fața lui? Ce era acel ochi himeric din orbita lui?

Era dopul unei sticle. Pus acolo de acea chestie dinăuntru lui – creatura, demonul, indiferent ce dracului era. Un parazit. Jake era coaja lui de ou, ooteca, tumoarea, casa lui. Iar globul ocular era lacătul de la acea ușă, ținând totul înăuntru.

Dintr-o smucitură zdravănă, s-a desprins de pe fața lui Jake, cu un mic sunet ud, de sfâșiere.

Jed privea ce se petrece. Oliver, ivit din senin. Jake, ținându-l de beregată pe celălalt băiat. Trântindu-l pe altar. Ridicând târnăcopul. Jed s-a repezit înainte, știind că trebuie să împiedice asta, trebuie să-l omoare pe Jake înainte ca el să-l jertfească pe Oliver pe piatra aia de-a dreptul blestemată...

Apoi Oliver i-a smuls ochiul celuilalt băiat. O mișcare ca de gheară – în sus, înăuntru și afară. Ochiul distrus a explodat ca un bob de strugure stricat.

Oliver și-a scuturat de pe degete ceva ud și s-a tras înapoi, dându-se jos de pe altarul de piatră.

Celălalt băiat a rămas acolo pentru o clipă, parcă în stare de șoc. Gura i se deschidea și închidea, și nu ieșea din ea decât un șuierat slab. Gaura de pe față era ca un hău negru. Lumina felinarului juca pe marginea udă.

— Jake, a zis Jed încet.

A făcut un pas spre el, pentru cazul în care – ei bine, pentru cazul în care... nu știa nici el. Pentru cazul în care trebuia să-l imobilizeze. La urma urmei, Jake era totuși un monstru. Nu-i așa? Încă era în stare de orice, știa asta.

Jake s-a zguduit o dată, un spasm care i-a făcut dinții să clănțâne... *Taca-taca-clac.*

Gâtul i-a înțepenit. Urmă de spinare.

Apoi capul i s-a dat brusc pe spate, cu ochii spre cer...

Și din acea orbită deschisă a erupt un gheizer de lichid negru. Ca țigeliul. Ca sângele. Jake a țipat. Lumini, lumini puternice ieșeau din revărsarea de întuneric (și mai târziu Jed avea să-și dea seama că au fost nouăzeci și opt de astfel de lumini, țâșnind ca niște artificii încărcate de fantome, *fuuș, fuuș, fuuș*). A fost azvârlită în sus și o sticlă, care s-a sfărâmat pe pietre. Filele unei cărți au fost luate de vânt, mânjite de roșu, care picura. O bătă de baseball a zdrăngănit. Un pistol s-a îndepărtat rotindu-se. Fotografii vechi. O bucată de

cărbune. O verighetă. Și la fiecare, țipetele băiatului erau tot mai tari, tot mai ascuțite, până când...

Până când a ieșit altceva.

Ceva foarte mare și foarte mânios.

Parazitul.

Demonul.

E aici, și-a zis Oliver.

Picioare și cărcei au țâșnit din gheizer și s-au agățat de obraji și fruntea lui Jake, folosindu-le ca pe o pârghe. Fața băiatului s-a umflat incredibil de mult, în vreme ce chestia aia ieșea din el. Și continua să iasă. Un trup uriaș, ca de vierme. Umflându-se pe măsură ce ieșea. Aripile se desfăceau. Oasele îi săltau pe suprafață. O mie de furnici ieșind din nămolul cărnii lui, revărsându-se în șuvoaie răzlețe, colcăitoare.

Trupul lui Jake s-a prăbușit, flasc, la pământ. Fiara era liberă.

S-a întors spre Oliver. O sută de guri se formau, toate chelicerele sclipitoare clănțăneau când a vorbit într-un susur gutural:

— *Aproape ai învins. Atât de aproape, firule de praf.*

Oliver s-a întors iute și a încercat să se îndepărteze de-a bușilea...

Dar ceva i s-a încolăcit peste mijloc și l-a trântit înapoi pe altar. Un tentacul s-a întins și a înșfăcat târnăcopul căzut. Cu o smucitură lejeră, l-a îndreptat în direcția potrivită.

— Nu poți pune capăt acestei lumi omorându-mă pe mine, a zis Oliver, sfidător. Fapta trebuie s-o săvârșim noi, ori el, ori eu. N-o să capeți ceea ce râvnești.

— *Nu*, a șuiert demonul. *Dar tot pot să mă bucur de moartea ta.*

De undeva din spatele lor a venit un sunet – și odată cu el, o izbucnire de lumină. Și apoi, peste câteva clipe, siluete. Siluete înaripate. Cerul se mișca. *Bufnițe*, și-a zis Oliver, și apoi a știut: *Mama.*

79

E CLOPOTARUL SORTII, CE-ȘI CÂNTĂ FIOROSUL NOAPTE BUNĂ³⁴

Mai târziu, Oliver avea să-i povestească mamei sale așa: a zis că i-a amintit de când era mic, avea șapte-opt ani, și a dat cu o piatră în vechiul cuib de viespi pe care l-a văzut atârând în parcul Fairmount. Atâta doar că nu era un cuib vechi, ci unul liniștit, și care mai avea în el, după spusele mamei lui, „un purcoi de viespi”. Roiul l-a înconjurat și l-au lovit pe rând, fiecare viespe venind în picaj să caute peticul de piele pe care să-l împungă. (Și multe au făcut-o; s-a ales în ziua aia cu douăzeci și trei de împunsături, unele dintre ele lăsându-i pe trup mici cicatrici ca de vărsat de vânt.)

Bufnițele au lovit demonul la fel ca viespile în ziua aceea, dar nu înțepându-l, nu. Aveau ghearele împinse în față și smulgeau hălci din creatură – gheme de măruntaie, frânturi de umbră. Plecau cu acele bucăți, însă Oliver nu știa unde. Dar se întorceau mereu, straniu de tăcute, sfâșiind monstrul. Oliver nu putea decât să se uite

cum aceste bufnițe – care nu erau făcute din pene și gheare, ci cioplite din lemn, de mâna mamei sale și în parte de a sa – îl mărunțesc, bucată cu bucată, până ce n-a mai rămas mare lucru din el. Însă nu bufnițele l-au terminat.

Sub tot mîlul și umbra, aștepta o față: o față omenească, cu pielea albă ca fildeșul și porțelanul, cu nasul încovoiat ca gheara unui ciocan, cu o pereche de ochelari mici. Și ea s-a schimbat, topografia feței a trecut de la un chip la altul, de la cel a lui Graham Lyons la cel al lui Nate Graves, la ale altora pe care Oliver nu le-a recunoscut – cu toate că se temea că vreunul dintre ele ar putea fi chiar al său. S-a împleticit spre el, întinzându-se spre târnăcopul scăpat pe jos. Însă târnăcopul dispăruse. Când demonul s-a răsucit, auzind un zgomot, s-a pomenit nas în nas cu un dușman, cel care dezlănțuise asupra lui cele treisprezece păsări, bufnițe cu ciocuri și gheare negre. Maddie Graves stătea acolo, în fața unei uși făcute din paie și crenguțe, cu două balamale făcute din pietre săltărețe și un mâner, dintr-un pietroi cât o minge de baseball. Avea în mână târnăcopul. Demonul a șuiert spre ea, ea a rotit târnăcopul...

Și apoi l-a înfipt în craniul demonului.

Iar el s-a prefăcut în muște și insecte târătoare. Oliver a leșinat.

Se sfârșise, atâta doar că, desigur, nu se sfârșise.

Lucrurile de soiul ăsta au felul lor de a supraviețui, transmise de la un om la altul. Iubire și durere, traumă și speranță, lumină și întuneric. Se tot transmit, unele oferite în dar, altele ca blesteme, întreaga mașinărie, rotindu-se pe axa ei. Un ciclu alcătuit din ceea ce a fost făcut, ceea ce a fost stricat și, să sperăm, ceea ce va fi refăcut.

În acel iunie a venit o zi, o zi caldă, o zi cu un pic de vânt, în care aerul era mai însetat ca un câine din deșert, când Oliver s-a dus afară la mama sa, care planta gălbenele. („Un act disperat într-o zi ca asta”, zisese ea înainte să iasă din casă, „însă omul trebuie să aibă un strop de optimism, *ce mama mă-sii.*”)

Oliver a întrebat dacă o poate ajuta. Ea a zis că da, desigur, și i-a spus să aducă mănușile din șopronul-atelier, iar băiatul a făcut întocmai. Când s-a întors, și-a luat sarcina de a pune granulele de îngrășământ – „vitamine pentru flori”, le zicea ea – în găuri, înainte ca ea să vâre acolo plantele.

— M-am gândit, a zis Oliver.

— O, nu, a glumit ea. Asta nu iese niciodată bine.

— Taci, e de bine. De data asta o să iasă bine.

— *Spoiler*: N-a ieșit bine, a zis ea, într-o șoaptă teatrală.

— Vrei să mă ascuți odată?

Ea s-a legănat pe călcâie și a zis:

— Dă-i drumul.

— Sunt trei lucruri.

— Oh, Iisuse, dă-mi putere. Trei lucruri? Nu poate să fie doar unul?

— Nu. Lucrurile vin câte trei. E un fel de, știu și eu, lege cosmică.

Ea a clipit, ca să alunge o fărâmbă de pământ din ochi, iar aceasta i-a căzut pe obraz și a îndepărtat-o cu degetul mare.

— Zi mai departe, amice.

— Lucrul numărul unu: vreau să mă duc să-l văd pe Jake.

Maddie a simțit cum îi năvălește sângele în obraji.

— Olly, am vorbit despre asta...

— Nu-i nici o primejdie.

— El e în închisoare.

Acolo unde, după cum bine știa ea, și trebuia să fie. Adolescentul ăla ticălos condusese un cult. Dusesese o campanie de teroare și asasinare împotriva fiului ei. Îi făcuse soțul să dispară. Voia să aducă sfârșitul lumii. Chiar și atunci îi venea greu să creadă că ceea ce văzuse – și făcuse, și câte se întâmplaseră – fusese real. Știa în adâncul sufletului că totul a fost real. Și totuși, era așa de ciudat, era imposibil. Părea ceva dintr-un vis, ca și cum simplul act de a-l recunoaște l-ar fi făcut să se îndepărteze.

— Și acolo ar trebui să putrezească, a adăugat ea.

— O să putrezească acolo. Dar mă gândesc că... ar trebui să vorbesc cu el. El și cu mine suntem unul și același. Sau am fost? Nu știu. Cine știe, aș putea să-l ajut. O mare parte din ce era în el a... dispărut acum. Cred. Sper.

În noaptea aceea, pe câmpul de bolovani, Jake care rămăsese în urmă era viu – și totodată o epavă umană, tremurând și vorbind

aiurea. Era, după spusele lui Olly, „golit de miez“. Oliver i-a explicat că Jake se bazase atât de mult timp pe demonul dinăuntru lui – chiar dacă și demonul se baza pe el –, încât fără el era pierdut. Durerea îl umplea. Îi dădea formă, viață, scop. Fără ea, nu era decât o marionetă lipsită de mâna care s-o anime, sau așa părea să fie.

— Mai trebuie să fi rămas un om acolo, înăuntru, mamă. Ei vor permite vizitarea, și am fost deja să-l văd pe Jed...

Ea a oftat.

— Bine. O singură vizită. Dar eu te duc cu mașina, nu Caleb.

— S-a făcut.

— Bine.

— Al doilea lucru, după cum se arată, e legat într-un fel de primul...

— Doamne, dă-mi putere.

— Vreau să învăț să conduc.

Lui Maddie i-a scăpat un hohot scurt de râs.

— Oh, Olly. Copilaș naiv. Nu știu dacă sunt pregătită pentru un asemenea stres. Cred că aș prefera să înfrunt altă apocalipsă posibilă.

— Haide. Luna viitoare fac șaisprezece ani. Și pot deja să-mi iau permisul și...

— Copilul meu. La volan. Oh, futu-i.

— Și sunt foarte responsabil, și, sincer, nu ți-aș mai sta pe cap, plus că n-ar mai trebui să mă bazez pe alți copii – adolescenții ăia neascultători, malițioși, în care nu te poți încrede...

— Acum te duce Caleb, și ne place de Caleb, îți amintești?

— Nu pot să mă bazez la infinit pe Caleb.

— Pff. Sfinte. Oare sunt bătrână? Of, rahat, îmbătrânesc. Olly, trebuia să-mi faci asta azi, da? Un fiu de șaisprezece ani. La volan. La volan!

— Nu ești bătrână. Doar că eu... cresc.

Ea a înfipt în pământ mistria cu care lucra, *hrâșt*.

— Timpul trece pentru noi toți, amice. Doamne, bine, fie. Astea-s două din trei. E o proporție bună. De fapt, ce-ar fi să ne oprim acum? Lăsăm al treilea lucru; mi-l poți spune peste un an sau, mai bine, peste trei.

— Știu exact unde mă poți învăța să conduc.

Și chiar atunci, ca la un semnal, o camionetă a venit agale pe alee. Camioneta lui Fig.

— Să nu uiți unde am rămas, a zis ea și s-a ridicat în picioare.

I-a făcut semn lui Oliver să vină cu ea și s-au dus să-l întâmpine pe Fig. El a oprit mașina și a sărit jos, strâmbându-se un pic – rănilor căpătate în noaptea aceea în parc aproape că-l omorâseră. De fapt, Fig chiar crezuse atunci că a murit – povestea cum a ridicat privirea și a văzut ceea ce descria ca fiind o bătălie între Diavol și îngerii lui Dumnezeu, bătălie care se dădea peste tot în jurul lui. Chestii mari, zburătoare, care se năpusteau în jos și smulgeau bucăți dintr-o masă amorfă, neagră, ce se zvârcolea.

Maddie l-a îmbrățișat. Și el s-a oprit ca să dea mâna cu Oliver.

— Sunt în pauza de prânz. M-am gândit să trec pe aici să vă dau vestea.

Pe fața lui Maddie s-a întins, ca un incendiu, un zâmbet larg.

— Pe cinstea mea, Fig, sper să fie vești despre bebeluș, altfel o să mă scap în pantaloni.

El a râs.

— Bebelușul cam întârzie, așa că suntem programați la cezariană mâine. Asta-i vestea. Dar nu-i tot. Speram, eu și Zo, ca tu, Maddie, să fii nașa fiicei noastre.

Ea n-a zis nimic. Stătea pur și simplu acolo, tremurând ușor. Și apoi Maddie a scos un sunet, ca și cum – ei bine, ca și cum fericirea însăși ar fi fost o ființă vie, și ăsta era cântecul ei de chemare, ca să atragă altă fericire și să se împerecheze, sperând să dea naștere la și mai multă fericire. Nu credea că se mai auzise vreodată scoțând un chiuit, dar în zilele astea, după cele întâmplate, accepta toată bucuria pe care o putea aduna.

În urma ororii, speranța e o grădină îmbelșugată.

— Presupun că răspunsul e „da“, a zis Oliver, rânjind.

— O să fiu îndrumătoarea spirituală a copilului vostru, a zis Maddie, cu un licăr nebun în ochi.

— Nu suntem prea interesați de partea spirituală, doar de cea în care îi vei fi alături la nevoie. De asemenea, să nu cumva s-o înveți înjurături.

— Eu nu fac rahaturi de promisiuni, a zis Maddie.

— Iar tu, i-a zis Fig lui Oliver, vrei să-i fii copilei un soi de... unchi adoptiv onorific?

Era rândul lui Oliver. N-a chiuit, dar a radiat de bucurie. Strălucind ca soarele dimineții.

— Vă puteți baza pe mine. O să fiu un unchi bun. Un unchiaș

grozav. Adică, nu unchiaș, pentru că ar însemna să fiu un moș, dar știi ce vreau să zic. O să fiu un unchi cu adevărat excelent...

— Mulțumesc, oameni buni.

Altă rundă de îmbrățișări.

— Zo ar fi venit și ea să v-o ceară, dar se cațără deja pe pereți din pricina chestiei ăleia cu nașterea de mâine. Dar ce-ar fi să veniți voi? E programată mâine-dimineață la prima oră, așa că poate treceți pe la spital după-amiază – eventual, sunați mai întâi, pentru orice eventualitate. Ca să nu fie adormită și așa mai departe.

— Am de pregătit o expoziție, dar e încă devreme. Așa că o să aducem doar cele mai pufoase și adorabile animăluțe de pluș și un vraf mare de scutece de pânză, a zis Maddie. Poți conta pe asta.

Fig a încuviințat din cap.

— Mulțumesc. Pentru tot.

— Și ție, a zis ea.

S-au mai îmbrățișat o vreme. Era plăcut. El i-a întrebat dacă sunt bine amândoi, și ei au zis că da. Erau, în sfârșit, cât de bine puteau să fie. Ceea ce nu va fi niciodată destul, Maddie o știa, fără Nate.

Curând, Fig a plecat. Camioneta lui s-a îndepărtat pe alee.

Maddie și fiul ei stăteau acolo, în fața casei, uitându-se după el.

— Bine, a zis ea. Al treilea lucru. Ia zi, amice.

— Vreau să fac o călătorie împreună cu tine.

Maddie a pufnit ușor.

— O călătorie. Bine.

— Eu...

Asta era greu pentru el, Maddie își dădea bine seama. L-a privit

cum își adună forțele.

— Mamă, eu nu sunt ca alți copii. Sau adulți. Sau... ăăă. Oameni.

— Știu.

— Știi că pot să văd în oameni... durerea? Și să mă ocup de ea, într-un fel?

Ea a înălțat o sprânceană.

— După cum mi-ai explicat, da.

El i-a spus curând după evenimentele din noaptea aceea care era puterea sa. Maddie știuse întotdeauna că băiatul său era special, așa că atunci când el i-a făcut această mărturisire, n-a fost surprinsă de-a binelea.

Doctorița Nahid, cu care el se vedea în continuare lunar, adesea pe Skype, zicea că empatia lui este excepțională, și asta n-avea să se schimbe niciodată.

Însă buna doctoriță nu știa cu adevărat *cât* de excepțională este.

A venit ziua, la vreo lună de la bătălia din Ramble Rocks, în care Oliver a zis că se gândise cândva s-o ajute pe Maddie cu durerea ei. Dar a zis că, după noaptea aceea, durerea ei s-a schimbat. S-a micșorat, dar, lucru și mai important, părea diferită. Nu mai era atât de multă furie. *Mai puțină decât a unui taur într-o sală a oglinzilor* au fost exact cuvintele lui.

— Vreau să merg acolo. În lume. Și poate să încerc să ajut oamenii. Să văd dacă pot... să scot din ei o parte din chestia aia rea.

— Să le elimini durerea.

— Ăăă... da.

— Amice, știi că unii oameni își vor durerea, da? Poate chiar au

nevoie de ea. Durerea e parte din noi, din ceea ce suntem. Nu poți s-o distrugi și nu te poți ascunde de ea.

Așa cum am învățat cu toții mult prea bine, și-a zis ea.

— E ca în cazul lui Jake. I-ai luat un lucru și, indiferent că era bun sau rău, avea nevoie de el.

Băiatul a încuviințat din cap.

— Știu. Dar uneori se înrăutățește. Ca un cancer, când celulele bune se întorc unele împotriva celorlalte. Ca lucrul care era în Jake. Și uneori e durere pe care ți-o dă altcineva. Ca și cu... știu eu... cineva care te-a otrăvit. Ăla-i soiul rău de durere. E ca o specie invadatoare. Te rănește. Și poate să-i rănească și pe alții.

— Cum a fost cu Jake, a zis ea din nou.

— Da.

Sfinte, copilul meu e deștept. Prea deștept. Își dorea să nu fi fost. Îl făcea vulnerabil. Toate gândurile alea mari. Și inima aia mare. La dracu'.

Se temea că a-l duce acolo era sau avea să fie... primejdios. Îl amesteca cu alți oameni și, mai rău, îl lega de viețile lor emoționale. Și asta era un teritoriu periculos, interzis. El era încă tânăr – așa de tânăr. Maddie abia dacă era pregătită să-l lase să sofeze, darămite să-l pună în calea suferinței altor oameni.

— Nu știu, amice...

— Putem să mergem cu mașina și să vedem ce se întâmplă. Mă poți învăța să conduc, iar eu o să mă întâlnesc cu niște oameni și, pur și simplu, cine știe, să văd ce pot să văd.

— Olly...

— Pot să ajut oamenii. Așa cum ai zis. Tu ești o făuritoare – făurești lucruri. Și eu vreau acum, la rândul meu, să fac lucrul la care mă pricep.

A spus-o cu atâta forță, cu atâta siguranță, încât Maddie a fost șocată. Băiatul nu era mânios. Asta nu venea din furie sau vanitate. Insa era acolo o încredere în sine care părea neobișnuită la el. Ce ar mai fi putut să spună ea?

— Bine.

— Bine?

— Nu mă face să repet, a fost destul de greu s-o spun și prima oară, a zis Maddie și a ridicat din umeri. Am niște bani puși deoparte, am făcut câteva vânzări bune la galerie. Ne putem permite un mic voiaj, ca o tratație, așa că hai să-l facem. După următoarea mea expoziție, care e peste câteva săptămâni. Bine?

El a îmbrățișat-o. Ea a icnit ușor din pricina strânsorii, dar i-a răspuns la îmbrățișare. Au rămas așa o vreme.

— Tatăl tău ar fi mândru de tine, a zis ea. Era atunci și ar fi și acum. Până la urmă o să fii un om mai bun decât el, iar el era cel mai bun om pe care l-am cunoscut, puștiule.

— Mulțumesc, mamă. Băiatul s-a desprins din îmbrățișare. Apoi s-a oprit și a coborât ochii undeva în spațiul dintre ei. Crezi că e încă acolo, pe undeva?

— Tatăl tău? Da. Sunt sigură de asta, a venit, fără șovăială, răspunsul ei. Nu știu unde. Nu știu nici măcar când. Dar, așa cum îl cunosc eu, e pe undeva și încearcă din răputeri să se întoarcă acasă.

Iar ea, la rândul ei, încercase din răputeri să-l aducă înapoi. În

fiecare zi de când făcuse bufnițele, făcea o nouă ușă. A încercat în diferite locuri, în diferite încăperi, în pădure, pe drum. Și cu diferite materiale: lemn din copaci căzuți, pietre din Ramble Rocks, bucăți din hainele lui, oase de la un cerb pe care-l găsisese mort în pădure. A folosit chiar și obiecte de prin casă: fragmente de muluri, butoane de calorifer și robinete. Pe unele le-a pictat. Pe altele le-a fixat în pereții casei lor. Pe altele le-a construit, stinghere, în curtea din spate.

Niciodată nu s-a deschis vreuna.

Nu în așa fel încât să te ducă altundeva decât de cealaltă parte a ei. Zid sau scoarță de copac sau aer. Nici o altă lume.

Și nici un Nate.

Dar Maddie își dădea seama că alcătuiau o colecție frumoasă. Ușile erau tema următoarei sale expoziții. Și o mică parte din ea trăgea nădejde că, după ce va fi gata expoziția, după ce va fi dăruit lumii ușile ei, ea avea să stea printre ele, iar ele se vor deschide toate deodată.

Și în pragul uneia dintre ele avea să-și vadă iarăși soțul. Și Oliver avea să-și recapete tatăl. Și căminul lor distrus avea să fie reîntregit.

EPILOG

OMUL NUMERELOR

În fiecare zi la slujba sa de la uzina de vopsele, îngrijitorul își făcea

de lucru cu numerele. Număra minutele. Număra de câte ori dă cu mătura din mâna sa. Se străduia să numere firele din mătură. Număra cuvintele care îi erau adresate, crăpăturile din podeaua de ciment, așchiile de metal de pe podea, care cădeau, inevitabil, din mașinării ca malaxoarele și dispersoarele de preamestec și tăietoarele de conserve.

(Numărul de oameni care îi vorbeau într-o zi era, inevitabil, cel mai mic dintre ele. Ceilalți angajați nu-l plăceau. O știa. O simțea. Și, la drept vorbind, nici lui nu-i plăcea de vreunul dintre ei, cu toate că se străduia din răspuțeri să fie amabil și plăcut, ca să nu-i supere. Nu-i supăra niciodată pe cei normali.

Dar cugeta alene cum ar fi să-i ducă pe toți pe câmpul de bolovani, să-i culce pe rând și să-i spintece. Mai ales pe secretara aia cu coamă blondă. I-ar plăcea s-o despice, de la vintre pân' la sfârcuri. De la noadă la torace.)

Când se termina fiecare zi cu numărătoare, vâra în aparat fișa de pontă) și pleca.

Uneori, în drum spre casă, trecea prin Ramble Rocks. În acest loc, în această lume, era un amfiteatru în aer liber. Aveau loc concerte. Mici spectacole locale, nimic cu adevărat grandios. Tunelul era acolo, făcea parte dintr-o zonă subterană în care depozitau echipamente și altele – întotdeauna era încuiat. S-a furișat înăuntru o dată, sperând că o să-l cheme acasă – că acolo, în întunericul tunelului, o să-l găsească pe demon așteptând cu brațe deschise și răsuflare de hoit. Dar n-a fost să fie. Angajații parcului l-au dat afară, pur și simplu, sub luminile fluorescente puternice.

Erau acolo și bolovanii din Ramble Rocks, mult în spatele amfiteatrului, cuibăriți printre plante veșnic verzi, cu ace diafane. Rătăcea din când în când printre pietroaie, ca un vierme târându-se printre dinți spărți. Ceva lipsea: altarul de piatră. Dispăruse. Nu era nimic în locul lui, doar un spațiu gol, mort. Fără pietre. Fără viață. Nici măcar o gănganie sau o buruiană. Doar un petic de pământ crăpat, pustiu.

Locuia într-un mic apartament deasupra garajului cuiva.

Trăia frugal. Mâncare din conservă și ce-și mai gătea într-o oală. Un pat de campanie. O toaletă. Nu-i trebuia mai mult. Știa că într-o zi proprietarul – o mumie care nu-l deranja niciodată, în afară de vremea când trebuia să plătească facturile, și chiar și atunci doar îi vâra pe sub ușa bilete – avea să-i ceară bani, având în vedere că distrusese pereții. Atâta scris, atâtea piuneze, atâtea fire roșii.

Toate fotografiile și calculele și filele rupte din cărți despre demonologie luate de la bibliotecă. Demonul, știa asta, dispăruse. Nu-i mai vorbea, și nici el lui. În partea cu lumile prăbușite, dusesse o viață de confort nerușinat, grotesc, braconând tot ce-i ieșea în cale, mâncând hulpav, vânând în voie. Avusese părtași și avusese victime. Fusesse o lume bună. Și apoi totul a dispărut. Sau, mai degrabă, s-a întors la felul în care fusese, regurgitându-se înapoi într-un univers normal, însă ăsta nu era cel din care venise. Era diferit. Mărcile erau ciudate: mașina pe care o conducea era o Yorisaga Chevalier din 1998, cumpărată la mâna a doua. Coreeană, dar fabricată în Kentucky. Aici nici măcar nu erau două Corei, nu erau împărțite în Nord și Sud. Doar o singură Coree unită.

Asta nu era locul din care venise.

Nu era acasă.

Și astfel, planul era din nou plan.

Alesese o serie de fete. Nu le vătămase, nu răpise nici măcar una – dar le urmărise cu atenție, făcuse fotografii de departe, făcuse o grămadă de însemnări. De data asta trebuia să se miște mai repede, să facă totul dintr-odată. Faptul că le cultivase prea lent l-a băgat în belea data trecută. Bărbatul își alesese deja unele dintre victime. Până acum avea douăzeci și două dintre ele – făceau parte din ecuație. *Nouăzeci și nouă, și lumea va muri.*

Toate lumile, nădăjduia el.

Așa încât să poată pleca din acest loc și să se întoarcă nu în lumea în care fusese născut, ci în cea în care căzuse – cea în care l-a dus trăsnetul. Terenul său de vânătoare. Adevărata lui casă.

Așa că acum stătea și admira fotografiile. Le atingea. Își închipuia împrôșcarea sângelui. Plescăitul flămând al stropilor pe piatră.

S-a întrebat dacă trebuie să facă mai întâi un nou altar de piatră. Încă un lucru la care să se gândească. Îi dădea o durere în fundul ochilor.

Apoi: un ciocănit în ușă.

— Pleacă, a zis.

Însă ciocănitul s-a repetat. Mai insistent de data asta.

S-a blestemat singur în gând pentru că vorbise, căci acum indiferent cine o fi fost știa că el e aici.

Trebuia să-și păstreze o aparență normală. Orice ciudățenie ar fi speriat iar turma. Să joace rolul de om normal era esențial. Un

bărbat normal. Care muncea ca îngrijitor. Un apartament. O viață. Nimic de care să te sperii, nici vorbă, nimic de care să te sperii. Totul e cinstit aici, da, domnule! Suntem toți normali pe aici! Ha-ha!

Mârâind, s-a dus la ușă și a deschis-o.

— Îmi pare rău, acum sunt ocupat, a început să zică, dar apoi s-a oprit brusc. În prag stătea un bărbat. Un străin, și-a zis la început. Dar apoi, nu. Nu era deloc străin. Îl recunoștea, dacă privea dincolo de schimbări. *Tu ești*, a rostit.

— Edmund Walker Reese, a zis bărbatul, intrând.

Lui Edmund îi părea diferit. Mai îngrijit. Cu barba atent tunsă. Și părul la fel. Totuși, cicatricea de pe frunte n-avea să dispară niciodată, nu-i așa? Asta, cel puțin, i-a smuls lui Edmund un surâs. Dar i-a pierit brusc, când a văzut arma: un revolver mic, cu țeava scurtă, strălucitoare, de un negru-albăstrui.

— Cum m-ai găsit, muscă răpitoare? Cum ai ajuns aici?

— Soarta ne-a adus în aceeași lume, a răspuns Nate, și, cu degetul mare, a tras piedica. Nu-i o chestie grozavă? Ba chiar în același oraș. Te-am văzut într-o zi. Te-am văzut uitându-te după fete la gelateria Roșie, din centru. Știi, e amuzant, în locul de unde venim noi îi zicea...

— Gelateria Rosalita, a zis Edmund, surâzând.

— Înghețata de la Rosalita era mai bună.

— Așa-i. Îmi plăcea aia cu rom și stafide.

Nate l-a împușcat în piept. Edmund a căzut – nu greoi, ci lent, blând. Sângele i-a udat cămașa și îl simțea sub talie, cum i se prelinge pe vintre. Celălalt bărbat, ucigașul ucigașului, s-a răsucit pe

călcâie, ca să plece. Ultimul gând al lui Edmund Walker Reese a fost că ușa se schimbase. Altă clanță, și o ușă albastră, nu roșie. Și balamalele arătau ciudat. Ca și cum ar fi fost făcute de mână, nu la mașină. Ca și cum cineva ar fi luat mici cutii metalice de bomboane mentolate și le-ar fi aplatizat ciocnindu-le. Și clanța: era chipul unei bufnițe sculptate în lemn? Nate a părut și el surprins de asta și a trecut pragul ușii. Întunericul l-a învăluit pe Reese, pe când moartea l-a găsit, în cele din urmă, peste timp și spațiu.

Edmund Walker Reese a părăsit această lume.

Poate că la fel a făcut și celălalt bărbat.

POSTFAȚĂ ȘI MULȚUMIRI

Am încercat de trei ori să scriu această carte.

Prima dată a fost... Doamne, cine mai știe acum câtă vreme? A fost unul dintre cele cinci așa-numite „romane de sertar” pe care le-am scris – ceea ce, în acest caz, înseamnă romane așa de proaste, că meritau să fie aruncate într-un cufăr căptușit cu plumb care să fie lăsat să cadă într-o fosă oceanică, pentru ca nu cumva existența lor în lume să ducă la un soi de Eveniment Toxic Propagat prin Aer. Pe atunci era o carte diferită, foarte diferită, dar avea câteva dintre pietrele de hotar: o mină de cărbune stranie, monștri acolo, jos, în întuneric, agresori care agresau și abuzatori care abuzau. A eșuat dintr-o mulțime de motive – cum ar fi: pe vremea aceea eram prea tânăr, prea nesigur pe mine, străduindu-mă prea tare să fac din carte o mulțime de lucruri și să sune ca prea mulți alți autori.

A doua oară a fost... presupun că acum vreo opt ani. Nici măcar n-am terminat-o. Am băgat în ea vreo 77 000 de cuvinte până ce, într-un fel, a plesnit ca un testicul rupt. (Scuze, în cazul în care nu știți, testiculele se pot rupe. Nu-i nevoie să-mi mulțumiți.) Această versiune era un pic mai apropiată de ceea ce tocmai ați citit: o familie expusă violenței, un ciudat bărbos în pădure (bazat în parte pe un vis ciudat pe care l-am avut), o mină de cărbune. Mai avea și alte chestii, cum ar fi un pistol nazist bântuit? La dracu’, nu știu. E

ciudat – am găsit ciorna poveștii și am încercat s-o citesc și literalmente nu-mi aminteam să fi scris ceva din ea. Pun asta pe seama faptului că scriu așa de al naibii de mult, dar se poate și ca acea carte să fi vrut, pur și simplu, să fie uitată. Poate că avea nevoie să fie uitată, ca să poată fi scrisă cea de față. Poate că această carte s-a dus înapoi prin toate celelalte universuri, asasinând toate celelalte repetări ale sale. Cine poate ști?

Dar, slavă Domnului, n-a fost chiar atât de uitată – o parte din ea a trăit în cuibul păsării moarte pe care eu îl numesc inimă. Și, de curând, a început să tresară iar, lovită din nou de viață. Ceea ce însemna că era vremea să reiau povestea a treia și, din fericire, ultima oară, ceea ce a dus la cartea pe care o aveți acum. (Fizic, digital sau în urechi.) Această versiune cerea să trăiască, să se târască afară din tunelul din Ramble Rocks și să devină povestea de față – una despre, mă rog, nu știu. Cicluri de abuz și alte versiuni ale noastre și diguri emoționale. Despre spirale și familii și greșeli și iubire și empatie și, și, și...

Mă rog, presupun că și despre ucigași în serie și stafii care nu-s stafii și viduri liminale interstițiale.

Așa că acum, că ați citit-o, pot să vă avertizez că această carte prezintă multe lucruri greșit, și asta e în cea mai mare parte intenționat, deoarece ați citit o carte care nu reprezintă decât o realitate, una în care lucrurile sunt, poate, un pic diferite decât în a noastră. (Iar dacă asta ajută la prevenirea oricăror e-mailuri morocănoase despre faptul că în Pennsylvania nu există vreun Departament de Vânătoare și Pescuit, și că în realitate sunt două

comisii, Comisia pentru Vânătoare și Comisia pentru Pescuit și Ambarcațiuni, atunci această postfață și-a câștigat dreptul la existență). Cu toate că sunt sigur că am încurcat fără voie și alte chestii, dacă vă simțiți milostivi, puneți-le pe seama REALITĂȚILOR ALTERNATIVE, vă rog, și foarte mulțumesc.

Manuscrisul în sine nu s-a grăbit nici el să prindă viață – era o carte cu multe idei mari și a fost nevoie de multe luni de lupte grele ca s-o modelez. Prin urmare, sunt multe ciorne sigilate în spatele zidurilor acestui roman, ferecate acolo împreună cu fantomele primelor două versiuni ale poveștii, nu prea folositoare. Așa sunt cărțile, uneori.

Scriitorii ar trebui să știe asta, cred, când își scriu poveștile – uneori o poveste iese iute și fără vărsare de sânge, ca și cum ai scoate din teacă o sabie. Alteori o poveste iese încet și într-o țâșnire de mizerie roșie, ca atunci când scoți din trup șrapnel, scobind cu lingura de supă.

Și uneori, pur și simplu, nu ești pregătit s-o scrii. Uneori acea poveste nu-i destul de coaptă. Sau uneori povestea e gata, dar tu, scriitorul, încă nu ești scriitorul care trebuie să fii. E în ordine. Pe moment pare descurajant, dar e un lucru bun. Așa trebuie să fie. Fiecare poveste este propriul animal, unic și fără partener – o pasăre cu adevărat rară în natură, ultima din specia sa. Și tu o ispitești cu hrană pe care n-o mănâncă decât ea, și o îmblânzești cu trucuri care nu funcționează decât la acea jivină. E ca într-un joc video, când încă nu ești încă pregătit să înfrunți acea parte a hărții.

Lucru și mai important, uneori nu ești pregătit din cauză că n-ai cu

tine oamenii potriviți. Și asta contează: de cele mai multe ori, o carte e scrisă de un om, însă e construită de mulți. Și pentru asta se cuvin niște mulțumiri.

În primul rând, către Tricia Narwani, redactorea cărții, care m-a ascultat politicoasă cum prezint această poveste al naibii de imprevizibilă, într-o bolboroseală neglijentă, pripită. Trebuie să fi spus totuși și lucruri bune, pentru că ea a crezut în poveste, a cumpărat biletul, a făcut călătoria și, fără mâna ei fermă de redactor, *Cartea accidentelor* ar fi poposit pe rafturi ca un lucru pe jumătate format, nesigur pe picioare. (Gândiți-vă, dacă vreți, la acel fetus de cal care țipa din *Eraserhead*.) Mulțumirile mele se îndreaptă, de asemenea, către Alex Larned, redactor adjunct, pentru că mi-a oferit idei inteligente, empaticе, de îmbunătățire a cărții. Și, desigur, către agenta mea, Stacia Decker, care are o minte ascuțită în privința poveștilor și știe cum să înfigă un cuțit în locurile lor moi, neformate. Mulțumiri, de asemenea, prietenilor și colegilor scriitori, cum sunt Kevin Hearne și Delilah Dawson, pentru că m-au lăsat să vorbesc despre această carte și să încerc uneori să dau de rostul ei.

Și, desigur, vă mulțumesc dumneavoastră că ați citit această carte și această parte stupidă de la sfârșit.

Prieteni, vă doresc să vă găsiți pacea și să fiți feriți de primejdii în aceste vremuri neobișnuite.

¹ James Joyce, *Ulise*, traducere și note de Mircea Ivănescu, Editura Univers, 1984, vol. 1, p. 248

² Fel de mâncare rafinat, simbol cultural pentru mulți oameni din țările occidentalizate.

³ Dezvoltarea unor zone imobiliare mai sărace, printr-un aflux de rezidenți înstăriți.

⁴ Podcast de ficțiune din SUA, serial radiofonic.

⁵ Robert Norman Ross (1942-1995), pictor american și gazda popularei emisiuni de televiziune *The Joy of Painting*.

⁶ Autonomous sensory meridian response - răspunsul autonom meridian senzorial, tehnică de relaxare.

⁷ Sigla pentru Alert, Lockdown, Inform, Counter, Evacuate (avertizare, izolare, informare, ripostă, evacuare) - exerciții pentru cazul în care se produce în școală un atac, inclusiv cu arme de foc.

⁸ Fată care se preface interesată de jocuri video sau benzi desenate ca să atragă atenția băieților.

⁹ Pronunție deformată a cuvintelor Philadelphia, water ice (un fel de înghețată) și, respectiv, Go Eagles („Hai, Eagles” - echipa locală de fotbal american).

¹⁰ Joc de cuvinte intraductibil: sundae - un tip de înghețată. Sundae School se pronunță asemănător cu Sunday School - „școala duminicală”.

¹¹ Blue Lives Matter (Police Lives Matter), mișcare apărută în SUA ca reacție la Black Lives Matter.

¹² Personaj din benzile desenate Calvin și Hobbes.

¹³ *Furry fandom* este o comunitate creată în jurul personajelor animale antropomorfizate. Membrii comunității se întrunesc la convențiile de gen sau în mediul online. *Nazi furs* sunt un subgrup în cadrul acestei comunități, cu un interes aparte pentru tot ceea ce ține de Germania nazistă.

¹⁴ Hamlet, actul II, scena 5, traducere de Leon Levițchi și Dan Duțescu, în William

Shakespeare, Teatru, Editura pentru literatură universală, București, 1964, p. 680.

¹⁵ „Ce înseamnă să visezi la sfârșitul lumii" (în limba lituaniană în original).

¹⁶ Biserica Diavolului de pe Muntele Stafiei.

¹⁷ (aprox.) „Pietrele plimbărețe"

¹⁸ Acord semnat între familia Penn, proprietarii inițiali ai provinciei Pennsylvania, și tribul Lenape.

¹⁹ Sfârșitul lumii în mitologia scandinavă.

²⁰ Owls Head Lighthouse - reper istoric din statul Maine.

²¹ Pariu câștigător la cursele de cai, în care pariorul ghicește corect ocupanții primelor trei poziții.

²² (aprox.) „Erori ale Matricei”.

²³ În cadrul jocului Dungeons&Dragons, o tolbă magică, în care pot fi depozitate o multitudine de obiecte, prin deschiderea unui spațiu extradimensional în interiorul ei.

²⁴ În limba română, cu titlul *Povestea Jucărilor*.

²⁵ Perioadă cu puternice furtuni de nisip în preeriile din SUA și Canada, în anii '30.

²⁶ „Dimpotrivă, frate" (în limba franceză în original).

²⁷ Este titlul inițial, schimbat apoi în *Return of the Jedi*. În România, cu titlul *Întoarcerea lui Jedi*.

²⁸ *Turkey stew* - tocană de curcan.

²⁹ Referință la un obiect cu puteri magice care apare în *Devil's Heart* de Carmen Carter, roman necanonice din seria Star Trek.

³⁰ Public Broadcasting Service - rețea de televiziune din SUA care difuzează programe de televiziune educative.

³¹ Personaj din trilogia înapoi în viitor, interpretat de Michael J. Fox.

³² Drapel din Războiul de Independență al SUA. Pe fond galben sunt inscripționate un șarpe cu clopoței încolăcit și deviza: NU CĂLCA PE MINE.

³³ Peter S. Beagle, *Ultima licornă*, traducere de Mircea Ivănescu, Editura Univers, București, 1977, p. 31.

³⁴ Referință la Macbeth, actul II, scena 2: „E bufnița, e clopotarul sorții/Ce-și cântă fiorosul noapte bună” Traducere de Ion Vinea, în William Shakespeare, *Opere complete*, vol. 7.

³⁵ În principal, în cultura galeză, dar apar variante și în alte culturi: după moartea cuiva sunt oferite ritualic alimente și băuturi unei persoane care, consumându-le, ia asupra sa păcatele decedatului.

CHUCK WENDIG

„Noua voce a horrorului american modern.“

ADAM CHRISTOPHER

„Absolut
înfricoșătoare.“

KIERSTEN WHITE

„Înduioșătoare
și terifiantă.“

ALMA KATSU

CARTEA ACCIDENTELOR

LITERA

buzz
BOOKS

